

PKK TARİHİ

Yazar: CEMİL BAYIK
(CUMA)

© www.komalenciwan.com

© www.rojaciwan.com

İçindekiler

Parti tarihine yaklaşım.....	3
PKK Önderliğinin ortaya çıkış koşulları.....	6
Grup aşaması ve APOCULAR	24
Cesaretli bir adım: ÜLKEYE DÖNÜŞ.....	30
Haki KARER'in şehadeti ve partileşme.....	38
Kuruluş kongresi ve PKK'nin doğuşu.....	57
Amatör devrimcilik ve örgütsel kriz.....	67
I. Konferans ve Semir tasfiyeciliği.....	85
15 Ağustos Atılımı ve İlk Kurşun.....	101
III. Kongre ve kötü gidişata müdahale.....	116
Kör Cemal ve parti içi çeteciliğin ortaya çıkışı.....	123
Partiye dayatılan uluslararası komplo.....	134
Mehmet Şehir ve gerillanın tasfiye edilmesi planları.....	154
PKK'nin halklaşması ve Serhildan süreci.....	160

Parti tarihine yaklaşım

Sizler PKK'li olmaya gelmiş insanlarsınız. PKK'li olmak için PKK'ye gelen insan, PKK gerçekliğini kabul eden insandır. Bu gerçekliği kabul ederek gelmiştir. Bu gerçeklik 20 yıllık mücadelenin sonucuyla ortaya çıkan bir gerçekliktir. Bu gerçekliğin ortaya çıkartılmasında milyonlarca insanın emeği vardır, çabası vardır, çok değerli yoldaşlarımızın kanı vardır. Ve bütün bunların bileşkesi olan Parti Önderliği'nin çok büyük çabaları, beyni, yüreği vardır. Bu gerçeklik böyle ortaya çıkarılan bir gerçekliktir. PKK'li olmak isteyen insan bu gerçekliği kabul eden ve PKK'ye böyle gelen insandır. bu gerçeklik ışığında kendi gerçeği nedir? PKK'li olmak isteyen her insanın kendi gerçekliğini bu gerçeklik ışığında ortaya koyması gerekir. Eğer PKK'lileşeceksek ancak böyle PKK'lileşebiliriz. Yani, PKK gerçekliği nedir? Benim gerçekliğim nedir? Hangi yönümle PKK ile bütünleşiyorum, hangi yönümle PKK'den ayrı kalıyorum? Hangi yönüm hizmet ediyor, hangi yönüm zarar veriyor veya zarar verir? İşte bunları iyi cevaplamak gerekiyor. Eğer bu tarzda yaklaşırsak PKK'lileşmek mümkün. Yoksa birçok arkadaşın "PKK'ye geldim oldum PKK'li" veya "PKK'nin şu veya bu düzeyinde yer aldım oldum mükemmel PKK'li" anlayışı kesinlikle doğru olmayan bir anlayıştır. Bir çoğumuzun PKK gerçeğini kavrayamaması, PKK'nin düzeyine ulaşmamasının nedenlerinden biri oluyor. Büyük bir yanılgı, burada var. Ki parti tarihini işlediğimizde sanıyorum birçok arkadaş bu gerçeği daha iyi kavrayacaktır. Yani PKK'li olmak ne PKK'ye ulaşmakla mümkün, ne de PKK'nin herhangi bir mevkinde yer almakla mümkündür. Hatta merkezinde bile yer alabilir. Yine PKK'nin özelliklerini kazanmak gerekiyor. PKK'nin kabul ettiği şeyler vardır, kabul etmediği şeyler vardır. PKK'ye ait olan şeyler vardır, olmayan şeyler vardır. Eğer bunlar yeterince bilince çıkarılırsa, PKK'nin ruhuna ulaşırsa, eğer düşmanın kazandırdığı ruh kazılıp atılırsa PKK'lileşmek mümkün olur. Bu açıdan bu ders önemli bir derstir. Bu dersi almak demek kendini terbiye etmek demektir, parti terbiyesinden geçmek demektir. Parti terbiyesinden geçmeyen bir insan elbette ki partili olamaz. Parti terbiyesini almak demek, kendini PKK gerçeği ışığında ameliyat masasına yatırmak demektir. İşte PKK'lileşmenin yolu biraz bundan geçer. Yine bu ayrı bir ders konusu olabilir.

PKK tarihini ele alırken daha çok pratik yönleri ve onun yarattığı sonuçlar itibarıyla ele alacağım. Bunu bu tarzda ele almanın nedenleri var; parti tarihi, Parti Önderliği tarafından siyasal, örgütsel, tarihsel boyutlarıyla çok çarpıcı bir biçimde, oldukça kapsamlı olarak çözümlemelerinde işlenmiştir. Ondan daha fazla işlemek mümkün değil. Fakat bunlar yeterince kavranmıyor. Bunların kavranabilmesi açısından pratik yönlerini biraz işlemekte yarar var. Eğer pratik yönleri biraz açılabilirse, PKK gerçekliği biraz kavranabilir ve Parti Önderliği'nin çözümlemelerde Parti Tarihini işleyişi de biraz kavranabilir. Başka türlü, kavramakta yetersizlik ortaya çıkıyor. Oldukça yüzeysellik ortaya çıkıyor. Bu açıdan da pratik yönlerini ele almakta yarar var. Onun için bu dersi daha çok pratik yönleriyle ele alacağım, bir bu. İkincisi; PKK tarihi genelde 3 aşamada ele alınıyor, birincisi, PKK'nin doğuş aşaması ki bu kaba taslak olarak '70 ile '80 yılları

arasındaki aşamadır. İkincisi, '80 -90 dönemini kapsar. Ki bu da PKK'nin gençlik dönemidir. '90 sonrası da PKK'nin olgunluk dönemini kapsar.

Şüphesiz her dönem yine kendi içerisinde dönemlere ayrılır. '70-75 kendi başına bir dönemdir. '78-80 bir dönemdir. Yani kısacası her dönemi kendi içerisinde ele almak mümkün.

Yine parti tarihini ele alırken, diğer bir yönü daha var. Doğuştan 3. Kongreye kadar, yani '86'lara kadar ki süreç. Bu, PKK'yi yaratmaya ve tüm özellikleriyle şekillendirme, gerçek kimliğine kazandırma mücadelesi. '86'ya kadar ki mücadelenin esası budur. 3. Kongre ile kimliğine kavuşan PKK'nin o tipteki militanı yaratma mücadelesi dediğimiz dönem başlar. Tüm çabalar biraz bu noktada odaklaşır. İşte '86 sonrası geliştirilen bütün çözümler ki hala devam ediyor bütün bunlar PKK'nin militanını yaratma mücadelesidir. PKK tarihini ele alırken bir de bu yönüyle ele almak gerekir. PKK'yi yaratma mücadelesi bir de PKK'nin militanını yaratma mücadelesidir.

PKK'nin tarihi aynı zamanda önderliksel gelişiminin de tarihidir. Bu önemli bir husustur. Çünkü halkımızın tarihi, Önderliksizliğin, örgütsüzlüğün yaşandığı bir tarih. İlk kez çağdaş anlamda kendi önderliğini yaratan bir halk gerçeğiyle karşı karşıya geliyoruz. Ondan önce Önderlik adına sergilenen, öndersizliktir. Ki bu da zaten köleliktir ve yok oluşturmaktır. PKK'nin çıkışı aynı zamanda önderliğinin de çıkışıdır. PKK'nin gelişimi, onun önderliğinin de gelişimidir. PKK'nin önderliği ile PKK genel anlamda aynı şeylerdir, ayrı şeyler değildir. PKK'yi kabul etmek, Önderliğini kabul etmemek veya önderliğini kabul edip PKK'yi kabul etmemek oldukça tehlikeli bir durumdur. Bunu şunun için söylüyoruz, bazıları "Önderliği kabul etmiyoruz ama PKK'yi kabul ediyoruz" diyor. Veya bazıları -ki hala içimizde var- PKK'yi kabul etmiyor ama Önderliği kabul ediyor. Mesela bazı arkadaşlar diyor "Önderlik dışında ben kimseye güvenmiyorum" bunu iyi niyetle de ifade etse, aslında yürüttüğü şey ABD'nin ve Avrupa'nın çokça PKK'nin üzerinde yürütmek istediği ve sonuç almak istediği bir politikadır. Onlar yıllar yılı PKK ile Önderliğini ayırmak istediler, PKK'nin işini bitirmek açısından. Birçok arkadaş bilerek veya bilmeyerek aslında bu politikayı uyguluyor, PKK ortamında. Çok tehlikeli tabii ki. Yani, PKK'nin kendisiyle PKK Önderliğini birbirinden ayırmamak gerekiyor, birbirine karşı koymamak gerekiyor. Halbuki PKK'nin özelliği Önderliğin özelliğidir. Yani, Önderliğin özellikleri PKK'nin özellikleri oluyor. Bunları doğru kavramak gerekir. Eğer bunlar doğru kavranmazsa elbette birçok şeye alet olmak mümkün. Geçmişte bazılarının alet olduğu gibi.

Bizim açımızdan tarih denince akla biraz da PKK tarihi gelir. Halkımızın -anladığımız anlamda- tarihi PKK'nin çıkışı ile başlayan bir tarihtir. Bundan önceki tarih, fazla sahip çıkılacak bir tarih değildir, lanetli bir tarihtir. Öyle pek olumlu bir yanı olan tarih değildir, çok az olumlulukları olan bir tarihtir. Bu açıdan biz tarihten bahsederken PKK'nin çıkışıyla birlikte birazda halkımızın tarihini ele alıyoruz. Ki gerçek anlamda tarih bununla başlıyor. Bunun için böyle ele alıyoruz. Ondan öncesi başkalarının yazdığı tarihtir. Başkalarının yazdığı tarih kölelik tarihidir. Bu bizim tarihimiz olamaz. Bizim tarihimiz kendimizin yazdığı tarihtir. Bize ait olan bu tarihtir. Bu açıdan tarihi ele alırken, tarihimizi biraz da PKK'nin çıkışıyla başlatıyoruz. Bu da önemlidir. Bu noktanın da çok iyi kavranması gerekir.

Madem ki PKK'nin tarihi, halkımızın gerçek anlamdaki tarihi oluyor, yine PKK'nin tarihi Önderliksel çıkışın da tarihi oluyor; halkımızın aynı zamanda önderliğe kavuşma tarihi oluyor, bu önemli bir olay. Bugün bu Önderliği birçok güç ister dost, ister düşman bu kadar inceliyor, üzerinde duruyorsa, bunun da bir nedeni vardır. ki bizler bu Önderlik altında savaşmak isteyen insanlarız. Herkesten çokta bizim bu Önderliği kavramamız gerekiyor. Ama şurası da bir açık gerçek ki, bu Önderliğin en çok anlaması gereken bizlerken en az anlayanlar bizler oluyoruz. Bir örnek vermek gerekirse, bu ateşkes sürecinde son basın toplantısı oluyordu. Gelen gazetecilerin Parti Önderliği ile görüşmeleri olmuştu. Toplantı öncesi ki hemen basın toplantısına girdi, ondan sonra yine bir çoklarıyla görüşmeler yaptı. Bu gazeteciler görüşmelerin sonucunda birbirleriyle, şu konuşmayı yapıyorlar, "Bu Apo denilen kişi nasıl bir adam? Bu kadar yoğun çalışıyor, temposu ilginç bir tempo, iradesi çok güçlü, yorulma nedir bilmiyor, konulara oldukça egemen. Bu kadar görüşme yaptı, biz konuşacak hali kalmadı sanıyorduk. Hatta sıkıştırırız, belki bazı şeylerde yakalayabiliriz. Fakat mümkün mü?" Bu tip değerlendirmeler yapıyorlar. Bunlar dışımızdaki güçler. Hatta bazıları diyelim bize karşı olan güçler. Ve bir günlüğüne bir basın toplantısına gelmiş, bir günlüğüne inceliyor, anlamaya çalışıyor ve birçok gerçeğe de ulaşıyor. Şimdi onlar bir günde diyelim bu tip değerlendirme ve sonuçlara giderken, bizim yıllar yılı bu Önderliğe bağlı olduğumuzu söylememiz, bu Önderliğin emrinde çalıştığımızı söylememize rağmen, bu Önderlikten fazla bir şey anlamadığımız gerçeği var. Biz bu Önderliği kabul etmişiz, bu Önderliğe bağlı olduğumuzu söylüyoruz, bu önderlik altında savaştığımızı söylüyoruz. Şimdi, bu Önderliği bizler düşman kadar kavrayamazsak, bizim PKK'liliğimiz tartışma konusu olur, bizim PKK'liliğimizden şüphe duyulur. Duymak da gerekiyor. Neden bu kadar dostu ve düşmanı olan PKK'nin, bu dostu ve düşmanları PKK'nin Önderliği üzerinde bu kadar duruyor? Çünkü, biliyorsunuz, dünyanın kabul etmediği bir halk. Dünyanın, hakkında "öldü, işi bitti" dediği bir halkın ayağa kaldırılması var. Bu halk kendiliğinden ayağa kalkmadı. Halkı, ölümün eşiğinden bitişin eşiğinden ayağa kaldırmayı gerçekleştiren bir Önderlik var. Elbette ki herkes bu önderliği anlamak ister. Nasıl bir Önderlik? Bunun nasıl başarıyor? Bu Önderliğin gücü nedir? Çünkü burada bir halkın gücü de ortaya çıkıyor. Geleceği de ortaya çıkar. Dikkat edin, ister karşı devrim, ister devrimci güçler bir hareketi tanımak için, onun önderliğine bakarlar. Çünkü bir halkın geleceği, onun önderliğinde temsil edilir. Bir halkı tanımak istiyorsan, onun önderliğini tanıman gerekiyor. Eğer tanıyorsan, o halkın, o hareketin ne yapıp ne yapmayacağını rahatlıkla tespit edebilirsin. Eğer birçok güç Önderlik üzerinde bu kadar duruyorsa; bu durumda olan bir halkı ayağa kaldıran bir önderliğin sıradan bir önderlik olmayacağı, bunun anlaşılması gerektiği ve bu Önderliğin bu halkı nereye götüreceğini az çok kestirmek içindir. Ve düşmansa diyelim, buna göre kendisini geliştirmek için öğreniyordur. Boşuna üzerinde durmuyor. Şimdi bunlar bu kadar üzerinde durup incelerken, bizim bu hareketin mensubu olarak, bu Önderlik altında savaşa giden bireyler olarak, bu önderliği bunlar kadar anlamamamız gerçekten üzerinde durulmaya değerdir.

PKK Önderliğinin ortaya çıkış koşulları

Bu Önderlik sıradan bir önderlik değil. Bu Önderliğin çıkışı ki birazdan bunu biraz inceleyeceğiz öyle sıradan bir çıkış değil. Çıkış, biraz da biliyorsunuz yürüyüşü belirler. Genel anlamda tabii. Bu açıdan önemlidir. Yine öldü, bitti denilen bir halkı ayağa kaldırmak, onu tarih sahnesine koymak, sadece onunla da yetinmemek, bugün bir sistemi zorlamak elbette ki sıradan bir önderliğin başaracağı iş değildir. Ve bugün ABD'sinden tut, Avrupa'sından tut birçok güç PKK'ye karşı tutum geliştiriyorsa, bu nedensiz değildir. Çünkü, PKK'nin geliştirdiği mücadele, Türkiye Hükümetini, rejimini ve o rejimin içinde yer aldığı sistemi zorlar bir düzeye gelmiştir. Eğer tedbir alınmazsa bu rejim gerçekten gidebilir. bu rejimin gidişyle birlikte sistemde gedik açılabilir. Bu gediğin açılması Ortadoğu'da ve dünyada değişiklikler yaratabilir. Eğer bu kadar tedbir alınıyorsa nedeni budur, nedensiz değildir. Yoksa Tansu Çiller'in istemiyle hareket ettiklerinden değildir. Bu kadar gelişmelere neden olan bu Önderlik nasıl çıktı, hangi koşullarda ortaya çıktı? Bunu anlamak gerekiyor. Bunu anlamak için şu noktayı da izah etmekte yarar var; Neden PKK denilen olay daha önce Kürdistan'da ortaya çıkmadı? Böylesi bir olayı ortaya çıkaran, şekillendiren Başkan Apo gibi biri veya Başkan Apo'nun kendisi daha önceki koşullarda ortaya çıkmadı da, '70'ten sonra ortaya çıktı? Bu bir tesadüf müdür? Şüphesiz değildir. Veya Başkan Apo istediği için mi çıktı? Öyle de değil. Çıkışın nedenleri var. Tarihsel, siyasal, örgütsel, sosyal nedenleri var. Yoksa Başkan istediği için bu hareket çıkmamıştır. Başkan'ı ortaya çıkaran, bu hareketi ortaya çıkaran nedenler var, çok güçlü nedenler var. 1970'ler öncesi Kürdistan, eğer iyi incelenirse, bizim anladığımız anlamda proleterya önderlikli bir hareketin, bir önderliğin gelişme şansı, koşulları yok. Bunun için böylesi bir hareket, böylesi bir Önderlik ortaya çıkmıştır. Ne zaman ki Kürdistan'da objektif koşullar ortaya çıkmışsa, olgunlaşmışsa, sübjektif planda da buna cevap veren gelişmeler ortaya çıkmıştır. '60'lar süreciyle birlikte Kürdistan'da kapitalizm gelişir. Bunun sömürgeci tarzda da olsa yarattığı sınıflaşma olayı var. Her ne kadar bu sınıflaşma bağımsız olmasa da Türkiye'deki sınıflaşmanın bir karikatürü biçiminde de olsa, yeni sınıfların oluşumu ortaya çıkıyor. Şu biliniyor; her sınıf kendi ideolojisiyle, kendi politikasıyla tarih sahnesine çıkar. Kürdistan'da modern sınıfların oluşumu objektif koşullar dediğimiz koşullardır. Her objektif gelişme, peşinden sübjektif anlamda koşulların olgunlaşmasını, olgunlaştırılmasını teşvik etmektedir. Objektif gelişme, sübjektif gelişmeyi peşinden davet eder. Bir bu, bir de zaten Kürdistan halkının haklı davası var ortada. Bütün bu nedenler çıkışı olgunlaştıran nedenlerdir. Objektif plandaki gelişmeler, sübjektif planda cevap veriyor. Bunun için '70'ler sonrası ortaya çıkılır. Yani tarih Kürdistan sorununun çözümünü gündemleştirdi. Bunun için '70'ler sonrası ortaya çıkılır. Ve buna Başkan Apo sahip çıkar. Böylesi bir çıkıştır, yani tarih haklı davalar kendi adamlarını yaratırlar. Başkan Apo çıkmışsa, böyle çıkmıştır. Başkan Apo'nun Kürdistan'a, Kürdistan devrimine sahipliği hangi koşullarda gelişiyor? Bunu iyi anlamak lazım. '70'ler ortamı nasıl bir ortam? Emperyalizmin yumuşama sürecine girdiği bir dönem. Yani reel sosyalizmin önemli ölçüde tıkanıp ve giderek kapitalizmle bütünleşmeye adım attığı bir dönem. Bunun için sosyalizmde ciddi

karışıklıkların, sapmaların, Parti Önderliğinin deyimiyle; "sapkınlıkların ortaya çıktığı bir dönem." Bilimsel sosyalizm nedir. Üzeri örtülmüştür. Ne sosyalizmdir, ne değildir; bunu anlamak bile güçtür. Çeşitli merkezler oluşmuş, her biri kendisini sosyalizmin merkezi olarak görüyor. Bunu kabul edeni sosyalist görüyor, kabul etmeyi karşı-devrimci görüyor. Yani sosyalist hareket kendi içinde parçalanmış. Bin bir sorunla boğuşur durumda, ve bu sorunların içinde boğulma tehlikesi ile karşı karşıya.

Bu reel sosyalizmin Kürdistan'a bakışına bakalım; Kürdistan diye bir sorunu yok. Ne böyle bir ülkeyi, ne böyle bir halkı tanıyor, ne de bu halk adına mücadeleyi kabul ediyor. Emperyalizmin Kürdistan politikası zaten biliniyor. Bu anlamda reel sosyalizm ile emperyalizmin Kürdistan politikası, inkar politikasıdır. Yani bu halkın işinin bittiğidir. Artık böyle bir halk yoktur, böyle bir sorunu gündemleştirmemek gerekir, gündemleştirmek tehlikelidir. Yaklaşımları, politikaları budur.

Şimdi Türk devletine bakalım. Türk devletinin politikası belli. Zaten Kürdistan denen bir olay yoktur. Geçmişte vardı, ancak betonlaşmıştır ve artık yeşermez. Bu sorun bitmiştir. Bakışı, politikası, uyguladığı budur. Türk solunun tutumuna bakalım; her ne kadar Kürt dense de Kürdistan gerçeğini, onun halk gerçeğini, ulus gerçeğini, bağımsızlık gerçeğini, özgürlük gerçeğini en az Türk devleti kadar, en az emperyalizm kadar kabul etmeyen bir Türk solu gerçeği ile karşı karşıyayız. Yani sosyal-şovenizm egemen, Kemalizm egemen, resmi ideoloji egemen. Dolayısıyla bunlar açısından da Kürdistan diye bir sorun yoktur.

Emperyalizmin politikasını anlamak mümkün, bir anlamda reel sosyalizminkini de anlamak mümkün, Türk devleti, zaten mümkün ve sömürgeci devletlerinkini, Türk solunu da anlamak mümkün. Anlaşılması zor olan Kürdistan halkının kendisi. Öyle bir halk ki, gerçekten kendisi de kendisini kabul etmiyor. kendisi de artık işinin bittiğini söylüyor. Sadece dünya demiyor, "Bu iş bitti." Halkımızın kendisinde direnme takadı görmüyor. Artık yok olmayı doğal bir süreç gibi görüyor, bu sürece de girmiş. En zor olanı, en anlaşılması gerekeni de bu. İşin zorluğu da biraz buradan kaynaklanıyor. Dünya insanı kabul etmese buna anlam verilebilir ama insanın kendisini kabul etmemesi çok farklı. '70'lerde yaşanan durum budur.

Dikkat edilirse hiç kimsenin kabul etmediği bir halk gerçekliği var. Bu halkın da kendi kendisini kabul etmemesi durumu var, kendisi ile çelişki içinde yaşaması durumu var, başkasının hesabına yaşama durumu. Böylesi durumlarda bir halka sahiplik öyle kolay bir şey değildir. Bu halk gerçekliğini ortaya çıkarmak, bu halkı ayağa kaldırmak, bu halk adına bir mücadele geliştirmek öyle herkesin başarabileceği bir iş değildir. Zorluk buradan geliyor. Zorluk sadece bununla sınırlı değil tabii. Kürdistan gerçekliğini kavrayıp ortaya çıkarmak, gelişen bu baş aşağıya yok oluş sürecini tersine çevirmek. İşin neresinden başlamak gerekiyor, nasıl başlamak gerekiyor. Bunu cevaplamak da oldukça zor ve herkesin cevaplayabileceği bir soru da değil.

Bu dönemde Türkiye'deki devrimci hareketin ezilmesi, faşist ordunun iktidarda olması, faşizmin ordu eliyle örgütlenmesi halkta, devrimciler de umutsuzluğu alabildiğine geliştirmiştir. Yine Sovyet Çin Arnavutluk tezlerinde olduğu gibi tartışılması da var. Yani böyle bir dönemde doğru nedir, yanlış nedir, neye sahiplik yapmak gerekiyor, neyi red

etmek gerekiyor? Bunu bile bulmak oldukça zor. Bunu bulmakta yine herkesin başarabileceği bir olay değil.

Bu dönemde dikkat edilirse koşullar hep aleyhtedir, pek lehte koşul yoktur. Böyle dayanabileceğin, güvенеbileceğin güçlü veriler de yok. Böylesi bir dönemde Parti Önderliği, Kürdistan gerçeğini sahiplenmek istiyor sahipleniyor. Bu dönemde tektir. Ankara'da üniversite öğrencisidir. Bir arayış içerisinde ve bu arayışında da kendisine destek olacak kimse yoktur. Tek başına bütün bu sorunların altından kalkmaya çalışır. Kurtuluşun ancak sosyalizmde olduğunu, başka bir ideolojinin buna cevap vermediğini görür. Neden? Çünkü daha öncesi de vardır. Parti Önderliği yaşamını çeşitli yerlerde dile getiriyor. Daha çocukluktan itibaren arayış içindedir. Düzenle çelişki içindedir, bu çelişkiyi çözmek için çabaları vardır. Dinde arar, memurlukta arar, birçok şeyde arar. Bulamaz, en son sosyalizmde bulur. Fakat sosyalizmin de özü kirletilmiştir, örtülmüştür. O özü yakalamak bile başlı başına bir meseledir. Parti Önderliği'nin bu dönem üzerinde durduğu, yoğunlaştığı; sosyalizmin özünü yakalamaktır. Sovyet, bilmem Arnavutluk, Çin çizgilerinden bağımsız, onların etkilerini de kendini kapatarak, sosyalizmi bizzat sosyalizmde öğrenmeye çalışır. Tabii ki bu zor olur ama başarır. Yani sosyalizmin özünü, bilimsel özünü yakalar. Bu, devrimci tarza ulaşmadır. Daha işin başında kendine güveni esas alır. Bu Parti Önderliği'ndeki önemli ve güçlü bir özelliktir.

Tarihsel bir sorun vardır. Madem varolan tarih kabul edilmiyor, reddediliyor, o zaman tarihi değiştirmek için tarihi de çok iyi bilmek gerekiyor. Bu gerçekliği yakalayan Parti Önderliği tarihi inceler. Yöntemi tarih bilincidir. Tarih bilincini iyi yakalamak, tarihi iyi kavramak gerekiyor. Parti Önderliği bunu başardığı için, insanlık tarihinden Türk tarihini aydınlatıyor, oradan Kürdistan tarihini aydınlatıyor. Kürdistan gerçeğini böyle ortaya çıkarıyor. Onun sömürge gerçeğini, nasıl bir sömürge gerçeğini yaşadığını ve buna dayatılması gerekenin ne olduğunu böyle ortaya çıkarır. O dönemde böyle kitap yoktu, Kürdistan kelimesinin geçtiği tek bir eser yoktu. Ama Kürdistan gerçeğini aydınlatıyor, neye dayanarak? Bilimsel sosyalizme dayanarak, bilimsel sosyalizmin de tarih bilincine dayanarak, tarihi çok iyi yorumlayarak. Bu şekilde insanlık tarihinden Türk tarihini, ondan sonra da Kürdistan tarihini aydınlatıyor. Kürdistan gerçeği böyle ortaya çıkıyor. Bu herkesin başarabileceği bir olay mıdır? Olmadığı çok açık. Bizim önümüzde 20 yıllık mücadelenin bu kadar tecrübesi var, hepsi yazılı, çizili Parti Önderliği'nin kendisi bunları bize veriyor biz bunları bile almasını bilmiyoruz. Bırakalım ki dünyanın hiç kabul etmediği, hakkında tek kelimenin konuşulmadığı, halkın bile kendisini kabul etmediği, aleyhinde veya lehinde tek bir şeyin yazılmadığı bir halk gerçekliğini ortaya çıkaracaksın. Burada bu Önderliğin nasıl bir Önderlik olduğunu anlamak gerekiyor ve herkesin, bırakalım herkesi, normal bir önderliğin bile göremeyeceği bir olay olduğunu görmek gerekiyor. Bu kadar kıt olanaklar içerisinde -ki, olanak denilirse olana- bir halkın gerçeğini yakalıyor aynı zamanda. Bu konuda kendisine yükleniyor. Başka yerden yardım istemiyor, istese de zaten yardım edebilecek ne bir yer var, ne bir kurum var. Bu dönemi yoğun bir araştırma, inceleme ile geçiriyor. Adeta kendisini parçalayınca, eritinceye kadar, yüklendikçe yüklenir. İşte "Kendisini yaratma" diyor, Parti Önderliği buna. Kendisini de böyle yaratır, kendisine yüklenerek yaratır, kendisine yüklenerek bir gerçeği ortaya çıkarır. Dünyayı tabi ki kendisine zindan eder. Yaşamı bizim bildiğimiz

anlamdaki yaşamı kendisine zindan eder. Bu gerçeği böyle yakalayıp ortaya çıkarır. Zaten başka türlü de ortaya çıkarmak mümkün değil. Demek ki daha PKK'nin ortaya çıkışında zorluklarla boğuşması söz konusu. Zorlukları esas alması, zorluklarla yaşamayı bilmesi, savaşmayı bilmesi ve yenmesi söz konusudur. Bu PKK'nin bir özelliğidir, Önderliğin bir özelliğidir. Anlaşılacağı gibi PKK'nin özellikleri, Önderliğin özellikleridir. Eğer PKK'li olacaksak bu özelliklere ulaşmak zorundayız. PKK, zorlukları yaşayan, zorluklarla savaşan ve yenmesini bilen bir hareket olacak, biz onun mensupları olarak zorluklardan kaçacağız, rahat yaşama iyi yaşama göz dikeceğiz. Ve PKK'li olacağız, olabilir miyiz? PKK rahatı reddeden bir harekettir. Her şeyi zorluklarla savaşarak kazanan bir harekettir, özelliği budur. PKK'li biri de tutup rahat yaşamı, rahat devrimciliği seçemez. Bunu seçen, PKK'li olamaz, ters düşer. Demek ki PKK'nin çıkışı, şekillendiği koşullar oldukça zor koşullardır. Zorluklarla boğuşa boğuşa bir çıkış, bir doğuş gerçekleşiyor. Çünkü denilebilir ki Kürdistan sorunu dünyanın en ağır sorunudur. Kürdistan'a sahip çıkmak adeta dünyayla savaşmak demektir. Kürdistan sorunu böyle bir sorun, uluslararası düzeyde bir sorun. Yaratacağı sorunlarla uluslararası düzeydedir. Şimdi, sorunun düzeyi buysa, sorunu çözecek önderliğin de bu düzeyde olması gerekiyor. Soruna bu düzeyde yaklaşmayan bir önderlik bu sorunu çözemez. Kürdistan'da en ufak bir gelişmeyi açığa çıkaramaz. Eğer PKK gelişmiş, bu düzeye ulaşmışsa, bu kadar gelişmeye yol açmışsa ve bugün tüm dünyanın hesaba kattığı bir hareket olmuşsa, sıradan bir olay değildir, sıradan bir önderlikle başarılabilecek bir olay değildir. Bunu da iyi anlamak gerekiyor.

Demek ki PKK'nin çıkışı böylesi zor koşullarda gerçekleştirilen bir çıkış. Parti Önderliği bunun için "biz hiçbir şeyi kolay kazanmadık, her şeyi zorla kazandık" diyor. Bu bir gerçeğin çok çarpıcı dile getirilmesidir. Çünkü düşman Kürdistan Halkını yenmiştir, her şeye el koymuştur, her şeyi kazanmıştır, insanını da kazanmıştır. Gerçek budur. Parti Önderliği'nin düşmanın kazandığı bu halka sahipliği vardır, kazanılan bu insanı düşmandan koparma vardır, bu ülkeyi koparma vardır. Bu öyle kolay bir şey değil. Ve hala -mücadele bu düzeye ulaşmış- düşman ruhunu kendimizde alt edemiyoruz. Yer yer kendisini ortamda konuşturabiliyor. Geriliklerimiz, düşmanın kazandırdığı ruh, özellikler yer yer kendini konuşturabiliyor. PKK ile düşman adeta kazanmak için yarışıyor. İnsan şunu şimdi daha iyi anlıyor; Türk devleti neden bu kadar rahattı? Niye "betonladım, artık bu topraklarda bir şey yeşermez" diyordu? Nedensiz değil, gerçekten o duruma getirmiş. Yani Kürdistan'da, Kürdistan Halkının çıkarlarını temsil edecek, Kürdistan gerçekliğine dayalı bir hareketin gelişme şansını hemen hemen ortadan kaldırmış, bunun için rahattı. Hala da "Böyle bir gelişmenin olmaması gerekir, bu hareket nasıl gelişti?" diyor, bunu anlamaya çalışıyor. Gerçek biraz böyle. İşte bu dönemde böylesi yoğun bir inceleme araştırmayla Kürdistan gerçeğini ortaya çıkardı. Bu dönemde, tek başına. Daha sonra Haki ve Kemal arkadaşlarla tanıştı. Birlikte kaldılar ve o tanışma sonuna kadar devam etti. Bu da çok önemli bir olaydır, Parti Önderliğinin ilk yol arkadaşlarının Haki ve Kemal arkadaşlar olması anlamlıdır. Neden ilk yol arkadaşları Kürtler değil de Türkler oluyor? Öyle olsa da yine bunun anlamı farklıdır. Bu iki önder arkadaş da Türkiyelidir, Türk'tür. Hiç kimsenin cesaret etmediği dönemde Parti Önderliği ile yol arkadaşlığı yapan insanlardır. Parti Önderliği de bu iki insanla yola çıkar, bu nokta iyi kavranmalı. Bu, yeni

doğan bu Önderliğin, doğarken enternasyonalist bir önderlik olarak şekillendiğini gösterir. Bu, Önderliğin bir özelliğidir. Bu iki arkadaşla Parti Önderliğinin birlikteliği, iki halkın en üst düzeyde, eşit koşullarda birliğini temsil ediyor, yine bu Önderliğin nasıl bir önderlik olduğunu ortaya koyar. Bu Önderliğin salt Kürdistanla sınırlı olmadığını, salt Kürdistan'da bağımsızlığı hedeflemediğinin, özgürlüğü hedeflemediğini burada görmek gerekir. Şekillenen önderliğin bir uluslararası nitelik taşıdığı, somutta Kürdistan'da üstlense de, esasta tüm insanlık sorununa çözüm getirmek için yola çıkan bir Önderlik olduğunu ilk şekillenmesinde görmek mümkün. Bu iki arkadaşın Parti Önderliği ile arkadaşlık yapmaları yine bu iki arkadaşın gerçekliğini ortaya koyuyor. Evet, dünyada birçok enternasyonalist devrimci vardır ve bunlardan saygı ile bahsedilir. Dikkat edin, bu devrimciler, mücadelenin belli bir düzeyinde bu mücadeleye katılan devrimcilerdir. Hemen hemen hepsinde durum böyledir. Haki ile Kemal arkadaşların durumu farklıdır; Kürdistan'da en ufak bir gelişmenin olmadığı, hatta böyle bir gelişmenin olacağını en ufak bir belirtisinin olmadığı durumda ve hiçbir Kürdistanlının Kürdistan gerçeğine sahip çıkmadığı bir dönemde böyle bir soruna sahiplikleri vardır. Bu arkadaşların büyüklüklerinin burada yine görmek gerekiyor, yine, Başkan Apo ile yol arkadaşlıklarının iyi anlamak gerekiyor. Bu arkadaşlar neden -o dönemde Türk solunda bir sürü örgüt varken- Parti Önderliği ile yol arkadaşlığı yaptılar? Kemal arkadaş daha sonra, Diyarbakır Zindanlarında, mahkemelerde dile getirecektir. PKK'de zaferi gördüğü için, PKK'de sosyalizmi gördüğü için, PKK'de insanlığın kurtuluşunu gördüğü için, Kürdistan Halkının, dolayısıyla Türkiye Halkının kurtuluşunu gördüğü için PKK'yi seçtiğini söyler ve doğrudur bu. Bu iki arkadaş en ufak gelişme imkanının görünmediği dönemde Parti Önderliği ile yol arkadaşlığı yapmışlarsa, bu Parti Önderliğinde çok şeyi gördüklerini ortaya koyar. Yani sosyalizmi Önderlikte gördükleri için, Türk Halk gerçekliğinin kişiliğini burada yakaladıkları için -ki onlar kendi gerçekliklerini burada yakalıyorlar- yol arkadaşlığı yapıyorlar. Bu buluşma anlamlıdır, manevi açıdan Parti Önderliğine büyük bir destektir. Bu iki arkadaşın desteğini alır. Bu arkadaşlık, daha sonraki yıllarda da Önderliği en iyi anlayan, Önderlik çizgisine baştan giren devrimciliği dönüşür. Çevresinde kimse yoktur. Manevi anlamda da destek verecek kimsesi yoktur. Değerli bir araştırma, inceleme döneminden sonra, Kürdistan Devrimi teorisini kaba taslak da olsa ortaya çıkarır. Bununla yetinmez şüphesiz, daha da derinleştirme, bir yandan da ortaya çıkardığı gerçekleri başka insanlara verme biçiminde çalışması başladı. Bu dönemde benim tanışmam var. Beni tanıştıran Kemal Pir arkadaşır. Bir anlamda beni bu harekete kazandıran bu arkadaşla bazı şeylerimi borçluyum. Esas anlamda da Önderliğe borçluyum. Parti Önderliği ile tanışıncaya kadar Kürdistan gerçekliği gibi bir gerçeği bilmiyordum, kendimi de bilmiyordum, kendimi de bilmiyordum. Benim doğuşum, bu mücadeleyle birlikteliğim ile başlar, Önderlikle tanışmamla başlar. Bu yüzden insanlığımı da, her şeyimi de Önderliğe borçluyum. Tabii ki Kemal arkadaşın şahsında Önderliğe borçluyum. Ben tanıştığımda küçük bir gruptu. Kürdistan Devrimi teorisi yaratılmıştı, yaratan da Önderliğin kendisiydi. Önderlik, bu düşünceleri çevresindeki insanlara veriyordu. Hem kendi eğitimiyle uğraşıyor, hem bir halkın geleceğini aydınlatıyor, hem de bunun yoğun çalışması içindeyken, yanındaki arkadaşları da en az kendisi kadar eğitmeye çalışıyordu. Burada, PKK Önderliği'nin bir özelliğini daha belirtmekte yarar var;

bir kere insanı esas alır. İnsanı ele alış tarzı vardır. İnsana yüksek bir değer veriş i vardır. bunun iki nedeni var; bir, PKK sosyalist bir hareket, Başkan Apo bilimsel sosyalizmi esasa alan bir önderdir. Bilinir ki sosyalizmde esas ö ğ e insandır. E ğ er reel-sosyalizm kaybetmiş se, bir de bu yüzden kaybetmiş tir. Yani insanı esas almadı ğ ı için, insana gerekli değ eri vermedi ğ i için kaybetmiş tir. Biz kaybetmeyiz ç ünkü PKK'de insan esastır. İnsana gerekti ğ i değ eri vermeyen, insano ğ lunun yarattı ğ ı hiçbir değ ere değ er vermez. Reel-sosyalizm insana değ er vermiyordu, insan o ğ lunun yarattı ğ ı değ erlere değ er vermeye ç alışı yordu. Daha ç ok da onun tekni ğ ine değ er vermeye ç alışı yordu. Bu, sosyalizmle ba ğ daş mayan bir durum. Ç ünkü sosyalizmde insanlık, en üst aş amasına ulaş mış tir. Sosyalizm, diyelim insanlık tarihinin en üst evresi oluyor, en olumlu özellik leri kazandı ğ ı düzey oluyor. Bu açı dan bir kere insanı esas almak gerekiyor. İkinci si, Kürdistan Halkının adına ba ğ ımsızlık ve özg ürlük mücadelesi y ü r ü t ü l ü y o r. Buna kazandı rmak denir. Parti Önderli ğ i'nin tarzı budur. Bu kadar görev arasında her arkada ş la azami ölç üde ilgileniyor. Onun gerç ekli ğ ini tanımak için, ona güç , enerji, moral vermek için, onda gelişmeyi sa ğ layabilmek için gerekti ğ inde hayatını bile tehlikeye sokabilmektedir. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir önderli ğ e rastlamak mümkün de ğ il. Yani bir devrimin liderli ğ i bu kadar insanla hasır-neş ir olmadı. Hemen hemen bütün devrimlerin tarihinde, örg ütlerin tarihinde önderlere bakıyorsun, belli düzeylerdeki insanlarla ilgilenmiş ler. Dünyada Başkan APO kadar insanlarıyla ilgilenen bir önder yoktur. Bu da bu önderli ğ in insanı esas alma ve her ş eyin üzerinde tutma özelli ğ ini ortaya koyuyor. İnsana bu kadar değ er vermeyene, insanla bu kadar ilgilenmez, insana bu kadar ilgi duymaz. E ğ er PKK'li olacaks a, bizim de bu özelli ğ i kazanmamız gerekir. Madem PKK insana bu kadar değ er veriyor, bizim de bu tarzı esas almamız gerekir. Baş ka türlü PKK'lileş me olmaz. PKK, insanı ayaklandı racak, yükseltecek, sen PKK adına insanın moralini bitireceksin, insanın sava ş ma, ç alı ş ma istemini kıracaksın, hatta sava ş dış ı bırakacaksın. Ve PKK'li olacaksın, hele hele bir de yönetici olacaksın. O zaman neyin yöneticisi olacaksın? PKK'nin yöneticisi olabilir misin? Hayır! olsa olsa TC yöneticisi olabilirsin, PKK içinde TC'nin yöneticili ğ ini yapmış olursun. Ç o ğ umuzun pratiklerinde bunları oldukç a görmek mümkün. E ğ er PKK'lileş eceksek her gün, her saat kendimize ş u soruyu sormamız gerekiyor; "PKK nedir, ben neyim? Hangi yön üm gerç ekten PKK ile ba ğ daşı yor, hangi yanım ayrıksı kalıyor?" Bu soruyu sürekli sorup cevaplandı ran ki ş i sanıyorum PKK'yi, PKK'nin düzeyini yakalar. İş te, çıkış ında bazı özelliklerle şek illenen, giderek yeni özellikler kazanan bir önderlik. Bu dönemde, en az Kürdistan sorunuyla uğ raş tı ğ ı kadar, Türkiye Halkına karşı da sorumlulu ğ unu yerine getiren bir önderlik. Önderli ğ in enternasyonalist özelli ğ ini görmek mümkün. Kendisini salt Kürdistan sorunuyla sınırlamıyor, en az onun kadar Türkiye Devriminin sorunlarıyla da uğ raşı yor, Türkiye Devrimci Hareketinin örg ütlenme sorunlarıyla da, ideolojik sorunlarıyla da uğ raşı yor, sorumlu davranıyor. Bu dönemde Türkiye solu ile yaptı ğ ı tartış malar var. Türk solu o dönemde ezilmiş , örg ütsüzdü. Kalan kesimlerle tartış ma y ü r ü t ü l ü y o r d u. Tartış maların özü şuydu; Kürdistan gerç e ğ ini onların gündemine, do ğ ru koymak istiyordu. Bununla da Türk solundaki egemen sosyal-ş oven anlayış ı, kemalist ideolojiyi aş tırmak istiyordu. Ç ünkü bunları aş amadan Türkiye Halkına karşı görevler yerine getirilemezdi. Sol, sol olamaz, adım atamazdı. Bu gerç e ğ i o

günden bilen Parti Önderliği Türk solunu bu çıkmazdan kurtarmak için, ona güç bir kimliği kazandırmak için ve solun gerçekten Türk Halkına layık bir sol olabilmesi için bu tartışmaları yürütüyordu, amacı buydu. Fakat Türk solunun tutumu bunu dışıyalayan bir tutumdur. Bırakalım Kürt sorununa yaklaşımı, Parti Önderliği'ni vazgeçirmeye çalışıyorlardı. Hatta sağdır da. Bugün Dev-Yol'da olan Mahsum ve o ekip -o zaman THKP-C idi- ile yapılan tartışmalardı bunlar. Türkiye solunda en olumlu görünenler onlar oluyordu, onların tutumu da buydu. Onların söylediği şeydi; "Ölen bir halktır, bu işten vazgeç, sen ölü bir insanı mezardan çıkarmaya çalışıyorsun, ölen insan mezardan kalkar mı? Kürdistan meselesi ölmüş, bitmiş bir meseledir, boşuna bu işle uğraşma. Eğer devrimcilik yapmak istiyorsan gel bize katıl, birlikte yapalım." Yani caydırmaya, sosyal-Şovenizme çekmeye çalışıyorlardı. Tabii ki ısrarla bu tutumlarının doğru olmadığını, bu tarzda fazla yürüyemeyeceklerini kavratmaya çalışıyorduk. Ama onlar da bunu bir türlü anlamak istemiyorlardı. Kısaca, bu tartışmalardan sonuç çıkmadı. Daha o zaman iki halkın ortak düşman denen düşmana karşı mücadelede birlik nasıl sağlanacak, iki halkın potansiyeli devrim kanalından nasıl akıtılacak sorularını çözmek istiyordu. Yanaşmadıkları ve oldukça olumsuz bir konum sergiledikleri için bu tartışmalardan fazla sonuç çıkmadı. buna rağmen Önderlik sorumluluklarını her koşul altında yerine getirdi. Siyasal'da Mahirlerin onayı alınmadan toplantı yapıldı. Bu toplantılarda, bunlar harekete geçirildi. Okullarda belli bir örgütlenme yapıldı- ki bizim grubumuz hemen her okulda örgütlenmenin başını çekti- Belli bir örgütlülüğün sonra o dönemler belli bir toplantıya zorlandı. O toplantıda buna rağmen TSİP'liler çoğunlukta idi. Bazıları çeşitli yöntemlerle dışarı çıkarıldı, çoğunluk sağlandı. O derneğin yönetim kurulu genişletildi. Tüm devrimci örgütler onun yönetimine alındı. Böylelikle TSİP'den kurtarıldı, zaten amaç da gençliği, devrimci hareketi onların tekelinden kurtarmaktı. Çünkü kan dökenler başkalarıydı. Başkaları işkence görmüş, kan dökmüştü. Başkalarının, hele hele TSİP gibi reformist bir örgütün bunun üzerine konması devrimcilik açısından kabul edilemezdi. Parti Önderliği bunu kabul etmedi, devrimci onuruna yediremedi. En çok yedirmemesi gereken THKP, THKO'lular iken, bunların kılı kıpırdamadı. Tabii, Önderlik olaya el atıp belli bir örgütlülük oluşturuncaya kadar. Ve 74'te ADYOD'un bildiğiniz yönetimi oluşturuldu. Bu yönetim altında yeniden devrimci gençliğin örgütlenmesine girişildi. Bu yönetimde bizden Önderlik ve Haki arkadaş vardı. Grubun tüm üyeleri de buna bağlı olarak faaliyet düzenliyordu tüm okullardan. Bu dönem Türkiye'de devrimci gençlik hareketinin örgütlendiği dönem oldu. 12 Mart döneminde faşistler, polis desteğinde birçok okulda egemenlik kurmuştu. Bu dönemde, birçok okulda faşist işgaller kırıldı, okullar devrimcilerin egemenliğine girdi. Bunun başarılmasında Önderliğin çabaları büyüktür. Bizzat faşist işgallerin kırılması için örgütlenilen grupların başında okullara gitmeler söz konusudur. Bir Beşevler'de -ki faşistlerin merkezi- 5000 kişi ile oraya girme var. Bu mücadelenin sonucunda birçok okul faşistlerin egemenliğinden kurtarıldı, devrimciler egemen olmaya başladı. Tabii ki bununla birlikte o dernek yönetiminde Kürdistan meselesinin de tartışılması söz konusu oluyor, gündemleştiriliyor. Amacı, yine Kürdistan sorununu tartıştırarak, bunları doğru bir tutuma çekmekti.

Demek ki bu dönemde bir yandan araştırma incelemeler sürdürülürken ve onun sonuçlarını grup üyelerine verirken, bizzat onun eğitimi ile uğraşırken, bir yandan da Türkiye Halkına karşı görevlerini yerine getiriyor. Parti Önderliği böylesi bir çalışmanın içinde bulunuyordu. O dönemde yine T-KDP'sinin temsilcisi olan Sıraç Bilgin, yine bugün PSK'nin genel sekreterliğini yapan Kemal Burkay'la- ki o zaman TSİP'de yer alıyordu- görüşme oldu. Kemal Burkay'ın öyle Kürdistan örgütlemesi yoktu. Kürdistan sorununa "Doğu Sorunu" olarak bakıyordu, bir kültür ekonomi sorunu olarak bakıyordu. Önderlik o zaman kendisiyle konuştuğunda ciddiye almamış, hatta "Gel bize katıl" falan da demişti. Parti Önderliği'nin bunlarla konuşmasının amacı neydi? Bunlar Kürdistan'la dolaylı da olsa biraz ilgileniyordu, bunları doğru hatta çekmek istedi. Tabii bunlar yanaşmadı. Sıraç'ın durumu biraz daha farklıydı ve o zaman şunu söyledi; "Kürdistan Halkının gerçek katili M-L'dir. Kim bu ideolojiyi Kürdistan(a) taşırsa onların ayaklarını kıracağız." Ki bu boş bir şantaj değildi ve daha sonraki gelişmelerde zaten bu ortaya çıktı. Onların yaklaşımı buydu. Yine Dr. Şivan hareketinden arta kalanlar-Barzani, Dr. Şivan'ları katletmişti ve bazı kalanlar vardı- geldi Emek mahallesinde onlarla görüşmeler başladı. İsimleri Zerruh'tu- daha sonra DDKD'li oldu, diğeri de Ahmet Zeki Okçuoğlu'ydü. -DDKD'den ayrılıp Kawa'yı kuran adam-Bunlarla konuşulduğunda " Hayret! Biz bunları şimdiye kadar nasıl göremedik? Bak Dr. Şivan hayatıyla ödedi." demişlerdi. Bazı imkanlarının olduğunu ve bu imkanları birleştirmek istediklerini söylemişlerdi. İmkanlar parti ve silahtı. Ve bu ilişkiyi bir dönem sürdürmek istediklerini söylediler. Daha sonra ortaya çıktı ki, bunların niyetleri gelişmeleri önlemektir, hareket henüz küçükken denetim altına almaktır. Yani, silahımız var, imkanımız var diye ek- bizim imkanları da biraz biliyorlar-kendi denetimlerine almak ve böylece daha doğmadan hareketi bitirmek istiyorlar. Fakat bu konuda başarı elde edemeyeceklerini anladıklarında daha farklı bir tutuma girdiler ve daha sonra niyetleri tümüyle ortaya çıktı. Bunların şunun için belirtiyoruz; daha doğarken, sadece TC değil başka güçler de ilgisiz kalmıyor. Bunların o zaman ilişkileri biraz Talabani'yleydi. Onlardan habersiz bizimle ilişkiye geçmeleri düşünülemez. Biliniyor ki Kuzey Kürdistan'da oluşan hemen hemen bütün hareketler ya Talabani patentlidir, ya KDP patentlidir. Kürdistan'ın genelinde bunların dışında bir oluşuma genelde müsaade etmiyorlar. Ya bizzat kendileri oluşturur, ya da oluşmuşsa denetim altına almaya çalışırlar. Eğer olmazsa daha değişik yönelimler denerler, bu da bir gerçek. PKK ile o zaman da bir ilgilenme var. Ki bunu hiçbir zaman terk etmeyecekler. Her dönemde, mutlaka PKK'yi ya yedeklerine alma, ya bitirmek için birçok yol izleyecekler.

Bu dönemde tabii ki grup artık duyuldu. Yani bu ADYÖD meselesinde, gençlik örgütlenmesi meselesinde, okullardaki boykotlar, direnişler, kavgalar, bu kavgalarda grubun en önde yer alması, böyle bir grubun varlığını herkese hissettirdi. Tartışılmaya başlandı, dolayısıyla böyle bir grubun varlığından haberdar olundu. Fakat grup nasıl bir grup, o bilinmiyor. Tabii ki devlet buna kayıtsız kalmaz hele bir de Türk devleti olunca. Bu grubu anlamak denetim kurmak istiyordu. Bunun için daha o dönemde saflara sızdırılan ajanlar var. Abdurrahman'dır, Pilot'tur, Fatma'dır. Abdurrahman SBF'de öğrenci. Önderlik orada olduğu için okuldaki faaliyetlerden ötürü Önderliği tanıyor, ilişkiye geçiyor ve daha sonra da grupta yer alıyor. Bunun gelişti böyle oluyor. Pilot'u ise

Abdurrahman'ın kendisi getiriyor. Yani o tanıştırdı, o getirdi ve getirdiği tek kişidir. Tarihimizde bir Abdurrahman tek kişi getirmiş, bir de Kesire, Nadire diye bir bayanı -aslen Yugoslav'dır o da o zaman Türkiye'de öğrenciydi- getirmiştir. İkinci bir kişi getirmemesi önemlidir. Kesire ise ADYÖD çalışmaları sırasında bizimle ilişkiye geçiyor. O zaman THKP-C'de, onlarla birlikte. Bizi tanıdı ve ilişki geliştirdi. Devlet, bunlarla hem denetim kurmak, hem de bu hareketin gerçeğini öğrenmek istiyor. Gerçekten, çıkış öyle bir çıkış ki, ne bir Türk hareketine benziyor, ne de bir Kürt hareketine benziyor. Düşmanı biraz şaşırtan da buydu, onun için uzun süre kestiremedi, tespit edemedi. Bakıyor, bu grup Türk hareketlerine de, Kürt hareketlerine de uymuyor; bazı şeylerle Kürt, bazı şeylerle Türk özellikler gösteriyor. Bir türlü anlayamıyorlar. Aslında bu, Önderliğin bu dönem bilinçli geliştirdiği bir şeydir. O zaman ADYÖD örgütlenmesinde, tüm Kürt grupları gitti, DDKD kuruldu. Biz, ona tavır aldık ADYÖD'de kalmayı savunduk, yani oraya gitmeyi doğru bulmadık. Bu tip şeyler devleti yanılttı, tabii. Mesele sadece yanıltmak değildi. PKK doğru tutumu alıyordu, doğruyu esas alıyordu. Fakat, devlet bunlarla yanılıyordu. "Madem Kürt, DDKD'de yer alması gerekirdi ama almadı. Demek ki, bu bir Kürt hareketi değil." Yani anlayamadı. Bu sızdırdığı ajanlarla anlamaya çalıştı fakat bu şekilde de fazla başarılı olamadı. Neden başarılı olamadı? Yine Parti Önderliği'nin aldığı tedbirler sonucu başarılı olamadı. Önderlik sadece genel tedbirler geliştirmede, bunun yanında özel tedbirler de geliştirdi. Eğer PKK boğulmadıysa, her dönemde MİT'in, Özel Harp Dairesinin çabalarını boşa çıkardıysa, bugüne gelebildiyse bu tedbirlerde aramak gerekir. Parti Önderliği'nin tarihi bilincinin yüksek olduğunu ve bunun önemli olduğunu belirtmiştik. Çünkü tarihi bilmeyen, tarihi yorumlayamaz, tarihi değiştirmeyi hiç mi hiç başaramaz. Kapkaranlık bir tarihi değiştirmek isteyenlerin, tarihi çok iyi bilmesi gerekir. Tarihi bilmeyen adam, tarihle oynayamaz, yön veremez, değiştiremez. Önderlik, tarihi bildiği ve esas yöntemi uyguladığı için, insanlık tarihini, insanlık tarihinin ulaştığı düzeyi bunun sonucunu çok iyi görüyor. Bunu değerlendirerek Türk ve Kürt tarihini aydınlatıyor.

Devlete muhalif olan her hareket ya yok edilmiş, ya bölünüp parçalanmış etkisiz kılınmış, ya da yedeğine alınmış. Böylece tüketilip, ciddi bir tehlike olmaktan çıkarılmış. Bir Mustafa Suphi'lere bakalım, TKP'ye öyle bir tezgah kuruyorlar ki, bolşevizmin etkisini, Komünist Partinin etkisini Türkiye'de yok etmek için ve başarıyorlar da. Bir yandan sahte komünist partisi kuruyor, bir yandan Mustafa Suphi'leri davet ediyor. Diğer yandan karşı-devrimci gösteriler örgütleyiyor, "Suphi'yi böyle karşılayın" diyor. Sonra da Mustafa Suphi'ye "Halk seni şöyle linç edecek, gel seni kurtaralım" diyor ve hepsini denizin dibinde bitiriyor. TKP'yi daha sonra TKP'lilerle de bitiriyor ve adeta devletin bir kolu gibi çalıştırıyor. Bir Çerkez Ethem olayına bakalım. Gerillayı ilk örgütleyen adamdır. Hain ilan ediliyor, Yunanlılara sığınıyor ve canını öyle kurtarıyor. Yine 71 dönemi devrimci hareketinde Mahir Kaynak, bilmem İlyas. Hep bitiriyor bunlarla. Günümüze bakınca Dev-Sol'u biraz iyiyken ne hale getirdi. Yani karşısında en ufak bir güç bırakmıyor. Üstelik bu konuda oldukça usta. Dikkat ederseniz, Kenan Evren 12 Eylül'de ABD'ye bile öneride bulunuyordu; "bizim teröristlerle, örgütlerle muhalefetle mücadelede uyguladığımız taktiklerden herkes yararlanabilir." Bunu boşuna söylemiyor, gerçekten de bu konuda ustalar. Kürdistan kesimine bir bakalım, hemen hemen her isyan liderinin yakını-amcası,

oğlu, kardeşi... hep satın alınmıştır. Bu isyanlar hep bölünmüş, parçalanmış, düzenleyenler birbirlerine vurdurulmuş. Şeyh Sait'te, Dersimde, Seyit Rıza Hareketinde, Ubeydullah'ınkinde, Bedran Paşa'nınkinde görülen hep budur. En son diyelim T-KDP örneği, Sait Elçi ile Sait Kırmızıtoprak, ikisi candan arkadaşlar ama ikisini birbirine nasıl vurdurtuyorlar. Ve ondan sona Dervişê Sado'yu KDP'nin üstüne getiriyorlar. KDP'yi nasıl MİT'in bir yan kolu haline getiriyorlar. Bu konuda MİT ve Özel Harp Dairesi gerçekten başarılıdır.

Parti Önderliği bu tarihi iyi biliyor aslında, Kürdistan gibi bir ülkede hareket geliştirilecekse, bunun tedbirlerinin alınması gerektiğini, yoksa doğar doğmaz bitirileceğini çok iyi biliyor. Çünkü tarih ortada, ister Türk, ister Kürt, bunu iyi biliyor. Bunun sonucunda, Türkiye'de, Kürdistan'da MİT kuşatmasını yırtan tek hareket PKK oluyor. Diğer hareketlerin hepsi orada boğulmuştur, etkisiz kılınmıştır. Genel tedbir ve yönelimlerle Türk Özel Harp Dairesinin ve MİT'in taktiklerini, yönelimlerini boşa çıkarmak mümkün değil. Ancak genelle birlikte özel tedbirler geliştirilirse, bunu başarmak mümkündür. MİT, PKK'de başarısız kalmıştır ama bu, şu anlama gelmiyor, PKK'yi kendi başına bırakmıştır. Hayır! bırakmaz da. İşte biz Kesire ile ilişki kurduğumuzda, Kesire'nin aile durumunu biliyorduk. Dersim isyanında, bu ailenin babasının bir katil olduğunu çok iyi biliyorduk. Bir sürü insanın katliamında yer almıştır. Onun için biz dedik ki; "Bu ailenin çocuğudur. Biz bunu saflarımıza almayalım, alırsak bizim açımızdan iyi olmaz." Hatta o zaman kendi düşüncem şuydu; "Bu bir ajanın kızıdır. Kürdistan'da bir ajanın kızı da ajan olabilir. O zaman bundan uzak durmak gerekir." Tabii ki bizim yaklaşımlarımız, değerlendirmelerimiz yüzeyseldi ve dardı, oldukça da geriydi, bilimsel olmaktan uzaktı. Daha çok tepkisel duygusaldı. Yaklaşımımız belki bir yönüyle doğrudur. Devrimciler olaylara, olgulara, böyle dar, yüzeysel yaklaşmaz. Önderliğin o koşullarda Kesire meselesine yaklaşımı farklıydı. Neydi? Bir, "Evet, bu aile hain bir aile ama bir Kürt ailesi. Türk devleti bu aileyi hainleştirerek halka karşı kullanmıştır, bu ölçüde yararlanmıştır. Bizimse, bu ailenin bir ferdini kazanarak durumu tersine çevirmemiz gerekir. Onlar bir Kürt ailesini kazanıp, böyle kullanmışlarsa, biz neden bu ailenin bir çocuğunu kazanıp, bu aileye karşı kullanmayalım? Bu ailenin zor durumda bırakılması TC'nin de zor durumda bırakılması anlamına geliyor." İkincisi, "Bu, Kürdistan'da bir kişi değil, sınıftır." Biz kişi olarak bakıyorduk. Bizim düzeyimiz buydu. Ama Önderlik kişi olarak bakmıyor, "Kürdistan'da işbirlikçi, hain bir sınıftır" diyor. Ve, "Eğer proleterya Kürdistan'da zafer elde edecekse, bu sınıfı alt ederek elde edecektir" diyordu. "Bu sınıfı yenmeyen bir hareket zafere gidemez. Onun için bunu bir kişi olarak değil, bir sınıf olarak görmek ve öyle hareket etmek gerekiyor. Bu sınıfı yenersen Kürdistan'ı bağımsızlaştırabilirsin. Bu açıdan bu bunu mücadeleyle yenerek, kazanmak gerekir." Diğer bir yaklaşım, "Bu aile kirli olabilir ama her insan kendisiyle değerlendirilir, ailesi, soyu, sopu ile değerlendirilmez. Babası böyle iken kendisi dürüst olabilir. Yani, bir insan salt ailesiyle, geçmişiyile değerlendirmemek gerekir." Diğer önemli bir şey de şuydu; "Bu aile devletin güvendiği bir ailedir. Eğer biz bununla ilişki kurarsak, devlet -bu temiz bile olsa ki olup olmadığını bilmiyoruz- bu aile vasıtası ile en azından denetim kurmak isteyecek veya en azından bir takım umutlar besleyecektir. Bu bizim işimize yarayabilir, eğer doğru değerlendirirsek yararlanabiliriz" Önderliğin bakış açısı buydu. Doğru, bilimsel bir bakış

açısı. Aslında tarihi, gerçeği iyi bildiği için, tarih değiştirmek istediği için, yaklaşım özenle ele alıyor. Tabii o dönem tarihten çıkardığı derslerle ne yaptığını biliyor. Fakat bize de her şeyi izah etmiyor, gerek de yok. Neden? Çünkü bizim toyluklarımız o kadar büyük ki, her an bunları açığa vurmak mümkün. Demek ki Kesire olayı böyle bir olaydır ve bu ilişki mücadeleye hizmet eden bir ilişki olmuştur. PKK biraz da bu tip tedbirlerle o dönemi kurtarmıştır. Eğer bu tip tedbirleri almasaydı, bir kaşık suda boğulurdu. TC sadece Ankara'yla da yetinmemişti. Grup, Ankara'a da henüz oluşum halindeyken, nasıl ki bir ahtapot gibi bunlarla sarmak istediye, grubun ülkeye adım atması döneminde de buralarla boğuşuldu.

Ülkede, girilen her yerde bazı aileler örgütlenmiş ve bu aileler hemen bizimle ilişkiye geçirilmişti. Antep'te Terzi Cemal, Ali çetiner aileleri; Dersim'de Kıymet ailesi, Diyarbakır'da Hıdır Akbalık ailesi; Batman'da Şener ailesi. Bunlar, MİT'in örgütlediği aileler, ilişkiler. Daha Kürdistan'a girer girmez, girdiğimiz her yerde en üst düzeyde bizimle ilişkiye geçiyorlar bize imkanlar açıyorlar, böylece denetim kuruyorlar. Hatta diyelim Dersimde Kıymet -Dersim'e ilk giden arkadaş Fuat'tır- Fuat'la duygusal bir ilişkiye girerek, oradaki çalışmaları en üst düzeyde kontrol altına almak istedi. Gerçi buna müsaade edilmedi, kabul edilmediği için de pek çok sorun yaşandı. Daha sonra Seher'in gündeme gelmesi de böylesi bir olaydır. Fuat arkadaşın bunu kavrayamaması ve buna tepki duyması durumu da vardır. Ve Fauat arkadaşın parti tarihindeki kör-topal yürüyüşünün de nedeni budur.

Demek ki MİT öyle sanıldığı gibi basit bir olay değil. Gerçekten, nereye gidilmişse, orada kuşatmayla yüz yüze gelinmiş ve çok sonraları yarı bilinçli, yarı bilinçsiz- yine Parti Önderliği'nin müdahaleleri ile- mücadele edilerek bu kuşatma hareketi yırtılır ve PKK nefes alıp gelişme gösterebilir. Bunun da bilinmesi de yarar vardır. Ki Pilot olayı '77'lere kadardır, ondan sonra '86'lara kadar Kesire vardır, '86'larla birlikte Kesire'nin durumu ortaya çıkınca Şener devreye girer. Böylesi önemli bir süreçtir.

Pilot'un görevi neydi? Daha çok Önderlik'le görevliydi. Amacı, Önderliği kontrol etmekte, kontrol dışına çıkmasını engellemekti. Bir de Önderliğin çalışmalarını, gerçeği ortaya çıkarmaktı. Esas bununla görevliydi. Bununla birlikte, diğer bir görevi de, hareketin ileri gelen kadrolarını eylemler içerisinde tüketmekti. Birçok devrimci aslında bu yolla tüketiliyor. Aynı şey bizim de başımıza gelecekti ancak Parti Önderliği bunu engelledi. Yoksa biz de aynı hezimete uğrayacaktık. Pilot'un görevi Parti Önderliği olduğu için, Önderlik başta bilmiyor ancak süreç içinde endişeleniyor. Neden endişeleniyor? Çünkü ölçüler var, bilimsel ölçüler var. O ölçülere göre hareket ediyor. Bu şekilde Pilot'un durumunu ortaya çıkarıyor ve biraz endişe duyuyor. O dönem tüm yönleriyle ortaya çıkarılmış değil, bazı yönleriyle çıkarmış, onun için de tedbirli. Mesela yaklaşımlarına bakıyor, Önderliğe yaklaşımı farklı, ileri düzeydeki arkadaşlara yaklaşımı farklı, diğer arkadaşlara daha farklı. Harcamalarına bakıyor, aldığı maaştan daha fazla. Kendini eğitmiyor, bunlar önemli şeyler. Bir kere bir hareketin safında saygı denen olay farklı gelişmez. Yani üste şöyle şuna şöyle, alttakine şöyle saygı; bunun devrimcilikle bağdaşmadığı, ikiyüzlülük olduğu, sahtekarlık olduğu çok açık. Ne yazık ki -diyelim Pilot kendi mesleği icabı bunu sergiliyordu- biz devrimcilik adına bunu sergiliyoruz. Bu tutum birçok arkadaşta egemendir. Üsttekine karşı saygı adına aslında en büyük saygısızlığı

yapıyor. Alttakine zaten saygı denen bir olay yok. Kısmen despotluk da yapıyor, hatta hiç ciddiye bile almıyor. Bu PKK'nin ahlaki değil, PKK'nin saygı anlayışı değil. Bu, düzenin kazandırdığı ve saflarımızda sürdürülmek istenen saygı anlayışıdır. PKK'de üste karşı hangi yaklaşımı gösterirsen, alta karşı da aynı yaklaşımı göstermen gerekir. İnsana saygılı olmak gerekiyor, sevgide, saygıda farklı biçimler geliştirmemek gerekiyor. Sahtekarlık, dalkavukluk yapmamak gerekiyor. Ne dalkavukluk, ne öyle ağalık, ne de bastırmacılık. Yine kendini eğitmemek PKK'de en büyük suçtur? Çünkü PKK en büyük özgürlük hareketidir, kendini eğitmemek ise köleliktir, köleliği kabul etmektir. Özgürlük hareketinin safında köleliği yaşamak, köleliği dayatmaktır. Bu nedenle suçtur. Kimse PKK'ye köleliği dayatamaz. Suç olması bundan ötürüdür ve bunda ağır bir suç da yoktur. Bu nedir? Sömürgeciliğin PKK'de yaşatılmasıdır. Bir bu açıdan, bir de şunu söylemek gerekir; ajanların karakteristik özelliğidir. Kendilerini hareketin iradesine bırakmak istemezler. Hareketin, ideolojik, politik, teorik etkin alanına girmek istemezler. Çünkü girerse, bir kesimi etkilenebilir, böylece ajanlık yapamayabilir. Bunun için bu, kendisine kural olarak benimsetilir. Yani, "Her şeyi yapabilirsin ama hareketin ideolojik, politik, teorik, örgütsel etkisine girmeyeceksin. Girdiğin anda işin bitiktir." Bunu bir ders olarak verirler. Bakılırsa, ajanların geneli böyledir, her türlü şeye gelir ama kendini bir türlü eğitmez. Pilot'ta da yaşanan, diğerlerinde de yaşanan budur. Ne kendini, ne başkasını eğitir, ne de bunun imkanını sunar. Ajanların genel karakteridir. Yine, aldığı maaştan fazla harcama yapıyor, herkese de yapmıyor. Tabii diğerlerine insan muamelesi bile yapmıyor. Bunlar tabii ki sübjektif anlamda olmasa dahi, objektif anlamda uzak kalması gereken hususlar oluyor. Bir çoğumuzda da yaşandı bunlar. Yani arkadaşlara yaklaşımda, sevgi, saygıda olsun-Pilot gibi- bazılarına her şey, bazılarına hiçbir şey. Eğer bunlar sürdürülürse belki bir ajan olmayız ama objektif olarak Pilot'un konumunda oluruz. Bunları terk etmek gerekiyor. Yani başka ölçüleri, başka ahlakları PKK'de yürütmemek gerekiyor. PKK'nin de bir ahlaki, ölçüleri var. PKK'li bu ölçüleri esas alır, öyle PKK'li olur.

Kemal arkadaşın önderliğinde Mamak, Tuzluçayır, Abidin Paşa mahallelerinde faşistlere karşı geliştirilen bir mücadele de vardır. Bu mücadelede gerçekten, bu mahalleler faşistlerden temizlenmiştir. Bunlar, Ankara'da devrimci çalışmaya açılan ilk mahalleler oluyorlar. '71 sonrası, faşistlere karşı ilk mücadelenin geliştirildiği dönemdir. Bu Kemal arkadaşın sorumluluğunda geliştirilmiş ve sonuç da alınmıştır. Polis kayıtlarında PKK'nin biraz da Tuzluçayır'da kurulduğu söylenir, bu anlamıyla doğrudur. Şunu da hemen belirtmekte yarar var; Polis saflara gönderdiği kişilere bunu öğretir, bunu söyleyen belli ki, polisin saflara gönderdiği tiptir. Bunu hemen anlamak gerekiyor, çünkü bizim partimiz Tuzluçayırda kurulmamıştır. Polis, Kemal arkadaşın geliştirdiği o çalışmaya dayanarak bunu söylüyor. Gerçekten, '71 sonrası, faşistlere karşı mücadelenin ilk geliştirildiği yerdir. Bizim mücadelemizde başlangıç açısından önemli bir yeri vardır.

Yine dikkat edilirse, bu dönemde çıkan diğer grupların çıkışından farklı bir çıkışı vardır. Gerek Türk, gerek Kürt örgütlerinin çıkışında ya gazete, ya dernek esas alınır, bunun etrafında bir çıkışı gerçekleştirmeye çalışırlar. Daha doğarken polis kontrolüne girerler. Biraz da işin gerçeği budur. PKK'deki doğuş, bunun dışında bir doğuştur, bu ise bilinçlidir. MİT'in örgütler üzerinde denetim kuruluşunu biraz da çıkışta aramak gerekir.

Çünkü bir hareketin çıkışı ne kadar sağlıklı gerçekleşirse, o kadar sağlıklı gelişme şansı vardır. Çıkış bir anlamda onun geleceğini de belirler. Tabii bu genel anlamda böyledir. Yoksa, çıkışı sağlıklı olup da sonra yürüyemeyen hareketler de vardır. Bu konuda oldukça fazla örnek var, hem Türkiye'de, hem Kürdistan'da, hem diğer yerlerde. Mesela, bizim bildiğimiz bir mafya örgütü var. Bu örgüt başlangıçta Sicilya'nın bağımsızlığı için ortaya çıkan bir harekettir. Ama daha sonra bildiğimiz mafyaya dönüşmüştür. Bu her zaman her hareket için olabilecek bir şey, eğer tedbirler alınmazsa. İşte, başlangıcı farklı gerçekleştirmek söz konusu olmuşsa, biraz da bu gerçeklerden yola çıkarak olmuştur. Bu da çıkışı önemli ölçüde kolaylaştırmış, sağlıklı bir yürüyüşün sağlanmasına hizmet etmiştir. Bu nedenle Türk istihbaratları bu çıkışı uzun süre tespit edememişlerdi. Bu dönemde hareketle sadece TC ile ilgilenmiyor, bunun dışında diğer güçlerde ilgileniyor. Birçoğu -devlette dahil- fazla ciddiye almadı, fazla gelişme şansı görmüyorlardı. Sadece dışımızdaki güçler değil, hal zaten umutsuz hatta grupta yer alanların çoğu anlayamamıştı. Denilebilir ki, bu hareketin mensupları dahil hareketin gelişme düzeyinin -belli bir döneme kadar- ne olabileceğini kestirememişlerdir, anlayamamışlardır. Mensupların bile ciddiye almadığı bir harekettir PKK başlangıçta. Bir de böylesi bir durum var, böylesi bir gerçekliği var.

Bu dönemde yine dışımızdaki güçler de anlamaya çalışıyor. Türk solu fazla ciddiye almıyor, Kürt hareketleri de ciddiye almıyor ama Kürdistan'daki ilkel, reformist, küçük-burjuva milliyetçiliği dediğimiz hareketler aslında ciddiye alıyor biraz. Yani, onlar daha doğarken, hareketi bitirmek istiyorlar. Mesela, Sıraç Bilgin'in belirttiğimiz tehdidi var. Dr. Şivan'dan sonra gelenlerin yaklaşımı var. Bir de Kürdistanlı bazı aristokrat çocuklarının, gruba, bu dönemdeki yaklaşımları var, gruba girmek istemeleri var. Aslında o dönemde, bunların bu yaklaşımları fazla sağlıklı olmadığı görülüyordu. Her ne kadar bunlar fazla tartışılmasa da yer yer tartışıldığında Kürdistan'daki en suçlu sınıfın mensupları oldukları belirtiliyordu. Yine, bu dönemde Parti Önderliği'nin yaklaşımları var; "Bu sınıfın karakteri budur, bu insanlar bu sınıftandır fakat bunlardan da dürüst insanlar çıkabilir. Bunu da görmek gerekiyor, bilimsel yaklaşmak gerekiyor. İkincisi bunlarla mücadele, bizi daha radikal, daha olumlu gelişmelere götürebilir. Bundan da çekinmemek gerekiyor." gruba girmek istemeleri var. Aslında o dönemde, bunların bu yaklaşımlarının fazla sağlıklı olmadığı görülüyordu. Her ne kadar bunlar fazla tartışılmasa da, yer yer tartışıldığında, Kürdistan'daki en suçlu sınıfın mensupları oldukları belirtiliyordu. Yine, bu dönemde Parti Önderliği'nin yaklaşımları var; "Bu sınıfın karakteri budur, bu insanlar bu sınıftandır fakat bunlardan da dürüst insanlar çıkabilir. Bunu da görmek gerekiyor, bilimsel yaklaşmak gerekiyor. İkincisi, bunlarla mücadele, bizi daha radikal, daha olumlu gelişmelere götürebilir. bundan da çekinmemek gerekiyor." Böylece, bu kesimden de bazıları, grup içinde yer aldı. Tabii ki, bunların yer almaktaki amacı, daha çok grubu etkisizleştirmek, grupta olan biteni öğrenmekti, inceleme-araştırmalarının sonuçlarını başka yerlere taşımaktı. Amaç, bu görüşlere başkalarının konmasıydı, yine bu grubun ele geçirilmesi, yedeğe alınmasıdır. Tabii ki bunalar başlangıçta fazla ortaya çıkmıyordu. Bunlar ve benzeri şeyler daha çok ülkeye yönelme aşamasında ortaya çıkacak. Bu dönemin diğer bir zorluğundan bahsetmek gerekiyor. Gerçekten bu dönemde maddi yönden çok zorluklar yaşanıyor. Denilebilir ki, dünyada hiçbir hareket ne çıkarken, ne çıktıktan sonra

bizim karşılaştığımız zorluklarla karşılaşmamıştır. O dönemde grubun esas üyelerinin hepsi yoksul kökenli, zaten hemen hepsi öğrenci. Kendilerini besleme, organize etme tamamen kendi imkanlarına dayanıyor. Bu da önemli. Hareketin üyeleri, daha çıkışta kendilerine güveni esas alıyorlar. Kendi imkanlarına dayanan ve bunu esas alan bir hareket. Bu da aslında bilinçlidir. Bilinir ki, bizim halkımız takatten düşürüldüğü için kendine güvenini yitirmiştir. Toplum olarak, bu toplumun insanları olarak kurtuluşu kendisinde değil, hep dışarıda aramıştır, şu devlette veya bu devlette aramıştır. Onun için de bir türlü ayağa kalkamamıştır. Bunu çok iyi gören Parti Önderliği daha çıkışta kendine güveni, kendine dayanmayı esas alır. Gruba da bunu benimsetir, grubu bu şekilde biçimlendirir. Gerçekten, bırakalım kendi faaliyetini organize etmeyi, o dönemde normal yaşamı bile sürdürmek zordur. Herhangi bir maddi gelir yoktur, birikim yoktur. Tamamen hamallık yapılarak hem grup idame edilir, hem çalışmalar için kıt kanaat imkanlar yaratılır. Yemek yemek için bile paramız yokken, teorik araştırma için kitap temin etmek amacıyla hamallık yapıyordu. Bu sorunu çözmek için hepimizden daha fazla uğraşan, bu zorluğu yaşayan Haki arkadaşdır. Bu arkadaş, hepimizden daha fazla çalışmış, bu anlamda hepimizden daha fazla ezilmiş, hepimizden daha fazla fedakarlık yapmıştır. Eğer PKK'yi tanıyacaksak, gerçeklerinden, gerçek sahiplerinden tanımamız gerekiyor. PKK'yi herkesle tanımak mümkün değildir. PKK'ye emeği geçenler de vardır, geçmeyenler de vardır. Bunları da iyi bilmek gerekiyor. Tarih biraz da bunlardır. Gerçekten PKK'de emeği olan kimdir, olmayan kimdir? Bunu çok iyi bilmek gereklidir, şunun için gereklidir. Biri hiçbir emeği olmadığı halde kalkıyor, PKK değerlerine konmak istiyor ve bir de bu değerleri istediği tarzda kullanma hakkını, yetkisini kendisinde görüyor. PKK'nin imkanlarını kim kullanabilir? PKK'ye kim sahiplik yapabilir? Elbette ki PKK'ye emeği geçenler PKK'ye sahiplik yapabilir, bu değerleri kullanabilir. PKK'ye emeği geçmeyen, emeğin ne olduğu bilmeyen, bu gelişmelerin hangi çabalar sonucu ortaya çıktığını, hangi beyinlerin patlatıldığını, hangi yüreklerin ayaklandırıldığını bilmeyen, elbette ki bu gelişmenin nasıl sağlandığını bilemez, bu değerlerin nasıl ortaya çıkarıldığını bilemez. Dolayısıyla de bu değerleri nasıl, kimin için kullanacağını bilemez. Bir çoğumuzun değerlere ucuzca yaklaşımı buradan ileri geliyor, değerleri kendimiz için kullanmak buradan kaynaklanıyor, değerlere gözü kara göz dikmek buradan kaynaklanıyor. Ne olduğu belli olmayan, hiçbir emeği olmayan kalkıp "PKK benim" diyebiliyor. Bazılarımız, buna gerçekten kulak kabartabiliyoruz. Bu PKK'nin bilinmemesinden kaynaklanıyor. Eğer PKK bilinirse, PKK'de emek nedir ve kimde şekillenmiştir, kimlerin bu gelişmelerde olumlu payı vardır, kimler görevlerini yerine getirmiştir, kimler getirmemiştir, kimler yaratılan değerler üzerine tasarruf geliştirmiştir...? Bunları bilemezsek, PKK'yi bilemeyiz. Dolayısıyla da neye sahip çıkacağımızı, neyi reddedeceğimizi bilemeyiz.

Bu dönemde, belirttiğimiz gibi Parti Önderliği'nin yaşamı kendisine haram etmesi vardır. Bu yaşamı kendisi için yaşanır kılmaz bir duruma getirmesi vardır. Tümünü, gecesini gündüzüne katarak kendisini yaratmaya vermesi var, kendisiyle birlikte yanındaki arkadaşları yaratmaya vermesi var, bir halkı yaratmaya vermesi var. Beynini çatlatırcasına, yüreğini ayaklandırırcasına bunu yapması var. Hem de bu kadar maddi imkansızlıklar ortamında bunu yapması var. Bu kadar ağır bir çalışmanın içerisinde

zaman zaman hasta düşmesi var. Mesela, bizim Ayrancı'da kaldığımız bir ev vardı. Kış bile sobasız, kalorifersiz geçirmiştik. Soba alacak, kalorifere para ödeyecek durumda değildik. Bu kadar ağır koşullarda, o soğuklarda hasta düşmesi var. Elimizde para yoktu ki Önderliği doktora götürelim, hatta ilaç alacak durumda bile değildik. Böylesi günler yaşandı, bunlar gerçek. Yine, İstanbul'a çeşitli çevreler edinmek amacıyla gitmek için bile zor bir şekilde yol parası edinmiştir. böyle bir faaliyet yürütülmüştür. PKK'nin felsefesini anlayabilmek için şöyle bir örnek vermekte yarar var; Haki arkadaş, grubumuza henüz yeni katılan bir arkadaşla hamallık yapıyordu. Dondurmacının önünde geçerken, o yeni arkadaş diyor, "bir dondurma yiyelim" Haki arkadaş kırmıyor. Yiyorlar ve o zaman dondurmanın kaçta olduğunu da bilmiyorlar. O zamanın parası ile 2,5 lira bir para. Yedikten sonra Haki arkadaş durumu biraz yeni arkadaşla anlatmaya çalışıyor, sonuçta, yaptıkları şeyin suç olduğunu söylüyor. Arkadaşlar evde aç kalırken, kendilerinin dondurma yemesini suç olarak değerlendiriyor. Bu suçu nasıl telafi edecekler? Kendi aralarında yine kararlaştırıyorlar ve diyorlar "biz eve gidince deriz, 'biz bugün para almadık' bir günlük paramızla ekmek almayız, aç kalırız, ekmek parasını dondurma parası yerine koruz. Daha sonra arkadaşlara götürürüz ve böylece suçumuzu gideririz." Gerçekten, arkadaşlar aç hamallık yapıyorlar ve o parayı biriktirerek, getirip arkadaşlara veriyorlar. Bunu gelip söyleselerdi, kendilerine bir şey denir miydi? Hayır, bir dondurma yemek herhalde fazla bir şey değil. Arkadaşlar akşama kadar hamallık yapıyor, herkes de normal karşılardı. Fakat burada bir anlayış var, bir felsefe var, burada bir sorumlu yaşama var. Bunu görmek gerekiyor. İşte bu, PKK'nin felsefesidir. Bir de PKK'nin olmayan felsefe var; "Ye, iç felsefesi." İmkanlar var, bu imkanları en iyi nasıl yeriz, çoğumuzda olan felsefe bu. Sanki tüketmek için gelmişiz PKK'ye, bir takım değerler yaratmak için değil, var olan değerleri tüketmek için gelmişiz. Bu da bir felsefe, ancak PKK'nin felsefesi değil. PKK'nin felsefesi sorumlu yaşamadır. Kişi, arkadaşları aç kalırken, kendisi doymayı aklından geçirmez, önce arkadaşlarını doyurur, sonra kendisi doyar. Önce arkadaşlarını giydirir, sonra kendisi giyinir. PKK'nin felsefesi budur. Haki arkadaşla ilgili bu örnekte PKK'nin felsefesini anlamak mümkündür. Ancak sorumlu yaşayan bir insan böyle bir davranış içerisine girebilir. bunu da, bir yıl sonra söylemişlerdir bu arkadaşlar. Onlar ne yaptı, biz ne yapıyoruz? onlar nasıl yaşamış, biz nasıl yaşıyoruz? Onlar nasıl değer kazanmış, biz nasıl kazanıyoruz? Onlar değerleri nasıl kullanmış, biz nasıl kullanıyoruz? İnsanları tanımak mı istiyorsun? Ölçü bunlardır. Yoksa, kendi özelliklerimizi kimde görüyorsak, onu ölçü almak değil. Bizde egemen olan, örgüt ölçüleri değil, kendi ölçülerimizdir. Kendi ölçülerimizi kimde buluyorsak, "bu iyidir" diyoruz, bulamıyorsak "kötüdür" diyoruz. PKK, insanlara böyle yaklaşmıyor. Parti'nin, Parti Önderliği'nin insanlara yaklaşımında bu yoktur. "Parti Önderliği eğitim verirken, bize bunu öğretiyor. İnsanlara doğru yaklaşmayı öğretiyor, değere doğru yaklaşmayı öğretiyor. En büyük değer insanın kendisidir, tüm değerlerin yaratıcısıdır". Buna doğru yaklaşmayan bir adam, başka neye doğru yaklaşabilir? PKK bize neyi öğretiyor, biz neyi yaşamımıza geçiriyoruz? Kendimizi gözden geçirmemiz gerekiyor, o zaman ne kadar PKK'li olup olmadığımızı rahatlıkla gözleriz. Ama bunları düşünmek bile istemiyoruz. Neden? Çünkü gelmişiz PKK ortamına kendimizi PKK'li görüyoruz. Doğal bir PKK'li. Hem de kendimizi en mükemmeli görürken, diğerlerini hiç PKK'li olarak görmüyoruz.

PKK'ileşmemenin nedenini burada aramak gerekir. Bunun için PKK'ileşemiyoruz, PKK'nin düzeyine, ölçülerine ulaşamıyoruz. Onun için PKK'yi değil, kendimizi uyguluyoruz. Nedeni dışarıda aramamak gerekir. Ankara'da, bir kışı, bir arkadaşın paltosu ile geçirdik. Olanaklar buydu ve tek bir arkadaşın, en ufak hoşnutsuzluğuna rastlamak mümkün değildi. Yani, "bu kadar maddi imkansızlıklar, açık söylemek gerekirse, doğru-dürüst karnımız bile doymuyor. Biz nasıl devrimcilik yapacağız, nasıl halkı kurtaracağız" diyen olmadı, moralsiz yaşayan olmadı, bir gün birbirine saygısızlık yapan olmadı. Bu bir ruhtur, PKK ruhu ve o ruh bugün zayıftır. Gerçekten, ben o günleri çok arıyorum. Buna tutuculuk mu denir, buna geriye gitme mi denir? Ne denilirse denilsin. Ben, kendi açımdan o günkü ruhu, yoldaşlığı, sevgiyi, saygıyı arıyorum. Bizde aşınmış, hem de çok aşınmış. O dönemde tehlikeli bir durum mu var, her arkadaş tehlikeyi kendisi göğüslemek istiyordu. Yaklaşım buydu. Her şeyden arkadaşını kendisinden üstün görme, önde görme vardı. Şimdi bakıyoruz, birçok arkadaşın pratiğinde bununla çelişen tonla şey var. Tehlike mi var? Kendisi tehlikeden uzaklaşıyor, diyor "başkası tehlikeye girsin." Bunun PKK'lilikle, bunun insanlıkla ne alakası var? Bilmem yemeğin en iyisidir, giyeceğin en iyisidir; kendisine, savaşçısının elbisesi yırtıktır! Bazı komutanlar var, elbisesini yıkamıyor, yeni gelen elbiseyi giyiyor, eskisini savaşçısına veriyor. Bunun PKK'lilikle ne alakası var? Biri kalkıp diyemez "ben PKK'de böyle gördüm" kesinlikle yoktur. PKK'nin ahlakında, ölçülerinde kesinlikle bunlar yoktur. Şimdi bir Haki arkadaşına bakacaksın, bir de kendimize bakacaksın; biz mi PKK'liyiz, Haki arkadaş mı? PKK'li olanın Haki arkadaş olduğu bir gerçek. O zaman bizim PKK'den uzak olduğumuzu görmek gerekir. o günkü koşullara bakıyorsun arkadaşlar -bırak yemek yemeyi- ekmek bulamıyorlar. Günlerce Ankara'da aç kaldığımız çok iyi bilirim. Ancak bir gün de arkadaşların sesinin çıktığını duymadım. Ama şimdi, arkadaşlar günde 3 sefer yemezlerse sorun yapıyorlar. İki sefer yerse, "Hayır, 3 sefer yemem gerekirdi" diyor. Bir ekmek, bir yemek uğruna grupları tehlikeye atanlar var. Burada çıkıyor felsefe; mide felsefesi. PKK'nin felsefesinde, mide felsefesi yok. PKK felsefesinde mide en son gelir. O dönem durumumuzu gören herkes bizimle alay ediyor, ciddiye almıyordu, "bunlar karınlarını duyuramıyor, bir halkı neyle kurtaracaklar?" diyorlar, gülüp geçiyorlardı. Yine Kürdistan'dan bahsettiğimizde herkes alay ediyordu. "Bazıları çıkmış; Kürdistan var, Kürt Halkı var, bunun kurtuluşu gerekiyor, diyor", diyerek alay ediyorlardı. Yani maddi açıdan, manevi engellemelere kadar her türlü engellemeyle karşı karşıyaydık. Böylesi bir dönemi yaşıyorduk. Onun için kimse ciddiye almıyor, dalga geçiyordu.

Parti Önderliği de çözümlemelerde sık sık belirtir "Bir şey yapamıyorsan kendine yüklen, kendinle ilgilen, kendini ciddiye al, kendini imar et, kendini ciddiye alırsan, kendini yaratırsan, başkaları da bir gün seni ciddiye alır." Önderlik kendi durumundan sonuç çıkarılması için bahseder. Yine diyordu, "Geçmişte bizi de, PKK'yi de kimse ciddiye almıyordu. Hem de arkadaşlarımız bile, halkımız, dünya, ama bugün herkes ciddiye alıyor. Niye ciddiye alıyor? Eğer ciddi yaklaşılmıyorsa bu gelişmeler olmaz, kimse de ciddiye almazdı." Bunu da şunun için söylüyoruz; birçok arkadaş kendisine ciddi yaklaşmıyor, kendisini ciddiye almıyor, diyor ki "arkadaşlar bana değer vermiyor ya da parti bana değer vermiyor." Parti sana niye değer versin, arkadaşlar niye değer versin?

Sen kendine değer vermiyorsun, sen kendine ciddi yaklaşmıyorsun. Eğer ciddiye alınmak istiyorsan, kendine ciddi yaklaşacaksın. Kendine yükleneceksin, gözden geçireceksin, kendi zayıflığını, eksikliğini gidereceksin, kendini güçlü bir konuma getireceksin ve kendini kabul ettireceksin. O zaman herkes seni ciddiye alır, sana değer verir. Sen bütün bunları yapmadan, kendini zorlamadan en rahat şeyi seç, ondan sonra da de ki, beni ciddiye alın, bana değer verin beni kabul edin. Dünyada görülmemiş bir olay, tuhafı da partiden istiyor. Düşmandan bunu istediği yok. Parti biraz düşünür hale getiriyor, buna dayanarak kaybettiklerini kazanacağına, partiye göz diyor. Partiden istemeye kalkıyor, bana değer verin bana şunu verin bana bunu verin. Bunlar tabii ki çok çarpık parti anlayışlarıdır. Partiye bütünleşmeme özellikleridir. Eskilerin hortlatılmasıdır, yaşatılmasıdır, tarihin bir anlamda dile getirilmesidir, geçmiş tarihin. İnsan kendini bu durumdan kurtarmadıkça ne partileşebilir, ne özgürleşebilir, ne de ciddiye alınır. Bu dönem böylesi sorunların yaşandığı bir dönem. Tabii ki bu, hareketin bir özelliği olacaktır. Eğer PKK bugüne kadar gelebilmişse, bu düzeyi yakalayabilmişse, bu özelliğine de borçludur. Yani kendisine dayanmayı, kendisine güvenmeyi esas aldığı için. Bir de en zor koşullarda bu ilkeyi esas aldığı için bu gelişmeyi sağlayabilmiştir. Buradan bir PKK'linin de durumu ortaya çıkar. PKK'li olmak demek, demek ki zorluklarla boğuşmaktır, zorlukları yenmektir. Ki devrimcinin kendisi de budur. Devrimcinin genel tanımı; zorluklarla yaşamasını bilen, boğuşmasını bilendir. Devrim, yenme sanatıdır. Bunu başaran adam büyüme şansını elde etmiştir. Bunu başaran adama devrimci denir. Bunu başaramayana devrimci değil, tüketici denir, zaten genellikle tüketici olunuyor. Bu dönem, 75'lere kadar yaşanan bir dönemdir. Ki biz buna ideolojik dönem diyoruz. Yani, Kürdistan Devrimi'nin teorisinin, ideolojisinin yaratıldığı dönem. Bu dönem çalışmalarının özü de budur. Ve bu görev, Parti Önderliği'nin sırtındadır, layıkıyla yerine getirir. Bu dönemde Parti Önderliği'ne destek veren, Haki ve Kemal arkadaşlardır. Diğer arkadaşların desteğinden bahsedilemez. Öyle, olumsuz anlamda ciddi bir durumlarından da bahsedilemez. Gerçekten daha başlangıçta Önderliği en iyi anlayan, kavrayan, çizgiye giren, Önderliğin yükünü -kendi çapında- hafifletmeye çalışan, bu arkadaşlardır. Bu anlamda emek veren de bu arkadaşlardır. Demek ki bu dönemin kazanılmasında esas Parti Önderliği'nden, sonra bu iki önder arkadaştan bahsetmek gerekir. Diğer arkadaşlar daha çok ortaya çıkarılan teoriyi öğrenmeye çalışırlar. Bunun etrafında -becerebildikleri kadar- taşıyarak, bazı arkadaşları gruba kazandırmaya çalışırlar. bundan öte, fazla bir katkıları yoktur. Tabii ki bu dönemde işe ciddi giren, işe ciddi yaklaşan, geleceğe de biraz ciddi yürür. Ama bu dönemi ciddi kavrayamayan, doğru değerlendirmeyen arkadaşlar ile de hem kendileri zor durumda kalacak, hem de örgütü zor durumda bırakacaklar. Neden? Devrimcilik biraz yüzeysel kalmıştır. Çoğunun kavradığı gibi, "Meseleleri biraz bilirsek, biraz da propaganda yaparsak yeterlidir", şeklinde, devrimcilikten biraz bu anlaşıldığı için, böyle devrimcilik yapıldığı için, devrimciliğin en kolay türüne sapıldığı için kendilerini ihmal etme durumları var. Devrimcilikte dönemler vardır, görevler vardır. Dönemlere, görevlere göre devrimcilik yapılır. Her dönemde aynı tür devrimcilik yapılmaz. Her döneme ayrı tür devrimcilik dayatılmaz, eyer sen döneme, görevlere göre devrimcilik yapabilirsen senin devrimciliğin karşılık verebilir, gelişmeyi sağlayabilir. Aksi halde senin devrimciliğin geri bir devrimcilik

olur, kendine göre bir devrimcilik olur, örgüte göre, devrime göre değil. Geri, yüzeysel bir devrimcilik olur. Böyle bir devrimcilik giderek tıkanmayı, geriye çekmeyi, taktik dışılığı giderek hatta tasfiyeciliği yaşar ve yaşatır. Bir çoğumuzun durumunda bunlar sık sık çıkıyorsa, nedensiz değildir. İnsan kendisini zamanında hazırlayamaz, dönemi, görevlerini iyi tespit edemezse, kendini buna göre hazırlayamazsa elbette ki döneme cevap veremez. Orada hareketi geriye çekmeye çalışacaktır. Hareket de geri gitmeyeceğine göre, çözümsüz kalacaktır. Sorunların altında yığılıp kalacaktır ve birlikte birçok şeyi de tüketecektir. Sapmalar, tasfiyeler, taktik dışılıklar, taktik gerilikler bunun sonucudur yoksa daima art niyetli değildir. Bu durumlar esasta buradan doğuyor. Örneğin dönemi kendi açımdan ele alırsam, kendi eğitimime bile önem vermiyordum, nasıl olsa önderlik var. Geceli gündüzlü çalışıyor sonuçlar çıkarıyor, bize de veriyor. Bizde bunun propagandasını yaparsak yeterlidir. Dönemi bununla kapattım. Hatta açık söyleyeyim evde Önderlikle birlikte kalıyorduk, doğru dürüst oturup da bir saat kitap okumuyordum sıkılıyordum. Hemen pratik işlere yani işin kolayına kaçırıyordum. Tabii bunun sancılarını daha sonraki yıllarda çekeceğiz, çekeceğimiz gibi birde örgütte çektireceğiz, hakkımız olmadığı halde tabii. Aynı durum birçok arkadaşta yaşanıyor. Yani ucuz bir devrimcilik seçilmiştir. Aslında başkalarının emeği kullanılmıştır. O emeğe hiçbir katkı sunmadan kullanılmak istenmiştir. Bu anlayış hala çok güçlüdür. Birçoğumuzun Önderliğe yaklaşımında bu çok nettir. Önderliğe saygılıyız, bağlıyız, söz de veriz, gerekirse de deriz, niye? Az önce belirtilen tarzda kullanmak için. Bu Önderliğin sırtından yaşama olayıdır. Bu, örgüt ortamında yaratıcı, üretici olmak değil, tüketici, sömürücü olmaktır. Ancak kendisini bu konumdan çıkaran insan PKK'lileşe bilir, buna ulaşabilir. Bu konumdan kendisini çıkarmayan insan istediği kadar "ben PKK'liyim" desin, PKK'li değildir bunu böyle bilmek gerekir.

Grup aşaması ve APOCULAR

1975'lere gelindiğinde artık grup şekillenmiştir, ideolojik bir grup olarak şekillenmiştir. Belli bir örgütlü gücü de vardır. Fakat bu öyle resmi bir ilişki, biçimleniş değildir. Bilinir, böylesi dönemin devrimcileri daha çok gönüllü devrimciliktir. Bir zorunluluk yoktur, istersen yaparsın, istemezsen yapmazsın, istersen istediğin görevi yaparsın, istemezsen yapmazsın, istersen istediğin yere gidersin, istemezsen gitmezsin. Ancak parti devrimciliği farklı bir devrimciliktir, artık gönüllülük biter. Evet, gönüllü insan partiye gelir, kimse zorlayamaz ama geldikten sonra artık gönüllülük biter. Artık tamamen örgüte göre devrimcilik yapmak zorundasın. İstediyin tarzda hareket etme hakkına sahip değilsin. Parti devrimciliği biraz doğru kavranmalıdır. Grup dönemi devrimciliğinden çok farklı bir devrimciliktir. Yani, tamamen örgüt iradesine tabi olmuş, tamamen kendisine ait olmaktan çıkmış, tamamen örgütü yaşayan bir devrimciliktir. Örgütün çıkarlarını esasa alan, ona göre hareket eden bir devrimciliktir. Kurallı, disiplinli bir devrimciliktir. Emir, talimat düzenine göre yürüyen bir devrimciliktir. Oysa ki hepimiz kendimizi partili görüyoruz ama emir, talimat geldi mi, rahatsız oluyoruz. "Falan yere git" denildi mi "oraya gitmem, falan yere gitmek istiyorum" diyoruz, "benim için daha iyi, daha iyi geliyirim" diyoruz. Aslında, parti devrimciliğini kendimize uydurmak istiyoruz. Bu partiyi kendine göre ayarlamadır, partiyi kendi iradesi altına almadır, kendi iradesini partiye dayatmaktır, partiyi kendisi için çalıştırmaktır. Buna parti devrimciliği, PKK devrimciliği denmez, başka tür bir şey denir. Yeri gelmişken şunu da belirtmekte yarar var; PKK benim veya senin veya onun, bunun sorununu çözmek için kurulmadı. Bu kadar beyin, bunun için patlatılmadı. Bu kadar şehit kanı bunun için akıtılmadı. Bu kadar insan çocuğuna vermeyip, ağzından çıkararak veriyor, bunu yapsın diye vermiyor. Bunları bilmek gerekir. PKK ne için kuruldu? Kürdistan'da insanlık sorunu var. Siyasal, tarihsel, örgütsel, kültürel, ekonomik, askeri vb. sorunlar var. Bağımsızlık ve özgürlük sorunu var. Bu sorunları çözmek için bu araç geliştirildi. Yoksa, bizlerin sorunlarını çözmek için değil. PKK ortamına gelen insan, bu sorunları çözmek için gelir. Başka bir şey için gelemmez. Ama birçoğumuz kendi sorunlarımızı çözmek için geliyoruz. PKK devrimciliğini değil, kendi çıkarlarımızı yapmak için geliyoruz. Bu anlamda, PKK'yi kullanmaya geliyoruz, halkı hizmetimizde kullanmak için geliyoruz. Bu, KDP türü devrimciliktir. Ama PKK, KDP değildir ve bunun için kurulmamıştır. Bunu da böyle bilmek gerekir. Böyle bilinirse anlam kazanır PKK, aynı zamanda hizmet ettiği oranda devrimcilik yapıyordur. Ama hizmet etmediği zaman ne PKK'nin bir anlamı kalıyor, ne halkın bir anlamı kalıyor. Çünkü, devrimciliği kendisi için yapıyor, kendisine hizmet etmeyen bir devrimcilikte yok. onun için bir çırpıda terk ediyor, bir bakıyorsun düşman saflarındadır. Parti saflarında kişisel ortam bulamadı mı terk ediyor. 75'e gelindiğinde grubun şekillendiğini belirtmiştik. Bu dönem devrimciliği böylesi bir devrimciliktir. Tabii şu da bir gerçek; her ne kadar resmi ilkeler yoksa da -tüzük kuralları- Kendiliğinden bir düzen, işleyiş vardı. Diyebiliriz ki bugün partiyiz, iktidar olma aşamasındayız, hatta ötesindeyiz, tüzüğümüz var, yığınla yönetmenliğimiz var ancak bunlara rağmen o günkü disiplinimiz, bugüne oranla daha

güçlüydü. Öyle zorunluluk olmadan, gönüllü seçilen bir disiplindi ve tabii ki grup bunu Parti Önderliği'nden kazanmıştır. Çünkü Parti Önderliği'nin yaşamı disiplinli bir yaşamdır. Daha o günden disiplinliydi. Grup da daha o günden Parti Önderliği'ni onayladığı için, onun yaşamını, anlayışını, ilkelerini, ölçülerini esas alıyordu. Dolayısıyla disiplin çok güçlüydü. Bugünkünden güçlüydü. Ben, bunun için geçmişi aradığımı belirttim. Bu, PKK'nin diğer örgütlerden farklılığını da belirtir. Bütün dünya devrim tarihlerini inceleyin, hiçbir örgütte, daha doğuş aşamasında ve hatta bir ideolojik grup olarak bile şekillenmediği dönemde böyle bir disiplin bulamazsınız. Yine, bu tarzda önderlik çıkışını bulamazsınız. Bunlar da PKK'nin özgün yanlarıdır. Diğer örgütlerde, mücadelenin belli dönemlerinde önderlikler şekillenir, Lenin'in bile önderliği 1912'lere kadar tartışmalıdır. Esas olarak 1912'de kabul ediliyor. Bizde, Önderliğin, henüz küçücük bir grupken kabul edilmesi ve tüm gelişmelere damgasını vurması vardır. Daha başından beri mücadelenin, bu önderlikle örülmesi vardır. Bu, bu mücadelenin farklı bir yanıdır. Aynı zamanda, bu Önderliğin farklı bir önderlik olduğunu da ortaya koyar, diğer önderliklerden farklı olduğunu ortaya koyar. Yine, hiçbir örgütte görülmeyen o disiplin olayı, bizim örgütte vardır. Bu da, o zorlukları yenmesinde, aşmasında ve bugünkü düzeye gelmesinde önemlidir, hem de çok önemlidir. Şu da bir gerçek ki, bu olmasaydı o dönemi yırtmamız çok zor olurdu. Devrimci insanlar disiplin adamlarıdır. Disiplinden korkmak, kaçmak devrimcilikle, örgüt adamlığıyla bağdaşmayan bir tutumdur. Hele bir orduysa. Biliyorsunuz, ordunun anayasası, kendisi, bayrağı -ki bayrak bağımsızlığı, özgürlüğü temsil eder- denilebilir ki ordu açısından her şeydir. Savaş olayıyla ilgilenen, bu sanatın inceliklerini iyi kavrayan, hatta bu sanatı inceleyen askeri bazı uzmanlar ordunun başarısını eğitim ve disipline bağlar. başarı için bunlar gereklidir. Bunlar en çok da bizim için gereklidir. Karşımızdaki düşmana bakalım; gerçekten çok vahşi, çok gaddar bir düşman. Böyle bir düşmanın karşısında tutunabilmek, hatta bu düşmanı alt edebilmek, zafer elde edebilmek ancak çok güçlü bir disiplinle mümkündür. Kaldı ki bizim karşımızdaki düşman, burjuva anlamda da olsa, dünyanın en güçlü disiplinine sahip güçlerinden biridir. Böyle bir güce karşı ayakta kalıp, sonuç alabilmen için, bundan çok daha üstün bir disipline sahip olman gerekir. Başka türlü yenmen mümkün değildir. Demek ki disiplini küçümsememek gerekiyor. Kim disiplinden rahatsız oluyor, kaçıyor, o, örgütten kaçıyordur. Başarıdan kaçıyordur. Disiplinden kaçmak demek, yenilgiyi kabul etmek demektir. Pratiğimizi inceleyelim, nerede bir kayıp varsa, temelinde mutlaka kuralsız, disiplinsiz, sorumsuz bir yaşam yatar. Bunun sonucunda ise kayıplar vardır. PKK, daha başlangıçta disiplini bu denli esas almış buna inanmışsa nedenleri vardır. Biliyorsunuz, devrimciler disipline en çok inanan insanlardır. Bunun için de devrimcilerde disiplin gönüllü olur. Gönüllülüğe dayanır. Çünkü, başarıya disiplinle gidileceğini bilirler. bu nedenle grup olma aşamasında disiplin kendiliğinden oturmuştur. Parti Önderliğinin yaşamı böyle bir şekillenmeye yol açmıştır. Örneğin biz o zamanda beraber kalıyorduk. Bir evimiz vardı. Sobasız bu evi Önderliğin kendisi kışın haftada üç kez pas pas yapıyordu. En ufak bir toz, dağınıklık bulamazdınız. Yani yaşamı sürekli disipline ediyordu. Çünkü, bizim halkımız disiplinsiz, örgütsüz bir halk. Dolayısıyla yaşamı dağınıktır. Önderlik, hala çok titiz davranır. En ufak bir şeyi mesele yapar. Amacı, bizde duyarlılığı geliştirmektir, dağınıklığın önüne geçmektir, yaşamımıza yön vermek içindir.

Bizde, en önemli örgüt özelliği olan disiplini geliştirmek içindir. Bunları boşuna yapmadığını anlamamız gerekir.

75'lere geldiğimizde, artık dönemin görevi başarılmış, belli bir grup da oluşmuştur. Artık bunu ülkeye taşımak gerekiyor. Fakat ülkeye nasıl taşırılacağı önemli. Çünkü doğru ve zamanında taşırılmazsa darbeler yenilebilir, hatta, grup çıktığı gibi imha da edilebilir. Parti Önderliği'nin bu konudaki düşünceleri netti aslında, daha çok arkadaşların düşüncelerini öğrenmek istedi. Mesela, birlikte köye, Önderliğin evine kadar gittik, babası yemeğin üzerinde şunu söyledi; "Oğlum, duydum sen eskiden komünisttin, şimdi Kürtçü olmuşsun. Bu çok tehlikeli, sen yine komünist ol" Önderlik güldü ona, dedi ki "Babam da neyin tehlikeli olduğunu kavramış." Gerçekten tehlikeliydi, o koşullarda Kürdistan'a sahip çıkmak, Kürdistan'da çalışmayı başlatmak kolay bir olay değildi. Önderliğin babası, yaşına rağmen bunu söyleyebiliyordu. Bu, bir gerçeğin dile getirilişiydi. Zaten buradan ölçmeye çalışıyordu. Arkadaşların nasıl düşündüğü önemliydi. Önderlik, başlangıçta düşüncelerini açmadı, arkadaşları anlayarak, dinleyerek, kendisinin verdiği kararı gözden geçirerek bu adımı attı. Bu adımı atmanın şüphesiz ki tarihsel önemi var. Tarihte ilk kez Kürdistan adımı, Kürdistan'ı kurtarmak için yola çıkma, ülkede bunun pratik adımlarını atma, bu amaçla ülkeye dönme gerçekleşiyor. İlk ve tektir. Bu anlamıyla çok önemlidir. Başarı şansı ne olabilir, bu ayrı bir mesele fakat o günkü koşullarda böylesi bir adımın atılması tarihseldir. Bunun öncesinde biraz Abdurrahman, Pilot meselesini açmakta yarar var. Abdurrahman saflarımıza geldiğinde, uzun süre uyumsuzluğu dayattı. Gittiği hiçbir yerde arkadaşlarla uyumlu çalışmadı. Tüm arkadaşlar uyumlu çalışırken, birbirlerine son derece saygılı davranırken, birbirlerini yüceltirken, bunun durumu farklıydı. Hep uyumsuz, sorunlu, disiplinsiz, değerlerle oynayan bir tutum sergiliyordu. Bir yandan bunu yaparken, bir yandan inançsızlık geliştirme ki şunu söylüyordu; "bu adamlarla bir şey yapılmaz. "Hareketin anlayışı belli, en olumsuz insana bile değer veriyor. Hareketin en gözde insanlarına 'bunlara güvenilmez, bunlarla bir şey yapılmaz" diyor. Diğer yandan "Bizim örgütsel adım atmamız, örgüt kurmamız gerekiyor. Örgüt kurmazsak, şöyle olur, dağılırız, darbe yeriz" diyor. Tabii bu çok çelişkili bir durum. Örgüt kurmaya kalkan adam, örgütün hiçbir çalışanıyla uyum sağlamıyor, verimli çalışmıyor. Bu örgütü kiminle kuracak? Bir bu. İkincisi, bir yandan "güvenilmez" diyor, bir yandan bu insanlarla örgüt kurmaya çalışıyor. Bunlar önemli şeyler. Tabii ki o günkü düzeyimizle, bunların ne anlama geldiğini fazla değerlendiremiyoruz. Yani, bunun kim olduğunu, kimin pratiğini sergilendiğini değerlendiremiyoruz. Evet, tüm arkadaşlar uyumsuzluğundan rahatsız oluyordu, öyle bir duruma geldi ki artık bütün arkadaşlar, bununla çalışmama önerisinde bulundu. "Çalışmayacağız" dediler. En son 76'da Siirt yurdunda toplanmıştık. Parti Önderliği ve tüm arkadaşlar vardı. Biz, o zaman, "artık bu sorunu gündemleştirelim" dedik. "bununla çalışmayalım, ilişkilerimizi koparalım. Bunun bize yararı yok, zararı var" diyelim. O zaman yine aynı şeyleri konuştu. Biz dedik ki "Seninle artık çalışmıyoruz, yollarımız ayrılıyor. Sen bizden memnun değilsin, biz de senden memnun değiliz." Bunu söylediğimizde, kendisi şunu söyledi; "Çok geçmeden, 6 ay sonra biteceksiniz." Bunu söyleyince, Kemal arkadaş dedi ki, "Bu adam bir şeyler biliyor." Biz hepimiz dedik, "Ne bilecek, dengesiz, sorumsuz bir adamdır. Ne konuştuğunu bilmeyen bir adam." Kemal

Arkadaş diretti. "Bu adam bir şey bilmeseydi, bu kadar emin konuşmazdı. Biz yine üzerinde durmayınca, artık arkadaş da fazla üzerinde durmadı. Aslında burada Kemal Arkadaşın bazı özelliklerinden bahsetmek gerekiyor. Kemal Arkadaş, Önderlik'le ilk adım atan arkadaşlardan biridir. Gerçekten Önderlik'te zaferi, sosyalizmi, kurtuluşu insanlığı gören, kendini bulan bir arkadaş. Zaten bu yüzden Önderliğe tutkunluğu ve saygısı var. Bu arkadaşta, Önderliği biraz kendinde bulma olduğu için, bir önderde bulunması gereken bazı özellikler şekillenmişti. Mesela öngörü bu arkadaşta mevcuttu. Bu, bir önderde bulunması gereken özelliktir. Bu özelliğe ulaşmayan birisi önder olamaz. Kemal Arkadaş'ta bu vardı ve Abdurrahman olayında da ortaya çıktı. Onun durumunu ilk gören arkadaştı. Üzerinde de durdu ama biz ciddiye almadığımız için vazgeçti. Kemal Arkadaş'ta duyarlılık özelliği de gelişkindi. Son derece gelişkin bir arkadaştı. Yani her türlü soruna karşı duyarlıydı. Önderliğe yaklaşımda, arkadaşlara yaklaşımda, şovenizme, faşistlere yaklaşımda, görevlere yaklaşımda son derece duyarlı bir arkadaştı. Öyle basite almazdı. Bir de söylenen her şeyden anında sonuç çıkarırdı. Yani kavrama düzeyi yüksekti. Bu da bir önderde bulunması gereken bir özelliktir. Anında yakalayabiliyor, sonuç çıkarabiliyor, cevap verebiliyordu. Böylesi özellikleri olan bir arkadaştı. Abdurrahman olayında bunu gördü ve biz bu adamla ilişkilerimizi kestikten sonra, tam da söylediği tarihte Haki arkadaşın katliamı, ardından Tuzluca'yı operasyonu, peşisıra Türk-İş bloklarındaki suikast gerçekleşti. Yani, doğruluğu çıktı ortaya. Yine daha sonra 79 Tekoşin olayında, bu örgütü kuranlardan biridir. Antep darbesinde yer alanlardan biridir. Ajan olduğunu sonradan öğrendik. Bu, ilişkilerimizi kesmeden önce MİT'e bilgi veriyor; "Grupta şöyle etkinliğim var, istersem, grubu istediğim biçimde yönlendirebilirim." MİT, bu bilgilerin doğru olup olmadığını denetlemek istiyor. Sanıyoruz, biraz da Pilo'tun değerlendirmeleri var. Hangisi doğru hangisi yanlış tespit etmek için-istihbarat örgütleri böyle çalışır. Yani bir ajanın verdiği bilgiyi diğer bir ajanıyla denetler. Bilgilerin doğruluk derecesini ölçmek istiyorsa, en az yanlış payı bırakmak için bunu yapar-yapıyor. daha önce, devrimci geçinen Ağrı'lı bir yazar var. Bunun da bize sempati duyduğunu söylüyorlar, bize övüyorlar. Bir müddet sonra, bunu evden çıkarken, faşistler tarafından sıkıştırıldığını, canını zor kurtardığını, hanımının da içeride mahsur kaldığını, bizden yardım istediğini söyledi. Biz de "Madem tanıyor, bize eğilimi de var, ayrıca bir insan, hanımı da mahsur kalmış, yardımcı olalım" dedik. O zaman, Aktan İnce grubu vardı. Türk solunca, yeni, küçük bir gruptu. Biraz olumluydu, şovenizmi az da olsa aşan bir bakışı vardı. Biz, bunların da biraz gelişmesini istiyorduk ilişkiler olumluydu. Onlarla birlikte gittik. Sağa-sola baktık, etrafımızda bir tek faşist yoktu. Eve girdiğimizde kadında anormal bir durum da yoktu. Tabi bu dikkatimizi çekti. O zaman ben, Haki Arkadaşa "Nedir bu? ben pek anlayamadım." demiştim. Arkadaş, "yeri burası değil, sonra tartışırız demişti. Çıktığımızda yine bir şey yoktu. Ulus'a geldiğimizde onlar ayrıldılar. Biz de döndük ve tartıştık. Neydi durum? Acayip bir durum var fakat çıkaramadık. Aslında belli oluyor ki kontrol ediyorlar. 7 kişiydi. Liseyi bitirdikten sonra Ankara'ya getiriyor. Kendisi de geliyor. O zaman Emek mahallesine yerleşmişti. Abdurrahman, Pilot meselesinde.....daha çok dedik ki Önderlik ile uğraşıyor. Tabi sürekli, günlük bilgi veriyor, istihbarata, MİT'e. Kendisi de bize bol para

harcıyor. Aldığı maaştan daha fazla harcıyor, herkese farklı yaklaşıyor. Bir de ekonomik sıkıntımızı çok iyi bildiği için bir öneri getirdi; dedi ki, "Türk-işhamallık. Bırakalım diğer faaliyetleri sağlıklı yürütebilmek için, arkadaşlar doğru dürüst yemek yemek için para bulamıyor. Eğer bu parayı alırsak, birçok sorunumuzu çözümleriz. "Önderlik kabul etmedi. Kabul etmeyince biz şaşırdık. Niye kabul etmesin? Çıktık, daha sonra bir daha gittik. Konuyu tekrar açtık, Önderlik yine kabul etmedi. Kabul etmeyince biz de artık vazgeçtik. Önderlik bir şeyler biliyor ki kabul etmiyor" diyerek vazgeçtik. Aslında, Önderlik, bunun durumunu o zaman fark etmiş. Yani, bizi eylemlere çekerek, eylemlerde tüketmek istediğini bildiği için kabul etmiyor. Bize de, diğer arkadaşlara söyleriz diye yayılmaması için söylememiş. Bu vesileyle de, Pilot bir emniyet sibabı olmaktan çıkıyor. Bu da hareket açısından tehlikeli olabilir. Önderlik, durumu bize daha sonra söyledi. bizde şu anlayış vardı; "Önderlik bir şey söylüyorsa, mutlaka bildiği bir şey vardır. "Şunu da söyleyeyim, o zaman bütün arkadaşların Önderliğe karşı korkunç saygıları vardı. O dönemde kimse Önderliğin karşısında sigara içmezdi, kendileri içmezdi. Bu bir yaklaşımdır. Belki birçok arkadaş, bunu feodal bir anlayış olarak değerlendiriyordur. Hiç alakası yoktur. Dedik ya, biz daha çıkışında örgüt ilkelerini esas alan bir hareketiz, disiplini esas alan bir "hareketiz. Böyle davranılması bundan dolayı, saygıdan dolayıdır. Birçok arkadaş gerilla olmak istediğini, bilmem ne olmak istediğini söylüyor, bir üstünün yanında fosur fosur sigara içiyor. Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiş bir olaydır. Hiçbir alt hiçbir üstün yanında izni olmadan sigara içmez. Bu bir örgütsel kuraldır, ahlaktır. dünyanın neresine giderseniz gidin, burjuvasından, devrimcisine, partisinden, ordusuna kadar ki ordu oldu mu bu daha çok geçerlidir böyledir. Bırakalım sigarayı, hiçbir şey yapmaz. Biraz askerliği bilen otur demeden oturmaz. Çoğuna anlamsız, ters geliyor veya kendisine göre yorumluyor. Örgüt adamı biraz örgüt terbiyesini alan biridir. Terbiyesiz değildir yani, haddini hududunu bilen, gözetken kişidir. Bunu böyle anlamak gerekir. Aslında belli ki Pilot, o dönemde bu eylemlerle tüketmek istiyor. Parti Önderliği buna müsaade etmedi. Eğer etseydi, birçok örgütün başına geldiği gibi, daha doğarken yok olup gidecektir. Pilot maddi sorunlarımız olduğunu biliyor ve tam da zayıf noktamızdan bitirmek istiyor. Zaten düşman zayıf nokta neresiyse oradan tutar ve sonuç almak ister. En zayıf yanımız, maddi sorunumuzdu, bu sorunu çözmek adı altında bize yem atıp, bitirmek istiyorlardı. Bu taktiği şimdi birçok yerde birbirimize karşı uyguluyor. Bazı insanlar sunuyor, ardından o birimi ya çürütüyor, ya da vuruyor. Karşı-devrimin, devrimci güçlere karşı geliştirdiği birçok taktik vardır. Savaşı çok yönlü yürütürler, öyle basit değildir. Savaşı biraz doğru anlamak gerekir. Aslında birçoğumuz farkında olmadan yemlik oluyoruz. Düşman yem atıyor, balık gibi takılıyor, ondan sonra da imha oluyoruz. Rahat yaşam, iyi bir yemek uğruna oluyor bütün bunlar. Bunu iyi tespit etti. Biraz zorluğu mu var, bu zorluğunu gideriyor, biraz imkan sunuyor, ortam sunuyor ve seni oradan avlıyor. O dönemde de vardı. Eğer başaramadıysa, Önderlik engel olduğu içindir. Yoksa bize kalsaydı, ne durumu anlayabilirdik, üstelik balıklama giderdik. Tabii bunlar bir yandan örgüte zarar veriyordu, diğer yandan örgüt bunlarla düşmanı yanıltarak yol alıyordu. Yani böylesine karmaşık, tehlikeli bir süreç yaşanıyordu. Grubu, bu süreçten sağlam çıkarmak, öyle kolay değildi. bu herkesin başaracağı bir iş değildi.

Evet, Lenin'de bir ajanı kullanmıştır ama onun kullanım biçimi farklıdır. PKK'deki daha farklı bir olay. Adeta ajanlarla oturup geliştirme olayı var. Lenin ise sızan bir ajanı kullanmıştır, bu farklıdır. Yani, bu dönem biraz böyle idare ediliyor. Biliyorsunuz, Uğur Mumcu daha sonra şunu söylüyor, - Bazı devlet yetkilileri, ki Kenan Evden de 12 Eylül'de suçladı;

"Nasıl oldu da bunlar görülemedi? bu hareket bu düzeye geldi. Bir askerimiz bile topuğunun altında rahatlıkla ezebilirdi, ordumuz ezebilirdi. suçluları kim?"-MİT'in bazı raporlarında 'Apo elimizde, avucumuzun içinde, istediğimiz zaman istediğimiz gibi imha edebiliriz' diyor. Madem öyle avucunuzun içinde, nasıl çıktı avucunuzun içinden, kim çıkardı, bu belayı kim başımıza sardı? Bunun hesabı verilmeli. "Aslında biraz daha eşeşeydi, altından birçok şey çıkarabilirdi. Kıran kırana birbirlerine gireceklerdi. Zaten bunu engellemek için Mumcu'yu öldürdüler. MİT'in bir kanadı vurdu onu-ki kendisi de mit için çalışıyordu-. Çünkü öteden beri ÖHD'de, jandarma teşkilatı konusunda-siyasi poliste ayrı, MİT'te ayrı, bir de jandarmada, direk ÖHD' oluyor bunlar, bunların cephelerinde PKK'ye karşı bir mücadele var. Generallerin, bilmem o istihbarat mensuplarının" tasfiyesi bununla bağlantılı bir olaydır. Bu ekip, uzun süredir PKK üzerine politika yürüten ekiptir. Ekip başarısız olduğu için hesap soruluyor. Mumcu, bunların durumunu ortaya çıkarmak üzere olduğu için öldürülmüş olabilir. Ondan hemen sonra Eşref Bitlis'i vurdular. Yani, onlar da onları vurdular. Böyle bir durum var. Fazla bilmiyoruz ancak durumlar biraz bunu gösteriyor.

Pilot'un da bu ekipten olması büyük bir ihtimaldir. Kesin bilinmiyor tabi. Kısaca, bu dönem böyle kazanılıyor. Görülüyor ki çıkış koşulları öyle basit koşullar değil. Zorluklarla boğuşa boğuşa, karanlıkları yırtta yırtta, tüm insani özelliklerin ayaklandırılmasıyla gerçekleştirilen çıkıştır. 75'te, ülkeye yönelme kararı alacağımızda, bu karar geliştirildiğinde, daha önce bahsettiğimiz feodal- aristokrat çocukları harekete geçti. Bununla birlikte bazı küçük- burjuva ögeler vardı bunlar harekete geçti. Küçük burjuva ögeler bu hareketi daha önce diğer hareketler gibi anlamışlardı. Bazı yönleriyle farklı olsa da esasta bu şekilde anlamışlardı. Yani, herkes gibi biz de Ankara'da dernek, gazete devrimcilik yapacağız. Baktılar ki durum öyle değil, Kürdistan'a gitme kararı var. Kürdistan'a bakıyor karanlıktan başka, ölümden başka hiçbir şey görmüyor. Bu yüzden Kürdistan'a gitmekten korktular ve o dönemde döküldüler. Hatta o dönemde bizimle olup da dökülenlerden birisini, 90'da bir yerde gördüğümde, çalışmak istediğini söyledi. Ben dedim ki, "Sen o zaman korkmuştun, şimdi korkmuyor musun?" "Söylediği şey şu oldu, "Doğru, ben o zaman korkup kaçtım. Fakat şimdi korkmuyorum çünkü PKK korkuyu yendi. Kürdistan'da korku yenilmiştir, onun için ben de korkuyu yendim. Dolayısıyla şimdi çalışabilirim, çalışmak istiyorum.

O zaman gerçekten tehlikeliydi. Gidenlerin daha adım atar atmaz tasfiye olacağını düşünüyordum, hiçbir gelişme umudu göremiyordum. Bu hareketin gelişeceğine hiçbir ihtimal vermiyordum. Ama şimdi bu hareket, bu gelişmeyi sağladı, beni de kazandı. Şimdi korkum yok, çalışmak istiyorum" diyordu. Ki bu gerçektir. O dönem ki dökülmelerin nedeni buydu. Zordu gerçekten. Herkesin adım atacağı bir zemin değildi. Dökülen bir diğer kesim de o aristokrat çocuklarıydı. Onları biliyorlardı, katılırken de, ayrılırken de bilinçli hareket ettiler. Onların ilk çabası bizi ülkeye gitmekten alıkoymaktı. Onlarda

"Herkes gibi Ankara'da kalalım, çalışalım. Tehlikelidir, bu gidişin sonu yoktur, katliamdır." Bundan vazgeçirmek istiyorlardı. Başaramayınca ayrılmayla tehdit ettiler. Yani, "Ayrılmayla tehdit edersek, ayrılırsak herhalde grup zayıf düşer. O zaman bu adımı atamazlar." diyerek, bu şantajı başvurdular. Tabi ki Parti Önderliği bu şantajı da boşa çıkardı. Olmayınca, gerçekten ayrılarak grubu zayıf düşürüp gidişe engel olmaya çalıştılar. Fakat, tüm bunlara rağmen bu adım atıldı. Parti Önderliği o zaman bu öğelerle de çok uğraştı. Eğer uğraşmasaydı, bunlar bazı arkadaşları etkileyebilirlerdi de. Onların çeşitli imkanları, etkileme şansları vardı. Ama Parti Önderliği bunların iç yüzünü, yaptıklarının ne anlama geldiğini ortaya çıkarınca, sadece kendilerinin ayrılmasıyla kaldı. Fakat denilebilir ki, grubun birçoğu döküldü. Yani, ülkeye yönelme kararıyla, grubun birçoğu döküldü. Ancak kalanlar sağlam ayakta kaldılar. Dökülenlerin çoğu birçok örgüte gitti. Bir kesimi bize karşı düşmanca faaliyete girdi.

Cesaretli bir adım: ÜLKEYE DÖNÜŞ

Ülkeye adım atılırken, nasıl girileceği, nereden başlanacağı önemliydi. Gücün hepsini mi, bir kısmını mı göndermek gerekiyor? Nasıl açılım yapmak gerekiyor? Daha önce Sıraç'ın yaptığı tehdit, bunlar, ülkeye girişle devletin yönelme durumları var. Bu işin mutlaka doğru yapılması gerekiyordu. Önderlik, bütün bunları, arkadaşların da görüşlerini alarak değerlendirdi ve ülkeye dönüşü başlattı. Mesela, bizimle konuştu; "Ülkeye gitmek gerekiyor mu? Gitmek gerekirse nerelere gitmek gerekir? Ne yapmak gerekiyor? Dayanıla bilinir mi? Koşullar zor" dedi. Cevabımız, "Gidebiliriz olunca; "Okullarınız var, okullarınızı ne yapacaksınız?" dedi. Yani, kesinlikle şöyle bir şey istemedi; "Gidin okullarınızı bırakın, çalışmanız gerekiyor. "Hayır, bütün bunları daha çok bize bırakıyordu. Bunun sonucu "biz gideriz" dedik. "Gideceğiniz yerde sizleri nelerin beklediğini biliyor musunuz? Bakın, tümüyle zorluklar var, dayanabilecek misiniz." Dayanırız demiştik. Bunun sonucunda başlatıldı. Bir kere, tüm gücü ülkeye bir anda göndermemek gerekiyordu. Bu tehlikeli olurdu, çünkü ne olacağı belli değildi. Gücü her ihtimale karşı adım adım taşımak gerekiyordu. Tümünü savaş alanına sürmek en olumsuz durumu da yaratabilirdi. Bir kısım kadro yine Ankara'da kalmalıydı. Bir bu. Gidenlerin de yine aynı anda dönmemesi gerekiyordu, arka arkaya, yavaş yavaş gitmesi gerekiyordu. Önderliğin ihtiyatlı bir yaklaşımı vardı. Yine, Türkiye'ye en yakın şehirlerde başlatmak gerekiyordu. Çünkü Kürt feodalizmi, KDP-ki KDP örgütlenmesi biraz da MİT örgütlenmesidir, etkindi. Hiçbir yer tanınmıyordu, ne deneyim ne tecrübe, ne bir ilişki vardı. O alana gitmek, direk KDP ile karşı karşıya gelmek, ezilmek demektir. Bu da doğru olmazdı. En uygun yer, Türkiye'ye yakın yerlerdi. Kırsal da olmazdı- şehirlerden başlamak gerekiyordu. Çünkü kadroya ihtiyaç vardı. Kadrolaşmak gerekiyordu. Bu da ancak şehirlerde olabilirdi. Bunların da avantajı, dezavantajı vardı. Aslında solun en güçlü olduğu yerlerdi ama sosyal gelişmenin de en ileri olduğu yerlerdi. Dikkat edilirse ülkeye girişte de işin kolayına kaçılmamıştır. En zor olan seçilmiştir, yani asimilasyonun

en güçlü olduğu, Kürtlük adına adeta hiçbir şeyin kalmadığı yerde işe başlanmıştır. Bu da, TC'nin Kürdistan'daki gerçeğine bir müdahaledir. Yani, başlatılan süreci tersine çevirme sürecidir. Madem Kürdistan'da bir hareket başlatıyorsun, o zaman asimilasyonun en yoğun olduğu yerden başlamalısın. En zor halk ama bunu başarmalısın. Burada başarırısan, Kürdistan genelinde Türk egemenliğini yenersin. Biraz da bunun için seçilmişti. Demek ki hareket hiçbir zaman kolayı seçmiyor, işin en can alıcı noktasından başlıyor. PKK'li olmak demek, PKK'nin bu özelliğini esas almak demektir. Böyle insan PKK'li olabilir. PKK böyle olacak, sen başka türlü olup, kendine PKK'liyim diyeceksin. Bu olamaz.

Kadrolaşmak için Botan, Hakkari gibi yerler de olmazdı. Sosyal açıdan gelişkin olmalıydı. Buralar, Türkiye'ye yakın ve asimilasyonun yoğun olduğu bölgelerdi. Gençlik içinden kadro çıkarmak gerekiyordu, gençlik de buralardaydı. Fakat buradan başlarken sağlıklı giriş nasıl, nereden yapılmalıydı? Ülkenin tümüne giderek nasıl oturabiliriz, nereden oturabiliriz? Bu, belli bir plan, anlayışla netleşmiştir. Demek ki, PKK'nin bir özelliği de budur. Daha doğduğu günden işlerini planlı, programlı yürüten bir hareket. Onun militanları da öyle olmak zorundadır. Yani ne iş yapacaksa, o işi ölçüp biçmesi ve öyle yapması gerekmektedir. Tüm boyutlarıyla, işi böyle geliştirmesi gerekiyor. Ama çoğumuzda egemen olan nedir? PKK tarzı mıdır? Hayır, ne geleceği düşünme var, ne bugünü. Rastgele, kendiliğinden bir çalışma içindeyiz, ama PKK'liyiz. Tabi ki bu PKK tarzını yansıtmıyor. Birçok şey uyguluyoruz, PKK'yi uyguladığımızı sanıyoruz. Öyle değil. Buradan giriş yapılırken amaç, Botan'a girmekti. Botan'a ulaşp tekrar ovalara doğru gerillayı yaymaktı. Dikkat edilirse, PKK tarihi biraz bunun üzerine oturur. Kesintiye uğrar zaman zaman ama PKK asla vazgeçmez! PKK'nin bir özelliği de burada ortaya çıkıyor. PKK, önüne koyduğu her şeyi gerçekleştiren bir hareket. Çoğumuzda ortaya çıkan ise, bir şeyi biraz zorlayıp, fazla zorlanınca vazgeçmektir. Böyle, PKK'li olunamayacağı çok açıktır. Sonuç olarak belirtilen tarzda bir planlamayla ülkeye giriş gerçekleşmiştir.

Ülkeye girmeden önce Haki Arkadaş, Adana'ya gitmişti. Burada çalıştı, işçiler içerisinde hem çalıştı, hamallık yaptı, hem de örgütleme yaptı. Hem kendini geçindirdi, hem de Ankara'ya para gönderdi. Ankara'daki arkadaşların maddi sorunlarına destek olmaya çalışıyordu. Ne kazanıyordu ki Ankara'ya ne göndersin? Belirtildi ya, Haki Arkadaşın bir felsefe. PKK felsefesi diyoruz işte buna. Bir PKK'li de bulunması gereken felsefe. Ancak birçoğumuz ne kadar yakınız bu felsefeye? Veya bununla ne kadar çelişki içindeyiz? Bunu da görmek gerekiyor, kendimizi görüp, çözmemiz gerekiyor. Tabi ki çalışıp Ankara'ya para gönderen Haki Arkadaşın hangi koşullarla Adana'da yaşadığını insan tahmin edebilir. Hareketin sorumluluğunu bu kadar derinden yaşayan bir arkadaş. Her şeyini bu harekete veren bir arkadaş. Her türlü zorluğu yaşayan ama yanındaki arkadaşına veya örgüte yaşatmak istemeyen bir arkadaş. Haki Arkadaştan bunu anlamak gerekir. Yani, Ankara'dan çalışmak amacıyla çıkan ilk arkadaş. Kürdistana ilk giriş ise Anteptendir. Antepe Kemal Arkadaşla birlikte gittik. Kürdistana ilk giden, ikimiz olduk. Giriş Anteple başladı, Dersim, Diyarbakır, Batman, giderek Kars ve böylece peş peşe girişler yapıldı. Ama belirttiğimiz gibi, ülkeye gidecek gruplar, bir çırpıda gönderilmedi. İki Antepe gitti, sonra iki Dersime gitti, Daha sonra ülkeye yerleşildi. Bu da çok önemli,

PKK'yi PKK yapan özelliklerden birisidir. Gerçi devrimci hareketlerin genelinde yedek güç bırakma vardır fakat bu ilke PKK'de daha güçlüdür. Her koşul altında bu ilkeyi işleten bir harekettir. Hiçbir dönem tüm gücünü savaş alanlarına sürmemiştir. Her zaman en kötü olasılıkları dikkate alarak, yedekte daima güç tutmuştur, hazırlamıştır. Bugün ülkede bu kadar gücümüz var, ne olur ne olmaz bir kazaya da uğrayabiliriz-ama Parti Önderliği tüm imkanlarını zorlayarak, kendisini de tehlikeye atarak dünya bu kadar üzerinde, daraltmak istiyor, boğmak istiyor-burayı açarak, bu kadar arkadaşı çekerek, yedek bir güç oluşturun. Yedek güçtür.....Ülkede mücadele tasfiye bile olsa, bu güçler mücadeleyi, yeniden, aynı biçimde geliştirebilir. PKK'nin, Önderliği'nin tarzı bu, daima, her koşul altında bunu gözetir. Eğer yedek hazırlamasaydı, PKK çoktan defalarca bitmişti. Bu kadar düşmanla uğraşan bir hareket gerçekten biterdi. Bunları bilmek de yetmez, iliklerine kadar yaşamak gerekir. Ancak yaşayan biri, ciddi tedbirler alabilirse hareketi yaşatabilir. Bu, bir eylem için de geçerlidir. Eylemde komutan yanında mutlaka yedeğini bulundurur. Yedek gücünü bulundurur. Çünkü grupta aksilik çıkabilir, keşifte, istihbaratta, planlamada gözden kaçırdığı bazı şeyler olabilir. Bu güçle müdahale edebilir, düzeltebilir, bu kaybın önüne geçebilir, başarı elde edebilir. Bu bir kuraldır ve şunun için söylüyorum; Birçok arkadaş bunu bilmiyor, kavramıyor. Mesela, Şunu söylüyor, "Benden sonra gelen ülkeye gitti , ben neden kaldım? o iyi, ben kötü olduğum için mi? Ona güvenildiği, bana güvenilmediği için mi? Böyle değerlendiriyor veya,"Ben şuraya gitmek istiyorum, falan şuraya gitti, ben neden gitmedim? Benim burada alacak bir şeyim yok, neden tutuluyorum? "velhasıl. Bunlar tabii partileşmeyen devrimciliği kendine göre değerlendirmeleri ve ulaştığı sonuçlar. PKK'li bir insan böyle yaklaşmaz sorunlara. Şunu çok iyi bilir. Ne ülkeye gidenin güvenilirliği, ne de burada kalanın güvenilmezliği vardır. PKK ortamında, PKK'nin güvenmediği adam bulunmaz. Ne diye tutsun böyle adamı? Bunu böyle bilip, sorunlara bu kadar basit yaklaşmamak gerekir. PKK bir insanı bir yerde tutuyorsa, bir nedeni vardır. Bir alanda tasfiye yaşanır, müdahale gerekir, gelişme olur, güç gerekir, bir grup gönderirsin, yolda imha olur-örnekleri de var, geçen aylarda bir grup gitti, Silopi'de imha oldu-Tümünü gönderirsen, bitersin. PKK işleri böyle ele aldığı için sonuca gidiyor. Bir PKK militanı da örgüt yaklaşımını esas alır, kendi yaklaşımını değil. Bizde egemen olan tarz, kendini esas alma, kendine göre yorumlama, kendine göre sonuç çıkarmadır. Bu, hala örgüt adamı olamadığımızı gösterir. Kendimizi yaşadığımızı, gösterir ki bu örgüt ortamında çok tehlikelidir. Bir çok arkadaş işlerin nasıl yürüdüğünün farkında değil çünkü kendini yaşamaktan, başka bir şeye vakit bulamıyor. O dönemde de bu esas alınmıştı. Yedekli çalışma denen olay bu oluyor.

Ülkeye girince birçok zorlukla karşılaştık. Bir kere tecrübemiz yoktu, o kadar eğitmemiştik kendimizi. Hatta teorik düzeyde bile o kadar gelişkin değildik. Bugün, yeni gelen bir arkadaş birçok şeyi biliyor, oysa bizim durumumuz bu değildi. Kürdistan'da yabancıydık, tanıımıyorduk. Ne ben, ne Kemal Arkadaş, tanıımıyorduk. Düşüncede bazı şeyleri tanımiştık ama somutta ülkeyi, halkı tanıımıyorduk. Dayanacağımız tek tanıdık, tek ilişki yoktu. Yine maddi sorunlarımız vardı. Biz Ankara'dan ayrılırken tüm arkadaşların parası ancak biletimize yetti. Biz Antep'te indiğimizde ne bizde, ne Ankara'dakilerde para kalmamıştı. İlk işimiz işçi pazarını bulup, kendimizi geçindirmek

için iş aramak oldu. Mesela, Antep'te altı ay sürdü. Gündüz çalış gece adam bulursan-ki Antep gibi bir yerde kime' Kürt desen gülüp geçiyor-konuş. Mumla adam arıyorduk, sonra da gidip arazide yatıyorduk. Ev tutacak durumumuz yoktu. Sadece biz bu koşullarda çalışmıyorduk, ülkeye giden bütün arkadaşlar bu koşullarda çalışıyordu. Diğer bir şey de halk kendisini kabul etmiyordu, kendi adına mücadeleyi kabul etmiyordu. "Kürdistan" dediğimizde, "Nedir bu Kürdistan?" diyordu. Diğer bir zorluk da Türk solunun oluşuydu. Bunlar bize devletten daha fazla engeldi. Biz, Antep'e ilk gittiğimizde, Kemal Arkadaş'la TÖB-DER'e gitmiştik" Toplu millet bulmuşken konuşalım" dedik, Kemal Arkadaş konuştu. Bu, HK'ydi, DY'di, EP'ydi, hepsi başımıza üşüştü. Daha sonra dayak yememek için çay ocağına girmeyi hesaplamıştık. Gerçekten de dayak yemekten kendimizi zor kurtardık. İkinci gün tekrar gidelim dedik. Bayanları örgütlemişler, pencereden bağıyorlar, "o iki adam geliyor, Kürdistan var" Sonra da gülüyorlar, çok sinir bozucuydu. Sadece o da değil, bir de tehdit ediyorlardı. Öyle bir şey ki adım atamıyorsun, tek bir adamla konuşamıyorsun. Yani bırakalım çalışmayı, kendimizi yaşatmamız söz konusu değildi.

Bunu aşmak zaten faşistlerle devlet aynı. Böylesi zorluklar var. Bir de toyluk, siyasal, örgütsel mücadelede hiçbir tecrübemiz yok. Denilebilir ki çok hata yaptık, suç işledik. Mesela, bu partide benden daha fazla suç işleyen yoktur herhalde. Bunun nedenleri var tabii. Kendini zamanında eğitememedir, ihmal etmedir, kendine göre yaklaşmadır, kendi anlayışını örgüt anlayışı diye görmedir, tecrübesizliktir. Herkesten daha fazla zarar verdiğim bir gerçek, bunu gizlemenin hiçbir anlamı yoktur. Şimdi o dönem bunun izahı da mümkün olabilir. Ama şimdi izahı da mümkün değil. Birçok arkadaş açısından artık izahı da mümkün olamaz. Kabul de görmez. Çünkü durumlar farklı. Bunu da artık anlamak gerekir. Bunu şunun için söylüyorum. Birçok arkadaş geçmişe sığınıyor, geçmişle açıklamaya çalışıyor. Geçmişte şöyle yetiştim, şöyle kişiliğim, ailede şöyle yetiştim, bununla izah edilmeye kalkıyor. Bunlar örgüt tarafından yıllarca önce izah edilmiş gerçeklerdir. Örgütün izah ettiğini izah etmeye kalkmak haddini bilmemektir. Yani PKK'nin de düzeyini biraz artık görmek lazım. PKK'nin ortaya koyduklarını PKK'ye tekrar satmamak lazım. Her dönemin izahı da biraz farklı olur. Bir dönem için geçerli olan diğer dönem için yetersiz kalır. Hatta yanlış olur. Doğru olmaz. Devrimcilik bunlarda önemli hususlardır.

Ülkeye bu tarz bir giriş gerçekleştirildi. Yapılması gereken her şeyden önce ideolojik bir planda Kürdistan'daki varolan ideolojileri yenmekti. İdeolojik mücadele esas bu dönemde gelişti. bu ideolojik mücadele içinde PKK'nin ideolojisi, tüm diğer ideolojileri gerileterek, etkisiz kılarak üstünlük sağladı. Bu ideolojik mücadele, bu ideolojinin Kürdistan'da neleri ortaya çıkarabileceği gerçeğini de ortaya çıkardı. Kürdistan'da her şeyden önce devletin resmi ideolojisi vardı. Bununla birlikte feodal, mezhep vb. birçok gerici anlayış ve ideolojiler söz konusuydu. Bunlarla hesaplasmadan, ideolojik planda işini bitirmeden Kürdistan'da gelişme söz konusu olamazdı. Yapılan da bu oldu. Bu ideolojik mücadele tabii ki şiddetli geçiyor. Özellikle ülkeye girişle birlikte sosyal-şoven anlayışlarla daha çok ilk etapta karşılaşıldı. Türk solunun egemen olduğu yerlerdi. Nereye gidildiyse burada belli bir gelişme ortaya çıkartıldı. Ve bu güçler geriletildi. Bu güçler hareketin girdiği yerde geriletilince varlıklarını koruyabilmek için, hareketin üzerine, şiddetle, silahla

geldiler. 1976'nın daha başında, Dersimde Aydın Gül arkadaşı katlettiler. Bu arkadaşın şahadetinden önce A. Rıza Doğan arkadaş Ankara'da bir grup arkadaşla silah öğretirken kaza kurşunuyla dikkatsizlik sonucu şehit düşmüştü. Bundan sonra şehit düşen Aydın Gül arkadaş lisede Halkın Kurtuluşu tarafından katledildi. Biz hiçbir zaman bu güçlerle silahlı mücadeleye girmek istemiyorduk. İdeolojik planda evet, karşıydık. Bu anlamda tüketmek istiyorduk. Ama hiçbir zaman bunlarla silahlı çatışmalara girmek istemiyorduk. Fakat tüm niyetlerimize rağmen bunlar üzerimize silahla geldiler. Tabi ki bunun nedenleri var. Biz o dönem Kürdistan gerçeğini ortaya çıkartmak istiyorduk. Bunun ortaya çıkması demek; Misak-i Millinin parçalanması demekti, sosyal şovenizmin parçalanması demekti, o zamana kadar oluşturulmaya çalışılan sahte Türk gerçekliğinin gerçek yüzünün ortaya çıkması demekti. Bunlar kendilerine her ne kadar devrimciyim, sosyalistim deseler de şovenizmi aşmamış hareketlerdi. Bu örgütlerde bu gerçeğin ortaya çıkmasını istemiyorlardı. Aslında çatışmaların özü budur. Varolan statükoyu biz parçalamaya çalışırken, onlar korumaya çalışıyordu. Eğer biz bu dönemde bu saldırılara karşı kendimizi korumasaydık-ki en doğal hakkımızdır- kesinlikle gelişme gösteremezdik, biterdik. Çünkü bunları kabul etmek, kendi varlığımızı yadsımak olurdu, inkar etmek olurdu, bu da gurubun tükenişini doğururdu. Bunu kabul edemezdik. Ne pahasına olursa olsun varlığımızı korumak zorundaydık. Şüphesiz bu bizi zorlayan bir durumdu, belki kısa bir dönem için bizi zorladılar, tecritte etti ama bunu yapmak zorundaydık. Birçok güç kavrayamadı hemen herkes "Bunlar herkesle çatışıyor, kendi dışında kimseyi kabul etmiyor" diye suçlamalar getirdiler. Olay o kadar basit değildi tabii. Tecrit olmak pahasına da olsa biz bu gerçekliği yaşamak zorundaydık. Nitekim bu gerçeklik çok sonra kavranacaktı. Birçok güç tarafından. O zaman kimse bu çatışmaların özünü kavrayamıyordu. Halbuki direk sızdırdıkları ajanlarla dolaylı yada bu güçleri üzerimize sürüyordu. Daha ülkeye adım atar atmaz özellikle Türk soluyla karşı karşıya geldik. Bu karşı karşıya geliş anlamlıdır. Kürdistan gerçeği ile dolaylıda olsa Türk sömürgeciliğinin karşı karşıya gelmesiydi. Bunu biraz böyle anlamak gerekiyor. Böylesi bir çalışmanın içerisinde, gençlik kesimi içerisinde belli bir gelişme sağlandı, belli bir taban kazandı. Daha sonra bunlar bin toplantıyla değerlendirildi. 76 Dikmen toplantısı dediğimiz toplantı böyle bir toplantıydı. Bizim mücadele tarihinde çok önemli bir yeri vardı bu toplantının. Kürdistan'da belli bir pratikten sonra gerçekleştirilen toplantı oluyordu. Bir ideolojinin, bir teorinin, bir politikanın doğru olup olmadığı, eksiğinin olup olmadığı nerede ortaya çıkar? Pratikte ortaya çıkar. İşte bu hareketin ideolojisi pratikte ortaya konmuştu ve pratikte bunun doğruluğu ortaya çıkmıştı. Bunun yarattığı sonuçların değerlendirilmesi gerekiyordu. Bu amaçla bir toplantı gerçekleştirilmişti Dikmen'de. Bu toplantıda Kürdistan'daki çalışmalar değerlendirilmiş, sonuçlar değerlendirilmiş ortaya çıkar hatalar, eksiklikler değerlendirilmiş. Buradan kalkarak çalışmalarını bundan sonra nasıl yürütülmesi gerektiği değerlendirilmişti. Bu toplantıda Parti Önderliğin önerisiyle bu grubun merkezinin teşkil edilmesi gerektiği gündeme getirilmiş ve kabul edilmişti. O zamana kadar çalışmalar tek başına Parti Önderliği'nin üstlendiği çalışmalar biçiminde yürüyordu. Bunu bir komite düzeyine, merkez düzeyine ulaştırmak istemişti. Onun için grubun bir merkezi oluşturuldu. Grubun merkezine Haki arkadaş alınmıştı. Arkadaş aynı zamanda Parti Önderliği'nin de yardımcılığına seçilmişti. Bu komiteye Dersimli Kamer

Özkan diye biri vardı, geçenlerde cezalandırıldı biliyorsunuz, o alınmıştı. Bu kişi 71 döneminde TİKKO'da yer almış daha sonra bize gelmişti. Geldiğinde TİKKO'cular bunun hakkında şüpheli biri olduğunu söylemişlerdi. Biz bunu fazla dikkate almadık. Daha sonra öğrendik ki gerçekten kuşkulu biri. Kaypakkaya Dersin'de yakalandığında en son nöbetçi olan buymuş orada. Hepsi imha oluyor, yakalanıyor, bir tek bu kalıyor. Fakat biz bilmiyorduk. Kaypakkaya ile çalışmış, kalmış diyorduk, bu hareket önemli ölçüde darbe yemiş, dağılmış. Bizimle çalışmak istiyor. Biz de bunu bir tanıyalım diyerek, hiçbir şey gözetmeden arkadaşlarımıza tanıdığımız her şeyi ona da tanıdık. Bu doğru değildi, başka örgütler pek öyle davranmaz. Ama biz ona grubun merkezinde çalışma imkanı tanıdık.

Bu toplantı, gerçekten önemli bir toplantıydı. Rolünü oynayan bir toplantıydı ki çalışmalara epey katkısı oldu. Toplantı bittikten sonra tekrar alanlara dağıtıldı. Kamer Özkan'da Dersim'e gitti. Gittikten sonra çeşitli sorunlar yaratmaya başladı. Sorun olmayacak tipte meselelerle uğraştırdıkça uğraştırdı. Ve en son olarak artık bununla çalışamayacağı anlaşıncaya, ilişkiler kesildi. Tüm çabasını, hareketi Dersim'de oturtmamak, eleştirmemek üzerinde yoğunlaştırmıştı. Hep iç sorunlarla, didişmelerle uğraştırarak hareketi geliştirmemek. Kendisiyle dönem dönem tartışıldı, hatta Önderliğin kendisi de gidip konuştu. Tabii sonra niyetinin farklı olduğu anlaşıldı. Ne zaman ki onunla ilişkiler koparıldı, Dersim'de gelişme yaşandı, kendisi de düşmanca faaliyete girişti. Mesela Tekoşin meselesinde örgütü kuranlardan biridir. Bunun dışında toplantı sonuçlarının ülkeye taşırılması, çalışmaları güçlendirdi. 77 başında Ankara'da yine bir toplantı gerçekleştirildi. Grup faaliyetlerinin örgütlendirilmesi, temellendirilmesi ve geçen toplantıdan sonra pratiğin ele alınması amacıyla yapılan bir toplantıdır. Bu arada, Ankara'da M. Hayri Arkadaşın redaktesini yaptığı, Önderliğin "Sömürgecilik Tarihi" adlı konuşması ilk yazılı belgemiz olarak çıkıyor, ülkede dağıtılıyor. Şu anda buralarda yoktur, parti arşivinde bulunuyor. Güçlüydü, ilk resmi yazımız, yazılı belgemiz olması açısından da önemlidir. Ki bu, daha sonra geliştirilecek olan Manifesto'nun hazırlığıdır. Zaten Manifesto'da konularlar esas olarak o yazıda konulmuştur. Manifesto onun daha da geliştirilmiş, sistemleştirilmiş, derinleştirilmiş biçimidir.

Ülkede faaliyet yürütülürken, grubun Ankara'da kalan kısmı, Ankara'da faaliyet yürütüyordu. Türk soluyla tartışma, Türkiye'deki devrimci hareketin gelişimine gücü oranında destek sunma, bazı mahallelerde faaliyet yürütme-Tuzluca vb.-faşistlere karşı mücadelede Türk soluyla dayanışma içinde olma, yine grubun eğitimi, gruba yeni bireyler kazandırılması, onların eğitiminin yapılması gibi çalışmalar devam ettiriliyordu. Buradan ülkeye yeni arkadaşlar aktarılıyordu. Ayrıca burada teorik çalışmalar giderek yazı düzeyine geliyordu. Gerek oradaki, gerek ülkedeki çalışmalar Önderliğin denetiminde yürütülüyordu. Toplantıda oluşturulan merkez, pratikte pek işlemedi, Haki Arkadaşda Batman'daydı o dönem. Belli bir faaliyetten sonra düşman fark etmişti. TKP'den tutalım, Hizbullah'a kadar herkes yöneldi. Büyük ihtimalle bunda Şener olayının da payı var. Arkadaş fazla kalamadı, geri çekildi. Yerine Mazlum Arkadaş gönderildi. Bu 76-77 toplantısından sonra düşman artık grup hakkında epeyce bilgiye sahipti. Grubun gidişatının pek de öyle kendisine iletilen bilgiler temelinde olmadığını görüyordu. Yani Pilot vb. aktardığı bilgilerin doğru olmadığını, bu hiç hesaba katılmayan hareketin

sağda-solda giderek gelişme gösterdiğini görmüşlerdi. Bu durum tehlike teşkil ediyordu. Önderlik, yapılan çalışmaların sonuçlarının heba olmaması için, bunun endişesiyle 77 Mart'ında, Ankara'da Mimarlar odasında bir toplantı gerçekleştirdi. Amaç, o güne kadar yürütülen çalışmaları, bu çalışmaların özünü, böyle bir hareketin varlığını duyurmaktı. Bu, düşman imha etse de bu çalışmaların ve düşüncelerin bilinmesi için yapılmıştı. Belki dürüst namuslu insanlar çıkıp sahiplenerek, yürütürler mantığını taşıyordu. Diğer bir nedeni ise Türk solunun aymazlığına bir cevap vermektir. Onları böylesi bir adımla uyarmak, daha doğru hatta çekmek-çünkü o zamana kadar böyle bir hareketin gelişeceğine ihtimal vermiyorlardı-teorik düzeyde kalmadığını, pratik adımlarının atıldığını, bunların yarattığı bazı sonuçlar olduğunu duyurmaktı. Bunun onları düşündürüp, doğru tutuma çekme olasılığının olduğu düşünülüyordu. Diğer bir amaç, düşmanın grup üzerine nasıl gelmek istediğini, ne yapmak istediğini daha somut anlamak ve buna göre tedbirleri gözden geçirmek, varsa eksiklik, düzeltmektir. Toplantı, herkese açık ve oldukça kalabalıktı. Önderlik, bu toplantının gündemine o güne kadar ortaya çıkardığı tüm teorik tespitleri sundu. Hemen hemen tüm örgütlerden insanlar katılmıştı. Tabi ki böylesi bir toplantı düşmanın epey dikkatini çekmişti. Toplantının sonuçları hem bizim açımızdan, hem diğer örgütler açısından oldukça yararlı oldu. Giderek hareket üzerine, ortaya konulan bu düşünceler üzerine lehte ve aleyhte tartışmalar gelişmeye başladı. Meselenin tartışılması amaçlardan biri olduğu için bu da oldukça yararlı oldu. Ama düşman hareketin üzerine, daha dikkatli gelmeye başladı. Önderlik, tehlikenin somut olduğunu gördü ve hızla Ankada'dan Kürdistan'a çıktı. Amaç, sonuçları, düşmanın ne yapacağını bekleyip, görmektir. Tabi çıkış salt bu amaçla olmadı. Pilot'un durumu var, ülkedeki çalışmaları yerinde görmek, gelişmeleri incelemek, düşünceleri bizzat taşıma amaçları da vardı. Pilot'u da yanına alarak Ağrı, Kars, Dersim, Elazığ,-Urfa ve en son Antepi içine alan toplantılar dizisini başlattı. Çok kısa sürede gerçekleştirilen bu toplantıların en geniş kapsamlısı Antep'te oldu. Önderlik, nisan ve mayıs aylarında gerçekleştirdiği bu toplantılarda tüm teorik kesimleri sempatizan- daha çok sempatizan düzeyindeydi- düzeyinde olan arkadaşların tartışmasına sundu. Fakat böyle de olsa, o toplantılar eğitim içerikli oldu. Arkadaşlara büyük güç, güven, moral verdi, ayrıca teorik anlamda da donandılar. Hareketi biraz daha yakından tanımaya başladılar ve bu, daha sonraki çalışmalara yansdı. Yalnız, Önderlik Ağrı'ya gittiğinde Pilot'u yanında gören bazı arkadaşlar endişe duyuyorlar. Durumunu liseden bilen bazı arkadaşların içinden hareketten uzaklaşmayı düşünenler bile olmuş. Hareketin ajanların elinde olduğunu düşünmüşler. Bu fart edilince konuşuluyor, Pilot'un durumu, niye getirildiği ortaya konuluyor ve ikna ediliyorlar. Önderliğin Pilot'u yanında götürmesinin bir nedeni güvenlik amaçlıdır. Bu şekilde kolay kolay yönelemeyecekleri düşünülüyor, gerçekten de öyle oluyor. Ayrıca bu toplantıda Pilot'un durumu bütünüyle açığa çıktı. Önderlik, Antep'ten sonra bu sefer de ülkedeki toplantıların sonuçlarını izlemek amacıyla tekrar Ankara'ya döndü. AMO' da ve ülkede yapılan toplantılardan sonra düşmanın da hareketin üzerine geleceği kesin biliniyordu. Ancak ne yapacağı, nasıl geleceği fazla somut değildi Biraz da bu görülmek isteniyordu.

Haki KARER'in şehadeti ve partileşme

Düşman açısından durum artık nettir. Verdiği karar hareketi tasfiye etmektir. Buraya kadar yanıldığını görüyor ve hatasını gidererek hareketi bitirmek istiyor. Sızdırdığı ajanların, ülkeye girişte devreye soktuğu ajanların, ilişkiye geçirttiği ajanların, etkili olmadığını, verilen bilgilerin yanlış olduğunu, Türk soluyla barajlamasının boşa çıktığını görüyor. Artık, direk imha etmek istiyor. bunun ön hazırlıklarını tabi ki önceden yapmışlar. İşte bu Antep'te Haki Arkadaş'ın, katledilmesiyle hayata geçiriliyor. haki Arkadaş'ın katledilmesi öyle sıradan bir olay değil. Sterka Sor-ya da Kızıl Yıldız, ya da Beş parçacılar gibi bir örgütle katliamı gerçekleştiriyor. Sterka Sor kendisine, sözümona Kürdistan'ın 5 parçasını kurtarmaya çalışan bir örgüt süsü vermiş. Veya kendisine öyle bir görünüm verilmişti. Esasta MİT'in bir örgütüydü. MİT, direk kendisi gerçekleştirmek istemiyordu, böyle bir örgüt aracılığıyla hem katliam gerçekleştirmeyi, hem de örgütü ortadan kaldırmayı, kimsenin ruhu duymadan gerçekleştirmek istiyordu. Örgütte, HK'den bazı adamlar, eski THKO'dan Cezaevine girmiş Alaattin Kaplan ki bu da Antep'li. Yine bizim içimizde bazıları vardı, KDP vardı- Dervişe Sado vd..

Böylesi karmaşık bir ekip. Katliam bu ekiple gerçekleşti. Buna neden ihtiyaç duydular? Neden Haki Arkadaş'ı seçtiler? Neden Ankara'da ya da Adana'da değilde Antep'te vurdular. Bunlar öyle tesadüfi olaylar değil. Bir kere Haki bir Türk'tü ve kimsenin olmadığı bir dönemde bu halka sahiplik etmişti. Bu anlamıyla da Türklere ihanet etmişti. İhanetin cezası ölümdür ki Haki Arkadaş'ın konumu Türk Devletinin nezdinde bir ihanet konumuydu. Bunu ödemesi gerekiyordu. Bir başkasının hedef alınmamasının nedeni buydu. Bu, Türk devletinin can evinden vurmuştu. Türk şovenizminin çok derinden yara almasıydı, Haki ve Kemal'lerin şahsında Türk halk gerçeğinin de hareket vasıtasıyla açığa çıkmasıydı. Bu, Türk devleti açısından önemli olduğu için Haki Arkadaş'ı hedef aldı. Bir de Haki Arkadaş'ların birlikteliğiyle, harekete Türk Arkadaşlar akın etmeye başladı. Yeni başlayan bu sürecin de önüne geçmek, tersine çevirmek gerekiyordu. Bu da ancak Türk arkadaşlardan birinin hedeflenmesiyle gerçekleşebilirdi. Ayrıca, "İşte bak, Haki Kürtlere sahiplik yaptı, Kürtler için çalıştı. Her şeyinin bırakarak, Kürtlerin dahi cesaret edemediği zamanda bunu yaptı. Ama Kürtler karşılığını böyle verdi. "dedirtmek için de Kürdistan'ı seçti. Bu, şuna da benziyor, Dr. Sait Elçi ve Dr. Şivan eğer istenseydi, Kuzey Kürdistan'da da vurulurdu. Güneyde vurulmalarının nedeni, Kuzey-Güney çelişkisi yaratmak, iki parçanın birliğini engellemektir. Bunu başardılar da, birbirlerine vurdurdular, daha sonra kendi adamlarını da KDP'nin başına geçirdiler. Böylece Kuzey kolunu tamamen denetimleri altına aldılar. Burada da kullanılan buna benzer bir taktır. Bir de tabi Haki Arkadaş sıradan bir arkadaş da değildir, önder düzeyde ve tabi mücadelenin ilk neferlerinden. Başlangıç adımları atan, Önderliği en iyi kavrayan, pratikte en iyi uygulayan, temsil eden ve toplantıda Önderliğin yardımcılığına getirilen bir arkadaş. Yani nereden bakarsak bakalım, o derece örgütlü bir katliamdır.

Haki Arkadaş'ın katliamı neyi ortaya çıkardı? Bir, Türk devleti "Ya bu işten vazgeçersiniz, ya da hepiniz böyle katledilirsiniz" mesajını verdi. Bu çok netti ve gerçekten de Haki

Arkadaş'ın katliamı ile birçok öğemiz koptu. En güçlü olduğumuz Antep'te bile birçoğu uzaklaştı, kaçtı, hatta soluğu Avrupa'da alanlar bile oldu. İkinci bir gerçek daha ortaya çıkmıştı, Kürdistan'da bırakalım siyasal faaliyet, yaşamak bile silahla mümkündür. Ki siyasal faaliyet yürütmek istiyorsan, silah şarttır.

Bu arkadaşın katlediliş biçimi var, gerçekten çok alçakça bir katlediliş biçimi. Bu Alaattin denen adam yanına bir kaç tane genç almış-dünyadan habersiz gençlere faşist diyerek vurdurtmak istiyor-, ayrıca bizim içimizden de mehmet Uzun ve Ozan Aslan adında iki kişi- M.Uzun, Tuzluca'yı da Türk solundan katılan biri, O. Aslan ise HK'dan grup olarak katılanlardan biri-, bir de Dervişe Sado'nun bulunduğu bir grup tezgahlıyor. Alaattin, O. Aslan ve M.Uzun aracılığıyla randevuyu ayarlıyor ve katlediyorlar. Aslında alınmaması gereken bir randevu. Haki Arkadaş; "İyi yapmadın fakat madem öyle, gidelim. Tertipli gidelim" diyor. Evde bir tabanca var, ona güveniyor. M. Uzun'a, "Karşıyaka'ya git, orada bir tabanca var, onu al. Önce git orayı yokla, tut. Ben de evden diğer tabancayı alırsam gelirim." Aslında evdeki tabancayı da almışlar, Haki Arkadaş eve geldiğinde tabancayı bulamıyor, Uzun'a güveniyor. Haki Arkadaş'ı tüm savunma olanaklarından mahrum bırakıyorlar. Ve arkadaşları arkadan vuruyorlar. Arkadaşın cenazesinin üzerine de daha önce bir çatışmada şehit düşmüş-HK'dan-bir devrimcinin kimliğini atıyorlar. Hedef şaşırtmak için yapıyorlar ki katlediliş biçimi de böyle. Ve o Alaattin'in tuttuğu gençler aslında vuracakları kişiyi tanımak istiyorlar. Fakat Alaattin'in karısı var, polistir ve Alaattin'i ajanlaştıran da odur. Evlilik adı altında düşürüyor, ajanlaştırıyor ve yönetiyor. Bu gençler yaşamak istemiyor, "Tanımak istiyoruz" diyorlar. Kadın onlara şunu söylüyor; "Nasıl erkeklersiniz?" Yazıklar olsun ki erkeksiniz. Siz erkekliğinizle yapmazsanız, ben bu kadınlığımla yaparım, yazmamı da getirir, sizin başınıza atarım." Yani Türk erkeğinin feodal zayıflığını yakalıyor ve onu kullanıyor kadın. Bu şekilde cinayeti işletiyor. Olay böyle gerçekleşiyor. Bunun gerçeğini ortaya çıkarmak zordur tabi, aylar aldı. Daha sonra bizzat cinayete katılan gençlerden biri anlatıyor. Vicdan azabı çektiği için gelip teslim oluyor ve gerçeği açıklıyor. Onun üzerine peşine düştük, bunları tek tek ortaya çıkardık ve yöneldik. Böylece bu örgütü önemli ölçüde dağıttık, Sterka Soru denen şey kalmadı. O zaman böyle bir olay için Kemal Arkadaş'la birlikte toplam yarım sayfa bir bildiri çıkarabilmıştık. Ancak şimdi ki arkadaşların teorik düzeyleri iyi en ufak bir şey için sayfalarca yazabiliyorlar. Buradan düzey farkı rahatlıkla çıkarılabilir. Haki Arkadaş katledildiğinde cenazesi..... Bu kesin bizi çatışmaya götürecekti. Zaten polisin de istediği doğan bu fırsatı değerlendirerek darbe vurmaktı. Biz işin bu tarafını görmüyorduk. Bizim tek gördüğümüz, "Haki Arkadaş şehit düşmüştür, bizim yapmamız gereken cenazesini vermeseler de ne pahasına olursa olsun almaktır." bizim bakışımız buydu. Grubun en ileri kadrolarından tutalım, büyük bir kesimi oradaydı. Önderlik yetişmeseydi, grubun büyük bir tehlike yaşaması mümkündü. Bizde öngörü diye bir şey yoktu. Düşmanın ne yapmak istediğini görme ona göre taktik belirleme, tutum belirleme durumumuz yoktu. Körce bir inatla meseleyi halletmek isterken aslında kendi sonumuzu hazırlıyorduk. Önderlik durumu hemen gördü ve müdahale etti, "Bu biçimde kesinlikle olmaz. Biz cenazeyi alacağız ancak daha farklı alacağız. Yolda alıp götüreceğiz ve herhangi bir sorun da çıkmaz." dedi. Gerçekten de öyle oldu. Eğer Önderlik yetişmeseydi, bize kalsaydı grup büyük bir darbe yiyecek, belini de

doğrultamayacaktı, ya da doğrultsa bile çok zaman alacaktı. Önderlik kendini böylesi dönemlerde ortaya koyar. Gerekliliği de daha çok böylesi dönemler içindir. Yaşanan pratikten şu sonuç çıkar; Örgütü doğru yaşamayan hele taktik önderlik düzeyindeyse, o örgütün başına her türlü bela gelebilir. Burada niyete bakılırsa, pek çok arkadaşın ifade ettiği gibi niyetim iyidir, dürüsttür, bağlıyım-şeyler yetmiyor. Bir örgüt adamında bulunması gereken şeylerdir fakat yetmez. Bunların örgüt özellikleriyle, siyasal kişilikle anlamlandırılıp, taçlandırılması gerekiyor. O zaman bunların bir anlamı olur, bunun dışında tehlikeli bile olabilir.

Bu tehlike böylece atlatıldıktan sonra, hemen ardından, Haziran'da-ki o olay 18 Mayıs'tadır-Tuzluca'yır Komplosu dediğimiz komplo gerçekleştirilmeye çalışıldı. Bu dönemde Ecevit hükümeti iktidardaydı. Türkeşçilerin ordu içinde darbe girişimi vardı. Grubun imhası, ezilmesi tam da bu darbeye denk gelmişti. Yani darbe yapılacak, darbenin içinde grup da ezilecek, kimsenin ruhu duymayacaktı. Bir, o darbe başarılacaktı. İkincisi, zaten tam da seçimler arkasıydı. Kemal Pir Arkadaş Ankara'da tesadüfen tabancayla yakalandı. Bir yerden bir yere giderken, normal bir aramada yakalandı ve cezaevine girdi. O dönemde pilot artık grubun önde gelen tüm kadrosunu imha etmek istiyordu. Ve MİT'in verdiği emir de ne pahasına olursa olsun bunu başarmasıdır, Pilot, o zamana kadar MİT'i aldattığı için, MİT ona "Bu pisliğini temizleyeceksin" diyordu. "Ancak grubu imha edersen, ettirirsen kendini temize çıkarabilirsin. Yoksa affetmeyiz." diyorlar. Tabi bu, o eylem planını dayattıkça dayatıyor. Önderlik, "Tamam, eylemi yapacağız. Silahlar, Tüm arkadaşlar gelecek, ben de geleceğim. Sen de hazır ol. Falan gün, falan saatte, Tuzluca'yır'daki o evde- M.Karasu Arkadaş'ın kaldığı evde buluşacağız, konuşacağız. Oradan eyleme gideceğiz." diyor. Birkaç gün kesinleştirmek için yerini, saatini soruyor, Önderlik, tekrarlıyor. Pilot gidiyor ve MİT'e bilgi veriyor. MİT, evin etrafını o gün 3 ayrı çemberle sarıyor, çevik timlerle. Önderlik Tuzluca'yır'a bir sempatizan yolluyor ve "Git, M.Karasu evde mi, değil mi diye bak." diyor. Gidip evin sarılı olduğunu görünce hemen dönüyor ve Önderliğe bildiriyor. Böylece hem Pilot boşa çıkarılmış oluyor, hem de grup imhadan kurtuluyor. Gelen giden olmayınca, polis evi basıyor. Verilen bilgilere göre tabancalar olmalıyken onları da bulamıyorlar. Tabancalar da kirli tabancalar, faşistlere karşı eylemlerde kullanılmış. Bulamayınca Pilot'un aldatması bir kez daha ortaya çıktı, onların gözünde her şeyini yitirdi, anlamsızlaştı. Hatta artık Pilot'u harcama durumuna bile girdiler. Bu tehlike de böylece atlatılmış oldu.

MİT bundan da sonuç alamayınca, Önderliği vurmaya planlıyor. 8 Temmuz olayıdır. Önderlik, Ankara Türk-İş bloklarındaki evden çıkarken ateş ediliyor. İsabetsiz bir ateştir ve bir şey olmuyor. Bu tehlike de böyle atlatıldıktan sonra Önderlik illegaliteye çekildi. Peş peşe gelen bu darbeler sadece Haki Arkadaş'ın şehadetiyle kaldı, diğerleri gerçekleşmedi.

Bu döneme kadar ideolojik mücadele geliştirildi, ideolojinin üstünlüğü ortaya çıktı. Kendini kanıtladı. İdeolojik planda diğer ideolojik gelişimleri geriye itti, etkisiz kıldı. Bu belli bir gelişme sağladı. Bu dönemde faşistlere karşıda yoğun eylemler geliştirildi. Yani, nereye girilmişse, orada bir gelişme ortaya çıkarılmış, diğer örgütler geriletilmiştir, faşistlere darbe vurulmuştur. Bunlar önemli gelişmelerdir. Zaten o dönemde bizim

devlete karşı silahlı mücadele ilan etmemiz söz konusu değil, doğrudan değil. Bunu ilan etmek kendi sonunu kendin getirmek anlamına geliyor. Bu dönemde yapılan daha çok tek tek polislere, faşistlere yönelik bireysel suikast dediğimiz eylem türleri ve birazda sabotajlar var. Ülkü ocaklarına yönelik, faşistlere yönelik geliştirilen taktik eylem biçimleri bunlardı. Bu taktikle gerçekten önemli sonuçlar elde edilmiş, gelişme sağlanmış, hatta bir çok çevrenin güveni kazanılmış, umudu haline gelinmiştir.

Kürdistan'da bu tip eylemlilik başlatan Haki Arkadaştı. Bu arada Antep'e gelmiş ve orada bu tip eylem başlatıldı. Bu eylemler başlatıldığında fazla imkanlarda yoktu. Bizde silah olmadığı gibi bulduğumuz tek şey dinamitti. Bunlar elde, demir borulara fitil takılarak, bomba haline getirilip patlatılıyordu. Silahımız yoktu. Eylemlerimizi silahı olan bazı taraftarlarımızın silahıyla yapıyorduk. Silah almak için yoğun çaba harcıyorduk. Arkadaşlar yine hamallık yapıyordu, faaliyetlerin yanı sıra. Aç kalıyorlar, parayı hem Ankara'ya gönderiyorlar, hem de silah almak için biriktiriyorlardı. Haki Arkadaş, bu dönemde de en çok zorluk çeken arkadaşlardan biri oldu. Silah alabilmek için günlerce kuru ekmekle idare edildi. Ne otobüse, ne de başka bir şeye hiç binilmedi. Bütün para silah alabilmek için biriktiriliyordu. "Belediye otobüsüne verilecek parayla silah mı alınır?" diye düşünebilir birçok arkadaş, ama alındı. Bu bir gerçek. Yani, tek bir silah olmadığı halde orada, en güçlü faşistler vuruldu ve faşistlerin örgütlenmesine büyük darbe vuruldu. Şunun için belirtiyoruz; derler ya, "Çobanın gönlü isterse tekesinden süt çıkarır ama gönlü istemezse, keşisinden dahi süt çıkaramazmış." Boşuna söylememişler tam da devrimciler için söylenen bir söz. Eğer bir devrimci isterse yaratır ama istemezse, olacak işleri bile yapamaz. O dönemde imkanlar, silah olmadığı halde hiçbir arkadaş bu gerekçeye sığınarak "eylem yapamayız" dememiştir, bunun teorisini oluşturmamıştır. Tam tersine hiç imkan olmadığı halde belli bir eylemlilik geliştirilmiştir. Hem de faşist örgütlenmelere büyük darbe indirilmiştir. Böylesi bir gerçekliğimiz var. Şimdi birçok arkadaşın elinde çok büyük imkanlar var, hatta devletin elinde olmayan malzemeler var, savaşan arkadaşlar bilir, bizim birliklerimizin donanımı düşmanın donanımından az değil. Hatta bizim donanımız bazı yerlerde onlarınkinden çok daha güçlü-. Yine de şu eksik, bu eksik gibi teoriler oluşturuluyor. Bir de kendine PKK'liyim diyor. Haki Arkadaş da PKK'li. Hangisinin PKK'li olduğunu ayırt etmek gerekiyor. Eğer PKK'li olacaksak, bunları çok açık ayırt etmesini bileceğiz. Bunu yapmazsak, her şey muğlaklaşır. Ne PKK'dir, ne değildir? Ne ona aittir, ne değildir? Neyi kabul eder, neyi etmez? Hepsi birbirine karışır, o zaman da PKK'nin işi biter. Zaten aşınma dediğimiz olay biraz böyle oluyor, böyle geliyor.

Haki Arkadaş, Kürdistan'da ilk silahlı eylemleri başlatan arkadaşdır. Şunu belirtmek gerekir, Haki, Kemal, Mazlum, Hayri-özellikleri biraz farklıdır-, özellikle Haki ve kemal Arkadaşların konumu dikkate alınırsa, bu özelliklere sahip arkadaş henüz çıkmadı. Haki demek; Büyük sevgi ve saygı demektir. Herkesle uyumlu bir çalışmaydı ve herkeste güçlü bir moralle çalışma zevki yaratmaydı, tutumlu olmaydı. Değerleri kılı kılına hesaplama ve yerli yerinde kullanmaydı. Yanındaki insanları kendinden üstün görmeydi, eğitmeydi. Kıt kanaat geçinmeydi. Haki, örgütlenmek demektir, Haki, eylem demektir. Bu arkadaşın en büyük özellikleri bunlardı. Eğer PKK'lileşeceksek, bu özellikleri kazanmamız gerekir. Şunu da belirtmek gerekir, o dönemin bir arkadaşı nereye

gitmişse, orada bir devrimci ruh yaratmıştır, bir gelişmeyi yaratmıştır. Şimdi birçok arkadaşın elinde o kadar olanak var, geçmişte bir arkadaşın en olumsuz koşullarda yarattığı ruhu yaratamıyor, bulunduğu alanda, gittiği alanlarda coşku yaratamıyor, gelişme yaratamıyor. O PKK'lyse, bu da PKK'li. İmkanlar eskisine oranla daha fazla. Eskiden bir arkadaş bir alana gittiğinde ayağa kaldırıyordu, şimdi bir bölgede yüzlerce insan var, fazla bir şey çıkaramıyorlar. Hatta bakıyoruz, tıkatıyor, tüketiyor. Belli ki burada PKK'den uzaklaşma, ruhundan, anlayışından, yaşam tarzından kopuş var. Bu nedenle yaratılamıyor. Hatta halk çoğu yerde eski arkadaşları aradığını söylüyor. Bundan da sonuç çıkarmak gerekir. Çoğu zaman arkadaşların yanında söylüyorlar, arkadaşlar düşünmüyor bile. Tabi eski arkadaşlar nereye gitmişlerse yön verici olmuşlardır, orayı ayağa kaldırmışlardır, orada yatan gelişmeyi yaratmışlardır. Bunu halk biraz biliyor. Bunu artık bulamadığı ya da başka şeyler gördüğü için söylüyor. Bir nevi onu örgüt gerçeğine davet ediyor. Ama bizler bunu göremiyoruz, anlayamıyoruz, kavrayamıyoruz, bu adamlar neyi anlatmak istiyor? Bizim önümüze neyi koymak istiyor? Bunu görmeyecek kadar kör davranıyoruz.

Dedik ki Haki Arkadaş'ın katledilmesiyle çok ciddi sonuçlar ortaya çıktı. Ya devam etmek, ya vazgeçmek! Vazgeçmek olamazdı, devam etmek gerekiyordu ama devam etmek de öyle kolay değildi. Ve bu sonuçları da, tehlikeleri de gören Parti Önderliği'ydi. Önderlik devam etmenin gerekliliğini de biliyordu. Fakat nasıl devam etmek gerekiyordu? Buna pratikte cevap verilmesi gerekiyordu. Düşmanın başlattığı bu hamleyi ve tehdidi tersine çevirmek gerekiyordu. İşte burada Önderliğin ve PKK'nin bir özelliği daha ortaya çıkıyor; Hamlevi ve atılımcı özellik. Bir PKK'lide bulunması gereken özelliklerden birisi de bu oluyor. PKK tarihi, PKK'nin hamlelerine düşmanın karşı hamlelerine geçiyor. Ankara'dan çıkışta engellenmek istenmiş, bu aşılmış, hareket ülkeye taşırılınca Haki Arkadaş'ın katledilmesiyle karşılık verilmiş. Parti Önderliği buna Parti Programıyla karşılık veriyor. Gerçekten, Haki Arkadaş'ın katliamından sonra birçoğunda karamsarlık vardı. Biz o zaman yeni başlattığımız Elazığ çalışmalarını bırakıp Antep'e gitmiştik. Grubun üçte ikisinin koptuğunu, uzaklaştığını söylemişlerdi. Böylesi bir durum vardı ve Önderlik bunu gidermek için Antep'e gelmişti. 77 Eylül'ünde, Hoşgördü Mahallesi'nde Parti Programının Taslağını hazırladı. Dikkat edilirse, önce Kürdistan Devrimi'nin ideolojisini, teorisini yaratma ve giderek bunu programına kavuşturma. Ki Önderliğin daha çıkarken amacı, bu programı da örgütüne ulaştırmaktı. Onun taktiğine, stratejisine, militanına ulaştırmaktı. Fakat bazı gelişmeler çalışmaları erkene veya geçe almış olabilir, bu bir şeyi değiştirmez. Eğer Haki Arkadaş katledilmeseydi de bu program tamamlanacaktı. Ama bu olayla erkenleşti. Karşı-devrimin başlattığı bu hamlenin önüne geçmek için, boşa çıkarmak için, çalışmaları darboğazdan kurtarmak için harekete örgütsel adımlar attırmak, bir an önce bu teoriyi programlaştırmak gerekiyordu. Çalışmaların önü bu şekilde açılabilirdi. Önderliğin yaptığı da bu olmuştur. Program hazırlandıktan sonra tüm ülkede dağıtılması, bunun üzerinde tartışmaların yapılması, toplantıların yapılması ve programa son biçiminin verilmesi gerekiyordu. Toplantıların sağlıklı geçmesi, programın özümsebilmesi için ve başlatılan adımların neyle tamamlanacağını kavratılması açısından toplantıların büyük çoğunluğunu bizzat Önderlik hazırlamış, katılmış, gerçekleştirmiştir. Amaç, kadroya

hareket üzerindeki tehlikeyi, bu tehlikenin nasıl karşılanabileceğini, bundan sonra ne tür adımlar atılması gerektiğini, kadroları bekleyen görevlerin ne tür görevler olduğunu, bunları yerine getirmek için eksikliklerin ne olduğunu vb. kavratmaktı. Şu da bir gerçek ki, program birçok yerde tartışılmasına rağmen pek çok arkadaş program nedir, amacı nedir, neyle tamamlanacak, durumumuz nedir, ne yapmamız gerekiyor sorularını pek kavramamıştı. Hatta birçoğu çok çeşitli nedenlerle bunun uzağındadır. Tarihsel, sosyal, siyasal, örgütsel vb. oldukça da derin nedenler. Örgütsüz toplumun örgütsüz insanları için örgüte gelmek, örgütü yaşamak, kendini zamanında buna hazırlamak öyle kolay olmayacak. Böylesi toplantılar gerçekleşirken diğer yandan Haki Arkadaşın şehadetiyle ortaya çıkan moralsizlik, panik durumlarını gidermek için toplantılar yapıldı. Parti Önderliği'nin bu konuda Antep'te yaptığı toplantı vardır. Ve bu toplantıların ardından belli bir toparlanma durumu yaşanmıştır.

Bilinmesi gereken bir diğer husus da, daha önce belirttiğimiz gibi ülkeye girdiğimizde Dersimde, Diyarbakır'da, Batman'da Antepte MİT'in örgütlenmesiyle karşılaştık. Biz Kemal Arkadaşla gittiğimiz zaman HK'dan bir grupla ilişkimiz oldu, tartışmıştık.....Ali Çetiner (Cafer), Almanya'daki mahkemenin dayandırıldığı kişi vardı. Yine, 87'de Almanya'da soruşturmaya alındığında intihar eden İsmet Doğan vardı. Bunların M.Uzunla ilişkileri vardı. M.Uzun Kayserilidir.

Bunların oraya irtibatları vardı. Bu grup o olaydan sonra bize geldi. Haki arkadaşın katliamında bu grubun yer aldığı kesindi. Ozan, M. Uzun cezalandırıldı. M. Uzun Ankara'ya kaçtı orada cezalandırıldı. Ali Çetiner ülkeden Avrupa'ya kaçtı orda davayı açtırdı. Doğan yine Avrupa'da 87'deki davanın gelişmesinde rolü olan biridir. Terzi Cemal'de biliyorsunuz Güney-Batı'da büyük bir katliam gerçekleştirdi. Onun durumunu daha sonra izah edeceğiz. Dendi ki Ankara'da Pilot ve o ekip, bir ekiple giriliyorsa, ülkeye girişte de Antep'e ilk girdiğimizde böyle bir ekiple bizi karşılıyor. Bu ekip Antepte hep Haki Arkadaşın katledilmesi, hem çalışmaların tersine çevrilmesine çalışan bir ekip oluyor. Buraya bu kadar önem vermelerinin nedeni, hareketin Kürdistan'da ilk girdiği yer, birazda onunla tanınmış olması. Kurala göre, Karşı devrim mantığında bir hareket nerede başlamışsa orada bitirmek gerekir. Daha sonra Tolhildan Eyaletinde Terzi Cemal'in yaptığıda biraz bu oluyor. Bunun anlamı hareket bu eyaletimizde ortaya çıktı. Bu eyalette bitirilmesi gerekiyor. Bunun için Antep'e önem verilmiştir. Ayrıca işçi kesiminin yoğun olduğu Kürdistan'daki en büyük sanayii şehridir. Kürdistan ile Türkiye arasında tampon bir şehir olan kendine göre stratejik bir yeri olan Antep bu açıdan önemlidir.

Dersime Fuat arkadaşlar gittiğinde o kıymet ailesinin Fuat'gile el atması var. Maddi imkan sunması var. O kanalla oradaki tüm çalışmaları denetim altına alması var. Ve Kıymetin de Fuat arkadaşla duygusal yaklaşımı var. Hatta evlenmek istiyor. Biz bunu duyduğumuzda engelledik. Engellediğimiz için bu Seher-yıldırım Erkit ailesi dev reye girdi. Bu sefer Cemile Seher yaklaştı. Biz bunu da engellemek istiyorduk ama Fuat Arkadaşın o dönem oldukça duygusal yaklaşımları vardı. Bunu da engellersek daha farklı değerlendirebilir diye fazla üzerine gitmedik. Bir anlamda oldu-bitti kargaşasında mecbur kaldık, kabul ettik. Ve bu evlilikten sonra arkadaşı Dersim merkezine çekip oturtmak istediler. Biz bunu kabul etmedik. "Sen devrimcisin devrimci bir adam, Dersim

gibi bir yerde ev tutup da çoluk-çocuk sahibi olmaz, öyle oturup da orada faaliyet yürütemez. Biraz bilmek gerekiyor, burası Kürdistan." Onu da artık kabul edemedik, etmedikte. Onu kabul etmediğimiz için öfke duydu, tepki duydu. Ondan sonra bu arkadaş yapabileceklerinin onda birini yapmadı. Ne tam partiden uzak kaldı nede bir partili olarak görevini yerine getirdi. İsteseydi mücadelede daha çok başarılı olabilirdi, vereceği daha çok şey vardı, fakat vermedi. bu olaydan dolayı tepkisi, öfkesi vardı. Ve hep körtopal, bir ayak parti içinde, biri dışında, hep öyle yürüdü. Onun içinde hep parti tarihinde çıkan provakatörler - Fatma, Semir, Hüseyin'i de dahil- hepsi hemen hemen bunun üzerine hesap kurdu. Birçok provakatörün kurbanı oldu, yedeğine düştü. Bu arkadaş hiçbir zaman partiden kopmadı. Fakat iyi bir partilide olamadı. Bunun belirttiğimiz gibi MİT'in faaliyetle yakından ilişkisi vardı. Yani MİT el atarak işlemez kıldı, kör etti. Yine Elazığ'da Hıdır Akbalık'ın durumu var. '76 sonu veya 77 başlarıdır' Bazı KDP'lilerin bize katılması var. -Sonradan daha iyi anlıyoruz ki- bir ekip KDP adı altında, yurtseverlik adı altında hazırlanan, sızdırılan bir ekip olduğu çıkıyor. Aslında birçok gelişme, geçmişte anlam veremediğimiz birçok şey şimdi yeni yeni ortaya çıkıyor. Yeniden ele almak zorunda kalıyoruz. Tabii ki o günkü koşullarda değerlendirmek, ortaya çıkarmak mümkün değil. Ancak gelişmeler oldukça birçok şey ortaya çıkıyor. Yeniden alıp değerlendirebiliyorsun, sonuç çıkartabiliyorsun. Demek ki MİT'in böyle bir çalışması var. Bu çalışmayı sekteye uğratma, ele geçirme, tasfiye etme olmazsa açıktan yönelme gibi birçok şeyi bir arada yürütüyor. Kısaca 77 böyle tamamlanıyor.

77-78 program temelinde yapılan bir dizi toplantılar var. Bu toplantılar içerisinde birkaç tanesi çok önemlidir. Bunlardan biri Elazığ toplantısıdır. Bu toplantı örgütün önde gelenlerinin katıldığı bir toplantıydı. Bu toplantıda daha önce yapılan toplantıların sonuçlarını değerlendirmek ve burada örgütsel soruna açıklık kazandırılmak isteniyordu. Toplantıda Ali Çetiner ve Şahin Dönmez'in tutumu, "Gençlik örgütüyle işleri yürütelim" diyorlardı. Yani bunun dışında bir örgüt adınının atılmasının doğru olmadığını söylüyorlardı. O zaman zaten illegal olarak bizim gençlik örgütümüz vardı. Bu örgütün programını da, tüzüğünü de bizzat Parti Önderliğinin kendisi hazırladı. Bu temelde bir örgütlenmesi vardı ve bunlar bir gençlik hareketi olarak sürdürülmek diyorlardı. Türkiye'de de böyle olduğunu, Vietnam'da da gençlik hareketinin belli bir dönem mücadele ettiğini, daha sonra koşullar olgunlaştığında Vietnam işçi partisi gençlik hareketi içinden çıktığını belirterek böyle bir yaklaşımları vardı. Aslında hareketi gençlik düzeyinde tutmak, harekete adım attırmamak, hareketin siyasal bir hareket olmasının önüne geçmek, orada tutup boğmak istiyorlardı. Aslında bu durum Türkiye'de DEV-YOL örneğinde çok somut yaşanmıştır. Polis bile şaşıyor. "Nasıl-niye siz partileşemediniz" Aslında partileştirilmiyor. Bunlarında yaptığı şey odur aslında. Hareketi örgütsüz bırakmak. Tabii ki bu anlayış sakattı ve kimse ciddiye almadı. Bu toplantıda birde Hayri Mazlum arkadaşların Parti Önderliği'nin anlayışıyla birlikte olan anlayış vardı. Parti Önderliği'nin yanında yer alan, o hattı esas alan bu arkadaşlar partileşmeyi açık koyuyorlardı. Diğer arkadaşlar, "partileşelim, doğrudur" diyorlardı ama partileşme nedir? nasıl gerçekleştirilir? bunu fazla bilmiyorlar. "Parti olmak iyidir" yani kaba taslakta bunu belirtmek mümkün. Öyle işin derinliğinde, bilincinde değillerdi. Dar, yüzeysel bir yaklaşım

vardı. Yalnız toplantıda karar alma diye bir şey yoktu. Daha çok örgüt sorununu tartışıp nitelik kazandırmaktı. Bu anlamıyla da o toplantı rolünü oynadı. Gerçi toplantı tehlikeli geçti. Daha toplantı tamamlanmadan polisin haberi oldu. Onun için Elazığ'dan çıkıldı, Dersimde toplantıya devam edildi ve orada tamamlandı. Ama toplantı bu biçimiyle de olsa tamamlandı ve rolünü oynadı.

Bu toplantıdan sonra daha geniş bir toplantı Diyarbakır'da gerçekleşti. Ofis Sementinde bir evde yapılan toplantı. Bu toplantıya daha çok sayıda arkadaş katıldı. Hemen hemen her alanda çalışan kadro arkadaşların bulunduğu bu toplantıda, örgüt sorunun artık bir karara bağlanması gerekiyordu. Bu toplantıda kesin partileşmek gerektiği kararı netleşti. Bunun içinde bir kuruluş kongresini toplamak gerekir. Bunu toparlama görevi de Parti Önderliği'ne bırakılmıştı. Yeri, zamanı, biçimi, -güvenlik açısından- Parti Önderliği belirleyecekti. Bu toplantıda da yine o kişiler bilinen tutumu sürdürdüler. Fazla ciddiye alınmadı. Mardin'den DDKD türü örgütlerden bize katılanlar vardı. Bunların da ilginç tutumu vardı. Görünüşte partileşme adımına sözüm ona katılıyorlardı fakat esasta onlarında tüm çabası bu adımı atmaktan alıkoymaktı. Fakat açıktanda karşı çıkmadılar. Bu toplantı da böyle bitti. Artık Kuruluş Kongresi'nin hazırlıklarına başlanması gerekiyordu. Artık Parti Önderliği bunu yapacaktı. Herkes Yine çalışmalara, alanlara dağıldı. Mardin'e gidenler orda her türlü engelleme faaliyetine giriştiler. O zaman Mazlum arkadaş oradaydı. Bunların sorun yarattığını iletmişti. Bunlarla bir daha tartışmak için gidildi. Bunların amacı tartışmak değildi. Amaçları bize adım attırmamak, bizi uğraştırmak. Öyle yapmışlar ki gerçekten Mazlum arkadaş hep kendileriyle uğraştırmışlar, boşa çıkartmışlar. Biz, bunlarla ilişkilerin kesilmesinin doğru olacağını kararlaştırdık. Parti Önderliği'ne iletik. Toplantı yapılarak bu kararın yerinde bir karar olduğunu gördü, bunlarla ilişkiler kesildi. Bunlarla ilişkiler kesildikten sonra Mardin'de ilişkilerimizin önü açıldı. Oradan da çıktı ki, bunlar bir sızma. Yani Mardin'de bize adım attırmama, örgütlendirmemek için gelmişlerdi içimize, gerçekten de bunu başarmışlardı. Ne zaman ki bunlarla ilişki kesildi, ondan sonra burada adım atabildik, gelişme sağlayabildik.

Önderliğin tüm dikkati, programını örgüte kavuşturmadır, çabalarının esasını bu teşkil eder. Geliştirilen toplantılar özenle bu amaç için geliştirilmiştir. Bunun yanında, diğer çalışmalarla da ilgilenir, denetler, gözetler. Ülkeye girişten sonra, gençlik kesiminden diğer kesimlere de bir açılım oldu, hareket kitleleşti, cephe karakteri kazandı. Bu, halkın giderek kazanılması, ayağa kaldırılması anlamını taşımaktadır. Hareket açısından, giderek bir gençlik hareketi olmaktan çıkması, ideolojik grup olmaktan çıkması, politik bir harekete doğru yol almasıdır, sınıfsal temelinin giderek güçlenmesidir. Bu Kürdistan'a özgü bir gelişim tarzıdır. PKK'nin Kürdistan'da geliştirilmesi cephesel karakter kazanır, adeta cephe örgütü tarzında gelişir. Parti tarzında geliştirilmek istenir ama çalışmalar cephe biçimiyle gelişir. Bunun bilinçli ve doğru olduğu da çok net ortaya çıkmıştır. Yani, PKK'de bildiğimiz anlamda klasik komünist partilerinin örgütlenme tarzı yoktur. Proleter, bilimsel sosyalizmi esas alan bir harekettir ama yaşanmış deneyleri taklit eden bir hareket değildir. Örgütlenmesi, gelişmesi biraz farklıdır. Kürdistan koşullarını esas alan, ona özgü gelişen bir hareket. u, diğer dünya halklarının deneylerinin dışlandırdığı anlamına gelmez. Önderliğin kendisi, Vietnam Halkının

kahramanca mücadelesinden, Türkiye'deki- çok cılız da olsa-devrimci gençlik hareketinden, halkımızın tarihten gelen direnişçi özünden etkilenerек bu hareketi başlatmıştır ve bunu yaratıcı tarzda kullanmıştır.

1978'lere, bu toplantıların geliştirildiği sürece kadar hareket belli bir kitlesellik kazanmış, sınıf temelini kazanmaya doğru hızla bir gelişme vardır. Bununla birlikte gelişen eylemler, suikastlar, sabotajlarla faşistlere büyük darbe vurulması söz konusudur. Antep ve Urfaya girdiğimizde devrimci ve demokratlar adım atamıyorken, bu dönemde faşistlerden temizlenmiştir. Bu, giderek ülkenin diğer sahalarına da taşırılmıştır. Tabii ki hareketin bu gelişimine paralel olarak düşmanın da harekete saldırıları gelişti. Eskiden sosyal- şovenlerle karşı karşıya gelinmişken, bu cephe genişler. Bunların yanı sıra Kürt örgütlerinin, Kürk feodallerinin de saldırıları başlar. Hareket geliştikçe saldırılar da gelişir. Bu dönemde çok yoğun saldırılar yaşandı. HK saldırılarını arttırır. 7-8 arkadaşı- Aydın Gül Arkadaşla başlattığı- birkaç yerde katleder. Bununla birlikte TİKKO saldırılara geçer, katlettikleri 10'a yakın arkadaş vardır. Çatışmalar giderek Diyarbakır merkezde, Batman'da-özellikle bu yörelerde- Kısmen Mardin'de de yapılır. Bu ilkel-milliyetçi veya küçük-burjuva reformist dediğimiz örgütlerin de bu cephede bize karşı mücadeleye girişleri söz konusu. O zaman yapılan "Bu saldırılar bir merkezde organize ediliyor" tespiti doğrudur. Ancak elde somut kanıt yoktu, doğruluğu daha sonra ortaya çıktı. Mesela, İran'da Şah rejimi yıkıldığında, İslam devrimi Amerikan elçiliğini işgal etti. O elçilikte bir sürü belge ele geçti, bunları yayınladılar. Kürdistan'la ilgili o belgelerden oluşan 2 ciltlik kitap vardı. O zaman Tahran, Amerikan istihbaratının merkezi durumundadır ve tüm belgeler burada merkezileşiyor. CIA'nın çalışmaları var ve bu çalışmaların raporlarının hepsi oraya gönderilmiş. Orada 78'e ilişkin yapılan değerlendirmeler şöyle, "Türkiye'deki sol hareket rejim açısından bir tehlike değildir. Bu biçimiyle de bir tehlike olacağı düşünülemez. Kürt örgütleri içinde APOCULAR hariç diğerleri ciddiye alınacak örgütler değildir. Ciddiye alınması gereken tek hareket budur. Yeni olmasına rağmen hızla gelişen ve oldukça da radikal- kendi deyimiyle marksist ortadoks-, tehlikeli bir harekettir. Bunun önderliği var ve adını da oradan alıyor. Halk içinde oldukça itibarlı. Bu hareketi ne olursa olsun etkisiz kılmak gerekmektedir. Etkisiz kılmak için APO'yu halkın gözünden düşürmek gerekir. Kürt Halkının değer verdiği bazı şeyler var, bu noktalardan yakalayarak propaganda geliştirmek ve etkisiz kılmak gerekiyor. "Ki bilindiği gibi daha sonra parti Önderliği'ni hedef alan birçok şey geliştirildi, psikopat, diktatör, doğunun faşisti, son dönemlerde bayanlarla ilgili birçok şey. "Bununla birlikte hareketi etkisiz kılmak için diğer örgütlerle, Türk solunu bunun üzerine sürmek gerekir. Bu şekilde bu hareketi her kesimden tecrit etmek gerekir. Ancak böyle etkisiz kılınabilir, boğulabilir. Yine, aşiretleri silahlandırarak, bu hareketin üzerine sürmek gerekiyor." diyor. O zamanki CIA'nın değerlendirmeleridir. Bunları boşuna yapmıyor tabi. Bu değerlendirmelerden yola çıkarak taktik üretiyor, bu taktikleri uyguluyorlar. Belli oluyor ki MİT ve CIA, PKK'yi etkisiz kılmak içinbir cepheye karşı, bir cephesel gelişmeye karşı, karşı-devrimci bir saldırı cephesi oluşturuyor. Zaten bu da devrimin bir yasası, bir yerde mücadele cephesel tarzda geliyorsa, bunun karşı cephesi oluşturulur. Bugün biraz daha gelişmiş olarak, topyeküm seferberlik ilan ediyorlar. Çünkü PKK de tüm kesimleri sarmış, harekete geçiriyor. O zaman da bu tespit

ediliyor fakat somut verilere dayanmıyordu. Yalnızca yaşanan olayların sonuçlarından ortaya çıkan değerlendirmelerdi.

Bu dönemde Parti Önderliği, hareketi örgütüne kavuşturmaya, doğrultusunda ilerletmeye, dış saldırılara ve iç engellemelere karşı korurken hareketin güvenliğini sağlamaya çalışıyordu. Dış saldırılar biliniyor. İçte de engellemeler yavaş yavaş kendisini göstermeye başlıyor. Bu daha çok Süleyman ve Fatma şahsında ortaya çıkmıştır. Neden bunların şahsında ortaya çıktı? Kavgaları neydi? Ve parti neden bunlara karşı daha farklı bir tutum izliyordu? Bunlar da anlaşılması gereken hususlardır. Süleyman Ankara'da Haki Arkadaşla birlikte bizimle ilişki kurmuş birisi. Orada okuyordu. Haki Arkadaş hiçbir zaman bu unsurun saflara alınmasından yana değildi ve açıkça belirtiyordu. "Bu bela olabilir, saflara alınmasını istemiyorum. Yanlış değerlendirilmesin, kardeşim olduğu için korumak istediğimden değil. "Öyle olmadığı da açıktı. Baki'ye "gel katıl" diyen de olmamıştı. Hatta Önderlik başlangıçta Türk kökenli arkadaşlar isterlerse, Türkiye'de kendilerine yakın buldukları bir örgütte çalışabilirler. Eğer yakın örgüt görmüyorsa, kendileri kurabilirler diyordu. Fakat bu arkadaşlar bunu hiçbir zaman kabul etmediler. "Biz bu mücadeleyle, Kürdistanda olacağız." diyorlardı. Kararları ve iradeleri buydu, tabi ki buna saygı duyuldu. Haki Arkadaş, Baki'nin saflara katılmasını istemediğinden değil, kişiliğini lümpen olduğu ve kolay kolay değişmeyeceğini bildiği için, bu örgüte pek yararlı olmayacağı hatta sorun olabileceğini düşündüğü için bunu belirtmişti. O zaman Önderlik, bizimle olsun, belki düzelir. Eğer uzak kalırsa daha kötü duruma da gelebilir." demişti. Ve alınmıştı. Gerçeği de öyleydi. Çünkü Haki arkadaşın denetimi olduğu için kötü bir duruma düşmüyordu. Haki arkadaş mücadeleye atılınca kötü durumlara düşebilirdi. Parti Önderliği de bunu istemiyordu, onun için yanımıza almanın daha doğru olacağını söyledi ve yanımıza alındı. Haki Arkadaşın katledilişine kadar fazla sorun teşkil etmedi. Yani o bilinen özellikleri hariç fazla problem olmadı. Ama Haki Arkadaşın katledilişiyle beraber sorun olmaya başladı. Çünkü MİT bu aileye el attı. Büyüt ağabeyleri Bedri vardı. MİT bunu gerçekten örgütledi ve üzerimize saldı. Bu adam Diyarbakır'a gelerek, Önderliğin yakasına yapıştı, oradan Antep'e geldi bizim yakamıza yapıştı. Biz ona, "Git dedik, haki ne senin kardeşindir, ne de seninle ilişkisi var. Haki, bu hareketin bir üyesidir, bir önderidir. Eğer sahip çıkacaksa, bu hareket sahip çıkar, seni ilgilendirmez. Adeta şunu söylüyordu, "Haki Kürtler için çalıştı, Kürtler onu vurdu. Onu siz vurdunuz. "İntikam almak istiyordu. Biz de bunun için, "Terk et buraları, eğer terk etmez, bu tarzda üzerimize gelersen, seni vururuz." dedik. Haki Arkadaş katletmelerinin bir nedeni de buydu. MİT, Haki ile başlayan süreci tersine çevirmek istiyordu. Nitekim ailesinin şahsında

(Burada 48 numaralı sayfa eksiktir.) (49'uncu sayfadan devam ediyoruz)

daha uygundu-. Vardığımız sonuç şu oldu; "Madem işler bu düzeye geldi, biz bu unsuru vuralım. Gerçekten de vuracaktık. Vazgeçmemizin nedeni," Bununla ilişki geliştirirken bir amacımız vardı, bu amaca hala ulaşmış değiliz. Hala örgütlenmede geriyiz, adımlarını yeni yeni atıyoruz. Buna yönelip vurursak, MİT üzerimize gelecek, kaldıramayız. Darbe yeriz." idi. Örgütte adam vurmanın, hele örgütten habersiz vurmanın cezasının ölüm

olduğunu biliyorduk. Ancak söylesek de kabul edilmeyeceğini biliyorduk. Güya amacımız örgütü böyle bir beladan kurtarmaktı, belki bir yanıla örgüt çıkarı gözetiliyordu ama diğer yanıla bakıldığında, örgüt çıkarının gözetilmediği ortaya çıkıyor. Tehlikelidir de aynı zamanda. Bu durumu kimse bilmiyordu. Kemal Arkadaş, ölüm orucunda, son nefesindeyken Maşallah Hoca Arkadaşa söylüyor, "Bir gün dışarıya çıkarsan, Cuma Arkadaşı gör ve söyle 78'de yapmak istediğimiz şeyi unutmasın." Önderlik durumu 88'de öğrenince, "iyi ki yapmamışsınız, yapsaydınız hareket açısından iyi olmazdı" dedi. Fatma gerçekten dayanılacak bir olay değildi, bir vampirdi, kan emiciydi. Bütün arkadaşlara saygısızlık yapıyordu, kişilikleriyle oynuyordu. Önderliğe karşı içine girdiği davranışlar kesinlikle insanlık dışıydı. İnsan diğer arkadaşlara yaklaşımını bir ölçüde kabullenebilir ancak, bunu kabul etmek mümkün değildi. Burada şunu da belirtmek gerekiyor; Kemal Arkadaş son nefesinde bu unsuru unutmuyor çünkü bu arkadaş da ölüme götüren bu unsurdur. Bunu daha sonra açacağız. Daha birçok arkadaş ölüme götürdü. Kemal Arkadaş son nefesinde örgüte karşı sorumluluğunu yerine getirebilmek için bunu yapıyor. İşte PKK'lilik budur, sorumlu devrimcilik budur, sorumlu yaşamak budur. Eğer bugün, insanlar her yerde Kemal Arkadaşa saygı duyuyorlarsa ve Kemal Arkadaşın da Diyarbakır zindanında karşı devrimcilerin önünde, MİT'in en üst düzeydeki ekibine, "Eğer ben Kemal'sem, herkes beni tanımak zorundadır." Nedeni şudur; "Ben Kemal'sem beni her kes tanır. Beni herkes tanıyorsa, size direndiğim, teslim olmadığım, boyun eğmediğim için, devrimciliğin, halkın, örgütün, sosyalizmin onurunu temsil ettiğim içindir." Bir devrimci için önemli olan buyken, biz kendimize bakalım. Arkadaşlarımız, halkımız, insanlarımız bizden ne kadar saygıyla bahsediyor, ne kadar memnun? Bunun çok uzağındayız, bizden korkuyor kaçıyorlar. O zaman senin kimin hizmetinde olduğunu, insanlıktan uzak olduğunu görmem gerekiyor. Ama birçok arkadaşın durumu bu olduğu halde dönüp kendisine bakmıyor. Hatta bazıları bununla büyüyeceğini söyleyecek kadar gözü dönmüşçesine yaşayabiliyor. Bir devrimci için eğer bilirse, bunlar ölümdür aslında. Önemli olan örgütün, mücadele arkadaşlarının, halkının senden memnun olmasıdır. Bunu başaran devrimcilik PKK devrimciliğidir. Başaramamışsa, PKK devrimciliğinin hatta insanlığın uzağındadır. Demek ki PKK devrimciliği her koşul altında sorumlu olmasıdır. Son nefesinde bile sorumlu davranma devrimciliğidir. PKK'yi gerçek sahiplerinden öğrenip, onların özelliklerini kazanmak gerekiyor. Şu arkadaşları ürkütmemeli; "Bu PKK denen olay çok zor bir olay, PKK'lileşmek çok zor bir olay." PKK'lileşmek hem zor hem de kolay bir olaydır. Gerçekten isteyen PKK'li olabilir ama istemeyen olamaz. Bir yığın ucuz PKK'lilik, yöneticilik, kadro anlayışı var. Bu örgütü, devrimciliği ele ayağa düşürüyor, değerleri ele ayağa düşürüyor. Bu ise PKK'de aşınmaya, başkalaşıma yol açıyor. Bu nedenle oldukça üzerinde durmak gerekir. Kişi PKK'nin o kadar uzağında olmasına ve zarar vermesine rağmen, kendini mükemmel PKK'li görüyor. Kadrodur, gittiği yeri batırıyor. PKK'lileşmek bugün basitleştirilmiştir. İsteyen kişi bir yılda PKK'lileşebilir. Bu PKK'de olanaklı hale gelmiştir. Bunun imkan ve olanakları PKK tarafından ortaya çıkarılmıştır.

Bu dönemde yürütülen çalışmaların diğer bir yanı da, hareketin kadrolarını ideolojik ve politik yönden geliştirip, yetkinleştirmektir. Bu amaçla Önderlik "Manifestoyu geliştirdi. "Kürdistan Devriminin Yolu" hareketin teorik tespitlerinin en kapsamlı, derli toplu

yazıldığı belgedir. Manifesto, Kürdistan'da sömürgecilik tarihinin açılmanmasıdır, aynı zamanda parti programının açıklanmasıdır. Sonra daha geniş açıklanacaktır. Program Anayasasına benzetebiliriz. Buna dayanılarak kanunlar çıkarılır. Kanunlara dayanılarak yönetmenlikler çıkarılır. Program, Manifestoyla biraz daha açıklanarak, geliştirilir. "Kürdistan'da zorun rolü", Kişilik problemi ve Militanın özellikleri", "Örgütlenme Üzerine", bunların hepsi "Manifestonun açıklanmasıdır. "Manifesto" o günkü koşullarda ülkede çıkarıldı. Redaktesini Mazlum Arkadaş sorumluluğunda bir grup arkadaş yapmıştı. O günkü koşullarda teksirle basılıp tüm ülke geneline dağıtılmıştı. Programın, partileşmenin, kadrolaşmanın kavranmasına yönelik eğitim olarak da verildi. Böylece biraz daha sonuç alınmasında işlev gördü. 78'lere kadar ki dönemi kısaca böyle özetlemek mümkün.

1978'lere geldiğimizde, saldırılar geliyor. Diyarbakır'da DDKD ve ÖY'nun saldırıları var. Eğitim Enstitüsünde forum düzenlemek istediğimizde Aydın Gül ve Haki Karer Arkadaşın afişleri asılınca engellediler. Arkadaşlar dövüldü, yaralandı, yine bu arkadaşlar anısına dağıtılan bildiriler yırtıldı. Ve "Bunlar tehlikelidir. Devletten gizli iş yapıyorlar, katliam yapacaklar." dediler ve dayandıkları yer şuydu, "Okullara, yurtlara bildirileri izinsiz sokuyorlar. Devlet bunları gerekçe yapıp okulları ve yurtları kapatacak. Afişlerin üzerine Kürdistan yazmaları tehlikelidir. Bu katliamlara götürür." gerekçeleri buydu. Buna dayanarak engelleme ve saldırı faaliyetlerine girdiler. Bizi Diyarbakır'dan çıkarıp, bir daha sokmamak için bunu yapıyorlar. Böyle olunca biz Diyarbakır'da bunlara bir saldırı başlattık. Kararımız DDKD'yi eğer Özgürlük Yolu'nda yardım ederse-Diyarbakır'dan söküp atmaktı. Ya Diyarbakır'da biz kalacaktık ya da onlar. Ki zaten onların söylediği şey buydu. Diyarbakır onların merkezidi. Biz orada bir avuçtur. Öyle silahımız falan da yoktu. Ona rağmen DDKD'yi daralttık. Ve tam derneklerin kapılarına kilit vurarak kaçmak zorunda kaldılar hep birlikte. Bu işi bitirmek üzereydik haber geldi Hilvan'da Halil Çavgun arkadaş katledilmiş. Tabi Halil arkadaşın Süleyman ve çetesi eliyle katledilmesi, yepyeni bir olayla karşı karşıya olduğumuzu çok net ortaya koyuyordu. Ve DDKD'yi bırakarak Hilvanda olup bitenleri öğrenmek, görmek üzere Hilvan'a gidildi. Artık Süleymanlara karşı mücadeleyi başlatmak gerekiyordu. Bu önemliydi, öne alınacaktı. Kemal Arkadaş ben Hilvan'a gittik. Orada durum gerçekten oldukça kötüydü. Süleymanlar, MHP örgütlenmesiyle iç içe, Urfa yöresindeki MHP teşkilatının ellerinde olduğu bir aşiret. Feodal çete, ve tam egemenliğini kurduğu bir güçtü orada. Halil arkadaş değerli arkadaştı. Bizzat Parti Önderliği'nin kendisiyle konuşup, tartıştığı, hazırladığı bir arkadaştı. Ve Hilvan'da o arkadaş kısa sürede ve belli bir gelişmeyi yarattı. Tabi Süleymanlar -ki devlettir- devletin kendisi doğrudan yönelmediklerinden Süleymanları öne sürdü. Zaten devletin bir parçasıdır. Bu gelişmeleri Süleymanlarda görüyorlardı ve onlar için tehlikeliydi. Önü alınmazsa giderek onların oradaki otoritesinin biteceği açıktı. Bunu az çok bilebilirlerdi. Tehlike görülünce, devletinde desteğiyle yönelerek Halil arkadaş katlettiler. Hilvan'a gittiğimizde Halil arkadaşın ve başka bir arkadaşın ailesi dışında kimse korkudan bizi eve alamıyorlardı. Çünkü Süleymanlar bilse evlerini başlarına yıkacak. Korkunç bir korku yaratmışlar, terör estirmişler. Bize söylenen şuydu, "Halil şehit düştü gitti. Bu işi fazla sürdürmeyin, sürdürmek isterseniz size de yazık olur. Sizi de götürürler. Bunlar Süleymanlardır bilmiyorsunuz. Halil gitti biz ona da razıyız.

Başka arkadaşlar gitmesin bunlarla baş edilmez. Hem sizi öldürürler hem bizi. En iyisi bunu kabullenmek diyorlardı. Kendileriyle konuşarak korkuyu yenmek istedik. Ki Kemal Arkadaş'ın en belirgin özelliği ajitatör olmasıydı. Kürtçe bilmemesine rağmen gittiği her yerde insanların üzerinde büyük bir etki bırakabiliyordu. Bazıları dilinden anlamadığı halde tarzından, hitabından etkileniyordu.

O zamana kadar bizim tek bir kleşimiz vardı. Onu da ülkedeki ve metropoldeki arkadaşların biriktirdikleri paralarla almıştık. Kemal Arkadaş Suruç'tan alıp gelmişti. Tanıdık bir kaçakçıydı, paramız bin lira eksik çıktığından daha sonra çalışıp ödemiştik. Arkadaş'a "alırken öğren, daha sonra bize öğretirsin" demiştik. Arkadaş silahı getirdi, göstermek için açtı ama kapatamadı. Böyle olunca kimsede moral kalmadı, çünkü bütün arkadaşların emeği vardı, emeğin boşa gidişi vardı. Sonra arkadaş uğraşıp taktı. Bir daha açmak istediğinde kabul etmedik fakat arkadaş "bunu kullanmak için açıp temizlememiz gerekiyor." O da haklıydı. Tekrar açtı ve kapattı. Böylece silah açıp kapatmayı öğrendik. O silahı aldığımızda sanki çok büyük bir şeye kavuşmuştuk. Bizim açımızdan o silahın değeri hala da çok büyüktür. Tüm arkadaşların söylediği şeydu; "Bir kleşe sahip olduk ya artık her şeyi yapabiliriz, başarabiliriz." Burada önemli olan bu silaha yaklaşımdır, ruhtur. Şunun için belirtiyoruz; Şimdi binlerce silah var, hiçbir anlamı yok, arkadaşlar silah beğenmiyor. Tek bir silah kazanmamış, silah beğenmiyor veya geldiği gün hemen silah alıyor, başkasını istiyor. Birçoğu parçasını kırıyor, bir yerini kırıyor, bana silah verin diyor. Çünkü silahın nasıl kazanıldığını bilmiyorlar. Eğer bilselerdi, ona anlam verirdiler. İlahi bizim gibi mi silaha kavuşması gerekiyor? Aslında hayır. Fakat Kürt insanı görmeden, yaşamadan kavramıyor. Bu da halkımız insanının bir özelliği. Birçok şey söylersin, "evet" der ama yanından ayrıldığında bakarsın unutmuş veya bırakmış. Bu gerçeği bilmeyen çalışmaların da başarılı olamaz veya kendisini kandırır. Bu da önemlidir. O silahımız, Urfa, Diyarbakır, Bingöl, Elazığ, Dersim, Antep'i dolaşıyordu. Ve bu silahla eylem yapılıyordu. Ve içimizden, dışımızdan herkes bizim pekçok keleşimizin olduğunu sanıyordu. Elazığ'da silahsız olduğumuzu göstermemek için, odunlara çaput sarıp, omuzumuza atmıştık Türk solu fark etmesin diye. Zayıflığımızı asla kimseye sezdirmedik. Ve o silah o kadar dolaşmasına rağmen bir tek çizgi ve pas değmedi o silaha. Bir kış günü bir arkadaş, kazağını çıkarıp silaha sarmıştı. Ona üşür, hasta olursun dediğimizde, "Ben ölsem de bir şey olmaz. Bu, tek silahımızdır. O kadar arkadaşın emeğiyle alındı, pas tutarsa, yenisini alamayız. Ama ben ölsem de ikinci bir arkadaş çıkabilir. Yani, canından çok değer veriyordu, çünkü orada emeğe dayalı bir değer vardı. Hilvan da sadece o silahla mücadele edecektik. Karşımızdaki Süleymanlar da son derece örgütlü, silahlı, arkasında MHP ve resmi devlet var. Halkı da sindirmiş yani nereden bakılırsa bakılsın, bizden üstünler. Feodallerle zamansız ve örgütsüz karşı karşıya gelmiştik. Böyle bir güce karşı mücadele başlatmak için en azından askeri yönden örgütlü olmak gerekir, tekniğe sahip olmak gerekir. Oysa doğru dürüst kleş kullanmayı bile bilen bir arkadaş yok. Yine de eğer boyun eğersek, Kürdistan'daki gericiliğe, sömürgeciliğe teslim olacaktık çünkü bunlar sömürgeciliğin Kürdistan'daki bacakları, dayanaklarıdır. Bu bizim bitişimiz olurdu ve kabul edilemezdi. Geriye bunlarla mücadele kalıyordu. Ancak ne askeri kadromuz, ne askeri örgütlenmemiz yoktu. Buna rağmen Önderlik, bu gürüha karşı silahlı mücadelenin başlatılmasını söyledi. Kemal ve

M. Karasungur Arkadaşlar görevlendirildi. Esas olarak Kemal Arkadaş görevliydi. Kemal Arkadaş'la suruça gidip birkaç silah daha almaya karar vermiştik, giderken yolda Süleymanlar peşimize düştü. Onları atlattık fakat taksiyi kullanan şoföre, bunu Hilvan'da anlatmamasını söylediğimiz halde anlatmış ve böylece az da olsa yarattığımız etki silinip gitmişti. Suruç'a gittik, zar zor silahları bulduk ve Hilvan'a ulaştırdık. Bu işte Kemal ve Karasungur Arkadaşlar oraya gittiklerinde çok zorlandılar. Çünkü kalacakları, uğrayacakları yer yoktu. Son derece gizli kalmak zorundalardı. Hatta günlerce ekmek bile bulamadılar, otlarla beslendiler. Eylemleri olumsuz koşullarda hazırladıkları, örgütledikleri için biraz gecikti. Gecikince, Önderlik Urfa'ya geldi, arkadaşları çağırdı ve eleştirdi. Eylemin zamanında yapılması gerekiyordu ve bunun üzerine tartışıldı. O zaman Sıtkı Paydaş da arkadaşlarla gelmişti. Değerli bir insandı ve bunu suistimal etmedi. Daha sonra "Paydaşlar PKK'yi kullanıyor" gibi şeyler söylendi. Bu doğru değildi. S. Paydaş, PKK'ye gönül veren bir insandır. Paydaşlarla Süleymanlar arasında çelişkiler vardı fakat S. Paydaş, yurtsever bir insandı. Zaten daha sonra bu yüzden MİT onu katletti. O arkadaş komployla katledildi. O toplantıda Önderlik eleştirdi. Kemal Arkadaş çıkarken dönüp "Parti Önderliği bir daha çağırırsa gelmeyeceğim." Ben ona inanmadığımı, Önderlik çağırdıktan sonra nerede olursa olsun geleceğini bildiğimi söyleyince, güldü. Kemal Arkadaş şunu söylemek istiyordu, "Ben görevimi yapmadım. Bundan dolayı Önderlik çağırdı ve eleştirdi. Fazla bir cevap da veremedim. Ben görevimi yapmadan Önderliğin huzuruna gelemem." Kemal Arkadaşta örgüt, görev bilinci yüksekti. Görevi kutsal sayardı ve bu tavrı Önderliğe yaklaşımını gösteriyor, çizgiye yaklaşımını gösteriyor. Görevlere, Partiye yaklaşımı gösteriyor. Görevini yerine getirmediği zaman kendisini rahat hissetmiyor. Yalnız Önderliğin değil, arkadaşların da yanına gidemiyor. Okuldayken, faşistlere karşı bir eylem yapmaya gitmişler, yapamadan dönmüşlerdi. Bir tek Kemal Arkadaş aralarında yoktu. Neden gelmediğini arkadaşlara sorduğumuzda, bilmediklerini söylediler. Daha sonra kendisine sorduğumuzda, "Hangi yüzle gelecektim?" diye cevap verdi. Bu özellik bir örgüt adamında mutlaka bulunması gereken bir özelliktir. Görevini tam ve zamanında yapan adan bağlıdır, sözünün sahibidir, örgüt adamıdır. Eğer yerine getirmemişse, özde bir bağlılığından bahsedilemez. Onun örgüt adamlığından da bahsedilemez. Bu da önemlidir. Hemen hepimiz belki kırk sefer söz vermişiz ama verdiğimiz sözlerin hangisini yerine getirdiğimiz tartışmalıdır. Bu anlamda örgüte bağlılığımız da tartışmalı hale geliyor. Örgütün ne olduğunu biraz anlamak gerekiyor. Eğer yerine getireceksek söz vermemiz gerekiyor. Kemal Arkadaşta bu üst düzeyde yaşıyordu ve gerçekten o toplantıdan sonra gidip eylemi hemen gerçekleştirdiler. Başarılı bir eylemdi ve öyle olması da gerekiyordu. Eğer ilk eylemi başaramasaydık, bir daha Hilvana ayak basamazdık. Ve Süleymanlar ortalığı kan gölüne çevirdiler. Hilvanı o durumdan çıkarmak, halkın korkusunu yenmek, beyinlerine vurmak (Süleymanların) için, ilk eylemin başarılı olması şarttı. Eylem biraz da, bu amaçladığı için gecikmişti. Süleymanların beyin takımı vuruldu, bir kesimi öldü, bir kesimi yaralandı, Antep'e hastaneye kaldırıldı. Bunlar, hastane kapısında öldü. Biri Mersin'e kaçtı. Mersin'de arabadan iner inmez vuruldu. O zaman Süleymanlar ilk eylemin arkasından terör estirmek istediler. Taraftar bir arkadaşı vurdular. Bunun üzerine eylemler peş peşe devam edince, arkadaşlar hilvan'da biraz

tedbir geliştiren, Süleymanlar neye uğradıklarını şaşırıyorlar. halk, peş peşe darbelerin vurulduğunu görünce ayağa kalktı. Süleymanlar öyle bir hale geldiler ki artık Hilvan merkezinde barınamaz hale geldiler, terk etmek zorunda kaldılar. Böylelikle Hilvan, merkezi, Süleymanlardan kurtuldu. Ayrıca o arkadaş vurulduktan sonra bir cenaze yürüyüşü yapıldı. Kürdistan'da ilk silahlı yürüyüş hareketidir. Halkın tümünün katıldığı yürüyüş kendi silahlarımızın gölgesinde, güvenliğinde gerçekleştirildi. Salih Kandal Arkadaş, yüksek ajite yeteneğiyle, o yürüyüş sırasında halkı ayağa kaldıran bir konuşma yaptı. Ondan sonra Hilvan merkez tümüyle denetimimize geçti. Bu önemliydi ve sürdürmek gerekiyordu. O dönemde Cuma Tak Arkadaş oradaydı, Mazlum Arkadaş zaman zaman geliyordu. Hilvan mücadelesinde emeği geçen arkadaşları bilmek gerekiyor; Kemal Arkadaş, M.Karasungur Arkadaş, Hayri Arkadaş, Mazlum Arkadaş. İkinci derecede, kadro düzeyinde yer alan arkadaşlar; Salih Kandal arkadaş, Cuma Tak Arkadaşlar. Hilvan'daki direnişi bu arkadaşlar yaratmışlardır. Süleymanlardan olan belediye başkanı çıkarılıp, konuşturuldu ve hainliklerini koydu ortaya. Hilvan kırsalını da etkileyen bir konuşmayla bir daha hainlik yapmayacaklarını söyledi. Yani hareketin otoritesi görüldü, gücü görüldü. Belediye bu gericilerin elinden alınarak her kesimden halkın bulunduğu bir yönetim oluşturuldu. Bu yönetimle hem belediye, hem de Hilvan yönetilmeye başlandı. Bu bir cephe, halk iktidarıydı. Her sınıftan ve kesimden insanların yer aldığı ve hepsinin ortak çıkarlarını temsil edildiği bir yönetim. Hilvan'ın güvenliğini arkadaşlarla birlikte halk sağlıyordu. Süleymanlar giderek kırsal kesimde de daraltıldılar. Öyle ki birkaç köy dışına çıkamaz oldular. MHP il başkanları, ilçe başkanları, yönetimleri, ülkü ocakları başkanları, kısaca hem faşist örgütlenme, hem de Süleymanların Hilvan üzerindeki otoritesi bitirildi. Hilvan, kırsalıyla birlikte devrimci gelişmeye açıldı. Hilvan Direnişi en olumsuz koşulda başlatılan ama sonuç alınan bir mücadeledir. Hilvan'la, PKK'nin ideolojisi, taktiği doğrulanmıştır. Mücadele tarihimizde önemli bir kazanımdır. Kürdistan tarihinde ilk kez Kürt halkının, köylüsünün feodallere rağmen, feodallere karşı bir mücadelesi, ve bu mücadelede sonuç alması söz konusudur. Daha önce Kürt köylüsü hep feodallerin çıkarlarına alet olmuş, kullanılmıştı. Hilvan mücadelesi, feodallerinde yenilebileceklerini ortaya çıkarmıştır. Bu düşünce halk içinde de gelişti. Mücadelenin diğer bir önemi de, Kürdistan tarihinde ilk kez küçük bir alanda da olsa, halkın birliğinin sağlandığı, bir cephe iktidarının ortaya çıktığı deneyim oluyor. Denilebilir ki ulusal birliğin ilk maketi orada sağlanmıştır. Yine, Kürdistan'da ilk kez Kürt Halkının kendi kendini yönetmesi gerçekleşmiştir. İlk kez kendi kaderini tayin ediyor. Hilvan mücadelesinin hem Hilvan'da, hem Urfa'da, hem de genelde ülkede yarattığı sonuçlar vardır. Hilvan, hareketin gücünü ve otoritesini ortaya çıkarınca, Urfa'daki hemen tüm karşı-devrimci kesimler teslim olmuştur. Bucaklar dışında-. Yine buna dayanarak, bazı sendikalar, belediyeler ele geçirilmiştir. Örneğin Ceylanpınar belediye başkanına halka konuşma yaptırılarak istifa ettirilmiş daha sonra tekrar arkadaşlar tarafından göreve getirilmiştir. Kendisi, "Devrimciler tarafından göreve yeniden getiriliyorum." deyince, bu olay bütünüyle hareketin otoritesini arttırmıştır. Artık Urfa yöresinde tek bir sorun devlete gitmez, tam sorunlar harekete getirilir. Örnek olarak, Hilvan'a malzeme almaya gittiğim bir gün yaşlı bir kadın devrimci olup olmadığımı sorduktan sonra, "Köyümüzün suyu yok, su getirebilir misiniz?" diye soruyor. Tabi kadına durumu anlatarak ikna ettik. Türk

solundan dahi sorun geliyordu. Bu tabi ki olumlu bir durumdu ve hareketin ne kadar otorite sahibi olduğunu gösterir, halkın ne kadar kazanıldığını, öncünün ne kadar yön verdiğini gösterir. Bunun değerlendirilememesi ayrı bir meselidir. Hilvan güçlü bir mevzidir ve PKK biraz Hilvan-Siverek'le tanınır. Tabi ki düşman da PKK bununla gündemleşti, burada bitirmek gerekir diyerek Siverek'te taktikler geliştirir, daha sonra cezaevinde geliştirir. Şener'in geliştirdiği taktiğin de özünde bu vardır. Cezaevinde Hilvan-Siverek meselesini çıkarmak, yapıyı birbirine düşürmek ve bölmek, taktik budur. Hatta Cahide Şener'in Süleyman'la nişanlıyken koparılarak, Hilvan'lı bir arkadaşıyla duygusal ilişkiye geçirilmesinin altında yatan neden de budur. Bunlar M.Şener'in ve onu yöneten ekibin geliştirdiği projelerdir, Parti, Hilvan'da böylesine uğraşırken, karşı-devrim de boş durmuyordu tabii. Tüm dikkatlerin Hilvan'da olduğu bir dönemde Antep'in boş bırakılmasıyla, bildiğimiz Tekoşin darbesinin örgütlenmesine geçildi.

TC'nin Hilvan'a verdiği karşılık Tekoşin olayı oldu. Tekoşin Antep'te darbe yapmış, hemen hemen tüm malzemelerimize el koymuştu. Büyük bir kesimi etkilemişti, bir kısım onların etkisine girmiş, bir kısım ikircikli tutuma girmişti. Durum oldukça olumsuzdu. O dönemde orada olan Süleyman (Baki)'nin tutumu, yaklaşımları son derece olumsuzdu. Düşmanın yapmak istediğini kavramadığından, onun taktiğine hizmet ediyordu. Ona göre bunların hepsi suçluydu ve vurulmaları gerekiyordu. Fuat Arkadaş da vardı. Kemal Arkadaşla Antep'e gittiğimizde Tekoşin'e bulaşmış olan arkadaşlar bizi vurmak istediler. Bunu, bizi MİT ajanlığıyla suçlayarak yapmaya çalışıyorlar. Ancak bunu fark ettiğimiz için bir girişimlerini de boşa çıkardık. Uygun bir yaklaşım esas alınarak bunların içinden 5-6 kişi hariç tekrar kazanıldılar. Bu çalışmalardan sonra Parti Önderliği gelip bir toplantı yaptı ve sorun önemli ölçüde çözümlendi. O zaman Fuat Arkadaş aynı şeyin Dersim'de de olabileceği konusunda uyarıldı. Arkadaş ihtimal vermediği halde gider gitmez böyle bir durumla karşılaşılıyor fakat hem Antep'te edindiği tecrübe, hem de uyarılmış olması bu durumun daha fazla genişlemesini engelliyor. Elazığ'da da Antep benzeri bir durum vardı fakat aynı ölçüde tahribat yaratmadı.

Tekoşin denen olay aslında Sterka Sor'un bir devamıydı. Haki Arkadaş'ın katledilmesiyle Sterka Sor'un gerçek yüzü açığa çıktığından, devlet Tekoşin türü bir örgütlenmeye girişti. Tekoşin'i oluşturanlar; Türkiye'deki "kurtuluş" örgütünden ayrılan Seyfi Cengiz, Dersim'li biri-daha önce Siirt grubundayken gruptan uzaklaştırılan Abdurrahman, yine Kamer Özkan'dı. Kurtuluştan arkadaşlar, Seyfi ayrılırken ona, "Madem ayrılıyorsun, gerekçelerin var, o zaman git PKK'ye katıl, söylediklerin bu harekete yakın şeyler." diyorlar. Verdiği cevap şu oluyor. "PKK'ye katılmayacağım fakat tabanını ele geçireceğim." PKK'nin tabanını ancak yönelimle ele geçirebilir, yapılan da bu oluyor aslında. Tekoşin'in yapmak istediği önce önder kadroları vurmak, hareketi önderliksiz bırakmak ve tabanı ele geçirmek. Böylece, bu hareketin bütün değerlerini, Tekoşin kanalıyla TC'ye akıtmak. Bunu yaparken, Önderliğe karşı "Haki-APO meselesini" gündemleştirmek istiyorlar. Hakiciler-Apocular tarzında güya Haki Arkadaş'a sahip çıkıyorlar. İşin içinde bizzat Haki arkadaşın katliamında yer alanlar da bulunuyor. Böylelikle hem Haki Arkadaşın devrimciliği tüketilmek isteniyor, hem de hareket tasfiye edilmek isteniyor. Mücadele tarihimizdeki ilk kapsamlı tasfiye olayı, Tekoşin olayıdır.....Düşmanın tutumu bu işe kim bulaşmışsa intikam almakta,

tasfiye etmekte. Zaten Süleyman, Haki Arkadaş'ın katledilmesinden sonra ailesi vasıtası ile koşullandırılmıştı. Kendisi için fırsat olan bu olayı iyi değerlendirmek istiyordu.

Tahribatlarının önüne ancak onu vurmakla tehdit ederek geçtik.

Orada bizim izlediğimiz tutum neydi? Bu arkadaşları kazanmak için çalıştık. Buna mecburduk da. Çünkü bu insanları devrime çeken bizdik. Tepkisel yaklaşamazdık, bu MİT'e fırsat sunmak, yardımcı olmak anlamına gelirdi. Bu insanları devrime çektikten sonra iyi yetiştiremediğimiz, devrimcileştiremediğimiz için. MİT onlara yaklaştı ve onları tekrar kazanarak yetiştirmek zorundaydık. Yani, biz bunları devrimcileştirdik, onlar bize ihanet etti demedik, hatta bizi ajan diye vurmaya da kalktılar demedik. Biz bunlara nasıl güveneceğiz, canlarına okuyalım da demedik. Çünkü bu tam MİT'in istediği sonuca götürürdü. Buradan da kaybeden Hareketimiz olurdu. Yaklaşım böyle oldu mu kazanır insan. Tabi ki içine girdikleri durumun ezikliğini duydular. Bu ezikliği duymamaları için de oldukça çaba harcandı, gerekiyordu da. Bunların kazanılması hareketin çıkarınyorsa, kişi olarak bizim de çıkarımızdır. Yok, hareket kaybetmişse, kişi olarak biz de kaybetmişiz. Devrimcilerin yaklaşımı böyle olmalıdır. Ancak birçok arkadaş, en ufak bir meseleyi tüm siyasal, örgütsel boyutlarından soyutlayarak kişisel bir mesele haline dönüştürüyor.

"Kişiliğime yöneliktir" diyor. Bu yaklaşım bir örgüt adamı yaklaşımı olamaz. Bir örgüt adamı soruna kendisi açısından bakmaz. Bir devrimcinin kişisel onuru diye bir şey yoktur. Bir devrimcinin onuru adına hareket ettiği sınıfın onurudur, halkın onurudur, insanlığın onurudur. Bir devrimci, bu onuru kurtardığı oranda kendi onurunu kurtarmıştır. Bir halkın onurunu kurtarmayacaksın, görmeyeceksin veya adına hareket ettiğin sınıfın veya insanlığın, ondan sonra da "benim onurum" diyeceksin. İstedığın kadar bu tarzda yaklaş, kurtarmaya çalış, kurtaramazsın. İkincisi de, bazı arkadaşlar arkadaşları tarafından eleştiriliyor-doğru veya yanlış veya eksik-, öfke duyuyor, kin duyuyor hatta mesele yapıyor. Hatta intikam almak için zaman kolluyor. Bunun partililikle, devrimcilikle hatta insanlıkla hiç alakası yoktur. Tekoşin meselesini biraz bu açıdan ele almak lazım. Arkadaşlara karşı içine girdiğimiz tutum örgüte kazandırdı. Mesela Ali Erek Arkadaş-12 Eylül döneminde Diyarbakır Zindanlarında şehit düştü- o arkadaşlardan birisiydi. Bu arkadaşın durumu şehit düştükten sonra Şener tarafından kullanılacaktır, cezaevinde "Şehit midir, değil midir?" tartışması açacaktır. Bu tartışmayı, Tekoşin meselesindeki zayıflığı esas alarak açıyor ve böylece cezaevindeki arkadaşları bölmeye çalışıyor. Örgüt terbiyesi olan sorumluluk duygusu olan kişi sorumlu davranır ve kişi olarak kaybedeceği bir şey olmadığını bilir. Bir örgüt adamı sorumlara siyasal ve örgütsel boyutlarıyla yaklaşır. Eğer bir sorunu siyasal ve örgütsel boyutlarından soyutlarsan, o sorunu asla çözemezsin, kişiselleştirirsin. Kişisel bir sorun da çözülmez. Çoğu arkadaşın yaklaşımında şu var; -olayı ele alarak açıklarsak "Biz bunları devrimcileştirdik, bu kadar emek verdik kalkmışlar bizi hem de MİT ajanlığıyla itham ederek suçluyorlar, vurmak istiyorlar. O zaman bunların üzerine gidelim. "Bu, işin bir boyutu. Eğer ben o insana gerçekten güven verseydim, benim devrimciliğime, yoldaşlığıma gerçekten inanç duyabilseydi MİT onu benim ajan olduğuma dair ikna edemezdi. Bu tutuma yol açan sonuçta ben oluyorum. Eğer bunu göremezsek, kendi devrimciliğimizi göremeyiz. Devrimciliğimizin eksik yanlarını göremeyiz ve yarın başka bir yerde yaşar, yaşatırız. Olaylara bu tarzda yaklaşmak zorundayız. Hele hele sorumlusun, sorumluluğun altında

ortaya çıkan her şeyden kendini sorumlu tutmak zorundasın, ister olumlu olsun, ister olumsuz olsun. Fakat bir insan olarak alışkanlığımızdır, genellikle yalnızca olumlu şeylerden pay çıkarırız, olumsuz şeyler için de "falan yapmış, filan yapmış" deriz. Bir örgüt adamının tutumu bu değildir. Sorumluluk sahasında ortaya çıkmış her şeyden kendisini sorumlu tutmak zorundadır. İster senden kaynaklansın, ister kaynaklanmasın, bir olumsuzluk örgüte zarar veriyorsa, sana da veriyor demektir. Bunu görmek ve bu tarzda yaklaşmak gerekir. Bu tarzda yaklaşılsa, çözümlenmeyecek hiçbir sorun olmaz. Hiçbir didişmeye, endişeye, sürtüşmeye, dirençsizliğe yol açmaz yoldaşlığı zayıflatmaz. Tekoşin olayının sonuçsuz bırakılmasında Kemal Arkadaşın rolü büyüktür. Ben bir yandan Süleyman'la uğraşıyor, diğer yandan Fuat Arkadaşla tartışırken bir de olayla ilgilenmek zorundaydı. Kemal Arkadaş da gidip, olay daraltıldıktan sonra Önderlik de toplantı yapınca olay kapanmış oldu. Olay bu biçimiyle sonuçlandırılınca, olayın gerçek sahipleri sağa-sola kaçmaya başladı. Bunların peşine düşülerek tek tek cezalandırıldılar. Kemal Arkadaş kalan bir, ikisinin peşinden giderken Pazarcık'ta talihsiz bir şekilde tutuklandı. Yakalanmasının nedeni yine bunlar oldu. Hilvanda sorumlu olarak kalan Karasungur arkadaşın yanına Hayri Arkadaş gitti. Hayri Arkadaşın siyasal önderliğinde Hilvan Mücadelesi sonuca götürüldü. Bu dönemde Hayri Arkadaş'ın kaleme aldığı "Doğru Yolu Kavrayalım" isimli yazı broşür olarak çıktı. Hilvan ve Urfa'daki mücadeleyi anlatan bir broşürdür. Bunu yazmasının nedeni; Mücadeleyi arkadaşlara, kadroya kavratmak ve Hilvan mücadelesinden dolayı örgüte yapılan saldırıları cevaplamaktır. Yani, Kürdistan'da hangi yol doğru yoldur bunu kavratmayı amaçlıyordu. Hangi yol gelişmeye yol açıyor? Bunu koyuyordu. Hilvan Mücadelesi başarıyla sonuçlandırıldı. Süleymanların silahsızlandırılmasıyla, bir çok silah ve malzeme ele geçti. Her ne kadar sonuç almış olsa da Hilvan'ın güvencede olmadığı çok açıktı. Kazanılmış bir mevziydi fakat güvenceye alınmazsa tehlikeye girecekti. Hilvan'ı tehdit eden, Siverek'te M.Celal Bucak güruhu. Urfa'daki tüm feodal kesimler sinmesine rağmen, bu, giderek Partiye yönelen bir faaliyetin içindeydi. Bu görülüyordu ve Siverek'e yönelmek gerekiyordu, Bucak'a yönelmek gerekiyordu. Hem bu mevziyi korumak, hem yeni mevziler yaratmak, hem de C. Bucak'ın şahsında feodallere darbe vurmaktı ki büyük bir güçtü. Buna darbe vurmak hem diğer kesimleri sindirebilirdi, hem de hareketin anti-feodal demokratik yönünü daha da güçlendirebilirdi. Yine, parti kuruluş çalışmalarını bu dönemde gerçekleştirmek, Kongreyi giderek Partiyi örgütlemek, Partinin ilanına gitmek, bunlarla birlikte silahlı, askeri örgütlenmeyi gerçekleştirmek ve bunları Siverek eylemiyle duyurmak amaçlanıyordu. Çünkü Hilvan mücadelesiyle daha önce de bahsettim-zamansız feodallerle karşı karşıya gelmemiz söz konusu olmuştu. Hem teknik anlamda araçtan yoksunduk, hem de askeri anlamda bir örgütlenmemiz yoktu. Giderek mücadele zaten silahlı aşamaya doğru geliyordu. Mücadelenin bundan sonraki gelişiminin de güvence altına alınabilmesi için böyle bir örgütlenmeye zorunluluğu da ortaya çıkmıştı. Giderek mücadele kızışacaktı, saldırılar artıyordu. Bu saldırıları göğüslemek, hareketin geleceği, gelişimini sağlama almak için onun silahlı kolunu mutlaka yaratmak gerekiyordu. Siverek'te bu yaratıla bilinirdi. Siverek'te silahlı propaganda taktiği uygulanacak, sonuç alınırsa gerillaya geçilecek ve gerillada Botan'a oturtulacak. Gerillayı Botan'a oturtmak 79-80'ler döneminde parti Önderliği tarafından

değerlendiriliyordu. Ve amaç buydu. Dikkat edilirse belirtilen planın geliştirilmesi Halil arkadaşın şهادetiyle gündeme gelmişse de, bu mücadele yine planlı geliştirilmek isteniyor. Siverek mücadelesi daha da planlıdır. Saydığım nedenler vardır. Yine burada dikkat edilirse 80'lerde gerillayı Botan'a oturtma mücadelesi vardır. Ki daha sonra bahsedeceğiz. Siverek'te istenen sonuçlar alınmadığı için, taktik uygulanamadığı için, buna ulaşılmadı, fakat bundan da vazgeçilmedi. Daha sonra biliyorsunuz Botan'a girilecektir. Gerilla oturtulacaktır ve adım adım ülkenin diğer alanlarına gerilla taşınmak istenmiştir. Yani 80'de olmadı diye parti bundan vazgeçmedi. İşte Siverek bunun için seçilmişti. Bu mücadelenin örgütlenilmesi için M. Karasungur Arkadaş görevlendirilmişti. Çünkü bu arkadaşın hem emeği var, hem de Hilvan'da epey deney, tecrübe kazanmıştı. Onun için bu arkadaş görevlendirildi. Zaten kendisinde önermişti. Siverek'te mücadele başlatıldığında, orda gücümüz çok azdı. 10-12 arkadaş geçmiyordu. Siverek'te egemen olan DDKD, KAWA, TIKKO, ALA-RIZGARİ vb. örgütlerdi. Bu örgütlerinde Celal Bucak'a karşı bırakalım eylemsel planda, lafta bile en ufak bir laf söyleme durumları yoktu. Bucak'ın önünde de elpençe duruyorlardı. Siverek'in kırsalında da merkezinde de tek hakim güç bucaktı. Bucak'ın kendisi oldukça politik biriydi. Gelişmeleri çok iyi görüyordu Hilvan'dan sonra sıranın kendisine geldiğini çok iyi biliyordu. Ve bizden daha erken tedbirini almaya başlamıştı. Arkadaşlar Siverek'te çalışmaya başladıklarında ilk önce bu örgütlere şu öneri götürüldü, "Kendinize devrimci diyorsunuz M. Celal Bucak halka bu kadar baskı uyguluyor. Gelin buna karşı bir mücadele Siverek'te birlikte geliştirelim. İstiyorsanız, hanginiz istiyorsa mücadeleye öncülük etsin biz destekleyelim." denildi bu kabul edilmedi. "Mücadeleye biz öncülük edelim, siz destekleyin" buda kabul edilmedi. Hiç biri yanaşmadı. Yanaşmayınca tabii biz başladık. Bizim esas düşüncemiz bunların hepsini mücadeleye katmaktı. Fakat bunlar yanaşmadı. O zaman M. Celal Bucak'a karşı çıkma cesaretini kimse gösteremiyordu. Ne bu örgütler, nede sıradan halktan insanlar. Oldukça sindirilmişlerdi. Mesela Karasungur Arkadaş bir taraftarın evinde, taraftarla bu meseleyi konuşuyorlar. O taraftar şunu söylüyor -hemen kalkıyor kapıya çıkmak istiyor- "Ya ben gideceğim bu evden, ya da siz gidin" diyor. Karasungur Arkadaş kolundan tutup oturtuyor. "Çünkü" diyor "Bucak duyarsa, sizin benim evime geldiğinizi benim evimi de yakar. Çocuklarımı da yakar. İstiyorsanız diyor Diyarbakır'da Kolordunun üzerine birlikte gidip yakalayalım, saldıralım. Buna varım. Ama Bucak'a karşı ben yokum. Yukarda Allah, aşağıda Bucak. Bir Allah'tan korkarım bir Bucak'tan bunun dışında koktuğum herhangi bir güç yok." Düşünün ki 7. Kolorduya saldırıyı göze alıyor ama Bucak'a karşı çıkmayı göze almıyor. Bu, oradaki halkın hangi düzeyde sindirildiğini gösteriyor. Durumu anlamamız açısından belirtiyorum. Bucak öyle bir yöntem oturtmuş ki, gerçekten tüm halkı iliklerine kadar sömürmektedir. İstedikini şehire bırakıyor, istedikini bırakmıyor. İsteyene ev yaptırıyor, isteyene yaptırmıyor. İsteyen köyünde kalabiliyor, isteyen kalamıyor. İstedikinden istediği kadar herkesi haraca bağlamış. Bu kadar keyfi ve despot bir yönetim oturtmuş. Halkın buna karşı çıkması düşünülemez Ancak örgütlü güç karşı çıkarsa, bazı gelişmeler ortaya çıkar ve halk sindirilmişlikten kurtulabilir. Güç, enerji bulabilir, karşı koyabilir. Yani Hilvan'a benzerdi. Hilvan'da da halk başlangıçta destek vermedi, ayağa kalkmadı. Ama ne zamanki Süleymanlar darbe yemeye başladılar o zaman halk ayağa kalktı.

Kuruluş kongresi ve PKK'nin doğuşu

Bu çalışmalar bu tarzda başlatılırken, diğer taraftan Kuruluş Kongresi'nin hazırlıkları var. Önderliği anlayan, hattını kavrayan Mazlum ve Hayri Durmuş arkadaşlardı ve kısmen Karasungur arkadaştı. Diğer arkadaşlar önderlik hattına gelmekten hala uzaktı. Hala grup döneminin o amatör özelliklerini yaşamaktaydı. Hareket hızla ideolojik gruptan politikleşmeye doğru gitmesine hızla kitleselleşmesine rağmen partileşmeye doğru adımlar gelişmesine rağmen, belirtilen arkadaşların dışındaki kadro yapısı hala amatör devrimciliği yaşamaktadır. Bu önemli bir sorundur. Daha sonraki parti örgütlenmesinde krize yol açan nedendir.

Kuruluş Kongresi Siverek'teki çalışmalar başlatıldıktan sonra gerçekleşti. Kuruluş Kongresi 26-27 Kasım'da Diyarbakır'ın Lice ilçesinin Fis köyünde Seyfettin Doğulu arkadaşın evinde gerçekleşmişti. Burayı hazırlayan Başkan, Mazlum ve Seyfettin Arkadaşlardı. Orada toplanmak her bakımdan uygundu. Zaten biraz dikkat edildiğinden fazla sorunda çıkmadı, Kongreye hemen her alandan ileri düzeyde arkadaşlar delege olarak katılmışlardı. Kongre başladığından hemen bitinceye kadar- Parti Önderliği konuştu. Arkadaşların konuşmaları fazla değildi. Çok az belli arkadaşlar konuştular. Kongre konuşmalarının yüzde doksan beşi parti Önderliği'nin konuşmalarıdır.

Kongrede yaşanan durum neydi? Parti Önderliği'ni anlayan, kavrayan Hayri ve Mazlum arkadaşlar idi. Yani atılan bu adımların ne anlama geldiğini bilen arkadaşlardı, yaşıyorlardı. Onun içinde parti Önderliği'nin yanında yer alıyorlardı. Büyük kesimi Parti Önderliğiyle birlikte olmasına rağmen işin ciddiyetini kavramaktan uzaktı. Yani, bir Kuruluş Kongresi, partileşme, merkezileşme nedir? Bizi bekleyen sorunlar nelerdir? Bir partili olmak için ne yapmak gerekiyor? Nasıl bir sürece giriliyor? Bunu kavramaktan uzak. Parti olmanın yarattığı coşku vardı. Yetmez devrimcilik dediğimiz devrimcilik, Kuruluş Kongresinde ağırlıktadır. Bunu aşan parti, çizgi hattına giren çok azdı. Diğer taraftan, Şahin Dönmez, Cafer, Ali Çetiner var. Bunlar, toplantılar döneminden itibaren partileşmeye özde karşı olan ama daha sonra sanki partileşmeden yanaymış gibi tavır gösterenlerdir. Fakat bu ikiyüzlü tutumu sergileyenler de birkaç kişiyi geçmiyordu.

Kuruluş Kongresinde de açıkça düşüncelerini ortaya koyma cesareti gösteremiyorlardı. Bunlara rağmen partileşmenin kongresini yaptığımız için moral ve coşku yüksek. Kongre bitip, merkez seçimine geçilince, Önderlik, şu hususlara değindi, "Bu hareketi bu güne kadar getirdim. Fakat yeni bir sürece giriyoruz. Bundan sonraki süreç farklı bir süreç, farklı bir devrimcilik. Eğer bundan sonrasını daha iyi götürmek isteyen varsa, ben hizmet edebilirim." Burada bir takım gerçeklere dikkat çekiyordu. Tabii ki hiçbir arkadaşın konumu bu değildi, yine Parti Önderliği'ne bırakıldı. Ve Önderlik şunu söyledi; "Ben yine götürürüm, yaparım. Fakat her arkadaş şunu bilmelidir ki önümüzdeki süreç farklıdır ve artık gönül işi bitiyor. Artık biraz da bizim istediğimiz tarzda yürünmek zorundadır. Şunu belirtmek istiyordu, artık partileşiyoruz ve buna göre davranmak gerekiyor. Ki partinin de

biçimlendirilmesi gerekiyor. Devrimde de, karşı devrimde de Önderlik, Önderlik ettiği harekete damgasını vurur. Ki bu konuda suçlamalar da yapılmıştır. Örneğin Bolşevik Partisinin Lenin'in özelliklerini taşıyan bir parti olduğu söylenir. Elbette ki Martov'un özelliklerini taşıması beklenemezdi. Dikkat edilirse bu konuda PKK'ye de suçlamalar yapılmıştır. "APO'nun damgasını taşıyor. APO her şeyiyle PKK'yi biçimlendiriyor." Elbette ki Apo'nun damgasını taşıyacaktı. PKK'yi yaratan APO'dur da ondan. Herhalde bir Kemal Burkay'ın özelliklerini taşıyacak değildir. Önderliğin oradaki konuşmaları daha çok sorumluluğu yaratmaya yöneliktir, birçok arkadaşı uyarmaktır. Profesyonel devrimciliğe davet etmektir, partileşmeye davet etmektir. Konuşmaların özü budur. Varolan devrimcilikle işlerin yürüyemeyeceğini çok net koyuyordu. Önderlik seçimler üzerine yaptığı konuşmada herkesin kendisini de başkasını da önerebileceğini söyleyince, Şahin Dönmez kalkıp "ben merkezde yer almak istiyorum, yer alabilirim." dedi. Önderlik "Sen yapabilir misin? Kendine güveniyor musun?" diye sorunca, yapabileceğini söyledi. Önderlik, o zaman "olabilir" dedi. Bunun dışında kimse de kendisini önermedi. Şahin'in hafif kişiliği aslında orada da ortaya çıkmıştı. Ondan daha güçlü, daha deneyimli, daha kapsamlı arkadaşlar vardı. Hiçbir arkadaş kalkıp da kendisini önermedi. Fakat bütün arkadaşlar Şahin'in durumunu bildiği halde, kimse kalkıp, "Sen her ne kadar kendini önersen de yapabilecek durumda değilsin" demedi. İşte söylenmediği için de Şahin daha sonra bu örgütün başına bela oldu. Bu yüzden bela edenler biraz da bizleriz, bizim tutumumuzdur. Şahin'i bu işin adamı olmadığını bile bile biz yol verdik. Kabul etmekle Şahin'i bela haline getirdik. Daha seçimler yapılırken 7 kişilik bir merkez oluşturuldu ve bunun içinden 3 kişilik bir yürütme oluştu, Önderlik, Karasungur Arkadaş ve Şahin. Karasungur arkadaş Siverek'teki çalışmalardan ötürü Kongreye katılmamıştı. Bu çalışmaların bir an önce örgütlenmesi gerekiyordu. Kemal Arkadaş, cezaevinde olduğu için katılamamıştı, diğer arkadaşların hepsi katılmıştı. Daha sonra durum Karasungur Arkadaş'a bildirildiğinde kabul etmedi ve "Benden daha güçlü arkadaşlar var, o arkadaşların yürütmede yer alması gerekir. Bunu kendi açımdan doğru bulmuyorum." dedi. Bu bir devrimci tutumdur. Eğer bir devrimci, kendisinden daha güçlü, deneyimli, o görevin hakkını daha iyi verecek birileri varsa, o görevi üslenmez. Eğer görevi kendisinden daha iyi yürütecek arkadaş yoksa ve kendisi de tam olarak yerine getiremeyecekse, şartlı üstlenir. Çünkü görev ortada bırakılmaz. Şart derken, bu görevi daha iyi yürütebilecek bir arkadaş çıktığında görevin teslim edileceği belirtilir. Devrimci tutum, örgüt adamı tutumu budur. Oysa birçoğumuz yetki ve mevkiye göz dikmişiz. "Yetki ve mevkiye sahip olalım, gerisi hiç sorun değil." gerçeğini yaşıyoruz. Yetki ve mevkiye, hizmet etmek için göz dikilir. Dava adamı bu anlamda göz diker. Bizde sorumlu devrimcilik değil, yetki devrimciliği esas alınıyor. "Yetki sahibiysen her şeydin, değilsen hiçbir şeydin" tarzında yaklaşıldığı için, sorun çıktığında, "Bana ne, sorumlu var, o yapsın" deniliyor. Yetki sahibi de kendisini, örgüt, kural olarak gördüğü için, anlayışı, her şey olarak gördüğü için kısaca her şeyin merkezi olduğunu sanıyor. Saflarımızda yaygın olarak ağalık-kölelik konumunun yaşanması, bu anlayıştan kaynaklanıyor. Devrimcilik; tarihe, insanlığa, halka, sınıfa, örgüte, mücadeleye, arkadaşlarına karşı sorumluluk duymak demektir. Eğer böyle anlaşılırsa, yetki de doğru anlaşılır. Eğer partiyi doğru anlarsa partili devrimciliği esas alırsa partinin bir silahı olan yetkiyi de doğru anlarsın.

Parti, partililik nedir anlamayan, yetkiyi de, yetkisini de doğru kavrayamaz. Ve o yetkiyi karşı devrim için kullanır. Yetki, her kapıyı açan anahtar değildir. Her kapıyı ancak, partinin ideolojisiyle, politikasıyla, kurallarıyla, ölçüleriyle, taktiğiyle açarsın, sorunları çözersin. En zayıf, en geri devrimciler olur olmaz yerde yetkiyi işletirler. Partili bir devrimci, -genelde- yetkiyi en son kullanan devrimcidir. En büyük yetki Parti Önderliğinde olduğu halde fazla kullanmıyor. Parti anlayışını izah ve iknayı esas alır. Örnek olarak Şehit Emin Arkadaş'ın, '91 sürecinde Gabar'da yaşanan olumsuz pratiğe müdahale etmeyişi, hatta bizim yaptığımız eleştiriye, "Elimde yetki yoktu, eğer olsaydı ben onlara gösterirdim." şeklindeki yaklaşımı verilebilir. Biz ise bu tutumuna karşılık, "iyi ki sana yetki vermemişiz" demiştik. Çünkü yetkiye nasıl yaklaştığı, devrimciliğe nasıl yaklaştığı, partiye nasıl yaklaştığı hemen orada ortaya çıkıyor. Demek ki orada yetki verilmiş olsaydı, o yetkisine dayanarak diğerlerinden daha kötüsünü yaşatacaktı. Devrimciliği yetkiye sahip olup olmama anlamında anlamış. Yetki sahibi olsa ağalık yapacak, yetki sahibi olmadığı içinde hiçbir şeye ses çıkartmıyor. Hatta yetkiye sahip olmayı diğerinin başarısızlığında görüyor. Onun içinde diğeri başarısız kalsın, düşsün ki kendisi yetki sahibi olsun. Bu çok genel bir anlayış ve yaygındır. Birçok arkadaşın yaşadığı bir durumdur. Birinin başarısızlığından kendi başarısını arıyor. Veya birinin başarısızlığında yetki sahibi olmayı önüne koyuyor. Yani bekliyor ki diğeri başarısız olsun görevden alınsın ve o yetki sahibi olsun. Bunlar korkunç şeyler tabii ki. Bunun bırakalım yoldaşlıkla insanlıkla bile bağdaşır yanı yok. Demek ki partileşmeyi doğru kavramak gerekir. Yetki, otorite meselesini doğru kavramak gerekiyor. Yetkiyle otorite olmaz. Neyle otorite olunur? Doğru tutumun sahibi olmakla, sorunları çözme gücüyle, çekim merkezi olmakla, saygıyla, sevgiyle, yüceltmekle, cesaretle, fedakarlıkla insan otorite olur. İzah, ikna ile güven yaratılarak otorite olunur. Yani sorumluluğunu, senin önderliğini, senin kadroluğunu, senin yoldaşlığını yanındaki insanlar kabul ederlerse otorite olursun. Birçoğu kendi otoritesini uyguluyor ve örgütün otoritesini uyguladığını söylüyor. Sonra biri karşı çıktı mı da, "Sen örgüte karşı çıkıyorsun." diyor. "Ajandır, tehlikelidir" diyor. Bir devrimci, üstlenemeyeceği görevi almaz ya da aldı mı, daha iyi yapacak birisi olduğu zaman, "Benden daha iyi yapacaklar var. Onlar yapmalı, ben de onların emrinde olmalıyım." diyor. Karasungur Arkadaş'ın yaptığı doğru olan tutumdu, doğru olduğu için de yerine başka bir arkadaş yürütmeye alındı. Kongre de belirtilen hususlardan biri de partinin ilanına, belirli bir örgütlülük düzeyinden sonra gidileceğiydi.....Hazırlıklar asgari düzeyde tamamlandıktan sonra Bucak eylemiyle partinin ilanına gidilecekti. Kongre bu tarzda tamamlandıktan sonra, bazı görevlendirmeler yapıldı. Mazlum Arkadaşın sorumluluğunda bir yazı kurulu oluşturuldu. Bu yazı kurulunda, Abbas Arkadaş ve Fatma da vardı. Bu birim partinin ideoloji ve politikasını geliştirmekle görevli bir birimdi, sıradan kişilerin yer alabileceği bir birim değildi. Bu nedenle Mazlum Arkadaş bu birimin başına getirildi. Parti ideolojisini bilen, ideolojiyi doğru yansıtabilecek kişiler gerekiyordu. Mazlum Arkadaş, partiyi en iyi özümseyen arkadaşlardan biriydi. En büyük özelliği de inceleme ve araştırma yönünün çok gelişkin olmasıydı. Hatta bizim ortamımızda en çok inceleme araştırma yapan arkadaştı ve günde yaklaşık 500 sayfa okuyordu. Oldukça verimli çalıştığı için bu çalışmanın başına getirilmişti. Diğer silahlı mücadeleyi örgütlemekle görevli bir birim

oluşturuldu. Bu birimin başında M. Karasungur Arkadaş vardı. Önderlik, silahlı propaganda birliklerinin örgütlendirilmesini bu arkadaşın önüne koydu. Geliştirilmek istenen askeri çizgi neye dayandırılacak, bu çizgiyi harekete geçirecek örgütü nasıl oluşturmak gerekiyor gibi konularda oldukça perspektif sunduktan sonra arkadaş Sivereke gönderdi. O zaman silahlı faaliyeti örgütleyecek bir komite de oluşturuldu. Bu askeri komite, M.Celal Bucak'a karşı faaliyeti örgütlemekle görevliydi. Ayrıca örgütlenme faaliyeti, partinin inşa çalışmalarını yürütecek bir komite oluşturuldu. Bu komitenin görevi de partiyi örgütlemektir. Parti Önderliği partinin ilanı için bir Kuruluş Bildirisi hazırladı. Bu bildirgeyi hazırladıktan sonra, Mazlum Arkadaş bunun redaktesini yaptı. Hazır hale getirildikten sonra basıldı. Diğer yandan kuruluş çalışmalarına denk gelen Maraş Katliamı yaşandı. Maraş katliamı önemli bir olaydır. Nasıl ki Haki Arkadaş'ın katledilmesiyle gruba bir mesaj verilmek istendiyse, bu katliamla da verilmek istendi. Mesaj; Bu hareketi desteklemekten vazgeçmelisiniz. vazgeçmezseniz sonunuz katliamdır. Tarihinizi, geçmişinizi hatırlayın. Nasıl geçmişte ve Maraşta katledildiyse, vazgeçmezseniz yine sonunuz bu olacaktır. Buydu verilmek istenen. PKK'nin kuruluşuna karşı hamleydi. Tabi ki Maraş Katliamıyla, ordunun Türkiye'de adım iktidara çıktığı da açığa çıkıyordu. Bu Türkiye'de kimse tarafından değerlendirilmemişti. İlk kez-Maraş Katliamıyla değerlendiren yine PKK oldu. Maraş Katliamından hemen sonra yapılan bir değerlendirme, 12 Eylül'ün nasıl tırmadığını ortaya koyar. O Broşürün geliştirilmesinin nedeni, karşı-devrimin örgütlenme faaliyetinin nasıl geliştiği, neyle tamamlanmak istediği, buna karşı yapılması gerekenin ne olduğu, hangi tedbirleri almak gerektiğini kadroya kavratmak, kadroyu donatmaktır. Fakat o değerlendirmeleri dışımızdakiler zaten ciddiye almadı, fakat kendimiz de yeterince kavrayamadık. Parti Önderliği'nin bu değerlendirmeye ne yapmak istediğini üzerinde durmadığımız için anlayamıyoruz ve gerekli tedbirleri zamanında geliştiremedik. En önemlisi de yine bu dönem çıkan "İdeoloji ve Politika" adlı broşür vardı. Burada ideoloji ve politikanın sorunları işleniyordu. Kadroyu donatmak açısından çıkarılan broşürler; Kürdistan Devriminin Yolu, Manifestodan başlayarak, Maraş Katliamı, İdeoloji ve Politika nedir? ile devam eden değerlendirmelerdir ve bir dönemin ihtiyaçlarını karşılamak, kadroyu donatmak, eğitmek amacıyla çıkarılmışlardır. En önemlisi belirttiğimiz gibi, parti kurulmuş ve örgütlenmesi gerekiyordu. Örgütlenme görevini üstlenen büroyu oluşturan kişiler-hala grup aşamasının izlerinin taşıyorlar-profesyonel devrimcilik düzeyine ulaşmamışlardı. Önümüze komple bir devrimciliği koymamıştık. Partiyi grup döneminin devrimciliğiyle örgütlemeye kalktık. Tabii ki böyle bir devrimciliğin partiyi fazla örgütleyemeyeceği başından bellidir. Ancak partileşmiş bir devrimci partiyi örgütleyebilir. Partileşmemiş, geri, ilkel, amatör, grup döneminin izlerini taşıyan bir devrimcilik örgütleyemez. Bir bu. İkincisi, örgüt inşa etmek konusunda, parti örgütü inşa etmek konusunda hiçbir tecrübe ve yeterliliğimiz yok. Aslında Parti Önderliği kuruluş çalışmalarını sırasında bunu gidermek için oldukça çaba sarf etmişti fakat bizim bunu görmeme durumumuz vardı. Yaşananlar genel anlamda kavransa da esas anlamda kavramama durumu var. Parti nedir, nasıl örgütlenir, kimlere dayanır, komiteler kimlerden oluşur, nasıl oluşur, parti temsilcilikleri kimlerden oluşur? Bunları göremiyorduk. Yalnızca biraz teorik bilgilenmeyle işe girdiğimizden kendimize göre bir örgüt anlayışı geliştirdik.

Oluşturduğumuz örgütler, parti örgütü değil, derme-çatma örgütler oldu. Üstten alta doğru bir örgüt oturtmaya çalıştık fakat parti örgütü değildi. Böyle olmadığı daha sonra ortaya çıktı. Birçok yerde komiteler, temsilcilikler, hücreler oluşturduk. Ama bunlar fazla işleyemezdi. Bir kısmı düşmanın yönetmesiyle hemen çöktü, işlevsiz kaldı. Bir kısmı çökmedi fakat işlev de görmedi. Örgüt bir ihtiyacı gidermek için, göreve göre inşa edilir. Örgütün o görevi yerine getirecek kişilere dayandırılması gerekiyor. Örgüt böyle olursa işler, görev yerine getirilir. Örgüt çalışmasının nasıl yapıldığını bilmediğimiz için grup aşamasının propagandacılığını sürdürüyorduk. Propaganda devrimciliği yaparken, örgütsel faaliyet yürüttüğümüzü sanıyorduk. Bugün de bu tip yanılgılı anlayışlar var. Propaganda faaliyeti ile örgüt oluşturmaya çalışıyor, oluşmayınca, neden oluşmadı diyor. Örgüt oluşturabilmek için, insan tanıma esastır, seçme, eğitme, doğru görevlendirme ve bu görevlerin üzerinde denetleme esastır. Örgüt çalışmasının özü budur, örgütün sağlamlaşması denen olay budur. Birçok çalışma, insan tanınmadan, hangi tür görevi ona yaptıracağın konulmadan rast gele bir araya getiriliyor ve buna komite denilerek örgüt oluşturulduğu sanılıyor. Parti örgütü hiçbir zaman böyle kurulmaz. Önce insan, pratikte insanları yürüyecek hale getirir, ondan sonra görevlendirirsin. Bu görevlendirme biçimi pratikte işleyebilir. Yoksa önce adam seçip sonra görevlendirmek doğru değildir ki şuna benzer; önce elbise dikip sonra içine adam sokmaya. Bizim kuruluş çalışmaları döneminde yaptığınız buydu. Ve sakat bir çalışmaydı. Birçok örgüt iş yapamıyorsa, nedeni budur. Burada eğitim denen olay çok önem kazanıyor. En temel görev olarak ortaya çıkıyor. Parti Önderliği bile ömrünün belki de yarısından fazlasını, genelde olsun, günlük olsun, eğitime ayırıyor. Çünkü her şey eğitime bağlıdır. Çok doğru olan bir halk sözü vardır, "Ne ekersen onu biçersin." Gerçekten de insanı nasıl eğitirsen öyle sonuç alırsın. Yeterince eğitmezsen, zayıf kalırsa, hatalı olursa o insanla hiçbir şey başaramazsın. Demek ki örgütte, taktikte, her şey insanla yürütülüyor. İnsanın da başarılı olabilmesi için eğitilmesi gerekiyor. Eğitim en temel görevdir ve bu görevi yerine getirmeyen, başka hiçbir görevi yerine getiremez. Çünkü diğer tüm görevlerin yerine getirilmesi buna bağlıdır. Kendisini eğitmeyen insan kendisini yaratmayan, üretmeyen insandır. Dolayısıyla tüketici bir insandır ve örgüt geliştiremez, partiyi geliştiremez. Kendisini eğitmeyen insan başkasını da eğitemez. Eğitimin önemini kavrayan insan başkasına da kavratılabilir. Ama çoğumuz eğitimi en sıradan insanlara bırakıyoruz ya da önemsemiyoruz. Eğitime böyle yaklaşım, sonucu da belirler. Bu açıdan Parti Önderliği PKK için şöyle bir tanımlama yapar, "PKK'de işlerin %90'ı eğitimidir." Başarı da başarısızlık da eğitime bağlıdır. Hele örgüt çalışması tamamen buna bağlıdır. Biz, bütün bunları kavramadan partiyi örgütlemeye çalıştık. Bu nedenle oluşturduğumuz örgütler zayıf oldu, işlemedi. Örgüttü kime dayandıracağımızı bilemediğimizden, grup döneminden tanıdığımız arkadaşlara dayandırdık. Grup döneminde belki başarılı olabilmiş arkadaşlardı fakat bu parti devrimciliğini de başaracakları anlamını taşıyamıyordu. Bu, bizim yüzeysel dar yaklaşımlarımızdan kaynaklanıyordu. Çünkü grup döneminin ölçüleri bireysel ölçülerdir, örgüt ölçülerini fazla taşımaz. Kendi ölçülerimizle yaklaştığımız için, örgütleri de kendimize göre örgütledik, biçimlendirdik. Dolayısıyla da bu örgütler fazla ayakta kalamadılar.

Tam da bu çalışmalar içindeyken, Elazığ'da tutuklamalar yaşandı. Elazığ tutuklamalarının mücadelesinde tarihimize önemli bir yeri vardır. Yalnız bu tutuklamalar öncesinde Önderlik Maraş Katliamı ile ilgili olarak Türk solunu bilgilendirmek, Türkiye Halkına karşı görevini yerine getirmek amacıyla beni Ankara'ya gönderdi. Türkiye'de ordu adım adım iktidara geliyordu ve böylesi bir durumda, bunu engelleyebilecek devrimci güçler yoktur, zayıftır, örgütsüzdür. Zaten kendi aralarında birçok problemi yaşamaktadırlar. Buna karşı ise ittifak ve güç birliği yapılmalıydı. Eğer bu yapıla bilirse, belki devrim olmaz ama çok ciddi kayıplar da yaşanmayabilirdi. En azından durum kurtarılabilirdi. '71'de ordu darbesiyle tüm Türk örgütlerinin ve önderliklerinin tasfiye edildiği biliniyor. O örgütler bir daha toparlanıp, kendine gelemedi.

Yine..... Türk solunun tüm olumsuz çabalarına rağmen, görevlerini yerine getiren bir önderlik. Ben Ankara'ya gittiğimde bu meseleleri bazılarıyla görüştüm ama bunların tutumları olumsuz oldu. Birçoğu faşist bir darbenin gerçekleşeceğine ihtimal vermiyor, hatta ciddiye bile almıyorlardı. Merkezlerinden bazı kişilerin çıkarılmasına zaten hiç yanaşmıyorlardı. Hatta bir örgütün üst düzey bir elemanı şunu belirtmişti; "Ne cuntası? Nereden çıkarıyorsunuz? Gelirse de şöyle güçlüyüz, tek başımıza da olsa karşı koyarız, ezeriz." Tüm tartışmalara rağmen sonuç alınamayınca, geri dönmek zorunda kaldım.

Daha önce de belirtildiği gibi Elazığ tutuklamaları mücadelemiz açısından gerçekten önemlidir. Elazığ sıkıyönetimi, genelde bizim için hazırlanan operasyondan habersiz olduğu için bu tutuklamaları gerçekleştiriyor. Önemli bir başarı da elde ediyor fakat Ankara'ya bildirdiğinde Ankara'da azarlıyor. Tabi o zamanki Elazığ sıkıyönetim komutanı-sanıyoruz Fikret Küpeli'dir -şaşıyor. MİT bünyesinde oluşturulan dairenin çalışmalarına göre, ülke çapında bir operasyon gerçekleştirilecek ve biz biteceğiz. Ama Elazığ bu plandan habersiz olduğu için operasyona giriyor ve önemli bir darbe vursa da, bizi uyarmış oluyor. Aslında, darbe yesek de örgüt kurulmuş oluyor. Elazığ ve çevresi tümünden çöktirildiği, örgüt diye bir şey kalmadığı halde Ankara bu yüzden öfke duyuyor. Ve ilk doğru bilgileri devlete Şahin veriyor. İlk kez Şahin'in ihanetiyle devlet hareket hakkında doğru bilgiler ediniyor. Başlangıçta, Şahin'in verdiği bilgiye de güvenilmiyor, eğer inanılmış olsa daha fazla da darbe vurabilirler. Şahin yakalanır yakalanmaz-ışkence bile görmeden-her şeyi söylüyor. Önderlik o zaman Diyarbakır'daydı ve Önderliğin kaldığı evi de biliyor. Onlara "Gidelim, APO'yu yakalatayım " diyor. Yani "Bu işi bitirelim" diyor. Polisin inanmamasının nedeni, elinde örgüte dair gerçek bilginin olmamasıdır. Bu yüzden harekete geçemiyor, tereddütte düşüyor ve bu yüzden de çabuk davranamıyor. Çok sonradan bilgilerin doğru olduğunu anlıyor, o zaman da geç kalmış oluyor. Şahin'in bu duruma düşmesinin nedenini, kişiliğini anlamakta yarar var. Yakalanıncaya kadar çalışan, çabaları olan biridir. Öyle ajanlık durumu falan yoktur. Fakat kişiliğinin bilinmesinde yarar var; Ailesi Kemalist, yoksul bir aile. Dolayısıyla devletin kullandığı bir aile. Babası hem devletle ilişki içinde hem de ayyaş. Günün 24 saati sarhoş durumda. Yani sürekli huzursuzluğun olduğu bir ortamda büyüyor. Halk ailesini tanıdığı için değer vermiyor, dışlanmış bir aile. Kendisi de dışlanmış bir tip olarak büyüyor ve bunun ezikliğini duyuyor. Kendisini topluma hiçbir şekilde kabul ettiremiyor, devrimcilikle kabul ettirmek istiyor, yer edinmek istiyor. En iyi

PKK'yle yer edineceğini düşünerek katılıyor. Doyumsuz olduğu için, kabul edilmediği için ve kendisini kabul ettirmek için çok uğraşıyor. Kişiliği oldukça çarpık, zayıf ve her türlü tehlikeyi bağrında taşıyor. Ama bunu devrimcilikle gidermeye çalışıyor. Öylesine sarılmış ki bastırılmış tüm duygular, PKK ortamında ortaya çıkmaya başlıyor. Tüm aşağılık duyguları PKK ortamında ortaya çıkmaya başlıyor. Çünkü hep itilip kakılmış ve tatmin olmak istiyor. Biraz imkana kavuşunca bastırılmış tüm duygularını konuşturmak istedi. Müthiş bir kariyerizm geliştirdi ve bütün o çalışmalarının altında yatan da budur. Böylelikle kendine yer, mevki edinmek, elde ettiği mevkiyi korumak. Bununla kendini halka, topluma kabul ettirmek istiyordu. Fakat yakalanınca, bunların hepsi elinden gitti ve ne güven kaldı, ne inanç kaldı. Böylece teslim oldu. Çünkü dışarıdayken, PKK'nin merkezine girmiş, önemli bir mevki edinmiş ve bununla her şeye sahip olacağını sanıyor. Yakalanınca ise her şey elinden gitmiş oluyor. İşte bu kişilikte her şey bir anda kaybedildiği için artık PKK de bir şey ifade etmiyor. Ve artık ajanlığa gidiyor, değme bir ajan olup çıkıyor. Devrimcileşmeyen kişiliğin varacağı sonuç budur. Normal durumlarda çalışabilir fakat böylesi durumlarda bu kişiliğin varacağı sonuç karşı-devrim safıdır. Şahin olayından bunu çıkarmak gerekir. Tabi ki önce polis de şaşırıyor. Şahin gibi bir adam, merkez olacak, işkence bile yapmadan konuşacak. Ayrıca tabi gerçek bilgi olmadığı için inanmıyor. Önderliğin evine kadar polisle birlikte gidiyor. O zamana kadar ev boşaltıldığı için elleri boş dönüyorlar. Aslında Şahin hareketi bitirmeye oynuyor. Bu defa kendini karşı-devrime kabul ettirmek için gözü kara oynuyor. PKK'yi bitirirse kendisini karşı-devrime kabul ettirebilir. Elazığ tutuklamaları, henüz amatör devrimcilik aşamasındayken, yeni yeni örgüt geliştirirken yaşanması, varolan sorunları daha da ağırlaştırdı. Bunun yanında düşmanın eline ilk gerçek bilgilerin geçmesi açısından da önemlidir. Şahin örgütlenme bürosunda yer aldığı için bütün komiteler hakkındaki bilgileri de polise veriyor. Dolayısıyla daha işin başında olduğumuz halde, parti örgütlenmemiz açığa çıktı, işlevsiz kaldı. Bir de devlet yönelince, birçoğu iş yapamaz hale geldi, illegaliteye düştü. Ve örgüt daha oluşmadan neredeyse bitme durumuyla karşı karşıya geldi. Yine, Şahin'in ihaneti bu açıdan da önemli, kapsamlı bir ihanet. Başka ihanetlere benzemiyor. Hatta düşman bunun ihanetini uzun süre gizlemek istedi, dışarıya farklı yansıtmak istedi, direniyormuş gibi göstermek istedi. Fakat bu oyuna kanılmadı. Ancak Dersim'deki arkadaşlar bunu fark etmediler ve Şahin'in direnişiyle ilgili skeçler yaptılar. Tabii kısa sürede müdahale edildi ve arkadaşlar uyarıldı. Bu bizim açımızdan önemliydi ve uzun süre bunun tahribatlarının önüne geçmeye çalıştık. Artık devlet tüm gücüyle üzerimize geliyordu.

Bir yandan örgütsel faaliyet yürütülürken, diğer yandan Siverek'teki durum vardı. Siverek'teki çalışmalar da önemli bir aşamaya getirilmişti. Şahin Parti Önderliğinin nerelerde kalabileceğine dair daha önce konuşulmuş bilgileri de düşmana iletmışti. Yine Siverek'te C. Bucak'a karşı bir mücadeleyi örgütlediğimizi de vermişti. Hatta Parti ilanını o eylemle yapılabileceğini de vermişti. Yani düşman her türlü bilgiye sahipti. Siverek'teki çalışmalar da belli bir düzeye gelmiş, geciktirmek de doğru olmuyordu. 31 Temmuz 1979'da o bilinen eylem gerçekleştirildi. Ve o eylemle birlikte de kuruluş bildirisi Kürdistan'ın her tarafına dağıtıldı.

Bu Bucak eylemi başarısız oldu. Bunun nedenleri var. O eyleme kadar biz el bombası nedir bilmiyorduk. Bir Viranşehir'li köylü bize el bombası getirdi. Biz kullanmasını bilmediğimiz için dokunmadık. Elimizi bile sürmüyorduk. Ama bu bombaya sahip olmak bizim için atom bombasına sahip olmak değerinde bir anlamdaydı. Yani bir devlet nasıl ki bir atom bombasına sahip olduysa, bu o devlet için ne anlama geliyorsa bizim içinde öyle bir anlamı vardı. Üstelik patlayıp patlamayacağını da bilmiyorduk, nasıl patlatılacağını da bilmiyorduk. Ama değeri, coşkusu büyük. O zaman söylenen şuydu; "El bombasına sahip olduk, eylemde kullanırsak eylemi de sonuçlandırırız." Oldukça büyük bir değeri vardı yani. Şimdi bakıyorsun, değil bir el bombası binlerce bomba var. Hiçbir anlamı yok, hiç bir değeri yok. Yine bizde eğitim verende yoktu. Her şeyi kendimiz öğreniyorduk. Ama şimdi eğiten arkadaşlar var. Bunun bile değeri bilinmiyor. Bu kadar şey öğretiliyor, veriliyor, hala az görülüyor. Hala "Parti bizi eğitsin" diyor. Bu arkadaşlar acaba o koşullarda olsalardı ne yaparlardı? Gerçekten ne bilen ne öğretecek kimse yoktu. Ben kalaşnikofu nasıl öğrendiğimizi anlattım. Bombayı ise, M. Karasungur Arkadaş'ın Türk askerliğini yapmış olması ve bu nedenle bomba kullanmayı bilmesi dolayısıyla öğrendik. Bu anlamda hem bombanın, hem eğitimin değerini bilmek gerekir. Bu ilk bombamız geldiğinde, biz hiçbirimiz bu bombaya bilen bir arkadaş gelinceye kadar el sürmedik. Bizde bir kuraldı bu. Ben kendim için söyleyeyim mesela, bilmediğim bir şeye hayatımda el sürmüş değilim şimdiye kadar. Bildiğim bir şey varsa el sürerim, yoksa sürmem. Bende bir kuraldı bu. Ama şimdi çoğu arkadaşta bakıyorum, bildiğine de el atıyor bilmediğine de. Onun için bir çok değer heba ediliyor, bozuluyor ve bir çok arkadaş da yaralanıyor, şehit düşüyor. Bir çok kaza böyle işleniyor. Çünkü ellerine hakim olamıyorlar, elleri oynuyor. Ellerine hakim olamayan bir insan neye hakim olabilir? Bir devrimci sorumlu yaşayan bir insandır. Öyle dağınık, disiplinsiz, her yere elini atan biri değildir. Her şeyden önce kendisini biraz örgütler, disipline eder. Sanki saflara zarar vermek için gelmiş. Neden? Çünkü eline sahip değil de ondan. Halbuki bir devrimci hareketine, halkına zarar veren insan değildir. Halkın alın teridir o. Halkımız çocuğuna vermiyor, çocuğunun ağzından çıkarıp sana veriyor lokmayı. Niye öyle veriyor acaba? Çocuğuna vermeyen insan bize acaba niye veriyor? Demek ki o insanın sorunları var. Bizde sorunları çözmek için ortaya çıkmışız. Bu sorunları çözmemiz için bize veriyor. Yoksa onları oynatalım diye değil, onu bozup, kırıp-dökelim diye değil. Bunu yapmak ne anlama gelir? Düşmanlıktır, halka düşmanlıktır, bunun başka izahı yoktur. Bucak Eylemi başlamıştı. Bu eylem başarılı olmak zorundaydı, sonuç alınmak zorundaydı. Bu Hilvan'da da çok net ortaya çıkmıştı. Siverek açısından bu daha da gerekliydi. Eğer eylemde başarı farklı olsaydı, gelişmeler daha farklı olabilirdi. Ve eylem başarısız oldu, gelişmeler biraz daha farklı oldu. Hatta daha sonraki sürece de damgasını vurdu o eylem. Belirttiğimiz bomba bu eylemde atılmıştı ve patlamadığı için manevi etkisi yıkıcı olmuştu bir kere. Eylem ciddi olarak örgütlenmemişti, aniden gelişmişti. Planlı değildi. Onun için bir sürü eksikliği ve sakatlığı vardı. Eylemin esas başarısızlığı oradan kaynaklanıyordu. Evet eylemde birçok adam vuruldu, öldürüldü. Bucağın kendisi de yaralandı ve kendisini zor kurtardı. Bu eylemde değerli bir arkadaşımız olan Salih Kandal arkadaşta şehit düştü. Sonuç alıcı bir eylem olmadı. Eylem Siverek'te duyulduğunda Bucak vuruldu diye tüm halk bayram yapıyor. Kurbanlar

kesiyor. Ve herkesin söylediği "Bucak vurulursa bu iş biter." çok geçmeden Bucak'ın yaralı kurtulduğu Siverek'e duyulunca, o bayram yapan, kurban kesen halk hepsi Bucak'ın evine doluyor. Kendisini af ettirmek istiyor. Çünkü biliyorlar ki Bucak bunu affetmez. Birkaç gün sonra Karasungur arkadaşlar Siverek'e yetişiyorlar. Yetiştiklerinde Siverek gerçekten olumsuz. Geçmişteki kûm çalışmalar bir anlamda bitmiş Siverek'e girmeye bile zorlanıyorlar. Yardımcı olacak kimse yok. Böyle olumsuz bir tablo ortaya çıkıyor. Daha sonra müdahale üstüne müdahale yapılarak biraz açılıyor. Çatışmalar başlıyor ve giderek bu çatışmalar yaygınlaşıyor. Köylülüğü içine alarak, köylülüğün savaşına dönüşüyor. İşte o bozuk savaş dediğimiz, mevzi savaşı dediğimiz çatışma tarzı egemen oldu. Bu tarz biliyorsunuz çokça yaşanan bir tarzdır. Kürdistan'da Kürt insanı bu tarza yatkındır. Halada yatkındır. Hala birçok birimizde yaşanan bu geleneksel tarzdır. Yani hemen mevziye yatma, çatışmayı sürdürme, neden? Çünkü geçmişte hep aşiret çatışmaları yaşanmış, köy çatışmaları yaşanmış bu tarz benimsenen tarz olmuş. Odur budur hala etkileri var. Sökemiyoruz. Oradan kaynaklanıyor.

Siverek'te uygulanması gereken neydi? Ne uygulandı? Siverek'te uygulanması gereken, silahlı propaganda taktiği idi. Ama uygulanan mevzi savaşı oldu. Yani taktik uygulanmadı. Taktik dışı bir taktik uygulandı. Onun için de sonuç alınamadı. Tam tersine bu taktik dışı tutum orada bizi çıkmaza götürdü. Çıkmazı derinleştirdikçe derinleştirdi. Ve buda maddi, manevi birçok kayıplara yol açtı. Birçok arkadaşın şahadetine, birçok değerlerimizin yitirilmesine yol açtı. Evet Bucak'a darbeler vuruldu. Birçok köy etkisinden kurtuldu köylülere verildi. Ölümünden kaçan metropollere yerleşen köylüler, gelip köylerine yerleşti. Bazı kesimlerden sökülüp atıldı. 145 civarında köy otoritesi altındaydı. Bunların büyük bir kesimi kurtarıldı. Halkın büyük bir kesimi mücadeleden olumlu yönden etkilendi. Ama bizim esas amacımız olan, silahlı propaganda birliklerini geliştirip, gerillaya ulaşacaktık. Gerillayı Botan'a oturtacaktık. Biz silahlı propaganda taktiğini uygulamadığımız için, silahlı propaganda birliklerini geliştiremedik, gerillayı hiç geliştiremedik. Zaten Botan'a hiç ulaşamadık. Yine Bucak'a büyük bir darbe vurup ikinci bir Hilvan'a çevirmek istiyorduk. Bucak'a önemli darbeler vurmamıza rağmen, tümünden bu sorunu çözemedik, kısmen çözebildik veya yarıda kaldı bu iş. Yani onda da istediğimiz hedefe ulaşamadık. Hilvanı kurtarma amacımız vardı. Bucak tehlikesini tam olarak çözemediğimiz için, tabii ki Hilvan'da sürekli tehdit altındaydık. Yani kısaca Siverek'te amaçladığımız amaçların hiç birine ulaşamadık. Ama Siverek hep olumsuz mudur? hayır. Siverek'in olumlu yanları da vardır. Siverek'in ülke geneli açısından yarattığı olumlu etkileri de vardır. Yine Siverek mücadelesinin diğer alanlardaki feodaller üzerinde yarattığı bir tedirginlik var. Bazılarının çözümlenmesi, teslim olması vardır. Bazılarının da sinmesi vardır. Bu yönlü yine olumlu etkisi vardır. Köylülüğün daha çok mücadeleye atılmasına hizmet etmiştir. Bu yönlü yararı olmuştur. Yine orada taktik uygulanmazsa da, yanlış bir taktik de uygulansa ondan daha sonra çıkacak sonuçlar açısından olumludur. Fakat Siverek'teki çatışma tarzı uzun süre bizim birliklerimizde etkisini göstermiştir. Hala bile onun tümünden etkisi kırılmamıştır. Siverek mücadelesi böyle gelişirken, tabii ki bir mücadelenin amaçlarına ulaşmamasında tüm arkadaşların payı olmasına rağmen esasta M. Karasungur Arkadaş'ın sorumluluğu var. Birinci dereceden bu arkadaş sorumludur.

Siverek'te bu faaliyet yürütülürken bizlerde Elazığ'da C. evini basıp arkadaşları çıkartmak, hem de Elazığ emniyetine, polisine darbe vurmak istiyorduk. Elazığ tutuklamalarına böyle bir cevap verilecekti. Semir Elazığ çalışmalarına gönüllü talib oldu ve gönderildi. Gönderildiğinde bu durum konuşulmuştu. Bilgi toplayıp, biraz hazırlık yapıp haber verecekti. Siverek'ten de grup hazırlanmıştı gönderilecekti. Bu kişi "hazırlık yapıyoruz" diye hep bizi oyalayarak bu biçimiyle bizi engelledi. Yine bu süreçte tutuklu direnen arkadaşlara parti adına bir talimat veriyor. "Direnmeyin, düşmanın, idarenin söylediği şeyleri yapın çabuk çıkarsınız. Eğer kabul etmezseniz cezaevinde kalırsınız" deniyor. Bu talimatı arkadaşlar aldığında bu tartışmaya da yol açıyor. Bir kesimi "parti böyle talimat vermez" diyor. Bir kesimi de "Partinin talimatıdır, demek ki bir şeyler düşünüyor ki" böyle söylenmiş" diyorlar. Ve en sonunda" Semir'le bağlantı kuralım, netleşelim" diyor ve arkadaşlar uyuyorlar. Elazığ grubu teslim oldu. Teslim olmalarının nedeni budur. Diyarbakır'a Mazlum'ların yanına gelinceye kadar Elazığ grubu bu talimatın kimler tarafından verildiğini bilmiyor ve o talimatın gereği teslim olmuşlardı. Diyarbakır'a geldikten sonra, Mazlum arkadaşına böyle bir talimat bahsettiklerinde, Mazlum arkadaş partinin böyle bir talimatı vermeyeceğini söylüyor. O zaman iş işten geçiyor Elazığ grubunun büyük bir kesimi teslim oluyor.

Eğer gerçekten PKK'yi arkadaşlar tanımış olsaydı,-cezaevindeki arkadaşlar-bu talimatın parti talimatı olup olmadığını rahatlıkla anlardı. Evet, o zaman semir de bir partili olarak bu talimatı vermişti, olabilir. Fakat bu ölçü değildir. PKK'nin bir gerçeği var. Bir PKK'li, PKK'nin neyi kabul edip etmeyeceğini az çok bilir. PKK'nin bir üslubu, hitabı, sorunları ele alış tarzı vardır. PKK'yi az çok bilen biri kullanılan üslubun PKK'ye ait olup olmadığını az çok bilir, verilen talimatında PKK'ye ait olup olmadığını az çok bilir. PKK nasıl "Direnmeyin düşmana teslim olun." talimatı verebilir? PKK bu talimatı verecek örgüt müdür? Biraz parti gerçeğini bilen, talimat parti adına verilmiş olsa da, partinin talimatı olmadığını bilir. Ve o hataya düşmez. Semir o talimatı bilinçli veriyor.

Cezaevinde Şahin'in durumu var. Aytekin Arkadaş'ın buna karşı tutumu var ve Aytekin Arkadaş'ı bu yüzden vuruyorlar. Şahin'in durumunu ortaya çıkarıyor ve cezaevinde vuruyorlar. Direniş eğilimi o talimatla bastırılıyor ve bu şekilde direniş kırılıyor. Yine karakol basıp arkadaşları kurtarma meselesinde, nerede bir ertelemeci tutum varsa, orada düşmanı görmek gerektiği anlaşılmalıdır. Düşmanın kendisi olmasa bile, ertelemecilik düşmana hizmet eden bir tutumdur. Örgütsel, siyasal çalışmada görevlerin tam ve yerinde yapılması gerekir. Semir hep bunu yapmış, biz de ileri sürdüğümüz gerekçelere bakarak doğru diye değerlendirmişiz, dolayısıyla bu eylem olmamış. Halbuki PKK'nin bir özelliği daha var. PKK dostluğunun da, düşmanlığının da karşılığını verir. PKK, tarihi boyunca düşmanın attığı her adıma karşılık vermiştir. Düşmanın her katliamına, intikamla cevap verir. İşte, Elazığ meselesinde bu ilke yerine getirilmedi. Getirilmemesinin nedeni de Semir'in o tutumudur, onun bu tutumunun görülememesi, kavranamaması, gerçeğin ortaya çıkarılamaması ve inanılmasıdır. Yoksa bu eylem için Siverek'te arkadaşları hazırlamıştık. Tabi Semir'in bu durumu daha sonra daha başka durumlara dikkat çekecek ve giderek Semir olayı ortaya çıkacak. Bir de Süleyman'ın durumu var

Mazlum Arkadaş yakalandığında Mazlum olduğu bilinmiyor, başka biri olarak biliniyor. Arkadaş kendi olanaklarıyla, kaçışını ayarlıyor, çöp bidonlarına girecek, kapağı kapatacak, asker o çöp bidonlarını arabayla Diyarbakır'ın dışına getirecek. Yanlarında pek silah olmayan 5-6 asker-Buraya gelip, çöpü döktüklerinde arkadaşların orada olup, müdahale etmesi gerekiyor. Arkadaş bidona giriyor, sabaha kadar -kış olduğu için- donuyor içinde tabii. Arabaya koyup götürüyorlar. Dökecekleri zaman içine bakıyorlar, hareketsiz bir adam. Tekrar kapağını kapatıp cezaevine götürüyor ve yine işkenceye alıyorlar. Sonra yakalanan biri teşhis ediyor ve "Mazlum'dur" diyor. Arkadaş haber gönderdiğinde, Süleyman (Baki) Diyarbakır'daydı. İşin sorumluluğunu üstleneceğini söyleyince, arkadaş ve silaha ihtiyacı olup olmadığını sorduğumuzda olmadığını söyledi. Ne olur ne olmaz denerek, Siverek'ten bir grup arkadaş gönderildi. Bu arkadaşları başka bir eve koyarak arkadaş için 2-3 arkadaş yolluyor. Onları da doğru dürüst örgütlemiyor, çöplüğün uzak bir yerine yolluyor. Tabi arkadaşlar burada saatlerce bekliyorlar, Mazlum Arkadaş saatlerce önce götürülmüş oluyor. Bunu bilinçli yapıyor. İzahı istendiğindeyse," biz yola geleceğini sandık, onun için yolda bekledik.

(Eksik sayfa var.)

Amatör devrimcilik ve örgütsel kriz

Örgütsel krizin ne olduğunu, boyutunu, öne alınmazsa tasfiyeye kadar gideceğini sadece Önderlik görmüştü. Bunu görüp de zamanında tedbir almak isteyen yine Önderlikti. Bizim tedbirlerimiz kendimize göre, köklü olmayan tedbirlerdi. Buna rağmen kurtaracağımızı sanıyorduk. Bu siyasal, örgütsel gerilikten kaynaklanıyordu. Dedik ya, hala grup döneminin izlerini taşıyorduk. Bir de Şahin'in tahribatları. Biz yine de partiyi örgütleyebileceğimizi söylüyorduk. İşleri biraz düzeltmek için oradan oraya koşuyorduk fakat doğru çalışılmadığı, sorunlar doğru tespit edilemediği için o kadar çaba fazla sonuç vermiyordu. Örgütsel çalışmada çok çaba sahibi olmak veya olmamak o kadar önemli değildir. Önemli olan doğru çabanın sahibi olmaktır. Biz, esas sorun nedir, tali sorun nedir? Hangi sorunu esasa almamız, nereden başlamamız gerekiyor diğer sorunları çözmemiz için? Bu sorulara cevap veremiyorduk. Onun için de çalışmalarımız fazla sonuç vermiyordu. Belki kısmen sonuç alıyorduk ama örgütsel krizi çözemiyorduk. Örgütsel kriz ağırlığını her geçen gün daha fazla hissettiriyordu. Bu kitlelerde muazzam bir gerilemeye hatta belli oranda güvenin sarsılmasına yol açtı. Örgütsel darlık kitle hareketine çarpıyor ve çelişki orada ortaya çıkıyordu. Kitle ayağa kalkmış, mücadele etmek, savaşmak istiyor, öncü savaştıramıyor. Bir yandan da düşman bastırıyor. Örgütsel kriz, bu dönemde böyle ortaya çıktı. Yani, öncü düzeyde, taktiksel düzeyde, örgütsel önderlik düzeyinde ortaya çıktı. Halkı cevaplayamama, temsil edememe, çok geriden ele alma örgütsel sorunlara, bunalıma yol açar. 79'daki kriz bu şekilde ortaya çıktı.

Bu dönemde yazı kurulumuzda çeşitli alanlarda üslendi. Broşürler çıktı, dağıtıldı. Bununla birlikte bir bültende çıkarılmak isteniyordu. Hatta bir gazete-illegal-düşünüüyordu. Bu gazetenin yönetmeliğini de Mazlum Arkadaş hazırlamıştı. En son Antep'te üslenmişlerdi ve orada çalışıyorlardı. Antep'te çalıştıkları bu dönemde Mazlum Arkadaş haber gönderdi ve Fatma ile Fuat arasında sorunların çıktığı, çözümleyemediklerini söyledi. Ben gittiğimde Fuat Arkadaş kendisini çalışmaların dışına atmıştı. Tabii ki bunu Fatma'ya tepki duyarak yapmıştı. Fatma, Fuat Arkadaş'ın bilinen eksikliklerini arkadaşına karşı kullanarak, bu arkadaşını tamamen çıkmaza sokmuş, böylece bu arkadaşta kendisini görevlerin dışına atmıştı. Fuat arkadaşın bu durumu elbette ki önemliydi. Ne olursa olsun kendisini partinin dışına atması, görevleri bir tarafa bırakması suç teşkil ediyordu. Ama arkadaş bunun farkında değildi. Peki, Fatma bunu niye yapıyordu? Fatma gelişmeleri çok iyi takip ediyordu. Örgütte ortaya çıkan krizi herkesten daha iyi görmüş ve örgütün bu krizi gerçekten aşamayacağını, bu kriz içinde boğulacağını tahmin ediyordu. O da kendi cephesinden yüklendikçe yükleniyor, örgütteki sorunları ağırlaştırmaya çalışıyordu. Nedeni budur. Bunun için Fuat'ı esas alıyordu. Fuat'ı esas almasının nedeni, buna zemin sunmasıdır. Fuat Arkadaş oyuna gelebilecek bir konumda olduğu için onu esas alıyor. Buradan şu sonuç çıkar; eğer insan kendisini karşı-devrimin gübresi olma konumundan çıkaramazsa, direkt yada dolaylı, tasfiyecilik insanın üzerinde hesap yapar. Tasfiyecilik, daima yetersiz devrimciliği esas alır. Yetersiz devrimcilikten yararlanarak onları örgütleyerek partiyi bitirmek ve ele geçirmek istemiştir. Bu da önemli üzerinde durulması gereken ve kavranması gereken bir husustur. Bir çok arkadaş kendi durumunu dışındaki nedenlerle izah etmeye, kendisini savunmaya girişiyor. Bunlar bir partinin içine gireceği durumlar değildir. Eğer kendisi partili olursa, parti karşıtı bir tutum, bir davranış, bir anlayış, üzerine hesap yapamaz. Ve eğer üzerinde hesaplar kuruluyorsa mutlaka ona hizmet eden yanları vardır. Birçoğu, "Benimle oynandı" diyor, eğer oynanacak durumda olmazsa, kimse onunla oynayamaz, cesaret bile edemez. İşte Fuat Arkadaş'ın böyle bir yanılgısı vardı, "Fatma benimle oynadı, eksikliklerini kullanarak beni bu duruma düşürdü."diyerek neden olarak Fatma'yı gösterdi sadece bir yönüyle doğrudur. Ancak Fuat arkadaş kendisinde aramayıp sadece Fatma ile izah ettiği için daha sonra bu tür durumlara tekrar düşecekti. Eğer o zaman kendi gerçekliğini doğru görseydi eksikliğini, hatasını görseydi ve kendisine o temelde yaklaşıyorsa, partileşmeyen yanlarını partileştirseydi, şüphesiz daha sonra başkaları üzerinde aynı tür hesap yapmayacaktı. Buradan çıkarılması gereken sonuç budur. Fatma'nın işi gücü zaten örgütte uğraşmıştı. Bunu yaparken tabii ki örgüte gelmeyen yanları esas alacaktı. Partileşmeyen, zayıf yanları esas alacaktı. Buradan tutarsa, bu tür kişilikleri örgütleyerek bunlarla parti arasına sorunlar koyabilirdi. Fatma'nın yaptığı budur. Fatma'nın diyelim ki görevi budur. İnsan fazla bir şeyde deyemez çünkü görevidir. Fatma madem bunu yapıyor, Fatma'ya karşı yapılması gereken nedir? Doğru devrimciliktir. Doğru devrimcilik yapılırsa Fatma başarılı olamazdı. İsteseydi de o sonucu yaratamazdı. Tam tersine kendisi deşifre olabilirdi. Burada yapılmayan bir devrimcilik vardır. Onu görmek gerekiyor. Mazlum Arkadaş bunlarla tartışmıştı, sorunları çözmek istemişti. Fakat, çözememişti. Çünkü tekti yanındaki iki kişi birbirlerini kabul etmeyen dışlamaya çalışan kişilerdi. Bu durum çalışmaları durdurmuştu. O zaman ben Fuat Arkadaşla

konuşup içine düştüğü durumun olumsuz bir durum olduğunu, parti karşıtı bir duruma düştüğünü, nedenlerinin ne olursa olsun bunun haklı görülmeceğini ve partinin tanıdığı bu yetkiyi de böyle kullanamayacağını, buna hakkı olmadığını kendisine izah etmeye ve kavratmaya çalışılmıştı. Bu temeldi kendisi tekrar çalışmalara girdi. Bir devrimci partinin kendisine verdiği yetkiyi istediği gibi kullanamaz. Böylesi bir hakkı yoktur. Ne kullanmama, ne de istediği biçimde kullanma yetkisi yoktur. Bunu yapan çok tehlikeli konumdadır. Bu çok yaygınca yaşanan bir durumdur. Bir taraftan yetki aşığı olunuyor. Bir taraftan da yetki istediği gibi kullanıyor. Ya hiç sahiplik yapmama, ya da sahiplik yapma ama bunu istediğimiz gibi kullanma, parti hiç kimseye böyle yetki tanımamıştır, tanımazda. Fuat arkadaşın içine düştüğü durum böylesi bir durumdu. Parti yazı kurulunda görev vermiş, Fatma'dan dolayı bu görevi rahatlıkla bir tarafa bırakabiliyor. Bu hakkı kendisinde bulabiliyor. Bu çok tehlikeli bir devrimciliktir. Partililikle de yakından uzaktan alakası yoktur. Madem bir görev üstlenmiş o görevi ne pahasına olursa olsun yerine getirmesi gerekir. Ne boykot edilmesi gerekir, nede bireysel tarzda kullanılması gerekir. O konuda tasarrufçu olmamak gerekir. Kullanıldığı zayıflık neydi? Fuat Arkadaşın evlilik meselesi. Bunu kullanmıştı ve buradan o Arkadaşı çökertmişti. Daha sonra da bu Arkadaş kolay kolay kendine gelmedi, kendini toparlayamadı. Birçok şeye de alet olmaktan kurtulmadı. Fatma'nın en belirgin özelliği idi bu, parti de birçok arkadaşla uğraşmış, her uğraştığı arkadaş bitirmiş, problemlili hale getirmiştir. El attığı bir arkadaş kolay kolay kendisine gelmemiştir. Fatma'nın tahribatları örgüte bu düzeydedir. Mazlum Arkadaş daha sonra yapacağımız bir toplantı için -merkez Toplantısından ayrıldığında Urfa'da talihsiz bir şekilde yakalandı. Bu bizim için büyük bir darbe oldu. Neden? Çünkü parti hattına, Önderlik hattına giren arkadaşlardan biriydi. Ve en çok ihtiyaç duyduğumuz bir dönemdi. Çünkü henüz partinin inşaa çalışmaları tamamlanmamıştı. Tamamlanmadığı gibi örgütte de kriz ortaya çıkmıştı. Ciddi sorunlar ortaya çıkmıştı. Bunları gidermek, ancak parti hattına giren, çizgi devrimciliği kurtarıla bilirdi. bu tahribatlar, bu kriz aşılabilirdi. Bu konuda en çok dayanacağımız arkadaş Mazlum Arkadaşı. Böyle bir dönemde yakalanması bizim açımızdan büyük bir darbe oldu. Bu arkadaş yakalanınca biz Semir'i bu faaliyete aldık. Daha sonra Semir, çalışamayacağını, buna güç getiremeyeceğini söyleyerek, kendisi karar verip, kendisi uygulayarak çekip Dersim'e gidiyor. Oradan Dersim'e gitmesinin nedenleri var. Semir şunu görüyor-Aslında birazda Fatma'yla konuşuyor. Fatma örgütte yaşanan durumları birazda buna açıyor-Örgütün içinde bulunduğu çıkmazı Semir gördüğü için Dersim'e gidiyor. Görevi yapamayacak olsaydı, önce kendisine sorulduğunda bu görevi yapabileceğini söylemişti. Ama bir hafta sonra yapamayacağını söylüyor ve çekip gidiyor. Aslında o zamana kadar Semir örgütte yaşananları bilmiyor onun için görevi kabul ediyor. Fakat Fatma'yla konuşulunca, örgütte ciddi sorunların ortaya çıktığını öğreniyor ve örgütte başkaldırmak, örgütü parçalamak için Dersim'e hareket ediyor. Orada darbe yapacak ve PKK'nin işini böylelikle bitirecek. Gidişin esas nedeni budur. Dersim'e gider gitmez gerçekte böyle bir çalışmaya-Nazmiye'de giriyor. O zaman Resul (Davut Altınok) denen adam, o da oraya giriyor. Semir onu da örgütlüyor. En çok kullandığı bir tip oluyor. Bu yazı Kurulu işi pek işlemeyince Fuat Arkadaşı da oraya gönderdik. Arkadaş oraya gidince Davut ve Semir ona da el atıyorlar. Fuat Arkadaş ne

bunların yanından yer alıyor. Nede karşı çıkıyor. Aslında oportünist bir tutum sergiliyor. Yani ikircikli bir durum yaşıyor. Yanlarında yer alsam mı? Almasam mı? Böyle ikircikli bir durum sergiliyor. Etkileniyor ama pratikte yer almıyor. Fuat'ın tutumu Semir için önemlidir. Semir ne edip Fuat'ı yedeğine almak istiyor. Çünkü Dersim'i kazanması Fuat'ı kazanmasından geçiyor. Bunun için yüklendikçe yükleniyor Fuat'a . Ama Fuat girmeyince bu Semir'de yılgınlığa yol açıyor. Bir bu. İkincisi, o zamana kadar yurtdışı kanalının açılmadığını bilen Semir, yurtdışı kanlının açıldığını da öğreniyor. Bunu öğrendikten sonra yapacağı çıkışın fazla sonuç alamayacağını biliyor ve onun için vazgeçiyor. Aslında bunu bilmeseydi, kesinlikle Fuat'ın üzerine daha da yüklenecek. Ve muhtemelen bu halkı kazanmasa bile, tamamen etkisiz kılacak ve Dersim'den başlamak üzere hareketi bölmeye girişecek. Bunu yapacak. Zaten onun en çok güvendiği şey Hareketin dışarıyla bağlantısı yok. İçte de zaten örgütlenememiş, var olan örgüt yapısı da fazla gelişmemiş. Düşman habire yükleniyor, her gün yeni yakalanmalar, her gün bir yerde örgüt çöküyor. Semir bu durumda örgütün çıkış yapamayacağını, rahatlıkla örgütü ele eleştireceğini, son darbeyi kendisinin vurabileceğini bilerek yüklenecek. Mücadelemizde önemli bir dönemeç
Geri çekilme ve Ortadoğu sahası

Dikkat edilirse hareketin ülkeye girişiyle birlikte, tek tek kişileri ve kurumları hedef alan suikast ve de sabotaj taktiği var. Yani silahlı mücadelemizin tarihidir bu. Kısaca özetlemek gerekirse böyle bir tarihi var. Giderek Hilvan'da bunun biraz aşılması ve Siverek'te silahlı propaganda düzeyine gelmesi var. Bunun da gerillaya ulaşması gerekiyor. Ama burada tıkanıyor. Gerillaya varmıyor. Yani 80'e kadar ki dönem böyle özetlenebilir bizim silahlı mücadele tarihimiz açısından. Bu dönem de her ne kadar örgütte ciddi sorunlar ortaya çıkmış olsa da, düşman yönelmiş olsa da, kadrodaki yetmezlik ortaya çıkmış olsa da, kitlede belli bir güvensizlikle geriye çekilme olsa da, hala kitlenin partiye güveni güçlüdür. Örneğin bir Batman'da Belediye Başkanlığının alınması var, birçok yerde sendikaların alınması var, yine 80'nin başında bir kızıl haftanın ilanı var. Ve bu kızıl hafta da çok güçlü eylemlerin gelişmesi söz konusu. Yani kitleler hala partiye olan güvenini muhafaza ediyorlar. Böylesi bir gerçeklikte yaşanıyor. Batman Belediyesi altında, fazla geçmeden o dönemde Edip Solmaz Arkadaşımız katledildi. Bu arkadaşın katliamı üzerinde çok duruldu, fakat o zaman fazla bir sonuç çıkarılamamıştı. Orada sorumlu olan M. Şener'di. Ve yine Temel Cingöz-jandarma Genel Komutanlığında çalışan, 89-90 Şırnak'taki Botan'daki operasyonları yöneten, daha sonra Adana'ya giden ve orada DEV-SOL tarafından öldürülen-Bu kişi o zaman Batman'da binbaşısıdır, rafineyi korumakla görevlidir. Ayrıca Özel Harp Dairesi'nin de adamıdır. Daha o dönemde M. Şener'in bununla ilişkisi vardır. M.Şener'in devletle ilişkisi aslında daha o dönemde gelişiyor. Bu daha sonra ortaya çıktı. Ki bizzat kendisi Botan Arkadaşa şunu söylüyor, "Temel Cingöz'ü tanıyorum Batmandan. Çok iyi bir adamdır, demokattır. Kürdistanı da çok iyi bilen biridir." Botan arkadaş bunu söylediğinde tüylerim diken diken oldu diyor. Çünkü Temel Cingöz'ü en iyi bilen arkadaşlardandır. 89-90'da Botan'daki tüm operasyonları yöneten bir adamdır. Öyle sıradan biri değil ve bunun demokrat olduğunu,

iyi biri olduğunu söylüyor. Bu önemli bir ipucudur aslında, o dönemde M. Şener sorumlu ve Edip Solmaz bu dönemde katlediliyor. O zamanda işin üzerinde durmuştuk, fakat, fazla bir şey çıkaramamıştık. Bu arkadaşın katliamı bazı yönleriyle karanlıktı. Yani içerden bir elin buna hizmet ettiği biliniyordu. Fakat kim olduğunu çıkaramamıştık, işte daha sonra biraz aydınlanıyor ki, bunu gerçekleştiren de M. Şener'dir. Şimdi daha iyi anlaşılıyor. M. Şener'in durumuna gelince daha iyi anlatacağız bu olayı.

Parti Önderliği yurt dışına çıktıktan kısa bir süre sonra ülkeye bir talimat gönderiyor. Talimatı özü şuydu, "Gelişebilecek, güçlü arkadaşlardan 50 kişilik bir grup gönderin." Bu talimattan hemen sonra ikinci bir talimat geldi. Bunda, "Ne kadar aranan değerli arkadaş varsa gönderin." şeklindeydi. Birinci talimat geldiğinde şaşırılmıştık, çünkü bizim yurtdışıyla bağlantımız yoktu. Önderlik çalkalı çok kısa bir süre olmuştu ve talimat gelince, "Önderlik bu kadar kısa sürede bu imkanları yaratmış olabilir mi?" diye düşündük. Buna rağmen biz bazı arkadaşları hazırlayıp gönderdik. Diğerlerini de yavaş yavaş göndeririz dedik fakat ikinci talimatı alınca -250 arkadaş isteniyordu- "biz nasıl göndereceğiz-" dedik. İlk grupta, cezaevinden kaçırdığımız Kemal Arkadaş'ı, Ebubekir Arkadaş'ı göndermiştik. 250 kişiyi yurtdışında hiç imkanımız yokken ilişkimiz yokken Önderlik neye dayanarak istiyordu bunlar bizi oldukça şaşırtıyordu. Bunların güvenlikleri, masrafları, taşınımları nasıl sağlanacaktı? Üstelik de en iyi arkadaşlar isteniyordu. Biz de, "Zaten elimizde bu kadar adam var. 250 kişiyi gönderirsek, elimizde adam kalmıyor. Örgütsel krizi aşmaya çalışıyoruz. Eğer gönderirsek, nasıl aşacağız?" diye düşünerek "olmaz" dedik ve dolayısıyla talimatı yerine getirmedi. Bir talimat uygulanmak için, biz uygulamadık. Talimatı boşa çıkarmak, örgüt karşısındaki durumumuzu açığa çıkarıyor. Parti Önderliğinden gelen talimatı uygulamamanın anlamı nedir? Bu, Önderliğe, partiye yaklaşımımızı ortaya koyar. Yine göreve, talimata yaklaşımımızı ortaya koyar. İyi değerlendirilirse, konumumuzun hiç de iç açıcı olmadığı ortaya çıkar. Kavrayamadığımız noktalardan birisi de, bu durumda olanların, örgütsel krizi asla aşamayacaklarıdır. Ham hayalciliğimiz çok net görülüyor. İkincisi, eğer o talimata uysaydık, o kadar arkadaş daha sonra yakalanmazdı. Cezaevine giren arkadaşlar o dönemin kadroları, en değerli arkadaşlardı. Örgüt çalışmalarının dayandığı arkadaşlardı ve buna biz yol açmıştık. Eğer biz talimata uysaydık, bu kadar yakalanma olmayacaktı ve bugün hareketin durumu daha farklı olacaktı. Tutumumuz örgüte kaybettiren bir tutumdur. PKK'nin bir özelliği de sıfırdan yaratan, yücelten bir hareket olmasıdır. En belirgin özelliklerinden birisidir. Biz ne yapıyoruz? Bırakalım sıfırdan yaratmayı, varolanı dahi koruyamıyoruz. Hatta varolanı kaybediyoruz. Biz nasıl PKK'liyiz? PKK kazanıyor, biz kaybettiriyoruz. Hem de örgüte, devrime kaybettiriyoruz. Böylesi bir devrimcilik partinin taktik örgütlenmesinde yer alırsa, görev üstlenirse, acaba örgüte neyi yaşatır? O örgütü bitişe, tükenişe götürür. Örgüt-hangi düzeyde olursa olsun- böylesi bir devrimciliğe dayandırılırsa felç olur, tasfiye olur. Birçok arkadaş Önderlikte görev üstleniyor fakat kendisini taktik önderlikten ayrı görüyor. Taktik önderlik, merkezden en alta kadar bütün konuta kademesinin kapsar. Herkes de taktiği uygulamakla görevlidir. Belli bir sahada görev üstlenmiş, sorumluluk almış ama taktik önderliği eleştiriyor. Taktik önderlikten bir şey anlamadığı ortaya çıkıyor. Böylesi çarpık anlayışlar da var. Eğer taktik önderlik doğru kavranmazsa, ciddi sorunlar da çıkar Biri görevini yaparken, diğeri

yapmaz ve kendi görevini de başkasına devreder. O zaman taktik önderlikte ciddi sorunlara ortaya çıkar. O dönemde de çokça yaşanan durum budur. Birçok kadro olmasına rağmen işler belli kişilere havale ediliyor, onlar da Parti Önderliğine havale ediyor. bu durum günümüzde de yaşanıyor ve çok ciddi örgütsel sorunlara yol açıyor. Talimat geldikten sonra 50 arkadaş gönderildi. Geri kalan arkadaşlar gönderilmedi. Az önce belirttiğimiz nedenle gönderilmedi. Orada güya niyet iyidir. fakat niyetin bir şey ifade etmediği de açıktır. Niyetlerle hareket edilmez. Niyetin iyi veya kötü olması sonucu değiştirmez. Mesele bu değildir, mesele örgüt adamı olup almama meselesidir. Bu grup aktarılırken, Önderlik Beni de çağırırdı. Şunu belirtti; "Bu biçimiyle fazla sonuç alınamaz. Eğer ısrar edilirse, yersiz kayıplara yol açar ve altından kalkamayız. Onun için gidin, bazı özel tipler var-Süleyman, Fatma gibi- onları gönderin. Öncelikle bunları çıkarın, merkez gelsin. Ülkede geçici bir merkez oluşturun, işleri bunlar idare etsin. Biz burada bu grubu yetiştirip gönderene kadar idare etsinler yeterlidir. Fazla bir şey istemiyoruz." Ben henüz yolda iken Hayri Arkadaş yakalanıyor. Kızıltepe'de düşmanın eline geçiyor. Bu, Mazlum Arkadaş'tan sonra ikinci darbeydi bizim için. Çünkü Mazlum Arkadaş'dan sonra dayanabileceğimiz kişi oydu. Ki Mazlum Arkadaşın yakalandığı için katılamadığı toplantıda Siverek'e müdahaleyi Hayri Arkadaşın yapması kararı alınmıştı. Yakalanma Siverek'e müdahaleyi de boşa çıkardı ve yapamadık. Fatma, Önderliğin yurtdışına çıktığını bilmiyordu. bu yüzden-eğer bilirse çıkmayacaktı-ona söylemeden, ilk önce kendisini sınıra kadar götürdük ve hem nereye gittiğini hem de Önderliğin yurtdışında olduğunu burada söyledik. Onu geçirdikten sonra Süleyman'ı geçirdik çünkü onun durumu da tehlikeliydi. Biz sorunlarla mı, düşmanla mı, bunlarla mı uğraşacaktık bilemiyorduk. Tehlikeli bir noktadaydık. Bu yüzden ilk bunlar çıkarıldı. Parti Önderliğinin talimatı gereği yeni bir merkez oluşturuluyor ve her bölgeye bir arkadaş gönderiliyor. Görev, varolan ilişkileri yaşatmaktır. M. Şener de Batman bölge sorumlusuydu. Oluşturulan geçici merkez üyelerinden birisi de kendisiydi. Çıkan merkez üyeleri de hudut üzerinde üslenecekti. Geçici merkezle ilişki içinde hatta yakın bölgelerde direk ilişki içinde çalışmalar yürütülecekti. Ayrıca Parti Önderliği, M. Karasungur Arkadaşın Siverek çalışmalarının başından alınarak Doğu Kürdistan'a gönderilmesini söylemişti. Çünkü artık Siverek'te yapılacak bir şey kalmamıştı. Hatta faaliyetlerin sonuçlarından dolayı eleştirilmişti. Doğuya gönderiliyordu. çünkü şahlık rejimi sona ermiş ve boşluk doğmuştu. Kürt hareketinde bir kıpırdanma vardı. Hem oraya ulaşmak, hem de oluşan yeni imkanlardan yararlanmak, orayı yedek saha olarak hazırlamak amaçlanıyordu. Her ne kadar K. Güney'de bir saha açılmışsa da orada da bir sahanın açılması olumlu olacaktı. Eğer K. Güney sahası kapanırsa, güçleri oraya çekmek, eğitmek ve örgütlemek planlanıyordu. Bu da Parti Önderliğinin bir tarzıdır. Öngörülü çalışma tarzıdır. Hiçbir zaman yetinmemesi, geniş hareket serbestisi yaratması, yedekler yaratmasıdır. Her türlü tehlikeyi göğüsleyebilecek tedbirleri önceden almasıdır. O günden beri çok yönlü tedbirlerin geliştirmesi söz konusudur. Tabi biz bunları düşünemiyorduk. Önderlik hareketin boğulmaması için gereken tedbirleri alıyordu. M. Karasungur Arkadaş da küçük bir grupta o sahaya gönderildi. 80'lere geldiğimizde durum buydu. Bu 50 kişilik grup yurtdışına çıkar çıkmaz Önderlik eğitimi başlattı.....Dikkat edilirse, Parti Önderliği bugün çaresiz

olmadığını belirtiyor. Önderliğin örgütsel sorunlar ciddi bir boyut kazanınca, örgütün, devrimin geleceği tehlikeye girince görmesi, duruma çare araması ve en zor koşullarda, güvensizlik ortamında en güçlü çareyi bulması söz konusudur. Yurtdışına çıkışla bu temeldedir. Bu tarihi bir karardır. bu kararı almak zordur, çünkü, çıktıktan sonra dönememek de vardır. Tarihte birçok halk, hareket, önder yurtdışına çıkmıştır ve bunların büyük bir kesimi bir daha dönmemiştir. Mülteci durumuna düşmüşler yada erimişlerdir. Böylesi tehlikeler göze alınarak bu çıkış gerçekleştirilmiştir. Çıkarken tek bir ilişki yoktur. Bu çıkış, Ankara'dan ülkeye girişle kıyaslandığında çok daha zordur. Ankara'dan ülkeye dönüşe kadar zor olsa da ülkeye, halka dönüştür. Ama bu çıkış hiç bilinmeyen bir alana, hiçbir ilişkinin olmadığı bir alana çıkıştır ve neyle karşılaşılacağı belli değildir. Adeta karanlığı atılan bir adımdır.....Bu akrabalık ilişkisine dayanılarak çıkış yapılır. Kubani'de bu ailenin yanındayken, uzun süre, geceli-gündüzlü dışarı çıkmaz. Çünkü duyulur da yakalanırsa, hem kendisi gider, hem de aile gider. Dolayısıyla da bir halkın geleceği karartılmış olur. O ailenin fedakarlığını, dostluğunu da unutmamak gerekiyor. Bugün belki birçok aile dost olmuştur fakat o ailenin hizmeti gerçekten önemlidir. Bu ailenin olanaklarına dayanılarak Şam'a gelinir. O dönem Suriye'de Müslüman Kardeşlerin de at oynattı bir dönemdir. Bu örgütün Türkiye MİT'ile de ilişkileri ünlüdür. Suriye oldukça karışıktır ve kaçak dolaşmanın da riskleri büyüktür. Ama buna rağmen o ailenin olanaklarıyla kaçak olarak buraya ulaşılır. Ulaşıldıktan sonra Demokratik Cephe ile ilişki kuruldu, Filistin Demokratik Cephesi ile görüşmelere başlar. Daha sonra bazı Filistin örgütleriyle de görüşme yapılır. Filistinliler ciddiye alamaz çünkü Kürdistanlı bir örgüttür. Barzani'nin MOSSAD,CIA ile yaptığı görüşmeler olumsuz etki yapmıştır. Bu sahada Filistinliler Kürtlere zerre kadar değer vermez ve güvenmezler, kuşkulu bakarlar. Çünkü, Barzani'nin Filistin'in düşmanı İsrail'in gizli haber alma teşkilatı MOSSAD ile ilişkileri var ve Parti Önderliği'ne de kuşkulu bakıyorlar. İkincisi, birçok gücün PKK ve Önderlik hakkında Filistin örgütüne yazdığı mektup var. Bu mektuplarda kimisi Türk MİT'inin örgütlediği hareket der, kimisi ABD'nin örgütlediği hareket der, kimisi şöyle gericidir, böyle karşı-devrimcidir der vs. ne kadar sıfat varsa, hepsini PKK'ye ve Önderliğe yakıştırmışlar. Bütün bunlardan ötürü bu örgütler Parti Önderliği ve PKK'yle ilişkiye geçmek istemezler. Kuşkulu yaklaşırlar ve bunu da pek belli etmek istemezler. Parti Önderliği tartışma geliştirip PKK ve Kürdistan gerçeğini anlatmaya, bu temelde bazı imkanlar koparmaya çalışır ama bunlar yanaşmazlar. Parti Önderliği buna rağmen bir imkan koparmadan ayrılmayı istemez. İsrar eder, sonunda biraz da Parti Önderliğini başlarından savamayacaklarını anlayınca, "Bir grup getir" derler. Bu sözü zor bela alıyor ve kimlik istiyor, bu gelenleri geçirmek içindir. Bunlar "Kimlik vermeyiz fakat getirirseniz getirin" diyorlar. Aslında bunu söylerken kimliksiz getiremeyeceğini düşünüyorlardı. "Ta Türkiye'den Lübnana üstelik Suriye'nin içinde bulunduğu koşullarda getirmek mümkün değil." diyorlardı. Parti Önderliği bu sözü yarı-buçuk aldıktan sonra bize o talimatı göndermişti. Yani Filistinlilerle ilişki zorla kuruluyor. Buradan şunu çıkarmak gerekiyor, bir aile ilişkisi iğne ucu kadar bir ilişkidir. Önderlik iğne ucu kadar bir ilişkiden, dev gibi bir olanağı yaratıyor. Olanağı yaratmakla da kalmıyor, bir halkın geleceğini bu ilişkiye dayanarak kuruyor, örüyor ve bugünkü düzeye getiriyor. Bu da PKK'nin ve Önderliğinin çok önemli bir özelliğidir. En ufak bir

imkandan dev gibi olanaklar yaratmak. Bir de kendimize bakalım, bırakalım iğne ucu kadar olanaktan bu kadar gelişme yaratmak, elimize verilen dev gibi olanakları kullanmayı bilemiyoruz. Bu olanaklarla oynuyoruz, tüketiyoruz ama kendimize rahatlıkla PKK'li diyoruz. Böyle, PKK'li olunamayacağı açıktır. Eğer PKK'li olunacaksa, PKK tarzını esas almak şarttır. Yani kazandırılması, en ufak bir imkanın geliştirilmesi, örgütlü mücadelenin, halkın bundan yararlandırılması gerekir. O zaman PKK'li olunabilir, başka türlü olunamaz. Yine burada PKK Önderliği'nin bir özelliği daha ortaya çıkıyor; Koparıcı tarz. El attığı bir işi sonuna kadar götürme ve ondan mutlaka sonuç alma. Filistinlilere yaklaşımı bu şekildedir. Biz ise olabilecek bir işi bile birçok bahane sıralayarak, rahatlıkla bir tarafa bırakabiliyoruz. Bu koparan, sonuç alan tarz değil, sonuç almayan tarzdır. Ama PKK'liyiz ve böyle PKK'li olunamayacağı çok açık.

Parti Önderliği bu grubu yine o ailenin imkanlarına dayanarak bu sahaya aktarıyor. Bu sahaya aktardığında bir kısmını Demokratik Cephe'nin kampına yerleştirirken, bir kesimini de El Fetih'in kampına yerleştiriyor. Tabi ki grubu bu tarzda ulaştırdığında Filistinliler çok şaşırıyor. Nasıl başarılı olduğunu soruyorlar, anlatılıyor fakat inanmıyorlar. Gerçekten de o zaman Suriye'nin koşulları çok tehlikelidir. Bir yerden bir yere hem de kimliksiz adım atmak oldukça tehlikelidir. Parti Önderliği'ni o zaman dikkate alıyor ve anlamaya çalışıyorlar. Parti Önderliği de ölçülülüğü dikkate alarak gerçekliği kavratmaya çalışıyor. Grubu iki ayrı örgütün yanına dağıtmasının nedeni, eğer FDC'ne verse, FDC'nin şantajı başvurma olasılığı vardır. Bunun olmaması için başka bir örgütün yanında yer açıyor. Bu da önemli bir tarzdır. Eğer tedbir alınmazsa, birçok güç rahatlıkla oyun oynayabilir, şantaj yapabilir. Ve birçok örgüt bağımsızlığını yitirmişse, bu şekilde yitirmiştir Parti Önderliği tarihten ders çıkaran bir önderlik olduğu için birçok örgütün başına gelenin PKK'nin başına gelmemesi açısından baştan bu tedbirleri alıyor. Nitekim FDC daha sonra bunu öğrenince, farklı yaklaşıyor. Eğer tedbir alınmasaydı, FDC bir takım hesaplar yapabilirdi. Bu grup, bu sahaya taşındığında, daha önce yaralanarak Diyarbakır'da hastaneye kaldırılan bir unsurumuz vardı. Bunu kaçırıp alçılı haliyle sınırdan Beyrut'a geçirmiştir. Elazığ'lı Halil Dursun diye biri. Önderlik Beyrut'ta bir yandan bunun her türlü ihtiyacını karşılıyor, diğer yandan varolan ilişkilere biraz daha nitelik kazandırmak, yeni ilişkiler açmak, kamplara getirilen arkadaşların hem güvenliklerini sağlamak, hem de eğitimlerini sağlamak amacıyla çalışmaları yürütüyordu. Bu çalışmalar sırasında tabi ki Süleyman ve Fatma'nın sorunları yaşanıyor. Süleyman, El Fetih kampında arkadaşların üzerine gidiyor, birçok arkadaşın onuruyla oymayarak çökertiyor. Bunlardan biri Delil Doğan, biri Seyfettin Arkadaştır. Önderlik bir yandan Süleyman ve Fatma'nın tahribatlarıyla, kendileriyle, onları kazanmakla uğraşılıyor, bir yandan Filistinlilerin olumsuzluklarına karşı duruyor, arkadaşların onlara yaklaşımlarının önüne geçmeye çalışıyor, diğer yandan da grubu eğitmeye çalışıyor. Bütün bunları tek başına yapıyor. Bu grubun içerisinde Agit Arkadaş, Kemal Arkadaş, Mehmet Sefgat Arkadaş, Delil Arkadaş vardı. Ayrıca oluşturulan geçici merkezi güçlendirmek amacıyla iki arkadaşı özel yetiştiriyordu Önderlik. Ancak bu Arkadaşlardan birisi ülkede kendi acemiliği yüzünden yakalanınca, bu çalışma da boşa çıktı. Bundan sonra grubun ülkeye geçiş hazırlıkları başladı. Bu geçiş önemliydi. Parti Önderliği bu grubu birçok riski göze alarak hazırlamıştı ve bu grupla ülkeye müdahale edilecek, örgütün, halkın kaderi

değiştirilecekti. Çünkü o zamana kadar süreç biraz baş aşağı gitti. Bu grupla tekrar bir kalkış geliştirilmek isteniyor. Ve devletin o zamana kadar PKK'yi bitireceğine dair büyük umutları vardı, haksız da değildi fakat devletin yurtdışına çıkıştan haberi yoktu. Onun için de "PKK'nin nasılsa yurtdışı bağlantısı yok, nefes alma olanağı yok, her tarafı kuşatılmış, tecrit edilmiş, örgütlenmesini geliştirememiş, varolan örgütlemesi de büyük darbe yemiş, gidişat tasfiyedir."Devlet bundan biraz emindir. Geçiş hazırlıklarının zamanında tamamlanmaması Önderlik tarafından sert eleştirildi. Çünkü grubun en kısa sürede geçirilmesi gerekiyordu. Yol açılıp ilk grup çıktıktan sonra 2. grupta çıkacaktı. Bu grupta Kemal Arkadaş da vardı. Oysa ki bu arkadaşın ülkeye gitmemesi kararı alınmıştı. Sınırdaki arkadaşın neden gittiği sorulduğunda, Fatma'nın olduğu yerde kalınır mı? "cevabını verdi. Ve daha sonra yaptığımız konuşmalar da bazı hususlara değindi. Gerçekten de Kemal Arkadaşın Fatma'ya duyduğu tepki öyle küçümsenecek bir tepki değildi. Fatma'nın yaklaşımı insani değil, her türlü alçaklık var içinde Parti Önderliği'ne ihanet var içinde. Kemal Arkadaş bunu biliyor, görüyor ve tepkiyle karşılık veriyor. Gitmesinin doğru olmayacağı belirtildiğinde, arkadaş kabul etmeyerek gitti. O dönemde, çıkış dönemindeki gibi maddi zorlukları yaşıyorduk. Halkın geleceği bu grupta yatarken, grubun güvenliğini sağlamak için silah alacak paramız dahi yoktu. Bu arkadaşların hepsi silahsız hatta aç gelmişti. Sınırdaki da -ay ışığı olduğundan beklerken paramız olmadığı için günlerce aç beklediler. O zaman yalnızca uzaktan merhabalaşılmış bir insandan arkadaşlara ekmek almak için borç para alınmıştı. Kemal Arkadaş durumu bildiği için geçerken ona para göndermesini söyledik ve ancak 9000 lira gönderebilmişti. Sınara gönderilen para da on bin lira olunca, borç alınan adama parası veriliyor. Adam para olmadığını anladığı için almak istemiyor. Kemal Arkadaş daha sonra 3000 lira daha gönderince adam kalan 1000 lirası da veriliyor. Adam davranışlarından diğer örgütlerden olmadığını çıkarıyor. Daha sonra ise APOCU olduğunu çıkarıyor. Birçok arkadaş halktan partiye, yetkisine dayanarak pek çok şeyi hem de borca alabiliyor. Ancak aldığı şeyi götürüp vermiyor yada kırıp döktükten sonra üzerine atıyor. Bu PKK'nin ahlaki değildir, kimsenin de hakkı değildir. Bu PKK'ye yapılabilecek en büyük kötülüklerden biridir. İstiyorsun, insanlar veriyor. Veremiyorsan en azından özür dileyeceksin veya almışsan, zarar vermeyeceksin. Bazen elde olmadan zarar verilebilir. O zaman ya kendin tamir edersin, yada ne kadar tutuyorsa ödersin.

Diyarbakır'da Kemal Arkadaş'la Fuat Arkadaş 3 gün aç kalıyorlar, kalacak yerleri de yok. Diyarbakır Surlarının üzerinde yatıyorlar. 4. gün Muhterem Biçimli'yle karşılaşıyorlar. Cezaevinden Kemal Arkadaş'ı tanıyan, seven biri. O zamana DDKD'deydi. Arkadaşları lokantaya davet ediyor, Kemal Arkadaş, kendilerinin daha yeni lokantadan çıktığını söylüyor. Tüm ısrarlarına rağmen gitmiyor ve daha sonra Fuat Arkadaş, "Neden yaptın bunu? Üstelik açız, dört gündür yemek yememiştik. Hem de kendisi teklif etti. "Kemal Arkadaş, Fuat arkadaş'a "Dua etki şuanda yanımda silah yok. Eğer olsaydı, seni vururduk. Sen ölümü hak etmişsin ve onursuzsun. Ben bu hareketin onurunu nasıl bir yemeğe satabilirim? Evet beni tanıyabilir, sevebilir de. Ama yarın bunu başka yerde anlatırsa, bu benim için ölümdür. Ben midem için bu hareketin onurunu ayaklar altına alamam. Ama sen bir tas çorbaya bizi satabilirsin. Kusura bakma ben bunun yapamam. "İşte bir örgüt adamının tutumu budur. Örgüt adamı, örgüte zarar veremez, örgütün

prestijini, onurunu her şeyin üstünde tutar. Ama birçoğumuz kendimizi düşünmekten başka hiçbir şey düşünmüyoruz. Bize zarar gelmesin, örgüte ne olursa olsun, arkadaşına ne olursa olsun. Bu, PKK'nin ahlakı değil ki, biz buna ahlaksızlık diyoruz. Yine arkadaşlar sınırı geçerken borç para da almıştık önceden ama elimizden geldiğince parayı ekmeğe vermemeye çalışıyorduk. Sıkıntıdaydık ve açlığı göze alıyorduk, onursuzluğu göze alamazdık. İsteseydik, oradan bir Kürdün kapısını çalıp ekmek de isteyebilirdik. Ama bunu yapamazdık çünkü PKK'nin ahlakı buna müsaade etmezdi. Yapsaydık, küçülmüş olurduk, örgütü küçültmüş olurduk. Gizli kaldığınız için biri görüp ihbar etse hesabı verilemezdi. Bir yemek için, mide için hem de böyle bir grup tehlikeye atılamazdı. Bunun sorumluluğu çok ağır olurdu. Ancak arkadaşlar bunun üzerinde ne kadar düşünüyor? Birçok grubumuzun çok basit nedenlerle imha olduğunu arkadaşlar bilir. Hem de belirtilen nedenden ötürü. Bu sorumsuzca bir yaşamdır, PKK yaşamı değildir.

Grup sağlam bir şekilde ülkeye gitti. Grubun önünde çok kapsamlı görevler vardı ve grubun sorumlusu da Kemal arkadaştı. Önderlik daha sonra yeni talimatlar gönderdi. Grubun önündeki görevler; 1-Siverek'e müdahale etmek. Yaşanan taktik dışılığı gidererek, taktiğe işlerlik kazandırmak. Bununla silahlı propagandanın görevlerinin başarılması, birliklerin geliştirilmesi ve buradan gerillaya ulaşılmasıydı. 2-Örgütsel krize müdahale ederek, bu krizin giderilmesi. Örgütü yeniden inşa etmek, örgütün merkezileşmesini en üstten en alta kadar sağlamak. 3- Gerilla hazırlıklarını yapmak, uygun alanlarda gerillayı geliştirmek. Böylesi kapsamlı görevleri vardı. Kemal Arkadaş Siverek'e gittikten sonra Parti Önderliği'ne bir mektup yazdı. Özü şuydu; "Bu işin sorumluları kimse, yakalarına yapışıp hesap sormak istiyorum. PKK adına burada neler yapılmış? PKK'ye ancak bu kadar düşmanlık yapılabilir. Kim bunu yaptı?" Parti Önderliği de zaman zaman belirtir, o mektup Siverek'in içinde bulunduğu durumu, bu durumun nedenlerini ve bunun sorumlularını ortaya koyar ve büyük bir öfke vardır. Bunu kabul edemez, kısmi müdahalede bulunur. Olumsuz gidişatın önünü biraz alır. Oradan hızla Batman'a geçer. Oradan da kuzeye, Dersim'e ulaşması gerekmektedir. Ayrıca giden grupların yerleştirilmesi, üslendirilmesi ve giderek önlerine o planların konulması gerekiyor. Batman'dan giderken yanında Agit ve M. Can Yüce Arkadaş var. M. Can Yüce Arkadaş o zaman ülkede kalan geçici merkezden bir arkadaş. Giderlerken karşılarına asker çıkıyor-ki hala bunun tesadüf olup olmadığı belli değildir. Kemal ve M. Can Yüce Arkadaşlar hızla giden arabadan atlayarak bayılıyorlar Agit Arkadaş ise arabanın sürati biraz kesilince atlıyor ve onun da kolu falan kırılıyor. Daha sonra gizlenerek kendisini kurtarıyor. Ama asker Kemal ve M. Can Yüce Arkadaşları yakalıyor. Tabi Kemal Arkadaşın üzerinde bir sürü belge var. Düşman Kemal Arkadaşı tanıyor, belgeleri hemen incelemeye alıyor. Bu belgelerden grubun yurtdışına çıktığını, kapsamlı eğitim çalışmalarını ve ülkeye grup gönderildiğini öğreniyor. TC bunu öğrenince, darbeyi erkene alıyor. Bazı güçler daha sonra suçlamışlardır, "12 Eylül'ün nedeni PKK'dir" diye. 12 Eylül'ün geliş nedeni elbette ki PKK'nin geliştirdiği mücadelenin kendisidir, yol açtığı gelişmedir. 12 Eylül belki biraz daha geç gelecekti fakat gelecekti. Erken oldu çünkü her ne kadar Kemal Arkadaş yakalamış olsalar da büyük bir ihtimalle grup belli bir atılımı gerçekleştirebilirdi. TC tam da sonuç aldığına inanmışken, hareketi boğup, bitirdiğini

düşünürken PKK'nin çareler ürettiğini, yeni bir kalkışın eşiğinde olduğunu görüyor buna imkan tanımamak için cunta iktidara el koyuyor. O zaman da Parti Önderliği yeni bir tarihi karar veriyor. İşleri bu tarzda sürdürmenin kesinlikle yıkım olacağını, bunun için de yapılması gerekenin geriye çekilme taktiğini izlemek olduğunu söyledi. İşte bu çerçevede gücün dışarı alınmasına karar verildi. Şüphesiz tümünden boşaltma olmayacaktı. Varolan ilişkilerimiz yaşatılması açısından bazı gruplarımızın kalması gerekiyordu, yine daha sonra ülkeye dönüş açısından, bağlantılar açısından. Bu birimlerin önüne ciddi görevler konulmamıştı. Kendilerini ve ilişkileri yaşatacaklardı o kadar. Zaten daha fazlasını da yapamazlardı. Bu karar verildikten hemen sonra uygulamaya konuldu. Bu gücün sağlıklı çıkarılması, kayıp verilmemesi, dışarıda üslendirilmesi, güvenliğinin eğitiminin sağlanması, hazırlanıp tekrar ülkeye taşırılması ciddi bir meseledir. 300 civarında arkadaş çekildi. Tabi bu gücü bu sahada barındırmak için Filistinlilerle ilişkiler biraz daha geliştirildi. Diğer Filistinli örgütlerle ilişki geliştirildi. Bu güç kazasız belisiz ulaştırıldı. Bu çok büyük bir çabayla mümkün olmuştu, zaman da aldı. Gruplar bu sahaya çekilirken Semir denen unsur Terzi Cemal'i kurtarıyor. Arkadaşlar, Araban'da bundan şüphelenip tutukluyorlar. Semir, "Ben bunu tanıyorum, ajanlık durumu yoktur" diyerek serbest bırakıyor. Bunun dışında geri çekilmede yaşanan önemli bir olay da çekilmesi gereken bazı arkadaşların gelmemesi oldu. Onlardan birisi Zeki Palabıyık Arkadaş'tı. İlk grupta çıkması gerekirken, Davut(Resul Altınok), arkadaşına ajanlık damgası vurarak Mardin'e yolluyor. Mardin'deki arkadaşlara da "bunun durumu kuşkuludur, dikkat edin, bir yere göndermeyin" diyor. Ve Mardin'deki arkadaşlar da göndermiyorlar. bunu 2. geri çekilme kararı alındığında öğrendik. Arkadaş o alanda en değerli arkadaşlarımızdan birisiydi. Zeki Arkadaş Davut'un durumunu gördüğü için, partiye bildireceğini düşünerek göndermiyor. Arkadaş, Mardin'de bu durumu fark ediyor ve ezikliğini de duyuyor. Daha sonra çatışmasında sırf ajan olmadığını kanıtlamak için bile bile ölüme gidiyor. Ve o arkadaşın şehadeti böyle gerçekleşiyor. O adam bu arkadaşın katilidir. Bir diğeri, Karakoçan'da yine bu unsurun sebep olduğu bir şehadet yaşanıyor. Sakine Kırmızıtaş arkadaş bu unsur tarafından katledilmiştir. Bu arkadaş da, durumunu gördüğü, ortaya çıkarmaması için katlediyor. Bu arkadaş da, durumunu gördüğü, ortaya çıkarmaması için katlediyor. Bunlar bu süreçte yaşanan önemli durumlardır. Dikkat edilirse, PKK bu arkadaşların onurlarını durumlarını incelemeye, araştırmaya aldı ve en sonunda bu arkadaşların onurlarını iade etti. Ajan olmadıkları, tam tersine bunları katledenin bir canavar olduğu ortaya çıktı. Burada da bir sonuç çıkıyor. Demek ki PKK sonunda gerçeği mutlaka ortaya çıkaran bir harekettir. PKK biraz kavranırsa, PKK saflarında hiçbir arkadaşın endişe tanımaması gerektiği ortaya çıkar. Birçok arkadaş "Ben doğruyu dayatırsam, bana ajanlık damgası vururlar" endişesini taşıyor. "Doğruyu dayatırsam, beni harcayabilirler, ajanlıkla yargılayabilirler. En iyisi ses çıkarmayayım" diyebiliyor, sessiz kala biliyor. Belki kendisi fiziki olarak kurtuluyor ama olan örgüte oluyor. Ajanlık damgası yememek, hain olarak ölmek için sessiz kalıyor. Bir örgüt adamının tutumu bu olamaz. Örgüt adamı, örgütü için yaşayan adamdır. Örgüte zarar gelmesinin istemez. Bu tehlike varsa, ortadan kaldırmak için gerekirse hayatını ortaya koyar, gerekirse ajanlığı da kabul eder. Bununla ajan olunmaz. Olunmadığı verdiğimiz örneklerde rahatça anlaşılır. Diyeceksiniz ki "Bu tarzda

öldürüldükten sonra itibar iade olsa ne olur?" Öyle değildir. Bir devrimci devrim için yaşar, devrimi ilke alır, devrim için yaşar, devrim için ölür. Devrim için ölen yaşayandır. Ha açık düşman tarafından vurulmuş, ha sızan düşman tarafından vurulmuş, bir devrimci açısından hiç fark etmez. PKK'de hiçbir şeyin gizli kalmayacağı, örtbas edilmeyeceği bilinirse, hiç kimse kişisel endişeye kapılmaz. Rahatlıkla örgüte gelecek zararın karşısına dikilir, örgütü sonuna kadar korur. Geri çekilmede yaşanan bu tip sorunlar önemlidir. Bunun dışında herhangi bir kayıp verilmeden geri çekilme gerçekleşti. Yurtdışına çıkan bu gücün içinde bulunduğu durum önemliydi. Bir kesimde, "Yurtdışına çıktık, artık dönmez, orada kalırız" anlayışı vardı. Bir kısmı da o kadar yoğun sorunlar içinden çıkmış ki rahatlıkla, nefes alıyor, ortamı rahat buluyor, kendisini yitiriyor. Çünkü yükten kurtulmuş. Semir gibilerin durumu ise daha farklı. Bilinçli çaba içindeler. Geçen yapının bunalımlı, örgüt olayından kopmuş, partiden epey uzak, oldukça sorunlu bir yapı olduğunu biliyor. Bu yapıyla oynanırsa, rahatlıkla bir daha ülkeye yüzünü dönmez. O, bunu görüyor ve işletmek istiyor, örgütü bu tarzda bitirmek istiyor. Bir kısmı da "çıktık, kısa bir eğitim aldıktan sonra ülkeye döneceğiz" diyor. Yani, bu çıkışın ne anlama geldiğini tüm yönleriyle kavrayan, kimse yoktur. Bunlar göz önüne getirilince, yapıda ne kadar tehlikeli boyutta sorunların yaşandığı görülür. Parti Önderliği tüm çabasını bu yapıyı düzeltmeye verdi. Ve bu yapıyı kazanmak, diriltmek gerçekten çok zordu. Bir kesimi psikolojik olarak yıkılmıştı. Bu duruma düşen insanları yaratmak kolay değildi, yeniden devrime, mücadeleye kazandırmak ruh, enerji, inanç, güven vermek bir meseledir. Adeta Kürdistan'a girişte yaşadığımız sorunların bir benzeri yaşanıyor. Parti Önderliği gecesini gündüzüne katarak bu yapıyla uğraştı. Semir o dönemde bulunduğu kampta arkadaşlar çeşitli kamplara daraltılmışlardı, FDC, El Fetih, Cephe Lidal....arkadaşların moraliyle oynuyor, bunalıyor, inançsızlığı geliştiriyor. Terzi Cemal de bu kamptadır. Durumu fark edilince, o kamptan çekiliyor. Semir alındıktan sonra Terzi Cemal biraz düzeltme yapıyor değerlendirme şu oldu, "Demek ki bunu bu duruma getiren Semir'dir. Onun etkisinde kalmış." Aslında birlikte yaptıkları, o günkü koşullarda tespit edilememişti. Ve çok usta, Semir ayrılınca hemen 180'lik bir dönüş yaptı. İşte bizleri yanıltan da o oldu. Parti Önderliği, yapının her yönlü ihtiyacıyla uğraşırken, diğer yandan bunlardan gelecek tehlikelere karşı yoğun bir tedbir, faaliyet geliştiriyor. Filistinlilerin yaklaşımı ise ayrı bir sorun. Ciddiye almıyorlar. Parti Önderliği hem onlardan gelebilecek olumsuzlukları önleme hem de yapıda gelişebilecek tepkici anlayışlarla karşı karşıya kalıyor. Bir de dış güçlerin yoğun bir baskısı var. Hareketin ideolojisiyle, politikasıyla, hatta örgütsel varlığıyla oynamak istiyorlar. Bu dönemde yurtdışında, başkalarının sahasında, tamamen başkalarının imkanlarına dayanarak yaşamak zor olduğu gibi, bir örgütün bağımsızlığını bu şartlarda korumak çok daha zor bir olaydır. Eğer insanlığa, sosyalizme, halka, vatana, yoldaşlığa bağlılık olmazsa, bırakalım örgütü yaşatmayı, kişi olarak kendini yaşatmak çok güçtür. O dönemde çeşitli baskı ve şantajlar gelişti. Reel sosyalist devletler, klasik komünist partiler, sağdaki örgüt ve devletlerin şantajları. Boyun eğdirtme, teslim alma, yedeğine alma gibi çalışmaları var. bu sahada yine Parti Önderliği'ne suikast girişimleri oldu. Öldürmekten çok, ürkütüp sindirerek teslim almaktı. Bunu yaparken insanda sinir diye bir şey bırakmıyorlar. Birçok şeyi bir anda işletiyorlar, insan neyin ne olduğunu kestiremiyor. Lübnan sahası oldukça karışık

ve tehlikeli bir sahadır. Her türlü devletin, örgütün, istihbaratın cirit attığı bir sahadır. Yine Türk devletinin bazı çalışmaları var. Hareketin bu sahaya çekildiğini öğrenince, ekip gönderdi.....Bu sahaya geliyor. Bu sahada Irak istihbaratı güçlüydü. Irak-Türkiye istihbaratları birleşerek bize ortak bir darbe vurmak istiyorlardı. Bu çalışmaya karşı örgütü, arkadaşları korumak ayrı bir meseleydi. Türkiye, bu sahaya geldiğimizi öğrenince, Filistinlilere yaklaştı. Filistinlilerse bizi şantaj aracı olarak kullandı bizimle ilişkilerini kullanarak, Ankara'da FKO bürosunu açtılar. Nasıl açtıldılar? Önce Parti Önderliği ile bir röportaj yaptırıp, bunu gazetelerinde tam sayfa olarak verdiler. Filistinliler, PKK'ye her türlü yardımı sunacağını ilan ettiler. Tabi Türkiye bunu görünce paniğe kapıldı, ürktü ve hemen Filistinlilerle ilişki aradı. "PKK'ye yardımcı olmayın, ne isterseniz yaparız" dediler. Filistinlilerin ilk istediği de büro açmak oldu. Tabii ki bunlar da Türkiye'ye bazı tavizler verdi. Üzerimize bazı anlaşmalar yaptılar, PKK'ye yardımcı olmama, tek bir silah vermeme, PKK'yi Kürdistan'a çevirmeme o sahada tutarak bitirme. Fetih bu planı onaylayarak, TC'ye destek sunarken bazı güçler redederek, onları tehdit ettiler ve bizi de bu durumdan haberdar ettiler. Böylelikle biraz önüne geçilmiş oluyordu. Bilindiği gibi 12 Eylül öncesi, KUK'un saldırıları olmuştu. Bizden 40'a yakın arkadaşı vurmuştu. Bunun altından da Semir çıktı. KUK'la çatışma sürdüğü bir sırada güya Kurtuluş Örgütü araya giriyor, Ankara'da bir görüşme sağlıyor, bizim adımıza Semir gidiyor ve birlikte bir bildiri hazırlıyorlar. Bu bildiriden dolayı arkadaşlar çatışmayı durdururken, KUK fırsat bilerek saldırıyor. En büyük kaybı o zaman yaşıyoruz. Bundan hiçbirimizin haberi yoktu. Daha sonra öğrendik ki Semir yapmış. Aslında bildiri dağıtıldığında, MİT'in dağıttığını sandık. Bu ülkede birçok karışıklığa yol açmış. KUK o zaman 33 arkadaşı vurdu. Bu mesele yaşanırken, Lübnan sahasında da bazı klasik partiler görüşme isteğinde bulundu. Görüşmeye ben gittim ve mevkimi sorduklarında PKK'li olduğumu söyleyince, yalnızca politbüro ile görüşme yapacaklarını söylediler. Bende "Siz komünist değil, ağasınız. Ağalar köylülerle oturmaz. Kusura bakmayın, ben kalkıyorum." Mecbur kalınca şunu söylediler, "Biz Kürdistan'ın temsilcileriyiz. Bu izni Sovyetlerden almışız. Bizim onay vermediğimiz bir hareketin gelişme şansı olamaz. Sovyetlerle ilişki kuramazsınız. "Bu defa ben, "Kürdistan'ın temsilcileri biziz. Sizi de sovyetleri de tanımıyoruz. O yol bize gerekli değil. Açarsak açarız, açamazsak varsın ölelim. Kendi yolunu açamayan bir halk ölümü hak etmiştir. Siz, komünistiz diyorsunuz, proleteryanın zincirlerinden bahsediyorsunuz, bizim o zincirlerimiz de yok. Biz kaybedeceğimiz her şeyi kaybetmişiz, elimizde bir şey kalmamış. Neden pişman olalım?"Ayrıca, "Siz, Türkiye'de sıkıyönetim var, bunlar kaçmış, olanakları yok, zor durumdadır, biraz üzerlerine gidersek teslim alabiliriz diyor ve buradan hareket ediyorsunuz. Kusura bakmayın, belki başka hareketlere bunu yapmış olabilirsiniz ama biz PKK'yiz. Sıkıyönetim olduğu doğrudur, sıkışık olduğumuz da doğrudur ama uşaklığa mecbur değiliz. Biz uşaklığa karşı mücadele ediyoruz. Uşaklıktan çıkmak için bu zorlukları yaşıyoruz. Bu zorlukları bir uşaklıktan çıkıp, başka bir uşaklığa girmek için yaşamıyoruz." dedim. Biliyorsunuz, Filistinlilerin ilişkileri Sovyetlere, komünist partilere dayanır. Ve bu partiler de sözümona Ortadoğu'nun en güçlü komünist partileri, Sovyetlerin esas aldıklarıydı. Buna dayanarak konuşuyorlar. Yani, "Filistinlilerin yanındasınız, istersek sizi oradan atabiliriz. Mecbursunuz. "söylemek istedikleri bu. Bu

dönemde oldukça baskı, şantaj, tehdit var. Bunlara rağmen hareketin bağımsızlığının korunması, satılmaması var. O dönemde birçok Türkiye'li ve Kürdistan'lı örgütün ele ayağa düşmesi, hem de bir şişe viskiyle düşmesi durumu vardır. Yurtdışına çıkıldıktan sonra Parti Önderliği'nin Avrupa'ya el atması durumu vardır. Avrupa'da kendiliğinden oluşan bir taban vardı. Az bir taraftar kitle vardı. Bu sahaya ilk grubu çıkardığımız zaman, Önderlik, o bahsettiğimiz Ali Dursun'un tedavisiyle uğraşırken, diğer yandan da Avrupa için hazırlıyordu. Ayağı rahatsız olduğu için Avrupa'da hem tedavi olur, hem de faaliyet yürütür düşüncesiyle hazırlanıyor. Bu sahaya devrimciliğe açmak istiyor. Ama bu unsur gider gitmez devrimciliği de unutuyor. Tabii ki herhangi bir sonuç çıkmıyor, arkasından Süleyman, Fatma gönderiliyor. Sözümona bunlar orada belli bir kitleyi toplayarak konferans yapacaklar, çalışmaları biraz örgütlü kılacaklar. Süleyman ve Fatma burada birbirlerine düşmanın yanında Konferans yapmak istemiyorlar. Parti Önderliği'nin defalarca uyarması, müdahalesi sonucu, mecburen o konferansı yapıyorlar. Öyle fazla bir rolü olmasa da partinin oraya ilk kez adam göndermesi, resmi bir toplantı yapması açısından, partinin bu sahaya el attığının ilgi duyduğunun fark edilmesi ve bunun kitlede yarattığı coşku açısından önemlidir. Kendiliğinden belli bir örgütlülüğe götürdü. Avrupa sahası bu tarzda giderek parti çalışmalarına açılmaya başladı. Önderlik, bir yandan Avrupa sahasıyla ilgilenirken, diğer taraftan ülkeyle bağlantıları sürdürüyordu. Hareket yurtdışına çıktıktan sonra, artık mücadeleyi, partiyi cezaevleri temsil ediyordu. Çünkü cezaevleri dışındaki birimlerin çalışmaları o kadar belirleyici değildi. Büyük kadro kitlemiz cezaevinde olmasına rağmen dışarıda da çok görkemli mücadeleler devam ediyordu. 12 Eylül döneminde, Dersim'de Delil Doğan'ların, Pazarcıkta Bese Anuş'ların direnişi, yine Mardin'de, GAP'ta.....direnişleri, halkımız, mücadelemizin temsildir. Mücadele belli aksaklıklara rağmen bu tarzda da olsa yürütülmüştür. Cezaevlerinde, cezaevi önderliği tarafından geliştirilen bir mücadele vardı. Bu önderlik merkez üyeleri olan Mazlum, Hayri, Kemal Arkadaşlardan oluşan bir önderliktir. Düşmanın da bir cezaevi politikası vardır. Türkiye burjuvazisi birçok örgütü cezaevleriyle yok etmiştir. Hemen tüm örgütlerin tasfiyesine bakın, tasfiyeleri cezaevlerinde örülmüştür. PKK'yi cezaevinde teslim alarak, teslim alınan PKK'yle PKK'yi bitirmek istiyorlardı. Projeleri bu olduğu için o korkunç vahşeti geliştirdiler. Vahşet şunun içindir: PKK, kazandım dediği insanı ondan uzaklaştırmış, yeni bir ruh vermiş, yeni bir kişilik vermiştir. Bu vahşetle, bu kişiliğin, ruhun yıkılması amaçlanıyor. Bunlar yıkılacak ondan sonra da yeniden yaratılacak. Akıl almaz işkencelerin yaşandığı dönem bu amaçlıdır. Ve bu önemli oranda gerçekleştirildikten sonra şeker politikasının uygulanması, yıkılan PKK ruhunun, kişiliğinin yeni bir biçime kavuşturulmasıdır. Bu politika bunun için geliştirildi. Ama ne yazık ki bu cezaevindekiler tarafından görülemedi. Cezaevindekiler düşmanı yendiklerini sanmışlar fakat tam tersine kendileri yenilmişlerdir. Rehabilitasyon uygulanmış ve tutmuştur. Oradaki direnişler küçümsemiyor, inkar da edilmiyor. Kaldı ki oradaki direniş, Hayri, Mazlum, Kemal'lerin önderlik ettiği bir direniştir. Ve o önderlik altında direniş ölüm orucuyla zirvesine ulaşmıştır, PKK kendisini kurtarmıştır. Ondan sonrakilerin hepsi teslim bile olsalar, PKK açısından fazla bir anlam ifade etmez. Çünkü PKK özünü, kişiliğini ölüm orucuyla kurtarmıştır. Bu da anlaşılmamıştır ve anlaşılmadığı için daha sonra Şener bundan

yararlanmıştı. Bu önder arkadaşlar şahsında cezaevinde düşmana karşı amansız bir mücadele yürütülmüştür. Mücadelenin özü, PKK'yi temsil etmek, PKK'yi, devrimciliği, Sosyalizmi, insanlığı, Kürdistan'ı kurtarmaktır. Karşı tarafın durumu ise, bütün bunları burada bitirmektir. İşte mücadelenin özü budur, çelişki bu kadar derin ve yoğundur. Bunun için çatışma şiddetlidir. Ve bu çatışmada M. Şener, Şahin gibileri var açıktan ihanet edenler var, etmeyenler var. Açıktan ihanet edenler, Şahin, Yıldırım gibi bir ton adam. Bunlar da Esat Oktay'la birlikte arkadaşların üzerine işkence uyguluyorlar. Amaç teslim almaktır fakat bu politika sonuç vermez. Bu politikayla sonuç alamayan TC, Şahin'in açıktan yapamadığını, gizliden Şener'e yaptırıyor. Aynı rolü biri açık, biri gizli oynuyor. Şener'de yakalanınca, Batman arşivini yakalatıyor. Polis bunu başkasının üzerine kaydediyor, Şener'in durumu ortaya çıkmasını diye. Halbuki arşivin yerini yalnız kendisi biliyordu. Bunun yanında arşivlerde MK üyesi olduğu halde, bunu hiç gündeme getirmiyorlar. Sıradan bir insanımıza olmadık cezalar keserken, M. Şener geçici Merkez üyesi olduğu halde idam bile verilmiyor. Ve ilk çıkanlardan biridir. Polis bunu gizlemiştir. Durumu bu olmadığı halde birçok arkadaşına idam verilmişti mahkemelerde. Başından beri Celalletin Altınok'tan tutalım, Kemal Yamak'a kadar birçoğuyla ilişki içindedir. Ve bunu fark eden arkadaşlar olmuştur. Bu durum cezaevinde Şener'in bu ilişkilerinin ajanlık ilişkisi olduğunu söylerler. O günkü cezaevinde yaşanan koşullardan ötürü, Hayri arkadaşlar tarafından bu tartışmaların önü alınır. Ve bu tartışma daha fazla gelişmez, Şener'in durumu, gerçek konumu da böylece kendini ortaya koymaz. Yine Ali Erek Arkadaş açlık grevine giriyor açlık grevi sonrasında şehit düşüyor. Şener, arkadaşın şehit olup olmadığı tartışmasını yaratarak bu temelde cezaevinde ikililik ortaya çıkıyor. Bu durumu gören Hayri Arkadaş müdahale eder ancak öyle engellenir. O günkü koşullarda açlık grevinde şehit düşen bir arkadaş hakkında, şehit midir? değildir? tartışmasını yapmak bir düşman söylemi olabilir. Birazcık PKK'yi tanıyan bir insan, bu dilin PKK dili olmadığını çok iyi anlar. Ne bir PKK'li, ne bir yurtsever, ne bir demokrat, ne bir insan bu tartışmayı geliştiremez. Ancak düşman bu tartışmayı geliştirebilir. Neden bunu yapıyor? Daha önce bahsettiğimiz Tekoşin meselesinden dolayı, bu arkadaş o olaya bulaşmıştı gerçi arkadaşları da vurmak istemişti. Buradan tutarak onun şehit olmadığını söylemek istiyor. Buda tabi tartışmalara yol açacak. o günkü cezaevi koşullarında örgütü bu temelde parçalamaya götürecektir. Bunu amaçlıyor. Bu da Hayri Arkadaş tarafından durdurulunca, Hayri, Kemal, ve Mazlum'a karşı altan alta geliştirdiği bir faaliyet var. Cezaevi önderliğine karşı bir faaliyet. Bu önderliği etkisiz kılmak, tüm yapıyı bu önderliğin karşısına dikmek ve bu Önderliği tecrit etmek, bununla PKK'yi bitirmek istiyor. Çünkü bu önderlik yaşadığı müddetçe PKK'nin orada teslim alınması mümkün değildir. Bunu bildiği için tecrit edemiyor. Tecrit edemediği durumda, bu önderliğin imha edilmesi gerekiyor. Dikkat edilirse önce bu arkadaşları teslim alıp, öyle PKK'yi bitirmek istiyorlar. Bu arkadaşlarda teslim olmamak için, her türlü yola, yonteme başvuruyorlar. Ve en son ölüm orucuna başlıyorlar. Ölüm orucuna başlamalarının nedeni salt kendilerini düşündükleri için, kendileriyle ters düşmemek için değildir. Çünkü kendilerinin ihanete düşmeleri durumunda, kendilerinin şahsında PKK teslim olabilir. Bu duruma yol vermemek için, PKK'yi kurtarmak için ölüm orucuna giriyorlar. Ölümde yaşamayı, kurtuluşu gerçekleştiriyor. Bunu başarıyor. Ya fiziki olarak imha etme, ya da

teslim alarak imha etme bu Şener'in planıdır. Bu gerçekleştirilemiyor ama, cezaevi önderlerinin şehit düşmesinden sonra, cezaevi örgütü sorunlar yaşar, bu sorunları yaratanda Şener'dir. Hilvan-Siverek meselelerini yaratan, bu temelde ikililiği yaratan, bölünmeye yol açan Şener'dir. Çünkü PKK'yi bitirmek birazda Hilvan-Siverek temelinde mümkündür. Onun için bu meseleyi ustaca yaratır ve bu uzun süre kimse tarafından bilinmez. Bu dönemde cezaevinde TKP ile içine girdiği ilişki var. Biliyorsunuz, TKP'nin nasıl bir süreçle, nereye getirdiği çok açık. Bu ilişkileri hem orada başlıyor, hem dışarıda. TKP ile aslında PKK'nin nasıl TKP'leşeceği konuşuluyor, görüşülüyor, bu konuda belli bir sonuca da varılıyor. Ayrıca buradan cezaevine gönderilen paraların annesi tarafından kardeşine verilmesi, İhsan'a ve bunun sıkıyönetim komutanlarıyla beraber o parayı yemesi vardır. Bir cezaevi tüneli meselesi var, arkadaşlar kıl payı imhadan kurtuluyorlar. Bu tüneli bilen bir annesi ve kendisidir. Birde Şener'in söylediği Sinan Yaylak diye biri var. Tam arkadaşlar çıkacağı zaman kendiside güya çıkacak arkadaşlar tünele girmeye başlayınca "ben çıkmıyorum" diyor, Çünkü imha edileceklerini biliyor. Onun "Ben çıkmayacağım" Bu kendilerinin hazırladığı bir olay. Arkadalar tesadüfen kurtuluyorlar. Tünel çöküyor, onun için çıkmıyorlar. Çıksalar tünelin ağzında düşman bekliyor. Yine Mehdi Zana'nın durumu var. İçerde Sabri arkadaşların Mardin'de şehadetleri var. Bu şehadetleri gerçekleştiren de Şener'in annesi. Annesinin ilişkileri ve bunun Mehdi'ye iletilmesi var. Mehdi'nin cezaevinde bunu açıklaması üzerine M. Şener'in bunun için Mehdi'yi koğuştan tecrit edip atması var. Durumunun açığa çıkmaması için böyle durumlar. Yani, cezaevinde kıyasıya mücadele vardı. Yıldırım Şahin ekibinin PKK'ye saldırı adı altında, Şener'inse, PKK'lilik adı altında PKK'nin canına okumaya çalışması var. Kemal, Mazlum ve Hayri Arkadaşların mücadeleleri o dönemde partiyi ayakta tutan mücadele oluyor. bu mücadele bu anlamıyla belirleyicidir. Ve Parti Önderliği'ne en büyük destektir. Bu sahadaki çalışmalarında en büyük destektir. Hatta başka da desteği yoktur. 80-81-82'de cezaevinde yaşanan böylesi bir süreçtir. Ülke sahasında, cezaevlerinde bu durum yaşanırken, Avrupa'da çalışmalar bu tarzda sürdürülürken, esas çalışmalar, bir halkın kaderini tayin eden çalışmalar bu sahada Lübnan sahasında yapılan çalışmalardır. Onun içinde birçok güç bunu anlamış ve bu sahadaki çalışmayı sabote etmek istemiştir.....

Yapıda önemli bir gelişme sağlandı. O dönemde kampta Parti Önderliğine en fazla yardımcı olan arkadaşlardan biri Abbas Arkadaştı. Bizzat bu gücün düzenlenmesinde, eğitiminin verilmesinde epey destek sundu. Ben Beyrut'taydım. Filistinlilerle ilişkiler sürdürüyor. Hem onlarla ilişkiler, hem kamplarla ilişkiler. Hasta olan, tedavisinin yapılması gereken arkadaşlar için zar zor birkaç odası olan bir ev tutuldu. O dönemde Semir'dir, Davut'tur, Ziyat'tır. Şoreş'dir, Delal'dır,.....bu tipler hastalık adı altında bilinçli olarak buraya geldiler. Bunlar burada bir yaşam tutturmak istediler. O kadar kıt kanat imkanlarımız olmasına rağmen arkadaşlara bir sigara alamıyoruz bunlar elimizde varolan imkanları tüketmeye çalışıyorlar. Orda değme bir burjuva yaşam sürdürmek istiyorlar. Bunu kabul etmek mümkün değildi. Elimizi sıkı tutmamız gerekiyordu. Çünkü ne olup olmayacağı belli değildi. Bu kadar arkadaş bu sahadaydı. Diyelim ki adamların işine gelmedi terk edin deseler, ayrılmak için bile bize para gerekli. Onun için biz gelecek günleri de, en olumsuz günleri de hesaplamak zorundayız. Biraz bireysel zevklerimizden

fedakarlık yapmak zorundaydık. İşte biz bütün bunları düşünerek bazı tedbirler alıyorduk. Adamlar elimizde biraz para var ona göz dikmişler, bitirmeye çalışıyorlar. Hastalıkları yalan bu anlamda bir sahtekarlıkları var. Bu evleri işgal ederek örgütü oradan yararlandırtmama ve orada partinin imkanlarını tüketmek istiyorlar. Yozlaşmayı orada geliştirmek istiyorlar.....Tabii ki bunlarla benim mücadelem gelişti. Bunların yaşam tarzları PKK'nin yaşam tarzları değildi. İlişkide, ahlakta, ölçüde, değerlere yaklaşımda..... bunlar açıktı. Fakat bunların ne yapmak istediği açık değildi, ben kavramış değildim, kavrayamadım. Fakat adamlar bilinçli bir faaliyet yürütüyor. Bunlarla aramda böyle sürtüşmeler yaşanırken, bir gün Davut, "Filistinlilerle görüşmeye bende geleyim" dedi, dayattı. Diğerleri de, "o da gelsin " dediler. gelsin' dedim. Demokratik Cephe'yle görüşmeye gidildiğinde Davut, birlikte olduğu arkadaşı bir tarafa iterek, lafı alır. Daha sonra sorulduğunda ise sonra anlarsın" cevabını verir. Bu şekilde aradaki mücadele daha da derinlik kazanır. O dönemde beni Parti Önderliği'ne şikayet etmek için Önderliğin yanına gider. Amaç, beni düşürmektir. Bu tür komplocu tutumları da vardı. Sebebi, Bizim bu sahada Filistin ilişkilerine dayalı olarak kalmamızdan dolayı bunlar da örgütü Avrupa'ya taşımak istiyorlar gitmemiz gerektiğini düşünüyorlar. Bu sahada kalma koşullarımızı ortadan kaldırmak istiyorlar, Filistinlilerle ilişkilerimizin bozulması için çalışıyorlar. Çünkü bu ilişki bozulursa ülkeye de dönemeyiz, burada da kalamayız. Sonuçta Avrupa'ya çıkmak zorunda kalacağız. Hareket mülteci konuma düşürülmek isteniyor ve bütün bunların mimarı da semir. Bunları yaparken, DY'ler Taner Akçam'la birlikte. 12 Eylül mimarlarından General Haydar Saltuk'un, darbe sonrası Avrupa konsolosluğuna atanarak oradaki sosyal demokratlarla geliştirdiği ilişkiler içinde PKK'yi boğmayı planlıyorlar. Aslında genelde Türkiye'den taşınan devrimcileri boğmak için anlaşma yapılmış. Davutun o görüşmeye gelerek görüşmeyi bozmak istemesinin nedeni budur.

Bana yönelmesinin nedeni ise benim bu görevden alınarak, yerine kendisinin verilmesidir. Parti Önderliği ise "Git, orada tartışıp kendi aranızda çözün. Meselelerinizi bana getirmeyin." Ancak Davut bunu farklı ileterek, Parti Önderliği'nin toplantı yapılmasını istediğini, benim toplantı sonrasında görevi devredip gitmesini söylediğini iletiyor. Konferans yapılacaktı ve bunun için M.Karasungur Arkadaş çağırılmıştı. Toplantı yapıldı ve görev, bu arkadaşta devredildi. O zaman da M. Karasungur Arkadaşa yöneldiler. Bu arkadaş etkisiz kılıp, konferans öncesi ne pahasına olursa olsun ilişkileri ele geçirmek istiyorlardı. Eğer ilişkileri şöyle ya da böyle etkileyebilirlerse, bu Konferans gerçekleşmeyebilirdi de. Dolayısıyla örgütsel sorunlar da çözümlenemez. Yapıdaki gelişmeden de fazla haberleri yok, bunlara güvenerek kesin sonuç almak istiyorlar. Tabii bunları başaramayınca, Konferansa ağırlık verdiler. Konferansı dağıtma, etkisiz kılma, ele geçirme çalışmaları. Yapı sorunlarla yüklü olduğu için rahatlıkla etkileyebileceğini, Konferanstan ülkeye çıkış kararı çıkarmayabileceklerini düşünüyorlar. Bunun hazırlığını yürütüyorlar ve sözcüleri de Davut. Konferansa bu havada girildi. Bunların parti dışı yaşamını gören arkadaşlar oluyor ancak gerçek amaçlarını göremiyorlar. Oysa biraz daha duyarlı yaklaşırsalar, bunu ortaya çıkarabilirler. Bu da gerilikten, örgüt ölçülerini, düzeyini tutturamamaktan kaynaklanıyor. Eğer bunlar olsaydı, bunların eyleminin iç yüzü de kesin ortaya çıkardı. Çıkarılmadığı için bunlar faaliyetlerine o kadar rahat devam etti.

Hatta zaman zaman kamplardan rahatsızlık nedeniyle gelen arkadaşları olumsuz yönde etkilediler. Çünkü gelen arkadaşlar kamptaki ve oradaki arkadaşların durumu arasındaki farkı görünce olumsuz yönde etkileniyorlar. Onlarda bunu bilerek yapıyorlar, gelen her insan mutlaka bitip öyle gitmeli. Bu anlamda olumsuzlukları da oldu. Eğer zamanında görüp tedbir geliştireseydik, bu kadar olumsuzlukları olmazdı. 12 Eylül sonrası hemen hemen tüm örgütler bu sahaya çekilince, Önderlik Türk soluyla da, Kürt örgütleriyle de bir takım tartışmalar gerçekleştirdi. bu görüşmelerin amaçları vardı. Türk solu ciddi darbeler yemiş, umutsuzluk, inançsızlık baş göstermişti. Bu tasfiyeciliğin önüne geçilmek isteniyordu. Özellikle DY'nin bütün merkezi yakalanmıştı. Bir tek Taner Akçam dışarıdaydı ve Parti Önderliği kendisini görüşmek için çağırdı. Ona ilişkileri varsa, bazı arkadaşlarını kurtarabileceğimizi söyledi. O dönemde bizim dışarı çıkardığımız arkadaşlar -iyi örgütlendirilirse- yeterliydi. Aslında dağa çıkaracağımız arkadaşlar vardı, çıkış yavaşlatıldı. Türk solundan bazı devrimcilerin çıkarılmasına başlandı. Bunun için arkadaşlar gönderildi. Önderlik bu arkadaşlara, "Ne pahasına olursa olsun bunlara bir şey olmayacak. Eğer şehit düşen olaksa da bizden olmalı."dedi. Arkadaşlar, sınırdan oldukça fazla devrimci getirip götürdüler ve buna dikkat ettiler. Hatta Gürcan Arkadaş, DY'lu devrimcileri sınırdan geçirirken şehit düştü. Belli bir güçleri bu alana taşırıldı. İlişkileri yoktu bu sahada ve onlara nasıl zor bela ilişki yarattığımızı anlattık. Bu kadar çabayla kazanılan bu ilişkilerden onlar da yararlandırılmaya çalışıldı, bunlarla yaşanan tasfiyeciliği gidermek için toplantılar yapıldı ve bilindiği gibi sonunda Faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi geliştirildi. Tasfiyeciliğin önü alınmadan Türkiye'de bir direniş geliştirilemeyeceği için bunun önünün alınması amaçlanıyordu. Bu hem Türkiye, hem de Türkiye devrimi açısından gerekiyordu. Demek ki bu dönemde Parti Önderliği'nin Türkiye Halkına karşı da oldukça sorumlu davranarak, görevlerini yerine getirmesi söz konusu. Yine bu dönemde Kürt örgütleriyle toplantılar yapıldı. Onlara söylenen şuydu, "Geçmişte aramızda sorunlar yaşansa da, 12 Eylül rejimine karşı birlikte olmak gerekir. Bunun için ya güç birliği yapalım, ya da cephe oluşturalım. "Onlarsa, "Biz PKK'ye güvenmiyoruz, karşı-devrimci bir örgüttür, PKK devrime zarar veriyor, özelleştiri vermesi gerekir. vb. tutumlar sergilediler. En sonunda şu noktaya geldiler, "PKK'yle görüşmemiz için birlik kurmamız için neye güveneceğiz? güvencemizin olması gerekir. SKP- İKP, Kalabani de toplantıda bulunursa sizinle görüşürüz." Önderlik, "Kime güveniyorsanız, gelebilirler. "dedi ve gerçekten de bu saydıklarının hepsi toplantıda hazır bulundu. Parti Önderliği'nin bunlara karşı tutunduğu tavır şu oldu, "İsterseniz birlikte cephe kuralım, isterseniz güç birliği yapalım. Biz bunlara varız. Tek şartımız var; Kürdistan Halkıyla oynamayacaksınız, halkı satmayacaksınız, halkın üzerinden ticaret yapmayacaksınız. Bunun dışında cephe programı mı, tüzük mü istersiniz? Ne isterseniz getirin, bizim açımızdan sorun yoktur. Önderliğin amacı bunları düşman konumundan çıkararak, düşmana karşı harekete geçirmektir. Fakat bunların niyeti direnmek falan değildi. Hatta 12 Eylül işlerine yaramıştı. Çünkü bu, dışarı çıkmalarını sağlamıştı. Onlar, "Biz kendi aramızda konuşup, karara varalım, ondan sonra sizinle oturalım. "deyince Önderlik, "Madem bizimle yürümüyorsunuz, yürüyemiyorsunuz, önce kendiniz anlaşın, sonra isterseniz biz gelir dahil oluruz, istemezseniz dışında kalır yardım sunarız. Yeter ki rejimin karşısında olun. "Ki bunlara Celal, SKP- İKP hepsi şahittir. Tabii ki beklenmişti.

Bunlar kendi aralarında birlik cephe şurada kalsın doğru dürüst bir güç birliği bile yapamamışlar, bize de en ufak bir cevap iletmemişlerdi. Uzun beklenmesine rağmen, herhangi bir şey çıkmayınca, bu zaten başından beri biliniyordu -buradan bir şey çıkmayacağı- fakat, mümkün olduğunca mücadeleye çekilmek isteniyordu. O dönemde, 12 Eylül sonrası Parti Önderliği'nin birde bu yönlü çalışmaları oldu. Bu faşizme karşı Birleşik Direniş Cephesi fazla yürümedi. Yürümemesinin çeşitli nedenleri vardır. Bunlardan en önemlilerinden biri DEV-YOL'un, Tamer Akçam'ın tutumuydu. Taner Akçam Faşizme karşı BDC'yi vasıtasıyla Dev-Yol'a yaşatılan tasfiyeciliği genelde tüm örgütlere yaşatmak istiyor. Tüm örgütleri bu zeminden Avrupa'ya çekmek istiyordu. Çünkü, bu zemin önemliydi. Bu zemin biraz devrimci bir zemindi. Burada kalmak ancak devrimci faaliyete bağlılıkla mümkündü. Taner'de bunu çok iyi biliyordu. Avrupa, Türkiye'de bunu çok iyi biliyorlardı onun için de örgütleri bu zeminden uzaklaştırmak istiyorlardı. Avrupa'ya taşıracak ve orada bitireceklerdi. Bu konuda Taner görev üstlenmiş ve üzerinde en çok durduğu örgüt PKK idi. Ve şunları çok açık bir şekilde Parti Önderliği'ne biz kendi arkadaşlarımızı idamdan kurtardık, eğer isterseniz sizinkileri de kurtarabiliriz" demişti. Düşünün idamdan nasıl kurtulabilinir. Belli ki devrimcilik yapmama temelinde anlaşmışlar, direnmeme temelinde anlaşmışlar onlarda idam etmeyecekler. Aynı şeyi bize de dayatmak istiyor. Yani teslim olun o zaman idamdan da kurtulabilirsiniz. "Zaten TC'nin de ister zindanda, ister dışarıda onunda dayattığı buydu. Taner'in bu tutumu görülünde tavır alındı ve bu örgüt Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi'nden atıldı. Çünkü tasfiyeciliği dayatıyordu. Tabi bu süreç içerisinde de özellikle bize karşı birtakım olumsuz şeyler geliştirdiler. Bizi bu zeminden koparmak, ilişkilerimizi darbelemek için olmadık şeylere giriştiler. Fakat ilişkiler sağlıklı olduğu için fazla sonuç alamadılar. Taner işte bu dönemde Semir'le PKK'yi Avrupa'ya taşıracaklarına ilişkin projeler geliştirdi. Semir, Davut onların ilişkilerimizi zedelemeye yönelmesinin nedeni budur. Fakat bütün bu çabalar sonuç vermemiştir.

I. Konferans ve Semir tasfiyeciliği

Daha sonra Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi yürümediği için yerine Devrimci Birlik kuruldu. Daha dardı bu. Fakat bu da fazla bir gelişme göstermedi. Burada amaçlanan neydi? Türk Solu'nu tasfiye olmaktan kurtarmaktı. Çünkü Türk Solu'nun tasfiye olması Kürdistan devrimi açısından da olumsuz sonuçlar yaratabilirdi. Yine Türk halkı açısından da olumsuz sonuçlar yaratacaktı. Buna karşı durmak, tasfiye olmamaları için her türlü fedakarlığı yapmak gerekiyordu, sorumlu davranmak gerekiyordu. İşte Parti Önderliği'nin yaptığı da buydu. Hatta o dönemde maddi sorunlarımız olmasına rağmen ilk kez Avrupa'da çalışan arkadaşlar toplayıp bize 10.000 Mark göndermişti. Bu paranın yarısı karşılıksız bu örgütlere verildi. maddi durumları kötüydü, yaşatmak için, ayakta tutmak için bunlar yapıldı. Ama bunlar bu çabalarımıza karşı ne yaptılar denilirse, olumlu bir karşılık vermedikleri çok açık, sorumsuz davrandıkları çok açık. Fakat burada yapılan

nedir? Devrimci görevdir. Onlar bunun değerini anlamamış olsalar bile bu, kendilerinin sorunudur. PKK kendine düşen görevi yapmıştır ve doğru yapmıştır, bir yandan Avrupa çalışmaları, bir yandan örgütlerle çalışmalar, bir yandan ülkedeki-özellikle cezaevindeki direnişler, bir de bu sahadaki gücün eğitimi ve çalışmalar söz konusudur. Bütün bu çalışmaların sonucunda 81 Konferansı'na gidildi. 81 Parti 1. Konferansı'nın mücadele tarihimize önemli bir yeri vardır. Konferans olmasına rağmen, bir kongre niteliğindedir. Bir kongrenin çözmesi gereken sorunları, hem de en ağır sorunları çözen bir konferanstır. Bu açıdan önemlidir.....Askeri eğitinden geçirmesi var. Yine Parti Önderliği'nin Konferansa sunulacak, Politik Raporu önceden hazırlaması var. Konferansa belli bir hazırlıkla gidilmiştir. Akademi sahasında gerçekleştirilmiştir. Merkezin herhangi bir hazırlığı, Konferansa sunduğu bir politik raporu da söz konusu değildir. Halbuki merkezin konferansa bir rapor sunması gerekir. Ancak merkez kendi görevini yine Parti Önderliği'ne yükledi. Parti Önderliği merkez görevini de üstlenmek zorunda kaldı. Yani merkezin sunması gereken raporun yerine de Önderlik rapor sundu. Bir bu. İkincisi, merkez sorumlu davranmadı. Rapor sunmadığı gibi Konferans boyunca da sorumlu davranmadı, oradaki eleştirileri üzerine almadı ve bu eleştirilere doğru dürüst bir özelleştirileriyle karşılık bile vermedi. Bütün bu sorumsuzluğa rağmen Parti Önderliği bunu çabalarıyla giderdi. Ki zaten Parti Önderliği'nin yaptığı bir şey de bizim yaptığımız olumsuzlukları gidermek oluyor.

Konferansa başladığında, Semir'in umudu var. Kadro yapısının içinde bulunduğu duruma-ki yapının bu durumu büyük oranda aştığının farkında değildi- güvenerek bu umudu koruyor. İlk etapta Davut'u öne sürüyor ve böylece yoklamak istiyor. Bu, bunların bir taktiğidir. İlk etapta kendileri ortaya çıkmaz, başkalarını çıkarırlar. Eğer durum uygunsa, kendileri ortaya çıkarlar. Eğer değilse kendilerini gizlerler. Hemen hepsinin başvurduğu bir taktiktir. Davut konuşmak için çıktığında ne dediğini kendisi de bilmiyordu aslında. Çok kötü bir duruma düştü, arkadaşlar üzerine yürüdüler. Semir, Konferansta sonuç alamayacağını anlayınca, kendini gizledi, açığa vurmadı. Konferanstaki en önemli durum buydu aslında. Semir'in amacı, Konferans'ı ya ele geçirmek yada parçalamaktı. Yani örgütün toparlanmasına olanak tanımamak, varolan sorunların yaşamasını sağlamak, bununla da örgütü bitirmek istiyordu. Ancak Parti Önderliği'nin tutumu buna imkan vermedi. Eğer bir merkez olsaydı, semir Partiyi götürebilirdi. Çünkü merkez konferansa sahiplik etmemişti. Konferansa sadece Parti Önderliği sahiplik etmiştir. Partiye sahiplik etmesi gereken merkez, etmiyorsa, Parti biraz da ortadadır. İsteyen biri rahatlıkla at oynatabilir, istediği sonuca da ulaşabilir. Konferans ağırlıklı olarak Kuruluş Kongresi'nde olduğu gibi, Parti Önderliği'nin konuşmalarıyla geçti. Politik Rapor, onun üzerine tartışmalar ve karar tasarıları geliyor. Konferansa katılan arkadaşları daha da güçlendirdi. Konferansta 3 eğilimden bahsetmek mümkün. 1-Parti Önderliği'nin temsil ettiği eğilim. Bu partinin, proletaryanın eğilimidir. Bu eğilimi bilinçli yaşayan çok azdı. Denilebilir ki azınlıktadır. 2- Orta yolcu eğilimdir. Bu en güçlü eğilimdi. Diğer adıyla yetmez devrimcilik! Büyük çoğunluk Partiye, Parti Önderliği'ni yaşamayan, Konferansı yaşamayan bir yapıdır. Bir yanıla partiyle fakat bir yanıla kendini yaşayan bu yüzden orta yolcu tutum izleyen, ikircikli bir devrimcilik sergileyen bir yapı. Ama bu yapı, eğilim Parti Önderliği'nin yanında yer alan yapı oluyor.

3- Semir'in temsil ettiği eğilim. Ki karşı faaliyeti temsil eder. Parti'yi mülteci durumuna düşürmek isteyen eğilimdir. Bu eğilimle birlikte olan bir kesim kadro vardır. Konferansta bu eğilimlerin çatışması vardır. Sonuçta Parti Önderliği'nin temsil ettiği eğilim zafer kazanır. Semir, sinsi bir şekilde kendisini Konferans sonrası bir faaliyete hazırlar. Konferansta oldukça önemli sonuçlar ortaya çıkmıştır. kararlar ortaya çıkmıştır. Konferansın çözeceği esas sorun, Partinin 79'da içine girdiği krizdi. Yani örgütsel sorunlara çözüm bulmaktı. Konferans, örgütsel sorunların çözümünün yanı sıra belli bir merkezileşmeyi, örgütlenmeyi de sağlamıştır. Yine bununla birlikte çeşitli sorunlara ilişkin alınan kararlar var. Bunların en önemlisi de ülkeye dönüş kararıdır. Bu karar Konferansta esas alınmıştır. Konferans bu biçimiyle esas olarak çözmesi gereken sorunları çözmüştür, görevinin de başarıyla tamamlamıştır. Aslında bu Konferans yapıldı, sonuçları kamuoyuna duyurulduğunda, herkes çok şaşırılmıştı. Çünkü birçok güç, PKK'nin artık bittiğini söylüyordu bir daha kendini toparlayamayacağını söylüyordu. Tam da birçok gücün böylesi beklentilerinin olduğu bir dönemde- Özellikle bunun üzerine Kürt örgütlerinin oldukça hesabı vardır. PKK bittikten sonra tabanı ele geçirmenin hesabını yaparlar-Konferans yapıldı birçok gücün hesabı boşa çıktı. 12 Eylül koşullarında tüm örgütler bir çürüme, yozlaşma, dağılma yani tasfiye yaşarken PKK'nin konferansla bu güçlü çıkışı yapması önemlidir. Konferans yeni bir merkez de seçmişti. Bazı arkadaşları merkeze, bazılarını da yedek üyeliğe almıştı. Konferans kararları temelinde sonraki çalışmalara bu tarzda yüklenildi. Fakat bazı arkadaşlarda, "Konferans yapıldı, sorunlar da çözüldü artık ülkeye gideceğiz", bazılarında "Hemen gitmeliyiz. Cezaevindeki arkadaşlar idamla karşı karşıya, bazı eylemler koyarak onları kurtarmalıyız. "anlayışı vardı. M. Sevgat Arkadaş bu gruptaydı. Tabii ki bunlar doğru şeyler değildi. Birçoğumuzda artık hareket edileceği anlayışı vardı. Fakat Parti Önderliği bu anlayışta değildi ve hiçbirini de doğru görmüyordu. Bu eğilimlerle de uğraşmak zorunda kaldı. Özellikle cezaevindeki arkadaşları kurtarmak için eylem yapılması gerektiğini savunan görüşle mücadele ederken oldukça zorlandı. Parti Önderliği bu arkadaşlara şunu kavratmaya çalışıyordu, "Bu tip "Eylemlerle cezaevindeki arkadaşları kurtarmak mümkün değil. Biraz düşmanınızı tanıyın, eğer bu arkadaşları kurtarmak istiyorsanız, farklı bir biçime olur bu. Bu yol, ülkeye girmek, silahlı mücadeleyi örgütlemek, geliştirmektir. Bunun dışındaki yollar çözüm değildir ve idamları da durdurmaz. Bu görüş daha sonra pratikte de ispatlanacaktır. Bu arkadaşlar, şüphesiz düşmanı tanımadıkları için bir-iki adım veya uçak kaçırmakla arkadaşları kurtarabileceklerine sanıyorlardı. Bu arkadaşlar savaşmak istiyorlardı, savaşıyorlardı da fakat savaştıkları gücün, TC 'nin nasıl bir güç olduğunu bilmiyorlardı. Hatta nasıl savaşılmaması gerektiğini de bilmiyorlardı. Eğer insan düşmanını tanımazsa ne kadar savaşırsa savaşınsın, sonuç alamaz, yenilgiden kurtulamaz. Parti Önderliği, her ne kadar Konferansla örgütsel soruna çözüm bulunmuş, bir kalkış gerçekleştirilmiş, önemli bir sürece girilmişse de, ülkeye dönmenin erken olduğunu söyler. Nedenlerini şöyle ortaya koyar, "Bu yapı henüz kendine gelmiştir. Sorunlar üzerinde biraz daha derinleşmesi gerekiyor Konferans kararları, değerlendirmeleri ışığında daha da eğitilip, güçlendirilmesi gerekiyor. Bu açıdan hemen göndermek doğru değil. İkincisi, düşmanın, rejimin durumu da önemlidir. Yani bir adım atılırken, çok iyi hesaplanması gerekiyor, zamanında gerçekleştirmek gerekir. Bu açıdan

girişi erken buluyorum, doğru görmüyorum. "Diğer taraftan kadro yapısını daha da güçlendirmek için 'Manifestonun açılımını yaptı. Bilinen örgütlenme üzerine, Kürdistan'da Zorun Rolü, Ulusal Kurtuluş Problemi ve Çözüm Yolları, cephe Program Taslağı, Konferans sonrası, varolan ihtiyacı gidermek için çıkarılan değerlendirmelerdir. Kadroyu güçlendirmek, örgütsel sorunları kavratmak, PKK'nin örgüt anlayışını, örgüt çizgisini kavratmak, PKK 'nin ittifak politikasını, cephe anlayışını kavratmak için, kadro ülkeye döndüğünde, bir yandan partiyi inşa edecektir. Hangi temel esaslar üzerine inşa edeceğini, örgüt çizgisinin ne olacağını bilmesi gerekir. Yine ülkeye girişte cephe faaliyeti yürütülecektir, yani halkın birliği sağlanacaktır. Onun çizgisini bilmesi gerekir. Hem Konferans, hem de bu yayınlar, belgeler üzerinde yeni bir eğitim devresi başlatılıyor. Bunun yanında askeri eğitimde de yeni bir devre açılır. Hem siyasi, hem askeri bir devre yoğunlaştırılarak sürdürülür ve bunu başlatan Parti Önderliğidir. Bu, kadroyu daha da güçlendirir. Birçok kadro Konferans sonrası hemen ülkeye gidişin ne kadar yanlış olduğunu çok daha iyi görür. Parti Önderliği'nin aldığı tedbirlerin ne kadar yerinde olduğunu görür. Parti Önderliği diğer taraftan, KDP ile taktik bir ittifak üzerine durur. Sebebi ise, Botan'a giriş yapılacağı fakat Botan'ın KDP'nin denetiminde oluşurdu. Bunun yanı sıra KDP ile çatışma da tehlikeli olacaktı çünkü dönemde MİT örgütlülüğü de var, gücümüz de o aşamada böyle bir çatışmayı kaldırmazdı. O alana yerleşinceye kadar KDP'den gelebilecek herhangi bir saldırıyı engellemek amaçlıdır. Yani ülkeye girecek gücün emniyetini sağlamak için yapılıyor. M. Karasungur Arkadaş Konferans sonrası o sahaya gönderilmişti. Önlem alması, hazırlıkları gözden geçirmesi, alınması gereken tedbirleri alması, emniyet tedbirlerini geliştirmesi amacıyla gönderildi. Yani bir yandan KDP ile ittifak geliştirilmeye çalışılırken, diğer yandan Botan için hazırlıklar yapılıyordu. Diğer yandan Avrupa çalışmaları ele alınıyordu. Çünkü Konferansın bir kararı da oydu. Hem Avrupa çalışmaları ele almak hem de Serxwebun gazetesini çıkarmak. Bunun için Konferans sonrası Avrupa'ya kadrolar gönderildi. Gidenlerin önünde 2 temel görev vardı. 1. -Serxwebun gazetesini çıkarmak. 2-Konferans 'ın ruhunu Avrupa'ya taşıyarak orada yaşanan sorunları gidermek, çalışmalara yeni bir düzen vermek. Bunun için bir çok arkadaş gönderildi. Yine, Fatma, Süleyman, Semir, Davut, Fuat, vb. Bunlar Avrupa'ya gittikten sonra kendi aralarında sorunlar yaratmaya başladılar , birbirleriyle uğraştılar. birbirlerini boşa çıkardılar. Ne gazeteyi çıkarmakla uğraştılar. ne çalışmalara yön vermekle, ne de Konferansın ruhunu taşımakla uğraşmadılar. Bu durumu gören Parti Önderliği müdahale üzerine müdahale yaptı. Bu müdahaleler sonucunda Serxwebun gazetesi, gecikmeli olarak çıkmaya başladı. Ki buna yol açanlardan biri esas olarak Fatma, diğer ucu ise Süleyman ve Semir'dir. Fatma, sözüm ona partidenmiş, partiyi koruyormuş gibi bir görünüm içindedir, ve bunların üzerine de bu tarzda gider. Bunlar da Fatma'yı hedef alarak esasta partiyi hedef alırlar. Ama partiye açıkça karşı çıkmazlar.

İşte Fatma'yı sorun yapmakla başlarlar. Biraz da aldatmak için bu taktiğe başvurular. Yine o sahada Semir'i birçok arkadaşına karşı kullanıyor. Sorunlar kişisel sorunlar biçiminde fakat esasta örgütün temeliyle oynuyor. Yapılan müdahalelere Serxwebun çıkmaya, tam olmasa da konferans alana taşırılmaya çalışıldı ve bu temelde Avrupa çalışmaları bir düzene kavuştu sayılır ancak, sorunlar bitmedi. Sorunlar özellikle

yaratıldığı için bitmiyor. Bu dönemde Davut'un durumu da netleşmiş, daha önce belirtilen nedenlerden ötürü hakkında soruşturma açılmıştı. Lübnan sahasına çekilerek Z.

Palabıyık, S. Kırmızıtaş ve Karakoçan'da şehit düşen bir arkadaşın şehadetlerinden sorumlu olarak tutuklanmıştı. Tabii Davut'un çekilmesiyle Semir ve Süleyman'ın planları da değişikliğe uğradı. Bu sefer daha farklı kişilikler öne sürülmeye çalışıldı. Semir'in tüm çabası, Avrupa örgütlenmesini kendine göre bir yapı oluşturuyor. Çünkü o örgüte dayanarak aslında partiyi yıkmak istiyor. Böyle bir çalışması var. Tabii ki bu çalışmayı yürütürken cezaevinde Şahin, Yıldırım gibi hainlerle ilişki içerisinde yürütüyor. Ve o dönemde Semir'in Şahin ile Yıldırım'ı bize benimsetme çabası da vardı. O zaman Parti Önderliği'nin buna çok sert bir karşılığı olmuştu. Semir ihaneti dayatıyordu. Şahin'le Kemal'leri, Hayri'leri, Mazlum'ları aynı göstermeye çalışıyor. Bunun böyle kabul edilmesini istiyor aslında. Ama bunu bu kadar açık yapmıyordu. Çok ince bir tarzda yapıyordu. Ama yapmak istediği buydu. PKK'de bunu kabul edemezdi. Bunu kabul etmesi demek, PKK'nin kendi kendisini tasfiye etmesi demektir. Şahin, Yıldırım'la, Kemal, Hayri, Mazlumlar hiç bir zaman bir olamazdı. Ya Şahin'lerden tavır alınabilirdi, ya Kemal, Hayri, Mazlum'lardan yana tavır alınabilirdi. Birisi açık düşmanı temsil ediyordu, birisi açık Kürdistan halkını temsil ediyordu. Bunlar aynı olamazdı.

Semir, Süleyman, Fatma, Fuat meseleleri biraz bunları içeriyor. Avrupa zemininde oldukça karışık bir tablo sergiliyorlar. Parti Önderliği bir yandan bunlarla mücadele ediyor. Bir yandan buradaki gücün eğitimiyle, hazırlanmasıyla ve bunu da bir kongre ile tamamlaması için çalışıyor. Diğer taraftan ülke ile cezaevleriyle ilişkiler sürdürülüyor, bir yandan buradaki örgütlerle ilişkiler -varolan -daha da sağlamlaştırmaya çalışıyor. Yine artan tehlikelere karşı partinin emniyetini, tedbirini geliştirmekle uğraşıyor. Bu çalışmalar önemli bir düzeye geldiğinde artık bir kongreyle bunu tamamlamak isterken -bildiğiniz - gibi Lübnan sahasında savaş çıktı. Filistin, Lübnan, Suriye'nin karıştığı bir savaş. Tamda kongre hazırlıklarının yapıldığı bir döneme denk düştü savaş. Savaşa katılıp katılmamakta bir karar vermemiz gerekiyordu. Çünkü biz en zor günlerimizde Filistin halkının yanına geldik, onların olanaklarına dayanarak bazı sorunlarımızı çözüyorduk. Az tanımışlardı, yanlış yaklaşımlardı bunlar sorun değildi. Onların kamplarında kalmıştık, onların imkanlarıyla geleceğe hazırlık yapıyorduk. Şimdi de İsrail onlara saldırmıştı, bunlar savaşa giriyorlardı. Biz bu savaşa girsek, savaş bu, bütün kadromuz imhada olabilir. Bu kadronun imha olması, bir halkın geleceğinin kararmasıdır.

Girmesek, en zor günlerimizde bize yardımcı oldular. Kaldı ki bunlar da bir halk, en zor günlerinde bunları yüzüstü bırakmak, yanlarında yer almamak doğru değil. Devrimciliğe sığmaz. Böylesi bir durumla karşı karşıya kaldık. Burada karar vermek gerekiyordu. Zor bir karardı. Parti Önderliği yine burada şu kararı verdi, "Biz Filistin halkını yalnız bırakmayacağız. Filistin halkıyla en zor günlerinde beraber olacağız, beraber direneceğiz, savaşacağız. Hem kendimizi koruyacağız, hem savaşacağız." Alınan karar budur. Tabii ki savaş çıktığı için kongre de tehlikeye girer. O zaman bizim 300'e yakın hazırlanmış gücümüz var ve bu kadroların 40-50 arkadaş dışında hepsi savaştadır. Sadece bu 40-50 arkadaş akademide bulunuyordu. O zaman akademi hala 200 Filistinli bulunuyordu. Onların kampıydı onların bir kampı olarak orada kalıyorduk. Diğer tüm gücümüz savaş alanında idi. Ve hem de savaşın en şiddetli yaşandığı savaş

alanlarındaydı, güneydeydi: Sayda, Sur, Nebatiyet, Selahattin Eyyubi, Haspaye buralardaydılar. Çok azı Pamar ve Beyrut'taydı. Daha biz akademideyken bize gelen haberde; Haspaye'deki grubumuzun yüz üstü bırakıldığı, Filistinlilerin kaçtığı, arkadaşların İsraililerin çemberinde kaldığı söylendi. O zaman hemen müdahale edildi ve o grup İsrail çemberinden kurtarıldı. Bir şehit verildi, diğer gruplarımızdan haberimiz yoktu, bağlantımız yoktu. O grupları hemen kurtarmak gerekiyordu. Haspaye biraz ipucu veriyordu. Yani gruplarımızın hemen hemen her yerde aynı sorunla karşılaşacağı görülüyordu. Filistinliler bırakıp kaçıyor. Ve bize zarar verecek olan da savaştansa bu oluyor. Bu arada İsrail, Beyrut'u kuşatıyor. Bu savaşta biz 15 esir, 2 şehit verdik. Kalan gücümüz zor bela kendi imkanlarıyla Akademiye ulaştı. Beyrut'takiler imha da olsa, önemli bir gücümüz kurtulmuştu ve parti yürüyebilirdi. Bunların dışında önemli bir güç toplanınca, Parti Önderliği Kongreyi topladı ve gerçekleştirdi. Biz Beyrut kuşatmasındayken, Türk solunun belli gruplarından adamlar da vardı bunlarla dayanışmayı da sağlamıştık. Arkadaşlardan sahte pasaport istedik, ulaştınca, çıkış önceliğini bunlara verdik. Nedeni, bizim açımızdan aynı oranda sorun olmamasıydı. Çünkü Beyrut'taki gücümüz imha da olsa partinin önemli bir gücü yaşıyordu. Onlar için bir adam bir adamdı bazı gruplardan bir adam vardı ki bu Umut'tu. Eğer o da şehit düşse gruba sahiplik edecek adamları yoktu. Bundan yola çıkarak öncelikle onları çıkardık sonra bizden birkaç kişiyi çıkardık. O koşullarda dahi, Türk Halkına karşı görevimizi yerine getirdik. Türk Halkına duyduğumuz saygıdan dolayı yerine getirdik. Tabi ki savaş ortamında bu durumlar yaşandığında, Semir ve Süleyman Avrupa'da kendilerini ilan etmek istiyorlar. Onlara ve söylentilere göre gücün hepsi öldü, kalanı da İsrail'in eline geçti. Bu güç yakında TC'ye teslim edilecek ve Önderlik de kayıp." Semir, gerçekte ne kadar darbe yediğimizden habersizdir, biraz da buna kanarak, "Nasıl olsa Ortadoğu'daki parti gitti. Avrupa da zaten benimdir, kendime göre biçimlendirmişim. Cezaevleriyle de ilişkim var. İlan eder, PKK biziz dersek, bu iş herhalde sonuçlanır. "Buna hazırlık yapıyorlar ve çağırılmalarına rağmen Kongreye de gelmeyeceklermiş. Kendilerini ilan etmek için bir bildiriyle hazırlık yapıyorlar. Fakat daha sonra savaşta bitmediğimizi görünce, Kongreye gelmek ve PKK'nin işini burada bitirmek istiyorlar. Tabi gelirken Davut'u tekrar sözcü olarak kullanabileceklerini düşünüyorlar oysa Davut soruşturmalıdır ve tutukludur. Bu savaşta TC ile İsrail'in anlaşması da var. Hatta kısmen Arafat'ta bu ilişkinin içindedir. Bu savaşta PKK bitirilmek istenmişti. İsrail'in ilk saldırıları arkadaşların olduğu yerlere oldu. Yani arkadaşların direnmesi bu tasfiyeyi engelledi. O dönemde TC bu durumu işledi, buna dayanarak psikolojik savaş yürüttü ve cezaevlerini teslim almak istedi. O zamana kadar dışarıdaki hiçbir gelişme cezaevlerine yansıtılmazken, o gün gazetelerin hepsi cezaevlerine dağıtılıyor. PKK'nin bittiği yansıtılarak inanç zayıflatılmak, moral kırılmak, teslim alınmak isteniyor. O dönemde Kemal Arkadaşın takındığı tutum var. Belirttiğimiz gibi önderlik böylesi günlerde vardır. Hiçbir gelişmeyi bilmediği halde düşmana şunu söylüyor, "Merak etme senin en güvendiğin Apo'yu da buraya getireceğiz ve öttüreceğiz. "Kemal Arkadaş ise, "Yalan söylüyorsunuz. PKK'yi bitiremezsiniz. Haydi diyelim ki hepsini yakaladınız veya vurdunuz, konuşturabildiniz de ama Apo'yu yakalayamazsınız yakalasanız bile konuşturamazsınız. Apo yaşadığı sürece karşınıza 40 tane PKK de çıkarır. Bunu da

böyle bilin, Kemal Arkadaş savaş hakkında bir şey bilmediği, o sahadaki durumumuzu bildiği halde neden böyle bir şey söyledi? Bu Savaşta kendisi de daha önce kaldığı için-çok kaybımızın da olma ihtimali büyüktür. Bütün bunları bilmesine, az çok gelişmelerden haberi olmamasına rağmen partiye olan inancını yitirmiyor, Önderliğe olan inancını yitirmiyor. Bu tutumu belirliyci oluyor, eğer bu tutumu takınmazsa mümkündür düşman cezaevlerini de çokertebilir. Şimdi birçoğumuz bir alana giriyoruz, parti ile ilişkimiz biraz kopuyor, düşman bir şey söylüyor hemen kulak kopartıyor. "Acaba doğru mudur?" diyoruz. Hemen kuşkuya, ikircikliğe düşüyoruz. Bu, bizim PKK'den ne kadar anladığımızı gösteriyor, ne kadar PKK'lileştığımızı gösteriyor. Bazı arkadaşlar, "Bana söylenmedi" diyor. PKK gerçeğini kavrayan birine her şeyi söylemenin de anlamı yoktur. G3erçeği yakalayan bir insan reyin de olduğunu, nerede , nasıl adım atması gerektiğini bilir, her şeyin söylenmesine, belirtilmesine gerek yoktur. O, en doğru tutumu geliştirebilir ikircikliğe düşmez ve Kemal Arkadaşın yaptığı da budur.

Bu savaş anlaşmayla sonuçlandı. Kalan güçlerimiz de o anlaşmaya dayanarak Filistinlilerle birlikte çıktı. Yalnız Beyrut kuşatması sırasında, Irak istihbaratının bir komplosuna kurban gidiyorduk. Ortam savaş ortamı, Beyrut ana-baba günü, kimin ne olduğu belli değil. Kim giderse, gitmiş. Babasının kesesinden gitmiş, düşmanın ruhu bile duymaz. Hazırlanan komplodan kıl payı kurtulduk. Bu bizim tedbirsizliğimizden kaynaklanıyordu. Bunu bilmemize rağmen, tedbirlerimizin zayıf olmasından kaynaklanıyordu. Beyrut kuşatmasında 2.Kongre'de yaşanan durumlar, Kongre yapılmış, bitmişti. Parti önderliği ile görüşmek istiyorlar ve bu görüşmede Fuat'ı sözcü seçiyorlar. Fuat'ın görüşme isteğine karşılık Parti önderliği; "Ne konuşacağız"? Konuşacak bir şey yok. Biz kongre ortamındayız ve ne konuşulması gerekiyorsa kongrede konuşması gerekir. Benim başkanlığım, sekreterliğim bitmiştir, çünkü kongreden kongreye kadardır , ve resmen kongre başladığında resmi görevler bitmez. Kongre divanın sorumluluğunda yürür. Ta ki yeni merkez ve sekreter oluşuncaya kadar. Bu nedenle ne konuşacaksan orada konuşmalısın. "Tabi gerçekte Başkanda anlıyor ki bunların asıl yapmak istediği başka. Aslında söyleyecekleri, kendilerinin bir merkez oluşturacağı, Başkanı da bu merkeze alacakları, eğer Başkan bunu kabul etmezse, kongreyi bölecekleri, yaptırmayacakları tehditidir. Ancak Fuat Arkadaş yaptığıının bilincinde değil. Semir, Fuat'ı yanına alıp sözcü yaparak Fuat'a dayandırarak gerçekleştirmek istiyor. Fuat bunu fark etmediği için Semir'in hep "gübresi" oluyor. Başkan'ın bu uyarısı ve eleştirisi sonucu Fuat Arkadaş durumu, kullanıldığını anlayıp geri çekiliyor. Bu nedenle Semir ve diğerleri de mecburen geri çekiliyorlar. Ancak bununla Semir'in yapmak istediği önce bir Başkanın tavrını yoklamak, ona göre daha sonra kongrede tavır belirlemek. Açıkça şantaja başvuruyor. Tabi Davut Kongreye girmediği için de Sağır Cuma'yı sözcü olarak atıyorlar. Dersimlidir ve ilk kalktığında, Dersim çelişkisi yaratmak istiyor. Partinin Dersim'e sahip çıkmadığını söylüyor, Kuzey-Güney çelişkisini işliyor ki tarihte Türk egemen sınıflarının en çok başvurduğu taktiktir.....

Aslında Semir'in de Dersim'e sahiplik yaptığı falan yok. Dersim'e sahiplik yapan partidir. Dersim'deki kadroları imha olmaktan kurtaran da partidir. Eğer onlar kalsaydı, Dersim'de tek bir arkadaş kalmazdı. Akademi sahasından Seyfettin Arkadaşlar gönderilerek o

arkadaşlar alınmıştı. Üstelik sağır Cuma Dersim'den kaçan biridir. Arkadaşları imhayla yüz yüze bırakıp, polis desteğiyle kaçan biridir. Bunu yapan adam kalkıp partiye karşı Dersim'e sahip çıkıyor veya Dersim'li kadrolara sahip çıkılmadığını söylüyor. Hem kaçışını meşrulaştırmak, hem de işleri ters yüz etmek için. Burada işletilen MİT'in tarih boyunca çokça uyguladığı taktiktir. Sağır Cuma fazla etkili olamıyor, Semir'in kendisi de çıkamıyor .Çünkü önce Sağır Cuma'yla ortalığı yokluyor. Bir de Fatma'nın Kongrede yaptığı konuşma var. Güya partiden yanaymış gibi partinin savunuculuğunu yaparak, bunların üzerine giriyor. Aslında, bunların partinin üzerine gelişini daha da körüklüyor. Abbas Arkadaş, bu durumu görünce hem Semir'lere , hem de Fatma'ya kaşı tutum geliştiriyor. Çıkışı doğru olduğu halde doğru bir yöntem seçemediği için bunların gerçeğini ortaya çıkaramıyordu. Parti önderliği bu saman kadar biraz izliyor. Ne varsa ortaya çıkıp, hiçbir şeyin gizli kalmamasına özen gösteriyor. Biraz çıkıp da Abbas arkadaş bunlarla mücadelede yetersiz kalınca önderlik müdahalede bulunuyor, Semir'in Fatma'nın gerçeğini ortaya koyuyor. Böyle olunca Kongre parti Önderliği'nin etrafında kenetleniyor ve bunlar da boşa çıkıyorlar. Fatma ile Semir' in karşıt iki kutup olduğu bir yönüyle doğrudur fakat yaptıkları el ele vermektir, birbirlerine güç vererek partinin üzerine yürümektir. Düşman gibi görünerek birbirlerine destek sunmuşlardır. Bu da ilginç bir olaydır, parti tarihinde şu da ortaya çıkmıştır, kimler birbiriyle anlaşmışlarsa, kanlı bıçaklı gibi, düşmanmış gibi görünmüşse, bunlar sonuçta en iyi anlaşılan tiplerdir. Bu da bunların bir taktiğidir. Kendilerini öyle göstererek partiyi, yapıyı, kadroyu aldatmaya çalışırlar. Bu yalnızca Semir ve Fatma meselesinde ortaya çıkmamıştır, o bilinen tiplerin hepsi bu yola başvurmuştur. 2. Kongre böyle çatışmalı geçer. Aslında Semir'lerin yapmak istediği ülkeye yönelmeye engel olmaktır, bu kadarı çıkamamaktır. Partiyi Avrupa'ya taşıyarak orada bitirmeyi planlıyorlardı. Kongresinin de esas görevi o kararı çıkartmaktır. 2.Kongre, I. Konferansın üzerine gerçekleşmiştir. I. Konferans, Kongrenin görevlerini büyük oranda yerine getirmiştir. Kongreye bunları biraz daha resmileştirip, derinleştirmek kalmıştır. Yoksa birçok husus Konferansta çözümlenmiştir, karar düzeyine gelmiştir. Kongrede Parti Önderliği'nin gözetiminde hazırlanan bir çalışma Raporu sunulmuştur. Kongre, Konferansın aldığı kararları onaylıyor, Semir ve Fatma'nın durumunu ortaya çıkarıyor, tüm Parti Önderliği'nin etrafında birleşerek güçlü birlik ortaya çıkarıyor. Kongrede de Konferansta ortaya çıkan eğilimler var, Parti Önderliği'nin temsil ettiği devrimci eğilim. Buna güç veren kadro yapısı var. Yine büyük bir kesini oluşturan orta yolcu eğilimi temsil eden kesim var. Bu yetmez devrimciler de Parti ile beraber. Bir de Semir'lerin temsil ettiği eğilim var. Kongrede merkez seçimine gidilirken bir tedbir alınıyor. Oluşacak merkez bir yıla kadar çalışacak, bu süre içinde üyelerin çalışmalarına bakılacak, o zaman kimin merkez olup olmadığı ortaya çıkacak. Böylece kim layıkta merkezde kalacak, diğeri düşecek ve merkez resmileşecek. Bu karar alınıyor ve gözetimini de Parti Önderliği'ne veriliyor. Böylece bu sorumluluk de Parti Önderliği'ne bırakılmış oluyor. Bu önemli bir olaydır. Dünyanın hiçbir örgütünde kongrede seçilen merkezin resmiyete kavuşması pratiğin gözetimine bırakılmamıştır. PKK'de bırakılmasının nedeni, devrimin, halkın çıkarını esas almasındandır. Bu yüzden örgütün çıkarı esas alınır ve böylesi bir tedbir alınır. Burada, PKK'nin diğer örgütlerden farkı bazı yanları ortaya çıkıyor. PKK özgün yanları olan, devrimin, halkın çıkarını esas alan bir

örgüttür, şu veya bu kişinin çıkarını esas alan bir örgüt değildir. Halkın hizmetine girmeyip, halkı kendi hizmetine sokan bir örgüt hiç bir zaman böyle bir tedbir geliştirmez, çelişir. Parti Önderliğinin tüm çabası, PKK'yı halkın başına bela etmeyip, halkın hizmetinde tutmaktır. Yani reel Sosyalimde yaşanan durumların yaşanmaması için, daha o günden tedbir geliştiriyor. Çünkü sosyalizme yaklaşımı, reel sosyalizme eleştirileri var. Daha o zaman, Parti eşittir iktidar, eşittir devlet, eşittir sınıf, eşittir her şey anlayışına karşı çıkıyor. Parti bunların hizmetinde olan bir araçtır. Öncülüğünü hizmetiyle gerçekleştirir. Yoksa emrini alarak, kendisini bunların yerine koyarak öncülük yapamaz. Demek ki PKK'yi tüm yönleriyle, doğru kavramak gerekir. Ancak bu şekilde PKK'li olunabilir ve temsili de doğru yapılabilir. 2. Kongre'de biraz da bu gerçekleştirilmiştir. Bu kararlar ayrı kendini o güne kadar doğal önder görenlerin partinin başına bela olmalarının önüne geçilmiştir. Bir yıllık sürenin konulması da emeğin esas alınmasıdır. Bazılarının durumu vardı, Fatma, Semir, Süleyman gibi. Bunlar bir emekleri olmadığı halde, kendilerini PKK'nin doğal mirasçıları, doğal liderleri, her türlü tasarruf hakkına sahip olanlarını görüyorlardı. Bu görülmüştür ve bu tedbir geliştirilmiştir. Kısaca, Kongre böyle tamamlanıyor ve kendinden bekleyeni yerine getiriyor. 2. Kongrenin mücadelemizdeki yeri ülkeye dönüş kararıyla bilinir. Bir Ankara'dan dönüş olmuştu, bu da ikinci dönüş oluyor. Bu açıdan önemlidir.

Ayrıca, o savaşta arkadaşlar gerçekten kahramanca direndi. Direniş, Filistinliler üzerinde büyük bir etki de yarattı. Beyrut kuşatması sırasında, denilebilir ki, İsrail'in karadan ve denizden girişini arkadaşlar engelledi. O zaman Habbaş, kendi kadrolarıyla yaptığı toplantıda, arkadaşların bu direnişini örnek göstermiştir. "Ne zaman ki PKK'li arkadaşlar gibi direnirsek, o zaman Filistin'i kurtarabiliriz." demiştir. Ve gerçekten o tehlikeli noktada Filistinliler tutunamıyor, o noktaları arkadaşlara vererek Filistin'lileri tutmaya çalışıyorlar. Arkadaşlar sürekli direnip, Filistinliler kaçınca bu durumu kabul etmedik ve kendilerine açıkça söyledik, "Sizinki açık açık adam harcama, evet biz ölümüne savaşıyoruz, savaşıyoruz da ama bu tavrımız suiistimal edilmemeli." Bizimki bir tepkiydi, yoksa savaşmama değildi. Sonuna kadar savaştık ve o tahliye durumundan birlikte çıktık. Akademi sahasına döndüğünde burada da sorunlar vardı. Suriye bütün yabancıları tutukluyordu bunda haklıydı da. Çünkü çok yabancı vardı. Bunların Suriye' de denetimsiz olması, Suriye açısından oldukça tehlikeliydi. O süreçte arkadaşları tutuklatmamak için girişimlerimiz oldu. Bir kesimini kurtarabildik, bir kesimi tutuklandı. Onları Lübnan'a götürüp bıraktılar. Yine o esir düşen arkadaşlar üzerinde korkunç oyunlar oynandı. Arafat onları Türkiye'ye teslim etmek istedi o arkadaşları buraya getirirken kendi adamları için izin almışlar ama bizim arkadaşlar için izin almamışlar. Dolayısıyla bizim arkadaşlar buraya giriş yapamadı. Uçakla Yunanistan'a oradan Cezayir'de kabul etmeyince Türkiye'ye gönderecekler. Böyle komplo hazırlıyorlar. Bu durum görüldüğü için arkadaşların Yunanistan'da uçaktan atlayıp, iltica etmeleri söylendi. İçinde Seyfettin zorlu, Hacı arkadaşların da bulunduğu grup böylece kurtuldu.

Grup döndüğünde Kongre bitmiş, merkez toplantısı yapılıyordu. Kongrede alınan karar tekrar gündeme gelmişti. Kongrenin kararı tekrar geçerli kılındı ve Parti Önderliği yalnız sorumluydu. Abbas arkadaşın yardımcı olması söylendi. Diğer arkadaşların herhangi bir

merkezi sorumluluğu yoktur. Toplantıda Parti Önderliği'nin konuşmalarına dayanılarak yürütme adına bir yıllık plan geliştirildi. Ve talimat biçiminde her alana ulaştırıldı. O planlamanın özü şuydu, 6 ay ya da en geç bir yılla kadar grupların ülkeye taşırılması, bu grupların Botan'a üstlendirilmesi, silahlı propaganda birliklerinin harekete geçirilmesi bu sürede gerillaya için hazırlıkların yapılması gerillaya geçilmesi ve Parti Örgütünün inşa edilmesi. Bunun için sınır boyları önem taşıyordu. Sınır boylarının nasıl kullanılacağı, nasıl üslenileceği hususlarını kapsıyordu. Daha sonra Avrupa, ülke, akademi sahası için çeşitli görevlendirmeler yapıldı. Semir, Fatma tekrar Avrupa'ya gönderildi fakat Süleyman gönderilmedi. Onlar, Avrupa'da Kongrede başaramadıklarını başaracaklarını umuyorlardı. Bu, biraz tahmin edildiği için Süleyman Avrupa'ya gönderilmeyerek, İran'a gönderildi, M. Karasungur arkadaşların yanına. Gurupların taşırılması için görevlendirmeler yapıldı. Bu temelde pratiğe yönelim yapıldı. Kongrenin kararı pratikte uygulanmaya başlamıştı. Gurupların ülkeye sağlam geçmeleri gerekiyordu. Zaten M. Karasungur ve Agit arkadaşlar Doğudaydı. Bunlar giden arkadaşları korumakla, yerleştirmekle görevli arkadaşlardı. Güçler aktarıldıkça, merkezin önemli bir kesimi de aktarılacaktı. Gücü aktarıp, merkezi aktarmamak doğru değildi. Gücün başında, savaş alanında, pratik sahada olması gerekiyordu. İlk etapta bazı kadrolar gönderildi. Terzi Cemal'de bunların arasındaydı. Süleyman'la birlikte Doğuya gönderilmişlerdi. Çalışmalar sürerken, Süleyman'nın Doğuya geçmesinin üzerinden bir hafta geçmeden, sorun çıkarmaya başladı. Tekrar Önderlik sahasına dönmek istedi fakat kabul edilmedi. Aslında, ortaya gittikten sonra Agit ve Karasungur arkadaşları etkisizleştirip, yapı üzerinde her türlü tasarrufu geliştirmeyi planlıyor, başaramayınca da dönmek istiyor. Burada gücü çürüterek, kendisi Doğuda, Semir'de Avrupa'da Partiye başkaldıracak. Bunları konuşmuş ve aynı zaman da harekete geçme kararı almışlar. Bu planı yaşama geçirmeyeceğini anlayınca aslında Avrupa'ya gitmek üzere Önderlik sahasına geçmek istiyor. Semir'le birleşerek, hiç olmazsa Avrupa'yı ele geçirmek ve buraya dayanarak örgütün üzerine gidip, sonuç almak istiyorlar. Geçiş kabul edilmeyince kendini tamamıyla partiyi tasfiye etmeye verdi. Durumu bu olunca, Agit ve M. Karasungur arkadaşlar onu tutukladılar, hakkında soruşturma açtılar ve bu soruşturma kararı parti tarafından kabul edildi. Diğer taraftan Semir Avrupa'ya gider gitmez, Fatma'yı bahane ederek, bilinen tasfiye hareketini geliştirmeye girişti. Bu, başlangıçta partiye değil, Fatma'ya karşı çıkıyormuş gibi yaptı. Fatma'da Semir'in çatışması gibi gösterdiğini bilerek, ona zemin sundu. Çatışma, Fatma- Semir çatışması gibi gösteriliyordu fakat özünde bu değildi. Semir Partiye ve Parti Önderliği'ne karşıtlığını böylesi ince bir yöntemle gizlemek istiyordu. Avrupa'yı önemli oranda denetimine almış, kendine göre örgüt oluşturmuş ve birçok kadroyu da etkisiz kılmıştı. Semir Avrupa'yı etkisine aldığını sanıyordu ve kısmen de öyleydi. Bu süreç içerisinde Parti Önderliği'ne bir şey olursa, partinin geleceği ne olur? Partinin çok iyi korunması gerekir. "Hatta Parti Önderliği'nin kendisine de zaman zaman böylesi konuşmalar yapıyor, sözümona Partiyi korumaya çalışıyordu. İşte bunu da çok sinsice yapmak istiyor. İşlerini sağlama alıncaya kadar kendisini gizlemek istiyor. Denilebilir ki o dönemde Parti Önderliği'ne en çok sahip çıkan bağlı olanlardan biri pozisyonundaydı. Bu temelde Şahin Yıldırım ekibiyle de ilişkilerini yoğunlaştırıyor, Seher'i de yedeğine almış. Yedeğine almasının sebebi ise Fuat'tır.

Fuat'ın o noktadaki zayıflığını iyi biliyor ve onu bu noktadan vurmak istiyor. Aslında Fuat arkadaşına da bel bağlıyor ki o da epey prim veriyor. Ve sonuç alacağına da güveniyor. Daha sonda durumu ortaya çıkınca Fuat arkadaş partiden yana tavır takınıyor. O zaman Semir'in ona gönderdiği bir mektup var; "Senin alacağın olsun" diyor, yani adeta beni aldatın, her şeyi senin üzerine planlamıştım türünden şeyler söyler. Gerçekten de Fuat, Semir'i umutlandırmıştır. Biraz Fatma gibi başlatır. Sonra Bolşeviklerdeki Martov Lenin çatışmasıymış gibi gösterir. Fakat bununla Parti Önderliği'ni kandırmayı başaramaz. Fatma'yı temel almasının nedeni de Parti Önderliği'ni savunmasız bırakmak içindir. Partiyi ele geçirmek için oldukça kurnaz davranıyor. Tehlikeli bir taktik izliyor. Eğer Önderliği Fatma'ya sahiplik yaparsa, bir kadına sahiplik yapmış olacak, savunmuş olacak. Dolayısıyla da Parti savunmasız kalacak. Yani sorun bir özel ilişkiye dönüşecek ve bir özel ilişkinin kurtarılması şeklinde ortaya çıkacak. Semir buradan bindirirse rahatlıkla sonuç alacak. Bu özel ilişkiden Partiyi vurmaya çalışıyor. Böyle hassas bir noktadan yakalıyor. Bunu kavramak çok zor. Birçok arkadaşın bunu kavrayıp, partiyi savunmaya kalkması çok zor. Bunu yine Parti Önderliği görür ve Semir'in istediği noktadan işe girmez. Zaten o tarzda gitse, Semir sonuç alır, Parti Önderliği Parti tarzıyla üzerine giriyor, Parti gerçeğini dayatıyor. Önderlik Parti zemininde mücadeleye davet edince. Semir'in gerçek yüzü ortaya çıktı. Sonun Fatma olmadığı, kendisinin Martov olmadığı ortaya çıktı. Kendisini savunamadı ve Parti karşıtı konuma düştüler. Semir iki günde bitti ve kaçmak zorunda kaldı. Eğer sorunların üzerinde Parti gerçeğine gidilirse, en iflah olmaz tip bile Parti zeminine davet edildiğinde " Parti gerçeği budur, senin de gerçeğin budur." denildiğinde çözümlenmeyecek hiçbir sorun yoktur. Bu konuda bizler oldukça geriyiz. Parti tarzıyla savaştığımız için en ufak bir sorunda bile sonuç alamıyoruz. Parti Önderliği Parti tarzında, parti silahıyla savaştığı için en sor mesafeyi çözüp, sonuç alabiliyor. Bu nokta önemlidir. Eğer gerçekten Parti karşıtı bu durumları ortaya çıkartmak istiyorsak, bunları etkisiz kılıp sonuç almak, Partiyi korumak istiyorsak sarılacağımız tek tarz Parti tarzıdır. Parti tarzıyla savaştığımızı esas almak gerekir. Aksi taktirde ne kadar savaşırsak savaşalım başarısız kalırız. Hatta yem olmaktan bile kurtulamayız. Semir başkaldırdığında şunu söylüyordu, "Göreceksiniz Hakkari'den Botan'a yakında tek bir kişi kalmayacak. İnançsızlığı geliştirmek istiyordu. Gerçekten de tam bir döneme denk Diyarbakırda 35 arkadaşına idam verilmesi, sınır boylarında Türk ordusunun saldırısı var. 83'te - Bütün bunlarla PKK'nin işi bitirilmek isteniyor. Semir Süleyman olayı o güne kadar ki mücadele tarihimizde en kapsamlı tasfiye hareketidir. Ve gerçekten içten ve dıştan PKK'nin tasfiye kararı vardır. 83'teki plana göre, Semir Avrupa'nın işini bitiriyor, Süleyman Kürdistanın işini bitiriyor, cezaevinin, çıkan grupların işi bitiyor, Önderlik sahasında zaten az bir güç kalmış. Böylelikle PKK'nin işi bitiyor. Sınır boylarına yapılan operasyon bir tek arkadaşına en ufak bir şey olmadı. Diyarbakır'daki 35 idamla şu amaçlanıyordu. zaten Hayri, Mazlum, Kemal'ler şehit düşmüştü. Öndersiz kalmış ve yerine Şener devreye girmişti, Şahin - Yıldırım gibi ekibi devreye girmişti. Bu idamlarla yapı manevi olarak bittirilmek isteniyordu. Tüm cezaevi şantajla teslim alınmak isteniyordu. O zaman gazetede kiler değerlendirmede, "Biz şimdiye kadar Kürdistan'ı betonlaştırdığımızı ve burada artık bir şey yeşermeyeceğini söylüyorduk. Böyle bir sorun yok diyorduk. Bugün bu idamlar böyle bir sorunun olduğunu gösteriyor. Bu betonun

çatladığını , fidanın yeşerdiğini gösteriyor. İstedğimiz kadar saklamaya çalışalım, artık bunun saklanacak bir tarafı kalmamıştır. Bu gerçeği görmek, bu gerçeklere yüz çevirmemek, buna göre şimdiden akıllı tedbirler geliştirmek gerekir !... Tabii bu, tasfiye hareketi ortaya çıktıktan hemen sonraydı ve gerçek de böyleydi.

Semir'e, Avrupa'da müdahaleler yapılarak, Cafer Ziyad gönderildi. Bunlar Semir'in tahribatlarını gireceklerine, çok gizlice pekiştirmeye çalıştılar. Semir yakalanmasına rağmen, Ziyad'lar onu kaçırttılar. İkinci kez yakalandı, tekrar kaçırttılar. Semir olayında birçok kadro yine seyirci kaldı. Parti Önderliği'nin kadrolara, kitleye direk hitabıyla bu olayın iç yüzü öğrenildi ve harekete geçilerek Semir'in işi bittirildi. Semir ise kaçtıktan sora çeşitli istihbarat örgütlerine sığınıyor. Semir'lerin etkilediği, kullandığı arkadaşlar Önderlik sahasına çekildi. Parti Önderliği, bu arkadaşları tekrar kazanıp çıkarmak için üzerlerinden yoğun durdu. Aylarca üzerlerinde durdu. Bu sahada iki evimiz vardı. Fatma'da çağırılmıştı. Bir eve bunlar alındı ve Fatma, sürekli Parti Önderliği'nin çabalarını boşa çıkarmaya çalıştı. Söylediği şey şu; "siz suçlusunuz, idamlıksınız. Siz affedilecek insanlar değilsiniz, affedilmeyeceksiniz. "Hatta Parti Önderliği'ne de bu kararı onaylatmak istiyor. Fatma'ya Parti Önderliği'nin söylediği şu o zaman, -yalanlarında arkadaşlar da vardı- "Yapma bunları, çalışmaları boşa çıkarma. Akıllı otur. Sen varken, Fatma'nın da artan bir tempoyla Önderliğin üzerine gidişi var. Yani adeta Parti Önderliği'ni teslim alıp, her türlü kararı aldirmek istiyor. Bu boyuna ip takma isteği oluyor. Parti Önderliği hala Fatma'ya son derece sabırlı davranmaya, bu olumsuzluklarını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Hatta dolaylıda olsa şunu da söylüyor, "Bunlar idamlıksa, başkaları da idamlıktı bu durumların doğmasında kendisinin de en büyük neden olduğunu söylüyordu. Tabii Fatma ne yaptığını bilen biriydi. Bunları anlamazlıktan geliyor, ısrarla o tutumlarını sürdürüyor. Bunun üzerine Fatma'yı başka bir eve getirip oturttuk. Tehditte onu şunu söyledik, "Bu evde kalacaksın, o eve gitmeyeceksin. Sen bir vampirsin. "ancak böyle engelleyebildik. Çok yoğun bir çaba sonucunda Parti Önderliği o arkadaşları içinde bulundukları durumdan kurtarabildi. Bir yandan bu arkadaşlarla, bir yandan Fatma'yla, bir yandan Semir'in Avrupa'da yarattığı tahribatlarla, diğer yandan da ülkeye giden grupla tartışılması, üslendirilmesiyle uğraşıyor ve öte yandan bu sahada kalan arkadaşların eğitimiyle uğraşıyor. Semir pratiği, ilişkiler, eğitimden çıkardığı sonuçlarla, örgütü eğitmeye çalışıyordu. "Kişilik Sorunu ve Militan Kişilik", "Kürdistan'da Kışla Kültürü ve Darağaçları". "PKK'de Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz", "Tasfiyecilik Üzerine", "Kürdistan Üzerine" değerlendirmeleri bu döneme aittir. Dikkat edilirse yine bir ihtiyacı gidermek için çıkarılan yazılardır. Örgütü, kadroyu donatmak, geleceğe daha güçlü yürütmek için üzerinde durduğu konulardır. "PKK'de Gelişme Sorunları ve Görevlerimiz" güçlü bir değerlendirmedir ve günümüz için de geçerlidir. Günümüzde yaşanan sorunların daha 10 yıl öncesinden görülmesi ve bu sorunların nasıl çözülmesi gerektiğine dair pratik çözümler de var. Bu da Önderliğin önemli bir yanını daha ortaya koyuyor. Sorunlardan çok cılız ipuçları yakalasa da oradan 10 yıl sonrasının sorunlarını görüyor ve onlara çözüm üretiyor. O kitap incelenirse bu çok rahat görülür. Bu kitaplar, Semir - Süleyman tasfiyeciliğinin örgütte, mücadelede ortaya çıkardığı sonuçlar üzerine ortaya çıkarılmış değerlendirmelerdir. Bu temelde yine kadroların eğitimi vardır. Tasfiyecilik tasfiye edilmiştir ve bunun üzerine yürümek istediğini, hangi tür

devrimcilikten yararlandığını, ne tür devrimciliğin tehlike teşkil ettiğini ortaya koyar. İlerde bu tür sorunlarla karşılaşacak kadroların hangi tedbirlerle, yöntemlerle hal yoluna gitmesi gerektiğini ortaya koyar. Tabii ki bütün bu çalışmaları yaparken, kendisine fazla destek yoktur. Adeta tek başına bu çalışmayı yürütür. PKK'nin meseleleri sanki yalnızca Parti Önderliği'ni ilgilendiriyormuş gibi bir yaklaşım var. Hiçbirimizin ne bunları kavrama, ne de yerine getirme durumu yok.

Güçlerimiz belli oranda ülkeye taşırıldıktan sonra Abbas arkadaş ve Selim de gönderildi. Bu arkadaşlar gönderilirken önlerine çok kapsamlı görevler konuldu fakat gitmeye hazır değillermiş. Ama bunu o zaman açıkça da belirtmediler. Bunlar kendilerini "Güçlerimiz ülkeye gidecek, biz sınır boylarında yani savaş dışı alanlarda kalıp, bunları yöneteceğiz," anlayışına göre kendilerini hazırlamışlar. Aslında gitmek de istemiyorlar fakat bunu kendilerine yediremiyorlar böyle bir gidişleri var. Önlerindeki görevler, 1 - Partinin merkezleştirilmesi. Yani en üstten en alta kadar Parti örgütlerinin oluşturulup, oturtulması. 2 - Parti yapısının arındırılması. Partinin bu temelde sağlamlaştırılması, örgütlenmesinin sağlamlaştırılması. Semir ve Süleyman tasfiyeciliğinin izlerini silmek. Yapıyı bu temelde donatmak. Giden güçleri Botan'a üslelendirmek. Silahlı propaganda taktiğini işletmek, gerillanın ön hazırlığını yapmak. Ve gerillaya geçişi sağlamak. Tabii ki hazır olmadıkları için bu görevleri yerine getirmeyecekler. Bu arkadaşlar gittikten sonra bu görevleri yerine getirmeleri gerekirken, önce kendilerini sağlama almaya çalışıyorlar. Bunun için de G. Kürdistan'ı yapılan taktik ittifaka dayanarak kendileri için sağlam bir yer haline getirmeye çalışıyorlar. Biri Lotan'ı biri Haftanın'ı seçiyor. Ve birçok gücü kendi güvenliklerini sağlamak için bırakıyorlar. Sadece bununla da güvenliklerini sağlayamayacakları açık çünkü KDP'nin sahasındalar. KDP ile KDP'nin istediği tarzda bir ilişki içinde olmak gerekiyor. Çünkü KDP başka türlü kabul etmez. KDP ile istediği gibi uzlaşılmazsa, onun istediği gibi hareket edilmezse, KDP'nin o sahada bırakmayacağı çok açık. Orada barınamazsa, kalamazsa, üslenemezse, Kuzeye geçmesi gerekiyor ki orası da savaş sahası, kendisi de buna hazır değil, tehlikeli görüyor. Onun için de Botan'da gücün üslenmemesi, taktiğin işlememesi gerekiyor. Eğer taktik işletilirse, KDP'yle karşı karşıya gelinir. O zaman da Güney'de kalınamaz. Bunu bildikleri için taktiği değil, kendilerini uyguluyorlar. Zaten giderlerken, "Parti bizi ölüme gönderiyor, gözden çıkarmış" mantığıyla gidiyorlar. Ölmek için de taktiği işletmemek yani savaşmamak gerekiyor. Objektif durumları bu. Bu şekilde giden arkadaşlar tüm çalışmaları kendilerinin yaşaması esasına göre düzenliyorlar. KDP bizimle ittifaka girerken kendine göre hesapları var. Ve KDP bu ittifakı Türkiye'den habersiz yapmamıştır. Türkiye'de bunu uygun görmüştür. Neden? Çünkü, daha bu sahadayken Türkiye Filistinliler vasıtasıyla bizim bu sahada kalmamızı gerçekleştirmek istemiş. Ama daha sonraki gelişmeler şunu ortaya çıkartmıştır: Bizim ülkeye yöneldiğimizi. Filistinlilerin bizi bu sahada tutamayacaklarını görüyor. O zaman KDP ile tutmaya gidiyor. Onun için bu ittifaka onay veriyor. KDP'nin de daha Molla Mustafa Barzani döneminde Türkiye'yle yaptığı anlaşmalar var. Türkiye Kürdistan'ına karışmamak, Türkiye Kürdistan'ındaki herhangi bir desteklememek kaydıyla, Türkiye'nin de onlara karışmayacağı, hatta onlara yardımcı olacağı biçiminde ittifaklar.CIA'nın, MIT'in, SAVAK'ın, MOSSAD'ın yönlendirilmesine giren bir hareket oluyor. KDP o dönem de oldukça tecrit bir güçtü.

Sıkışıklığı yaşıyordu. Hem bu durumdan kurtulmak için, bizimle ittifaka ihtiyaçları vardı. Çünkü bizim belli bir itibarımız vardı. Bizimle itifak yaparsa o gericilik yükünden kurtulacaktı. Bir bu, kendisine geniş har manevra sahası yaratmış olacaktı. Birde bunların şöyle bir durumu var: Kürdistan'da kendilerine rağmen" oluşan, gelişen bir hareketi kesinlikle etkisiz kılma. Kürdistan'ı bunlar biraz tapulu malları olarak görüyorlar. Herhangi bir hareket çıkacaksa da bunlara bağlı çıkması gerekiyor. Bunların denetiminde çıkması gerekiyor. Bunların dışında çıkan bir hareketi ve giderek gelişen, tehlikeli olan bir hareket. KDP kendi açısından tehlike yaratacak bir hareket olduğunu görüyor. Öyleyse bu hareketi etkisiz kılmak gerekiyor. Daha önce KUK'la diğerleriyle yapmak istediler, fazla sonuç alamadılar. İttifakla rahatlıkla PKK'nin işini bitireceklerini sandılar. Onunu için ittifaka girdiler. Bunu itiffakma o sahada tutulmamızı ve orada tüketilmemiz için Türkiye'de istedi. Bunun için KDP ittifak yaptı. Bizim de buna ihtiyacımız vardı. O sahaya kazasız belasız girip yerleşmek gerekiyordu. Buda ancak KDP ile çatışmadan olabilirdi. Çatışma bizim yararımıza değildi. Çünkü ne bir araziye, ne bir köyü, ne bir içme suyunu biliyorduk. Ne de bir ilişkimiz vardı. Botan bizim içimizden tanınmayan bir alandı. Botan'a yerleşmek de önemliydi. Çünkü daha Siverek'te hedef Botan'dı. Gerillayı Botana oturtup oradan ülkenin derinliklerine yayılmaktı. Silahlı mücadele ancak Botanda oturtulabilir, tutunabilirdi. Her bakımdan değerlendirildiğinde Botanın tutulması gerekiyordu. Botan'a girmek için de KDP'yi etkisiz kılmak gerekiyordu. İşte o ittifak bizim açımızdan bunun içindi. Fakat bu çoğu arkadaş tarafından kavranmadı. Aslında taktikte dedik, KDP hakkında değerlendirmelerde yaptık, eskiden de yapıyorduk. Yani KDP'nin gerçeği nedir? biliniyordu. Fakat o değerlendirmeler kavranılmamıştı. Her ne kadar gerici, tehlikeli, taktik bir ittifak diyorduysak da, pratikteki yaklaşımımız hiçte öyle değildi. KDP'ye güvenme hatta yurtsever olabileceği. Hatta KDP ile ortak bir mücadelenin gelişebileceği. Bu güce daha sonra Abbas arkadaşların yaklaşımı stratejik bir ilişkiymiş gibi yaklaşıyor.

KDP'nin bu ittifaktan beklediği neydi? Bizi Güney sahasında tutmak, süreç içerisinde bizi otonomi çizgisine getirmek, böylelikle yedeğine alıp çalıştırmak. Eğer bunu başaramazsa, Dr. Şivan, Sait Elçi, Sait Kırmızıtoprak yaptığını yapmak. Yani ya teslim alıp kendisine çalıştırmak, olmazsa kellelerini uçurmak. Buydu. Bu açıdan bu yaratılan taktik ilişkiyi doğru değerlendirmek, süreci, zamanı doğru değerlendirmek gerekiyordu. Yoksa tehlikeli olacaktı. İşte o zamanki taktik önderlik, pratik önderlik bunu görmedi, değerlendirmede. Birde savaşa örgütte, göreve yaklaşımı o olunca bunu değerlendiremeyeceği, hatta kendine göre değerlendireceği kendiliğinden anlaşılır. O zaman en üst düzeyde Abbas ve Selim arkadaşlar görevliydi. Birinci dereceden Abbas arkadaş onunla beraber ikinci dereceden Selim arkadaş sorumlulukları vardı. Diğer arkadaşlarında sorumlulukları vardı ama esas resmi düzeyde bunların sorumlulukları vardı. Birazda o pratiğe damgasını bunlar vuruyor. Bu arkadaşların pratiği oluyor. Bu arkadaşlar, o sahaya gelir gelmez çalışmaların durumunu gözden geçireceklerine, eksikleri, hataları gidereceklerine, grupları üstlendireceklerine, onun emniyet tedbirini alacaklarına, yine taktiği geliştireceklerine, yapıyı arındıracaklarına, bütün bunları yapacaklarına, ne yapıyorlar? Ülkede olan bazı grupları bile Güney'e çekiyorlar. Halbuki bu gruplar hemen hemen ülkede üstlenmiş, bunları bile geri çekiyor. Hele tasfiyeciliğin

yarattığı sonuçlar üzerinde hiç durmuyorlar. Botan'da taktiğin işletilmesini zaten tehlikeli görüyor, Abbas arkadaş. Ve şunu söylüyor, "77'de YNK bu alana girmek istedi, bak KDP ne yaptı YNK'ye. KDP'nin alanıdır Botan. Botan'da biz bir şeyler yapmak istesek, KDP, YNK'ye yaptığının aynısını bize de yapar. Yani ölümdür. "Aslında değişik cephelerde Semir'in dediğini onaylar. Semir'de diyor, "Aslında değişik cephelerde Semir'in dediğini onaylar. Semir'de diyor, "göreceksiniz orada biteceksiniz" tabi o farklı bir cepheden. Abbas bir Semir'le değerlendirilmez şüphesiz o yanlışlığa düşmemek gerekiyor, yanlış anlamamak gerekir. Fakat objektif olarak yaklaşımı itibarıyla aynı şeyi veriyor. Biri diyor imhadır. Diğeri de diyor imhadır. Biri gücü hiç sokmamak istiyor. Semir'in tüm çabası oydu, Avrupa'ya çekmek istiyor. Abbas onların da yaklaşımı, "girilirse, taktik işletilirse imhadır. Öyleyse girmemek gerekir, taktiği işletmemek gerekir, Güney'e çekilmek, orda durmak gerekir. Farklı cephelerde, niyetlerde farklı, olsa, ama sonuç aynı sonuca varıyor. Böylesi bir durum söz konusu. Halbuki o zaman yakalanan fırsat değerli bir fırsattı. Buna dayanılarak, oraya aktarılan gücün hızla Botan'a aktarılması ki daha önce giden gruplarda biraz araziye, kitleyi tanımişti, biraz ilişkide sağlamıştı. Hatta bazı yer yer depolar, sığınaklar da yapmıştı.

Yani silahlı propaganda taktiği rahatlıkla uygulanabilir ve gerillaya da gidilebilir o koşullar var. Düşmanın da Botan'da bir hazırlığı ve ciddi bir üstlenmesi yok. Gündüzleri bile rahatlıkla her yerde dolaşıyorlar. Tabii ki giden gruplar ilk etapta zorluk çekti. Yani hiç tanımadıkları bir alan olduğu için çok zorlandılar. Araziye tanımadıkları için, halkı tanımadıkları için çok zorlandılar. O dönemde tek tük dökülenler de oldu. Bunlar kötü insanlar oldukları için değil, zorlandıkları için biraz da böyle oldular. Parti Önderliği bu durumu biraz görüyor ve sürekli eleştiriler yöneltiyor, uyarılar yapıyor, talimatlar gönderiyor. Sürekli KDP gerçeğini anlatıyor. Sürekli yapılan ittifakın hangi amaçla yapıldığını yanlış değerlendirilmemesini söylüyor. Yine sık sık tarihi hatırlatıyor Sait Kırmızıtoprakları Sait Elçi'leri anlatıyor. Aslında bunlarla bu arkadaşları uyarıyor. Yani "içine girdiğiniz tutum tehlikeli bir tutum. Bunda imha vardır. Biraz anlayın doğru tutuma gelin. "Bunu söylemek istiyor. Fakat bu arkadaşlar anlıyor mu anlamıyor mu, orası fazla belki değil. İster anlasın yapmasın, ister anlamasın yapmasın, örgütsel açıdan ele alındığında, fazla önemi yoktur bunun. Sonuç itibarıyla aynı şeydir. Bu eleştiri ve uyarılar ciddiye almıyor. Yerine getirilmiyor. Hatta 83'ün sonunda 84'e girerek tüm güçler Kuzeyden güneye çekiliyor. Bu çekilmenin neden de bilinçlidir. Abbas arkadaşın düşüncesidir daha çok. Bunu kabul ettiriyor. Botan'da taktiği uygulamak doğru değildir. Bu taktik uygulanamaz zamansızdır. Uygularsak kesin kaybederiz darbe yeriz. Taktiği uygulayacak kimdir? Kadromuz zayıftır, yetersizdir, bu kadroyla bu taktik uygulanmaz. Uygulamaya kalkarsak darbe yeriz. Onun için kadroyu geriye çekmek gerekir. Yeniden bir eğitime almak, kadroyu güçlendirmek gerekir. Daha sonra ancak bu taktik işletilebilir, "diyor ve kabul ettiriyor. Böylece tüm güçler Güney'e çekiliyor. O zaman pratik merkez, örgütsel merkez, taktik önderlik, önderlik yani ilerisiyle, bu durumu bir toplantıyla da resmileştiriyor. Resmîyet kazandırıyor. Yapılan toplantı bu görüş oradaki merkezin görüşü olarak karara bağlanıyor. Tabii ki Parti Önderliği'nin bildiği öyle bilgi geldiğinden dolayı ki o zaman böyle teknik de yoktu. Aylarca da bilgi alınamıyordu. Ki durumu genel gidişattan çıkarıyor. Çünkü Partiyi en üst düzeyde yaşıyor. Parti gerçeğine sıkı sıkıya

sarılmış, gerçeği yaşıyor. Bu gerçeğin ne kadar temsil edilip edilmediğini pratiklik yaşıyor, görüyor ve buradan çıkarıyor. Zaten Parti yaşanır, olumlu bir yaşam içinde olunursa, birçok şey bilinmese dahi, genel gidişattan görülebilir. Tabii ki bu bizim için pek söylenemez. Bizim yanımızda Parti, biraz kendimizi yaşamamızdan kaynaklanıyor. Parti Önderliği sürekli Partiyi, yaşadığı için görebiliyor. fakat bir yaşamadığımız için ne yanı başımızdakini ne de kendimizi göremiyoruz. Çünkü gözlerimiz Parti gerçeğine kapalıdır. Tabii ki bunlar yapılan bu toplantıda bu kararı alıyor. Karar burada yapılacak merkez toplantısına getirilecek çünkü merkezin bir kısmı bu sahadaydı ve merkez toplantısı bu sahada yapılacak. O zaman iç merkez görevi görüyor. Abbas arkadaş bu öneriyle geliyor. Bir eğitim süreci başlatıyorlar. Halbuki gücümüzün eğitim diye bir sorunu yoktu. Bu güç her yönden eğitilmiş, donatılmış bir güçtü. Hem de Parti Önderliği'nin kendisi bu gücü eğitmiş, gözbebeği gibi korumuştur, oraya sapasağlam ulaştırmıştır. Sorun, bu gücün örgütlendirip, savaştırılmasıydı. Ki verilen eğitimin düzeyi bu sahadaki eğitimden yüksek olsa bir öncüde anlam verilebilir. Fakat bu eğitimin arkasına sığınarak, güç savaştırılmıyor. Mesele budur. Abbas arkadaş toplantıya böyle geldi. -83 sonu, 84 başıydı. -Önderlik durumu biraz daha yakından anlamak istiyordu fakat Abbas arkadaş durumu yansıtmıyordu. Aldıkları kararı da yansıtmıyor. Parti Önderliği bunlardaki inançsızlığı, kararsızlığı, ikircikli durumu fark ediyor. Oradan gücün hangi konumda olduğunu da çıkarıyor. Onun için de Abbas'la konuşmalarında onlardaki ikircikli durumu, inançsızlığı aşmak için çabalıyor. Abbas Arkadaş bu konuşmaları onaylayan bir tutum sergiliyor, sanki farklı bir düşüncesi, görüşü yokmuş gibi davranıyor. Bu ikiyüzlü bir tutumdur ve örgüt adamının tavrı değildir. Hele pratik önderlik, taktik önderlik düzeyinde bu tür sorunlar yaşansa, o Partinin nereye gideceği anlaşıldır. Parti Önderliği durumu fark ediyor ama üzerine gitmiyor çünkü üzerine gitse çökebilir. İçinde bulunduğu durumdan çıkması için elinden geleni yapıyordu. Fakat toplantıya Abbas Arkadaş'ın tavrında bir şey değişmeden girildi. Daha önce şunu da belirtmekte yarar var, Abbas Arkadaşlar ülkeye gittiklerinde grupların bir kısmı henüz duruyordu. Bu gruplar az bir kayıpla ülkeye geçirildi. Bu kayıplar da önemliydi. Şahin Kılavuz Arkadaş Öncülüğünde..... kişilik bir grup Hezil Suyunda şehit düştü. Şahin Kılavuz değerli bir arkadaştı. Mücadeleye daha grup aşamasında Ankara'dan katılan bir arkadaştı. Süleyman'ın harcamak istediği bir arkadaştı. Bu olay o arkadaş uzun bir süre olumsuz yönden etkilemişti. Parti Önderliğinin müdahalesiyle kurtarılmış ve Önderliğin ilgilenmesiyle bu durumdan çıkmıştı. Ki Önderlik sahasına geldikten sonra en çok gelişme gösteren arkadaşlardan biriydi. Ülkeye yönelmeden önce bu sahada silahlı propaganda faaliyetleri üzerine yazdığı bir yazı da vardı. Bu arkadaşların katliamında, KDP'nin ve Türk MİT'inin rolü vardır. Yine, Cevdet ve Ferhan Arkadaşlar sınırdan geçerken çıkan çatışmada şehit düşmüşlerdi. Sıradan bir taraftarımızken, Ferhan Arkadaş, Kemal Pir Arkadaşların grubunun ülkeye geçişini başarıyla sağlamıştı. Ve daha sonra mücadeleye profesyonel anlamda katıldı. Cevdet Üneral, Bingöl'lü bir arkadaş. Bu arkadaşlar da gerçekten değerli arkadaşlardı. Bir de Süleyman Oklu Arkadaş. Bu arkadaş kuryelik yapıyordu. Bu arkadaşın katliamında da KDP ve Sami Abdurrahman'ın komplosu söz konusudur. O grupların taşırılmasında 2 kaybımız var. Şüphesiz 2 devrimcinin kaybı az değildir. Fakat koşullar göz önünde bulundurulduğunda bunlar en

az kayıplar sayılabilir. Çünkü ülkeden çıkalı 2 yıl olmuş, 12 Eylül rejimi dört başı mağrur bir şekilde dizginsiz, önünde hiçbir engel yok, terör estiriyor. Örgütlerde dağılmalar, inançsızlıklar, halkta umutsuzluk.... Bir çok olumsuz koşullar doğmuş. Ülkeden kovulduğu için yabancılık var, hiç tanınmayan bir sahaya giriş var. En az teknik donanım ile girilmiş, bu giriş o kadar kolay değil. Tehlikeleri çok olmasına rağmen kayıpları da az olan bir giriş.

15 Ağustos Atılımı ve İlk Kurşun

Bizde genellikle çözümsüzlüğün, tıkanmanın olduğu noktada sapmalar ve giderek bunun teorisinin oluşturulması söz konusudur. Ama 83'te Ülkeye girişte ve tüm güç kışa doğru Güney'e çekildiğinde, durum biraz farklıdır. Sonuç itibarıyla çözümsüzlük olsa da, esasta daha o sahaya yönelirken içinde bulunulan ruh hali, yaklaşım vardı. Ölüme gitmemek için böyle giden biri açısında güçleri hazırlamayacak, dolayısıyla da gücü geri çekecektir. Yani o zaman gücün geri çekilmesine bir neden olarak da bu gösterilmiştir. "Hazırlıklar yok. Gruplar kalırsa imha olur, onun için de grupları geri çekmek gerekir." Öyle değil, o zaman örneğin Eruh'tan gelen raporlar var, durum öyle değil. Hem de silahlı propaganda döneminin görevinin başarıldığını, gerillaya geçilebileceğini söyleyen arkadaşlar vardı. Demek ki belki birkaç yerde hazırlıklar yapılmamış fakat hazırlık yapan yerler de var. Yalnız bizde çözümsüzlüğün olduğu yerde bunun teorisinin yapıldığı bir gerçektir. Çözümsüzlüğün ortaya çıktığı yerde, sapma ortaya çıkıyor. Bu PKK'yle bağdaşmayan bir tutumdur. PKK çözümsüzlüğe çözüm üretmedir, çözüm bulma, geliştirmedir. PKK militanlığı da budur. Bununla bağdaşmayan militanlık PKK militanlığı olamaz.

Yine bu dönemde Türkiye çalışmalarına el atılmıştır. 83'te bu çalışmalar için Piro Arkadaş göndermiştik. Piro Arkadaş geçen yıl Sarıkamış'ta Şükran Hocalarla şehit düştü. Bu arkadaş gittikten bir süre sonra polisin tuzağına düştü. Dilaver denen unsurun amcasının kızıyla duygusal ilişkiye girdi. Dilaver'ler eski sempatizanlardır, bunlarla ilişkiye geçer. Böylece Türkiye temsilcisi olarak gönderildiğini öğrenirler. Bu kız da ajanlaştırılmıştır ve duygusal yaklaşıp. Piro Arkadaş girilen ilişkiyi sakıncalı görmüyor, oysa ki ilişki polis ilişkisidir. Kızın abisi de polistir. Zaten Dilaver'in durumu da daha sonra ortaya çıkacaktır. Bu duruma daha sonra tekrar değinilecektir.

Yine bu dönemde her ne kadar gücümüz ağırlıklı olarak Botan'a taşırılmışsa da diğer alanlar da boş bırakılmamıştır. Diğer alanlara da küçük birimlerle müdahaleler yapılmıştır. Tek Serhata-bugün ki adıyla- grup ulaştırılmamıştı. O zamana kadar da Serhat'taki gruplarla bağlantı kurulamamıştı. 12 Eylül'de, geri çekilme döneminde bu gruplar ilişkisiz kalmış, uzun süre öylece kendilerini korumuşlardı. Bunun dışında 83'te hemen her alana küçük birimler gönderilmişti. Fakat Botan esas alınarak, esas güç de Botan'a aktarılmıştı. İşte, merkez toplantısına da 84'ün başında girildi. Bu toplantıya, Avrupa'dan Ziyad, Cafer onlarda çağırılmıştı. Toplantı her ne kadar merkez toplantısı

olsa da kongre niteliğini taşımaktadır. 3. Kongre'de ele alınan, çözümlenen, kararlaştırılan tüm sorunlar bu toplantıda da gündemleştirilmiştir, Parti Önderliği tarafından. 3. Kongrenin ön hazırlığıdır denilebilir. 84 Şubat'ın da yapılan bu toplantıda Parti Önderliği'nin yaklaşık 850 sayfalık değerlendirmeleri vardır. O değerlendirmeler kitap olarak da yayınlanacaktı fakat Fatma unsuru bunu engelledi. O kitabın zamanında çıkmamasını bilinçli sağları. Sosyalizmin sorunları ele alınmıştı. Parti Önderliği'nin o zamanki değerlendirmeleri şuydu, "Varolan sosyalizm, sosyalizmden sapmıştır. Varolan komünist partileri, komünist parti olmaktan çıkmıştır. Varolan sosyalizmin ciddi sorunları vardır, sapmaya uğramıştır. Bu partiler, komünist partileri olmaktan çıkmıştır. Ya kendilerini fesh etmeli yada yeniden örgütlenmelidirler. "yani daha 84'te reel - sosyalizmin bugün içine düştüğü durum belirtilmiştir. Ve bunların bu tarzda yürüyemeyeceği de belirtilmiştir. Ki bu değerlendirmeler, 89'da pratikte ispatlandı. Toplantılarda, görüşmelerde, konuşmalarda bunların durumları ortaya konulduğu için komünist partileri ciddi rahatsızlık duydular. Hem de PKK'ye saldırılar başladı, "PKK Sovyet'lere, sosyalizme dil uzatıyor, komünist partilere dil uzatıyor. Bunları sosyalist, komünist olarak görmüyor, yalnızca kendisini görüyor. Böylesi eleştirileri hatta saldırıları olmaya başları. Fakat doğru olanın PKK olduğu şimdi açık bir gerçek haline geldi. O zaman Parti Önderliği dışında kimse bu gerçeği görmemiştir. Yine, öncülük, merkezleşme, örgütsel sorunlar, ideolojik sorunlar tasfiyecilik, insanlığın durumu gibi sorunlar ele alınmıştı. KDP'nin tutumu pratik önderliğin durumu, durumunda ısrar ederse nereye götüreceği çok açık konulmuştu. Partiyeye bağlılığın önemi, Semir-Süleyman olayı ve buna bağlı olarak Ziyad ve Cafer'in durumu ele alınmıştı. Yine her arkadaşın durumu Parti Önderliği tarafından tek tek ele alınmıştı. Pek çok arkadaşın durumu isim verilmeden ortaya konulmuştu. Toplantıda kararlaştırılan hususlar vardı. En önemli husus, ülkeye dönülür dönülmez gücün Botan'a üslendirilmesi idi. Üslenme sorunlarının hızla halledilerek, gerillanın icra edilmesi. Yine Parti ortamının arındırılması, bir bütün olarak gözden geçirilmesi, Partinin merkezinde başlayarak, en alta kadar örgütlenilmesi, bunun mutlaka başarılması ve oturtulması. Yine Süleyman'ın durumu, Süleyman o zaman tutukluydu, soruşturmadaydı. Toplantıda onun hakkında kararlar alınmıştı. O toplantıdan sonra Avrupa'ya tekrar müdahaleler yapılmıştı. Semir olayında Ziyad ve Cafer'in takındıkları tutum daha o toplantıda eleştirilmişti. Daha sonrasında tekrar müdahale oldu . Esas olarak da ülkenin durumu söz konusuydu. Bu toplantıdan sonra ülkeye gidildi. Lolan'da bu toplantının sonuçlarının yapıya özümsetilmesi amacıyla toplantılar yapılacaktı. Alınan kararlar doğrultusunda yapı harekete geçilecekti. Abbas Arkadaş gider gitmez oradaki merkezi arkadaşlara şunu söyledi, "Konuşmak istediklerinizi ben konuşamam." Toplantıya gelmişti ve toplantıya gelen insan konuşmak için gelir. Konuşmaması veya neyi konuşmadığı oldukça dikkat çekmişti. Durumu daha sonra öğrendik ki, o belirtilen meseleydi. Aslında, kadronun durumunun zayıf olduğunu, Botan'da taktiğin geliştirilemeyeceğini, taktiğin doğru olmadığını, Önderlik sahasının değerlendirmesiymiş gibi aktaracakmış. Fakat Parti Önderliğinin toplantıya yaklaşımını görünce, söyleyemiyor. Toplantıdaki kararlara katılıyor, oraya gidince de arkadaşlara bunu yansıtmak istedi. Tabii konuşmanın üzerinde durmak gerekiyordu çünkü öyle yabana atılacak bir konuşma değildi. Sorulduğunda, toplantıyı fazla uzatmak

istemediğini söyleyince, üzerinde duruluyor. Aslında biraz parti bilinci olan bu tutumun altında bir şeyler olduğunu anlar, anlamak zorundadır. Bunu ortaya çıkarmak zorundadır çünkü Partiyi ilgilendiren bir meseledir. Toplantılar yapılarak, sonuçlar aktarıldı, tüm yönleriyle olmasa da esasta biraz yansıtıldı ve problemleri yeni eğitim adayları dışındaki tüm gücümüz hızla ülkeye aktarıldı. Lonan o zaman merkezi bir kampımızdı. KDP'nin merkezinin bir kısmı da orada kalıyordu. Esas merkezi ise İran/ Rajan'da kalıyordu. Abbas Arkadaş onlarla gitti ve Lonan'da ben kaldım Süleyman'da oradaydı, yeni eğitim adaylarının eğitimi, derginin çıkarılması, KDP ile ilişkiler vb. oradan yürütülecekti. Savaş, gerillaya hazırlık, tüm güçlerin komutası, komuta sorunu, çözümü bunlar hep Kuzeyde yönetiliyordu Bu arkadaşlar gittikten sonra eski tutumlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Parti Önderliği'nin talimatları peş peşe geliyor, "Kararlar uygulanmalıdır, ertelemeci davranılmamalı, eski tutumlar devam ettirilmemelidir. "O zaman Ziyad, Cafer, Fatma, Fuat'da gönderilmişti ve her gelenle talimat da gönderilmişti. Fuat Arkadaş, Parti Önderliği'nin talimatı olarak, "Çeşitli örgütler Süleyman meselesini sorun yapıyor. Kendisi gazetede yayınlanmak üzere bir rapor yazsın. Eğer olumlu bir rapor yazarsa gazetede yayınlarsınız. Serxwebun'da çıksın. "İletmişti. O zaman toplantıda alınan kararın uygulanması görevi bana verilmişti. Ancak bu konu toplantıda bu şekilde tartışılmamıştı ve gelen talimat kafamı karıştırmış, ikircikli bir durum yaratmıştı. Yine de Parti Önderliği'nin talimatıdır diyerek -o dönemde diğer örgütlerin bunu mesele yaptığı da biliniyordu-Süleyman'a raporu yazması söylendi. Fazla iyi bir rapor olmasa da raporu yazdı ve ben raporun arkasına, "Bunu Parti Önderliği'ne iletin ve onaylarsa yayınlayın, yoksa yayınlamayın" notunu düşerek Avrupa'ya yolladım. Bu durumda, Süleyman'a karşı da ikircikli bir duruma girdim ve soruşturmanın yönü biraz değişti. Ki böyle bir talimatın olduğu da doğru değildi ve bu daha sonra pahalıya patlayacaktı. En son arkadaşlar Lonan'a gittiğinde -Haziranda- Parti Önderliği'nin yeni bir talimatını iletmişlerdi. Artık toplantı yaparak silahlı mücadeleyi ilan etmek gerektiğini belirtiyordu. Bunun üzerine Abbas Arkadaşlara haber verildi Agit Arkadaşlar oldukça içerde, Eruh taraflarındaydı o açıdan onlara haber verip, beklemek epey zaman alacaktı. Varolan arkadaşlarla toplantı yapıldı. Zaten toplantıda tartışılacak öyle fazla mesele de yoktu. Merkez toplantısı yapılmıştı ve kararların hayata geçirilmesi gerekiyordu. Talimatta istenen de bu. Kararların neden hayata geçirilmediği tartışılacak ve silahlı mücadele resmen başlatılacak. Toplantıya gittiğimizde Abbas arkadaş hala işleri tartışmak, sürüncemeye bırakmak, ertelemek istiyordu. O zaman benim tavrım ya görevimize sahip çıkalım, ya bu işi bırakalım, partiyi aldatmayalım şeklinde sert bir çıkıştı. Toplantıda HRK'nin ilanı bu şekilde çıktı, Parti Önderliğinin peş peşe talimatlarıyla çıktı. Adeta bizi mecbur bıraktı. Eğer bize kalsa o güç öylece çürüyüp gidecekti. Onun üzerine silahlı mücadelenin ilanı kararlaştırıldı. silahlı mücadele ilan edilirken aynı zamanda cephe de ilan edilecekti. Hatta ERNK ilan edilecek, silahlı eylemle HRK'nin de bildirisi dağıtılacaktı. Bunun için de tarih olarak 14 Temmuz uygun görülmüştü. Hayri'lerin, Kemal'lerin büyük ölüm orucunu başlattıkları gün. Ve bu eylem partimizi kurtaran eylemdi. İşte bu önder arkadaşların anısına bağlı kalınarak, koydukları eylemin anısına bağlı kalınarak özüne bağlı kalınarak silahlı mücadele o tarihte başlatılmak isteniyordu. ERNK de o tarihte ilan edilecekti. Doğrusu da buydu fakat önümüzdeki süreç ele

alındığında bunun gerçekleşmeyeceği ortaya çıktı. Yani zorlasak belki bazı şeyler olabilir fakat istediğimiz tarzda olmuyordu. Aceleye getirmenin yarardan çok zararı olacaktı. Bu açıdan 15 Ağustos tarihi tespit edildi. Yani 15 Ağustos, 14 Temmuz anlamını taşır.

15 Ağustos tarihinde hem Şemdinli, hem Çatak, hem de Eruh baskınları gerçekleşecekti. Bu eylemlerin aynı anda ve başarılı olmaları gerekiyordu. Tabi ki bu düşmana bilgi sızması açısından gizli tutuldu. Bunun hazırlıkları da gizli tutuldu. Toplantıda HRK'nin kuruluş bildirisinin hazırlanması görevi Abbas Arkadaşa verildi. ERNK'nin kuruluş bildirisinin hazırlanması görevi de Fatma unsuruna verildi. Kendisi gelirken Önderlik biraz onunla konuşmuştu. Cephe meseleleri hakkında konuşmuştu hatta kendisi cephe ilanı için bir yazı hazırlayacağını söylemişti. 'Kuruluş bildirisini ben yazayım dedi ve kabul edildi. Toplantıdan sonra bu kararın pratik örgütlendirilmesine geçildi. Bazı afişler, bildiriler, talimnameler hazırlandı. Bazı malzemeler çeşitli yerlere aktarıldı. Ebubekir Arkadaş, Agit arkadaşların yanına gönderildi. 15 Ağustos'un pratikteki Örgütlendirilmesi görevi Agit Arkadaşa verilmişti. O dönemde Şemdinli'de Mustafa Ömürcan Arkadaş vardı. Gözlüklü Ali dediğimiz Bingöllü arkadaş. Daha sonra intihara sürüklendi. Sevgat, Erdal vb. arkadaşlar eylemlerde yer aldılar. Gözlüklü Ali ve Mustafa Ömürcan Arkadaşlar Şemdinli eyleminin sorumlusuydular. Çatak eylemini Terzi Cemal yürütecekti. Eruh eylemini de zaten Agit Arkadaş bizzat kendisi üstlenmişti. Mustafa Yöndem, Erdal, Bedran onlar var. Hazırlıklar yapılacaktı, kendilerine bildiriler ulaşacaktı ve öyle harekete geçeceklerdi. Bir takım değişiklikler vardı ve bunu çok az sayıda arkadaş biliyordu.

Biz yapılan toplantıda hep eylem öncesi üzerinde durduk, sonrası üzerinde fazla durmadık. Yani bu eylemler gerçekleşirse ne tip sonuçlar çıkarabilir, buna göre ne tip hazırlıkların olması gerekir, bunları fazla tartışmadık. Daha çok eylemler sonrası Türk ordusu her tarafı yakar yıkar, darbe yememek gerekiyor şeklinde kaldı. Ama nasıl darbe yememek gerektiğini de fazla tartışmadık. Ama bunu o zaman göremedik, daha sonra gördük. Halbuki bir eylem başlatılırken, onu tüm yönleriyle ele almak gerekiyor. Öncesi ve sonrasıyla, olumlu ve olumsuz sonuçlarıyla, en kötü ihtimalleriyle ele almak gerekiyor. Eğer böyle olursa olumlu sonuçlarından yararlanılabilir. Bir de olumsuz sonuçlarırsa, daha önce hesaplamadığımız için çok olumsuz sonuçları daha sonra ortaya çıkacaktı. Lolan'da Süleyman'ın soruşturmasından ben görevliydim. Toplantı bitip, arkadaşlar gittikten sonra Parti Önderliği'nin "Bazı güçler Süleyman ve Davut'u kaçırmak isteyebilirler, dikkatli olun" uyarısı gelmişti. Bazı tedbirler almaya çalıştık. Süleyman saray gibi bir yerde kalıyor, dışarı çıkıyor, istediği gibi gezip dolaşıyordu. Daha sonra Savur'da merkezi düzeyde şehit düşen Süleyman Aslan Arkadaş vardı. 13 arkadaşla birlikte şehit düşmüşlerdi. Süleyman'ın yanında kalan birimin sorumlusu bu arkadaştı. Bu arkadaşta Davut'u alacağımızı Süleyman'ı ise ertesi gün alacağımızı söyleyerek merkez kampa gittim. Daha sonra bu arkadaşın, da oraya geldiğini gördüm arkadaşta ne için geldiğini sordu. Arkadaş, diğerlerinin kendisini şeker almak için gönderdiğini söyledi. Hemen durumu anladım ve kampa döndük ancak Süleyman'ın kaçırıldığını gördük. Bunu yapan sağır Cuma ve Hüseyin diye Muş'lu bir unsur. O zaman örgüt karşısındaki durumumu partinin yürüttüğü bir mücadeleyi, sonuç aldığı bir mücadeleyi tersine

çevirmek şeklinde düşündüm. Ve döndüğünde Fatma unsuru ne olduğunu sordu, Süleyma'nın kaçtığını söyleyince, "Yazık oldu sana" dedi. Ben ise "Bana değil, örgüte oldu" deyince, Fatma ısrar etti. Fatma'nın bu tutumu da bilinçliydi. İnsan psikolojisini iyi bildiği için bunu yapıyor. Görevi bu, insanları çökertmek. İnsanın eksikliğini kavratarak, kurtarmayı değil, onu hatasında boğmak, yanlışında boğmak. Adeta bir insanın eksikliğini görüp onu tüketmek için çaba gösteriyordu. En belirgin özelliklerinden biri buydu. Fatma olayı mücadele tarihimizde önemli bir olaydır. Dışarıda bir döneme Fatma damgasını vururken, içerde de bir döneme Şener damgasını vurur. Parti Önderliği'nin Fatma şahsında yürüttüğü bir mücadele var. Kürt egemen sınıflarını yenme, geleneksel iş birlikçi Önderliği yıkma, yine kadın gericiliğini yenme. Fakat biz bunu anlamaktan çok uzaktık. Fatma'nın her şeyine yıllarca tahammül etti, biz bir gün tahammül edemedik. Parti Önderliği yıllarca sabretti ve sonuçları şimdi görülüyor. Hem Önderlik, hem örgüt hem de kadın açısından görülüyor. En olumsuz bir ilişkiden dev gibi bir gelişmeyi sağladı. Kadın gericiliğinden, kadının özgürlüğünü sağladı. Eğer PKK saflarında bu kadar kadın arkadaş varsa ve kimlik mücadelesi kazandırılmak isteniyorsa, biraz da Fatma mücadelesinden kaynaklanıyor. Gerçekten dayanılmaz bir ilişkiye dayanarak, bundan bir özgürlük ilişkisi yaratıyor. Kadın gericiliğini tersine çeviriyor. Fatma, işbirlikçi önderliğe soyunuyor, onu dayatmaya çalışıyor PKK'ye. Önderlikle mücadelesinin bir özü de budur. İşbirlikçi Önderlik mi yoksa bağımsız Önderlik mi? Sonuçlarının oldukça kapsamlı olduğu bugün görülüyor. Daha o dönemde Parti Önderliği'nin kadını Özgürleştirme çabası var ama o çabalar başlangıçta 2.planda kalıyor. Fatma'nın da bu çabalardan haberi var. Bunu boşa çıkarmak için yürüttüğü bir savaş var. O dönemde saflarımıza katılan bayanları biraz özgüleştirme, yürütmek için Önderliğin çabaları varken, Fatma bunları boşa çıkarmaya çalıştı. Bunun için özel olarak uğraştı, hatta denilebilir ki son dönemde bütün çabasını bunun üzerinde yoğunlaştırdı. Tüm bayan arkadaşlara el atarak onları kötürümleştirdi. Hepsini bitirdi, problemlili hale getirdi. Öyle yaptı ki, tutmak da, tutmamak da mesele, vurmak da, yaşatmak da mesele. Bayanlarla birlikte bazı erkekleri de o duruma getirdi. Bir yandan sözüm ona evliliklere karşı çıkıyor, "Bakın Parti Önderliğinin de böylesi bir ilişkisi var. Sizin de böyle yaşamamız gerekir" diyor diğer yandan. Herkesin kafasına bunu sokuyor. Öyle çıktılar ki sonradan, hepsi çiftleşmiş. Çok ilginç şeyler çıkardı ortaya. Hem birçok bayanı hem de birçok erkeği bitirdiği bir gerçek. Yani kadının Özgürleştirilmesi faaliyetine kadının gericiliğini dayatarak bitirmek istedi. Birçok bayan arkadaşın kendisine gelememesinin nedeni Fatma'dır. Mesela Lolan'da Önderliğin yanına alarak üzerinde durduğu bayan arkadaşlar vardı. Eksiklikleri, yetersizlikleri vardı ama o günkü koşullarda gerçekten saygı duyulacak arkadaşları. Ama Fatma Lolan'dayken bütün arkadaşları birbirine düşman hale getirdi. Bayan arkadaşların hepsi birbirine karşı canavar kesilmişti. Birbiriyle yaşamak istemiyor. Konuşuyorsun, mesele halloluyor bir gidiyorsun, bakıyorsun eskisinden beter. Fatma o hale getiriyor. Bu durumu fark ettim ve onu ölümle tehdit ettim ve biraz durdu. Fakat arkadaşları öyle bir hale getirdi ki bir dana toparlanamadılar. Daha o dönemde Parti Önderliği'nin geliştirdiği bu çabayı böylece boşa çıkarmaya çalışmıştı.

Süleyman'ın kaçıışından sonra merkeze görevimi başaramadığım örgütün çıkarını temsil edemediğim için hakkımda tüzüğün işletilmesini istediğini belirten bir rapor yazdım fakat merkezden gelen cevapta bu isteğin mücadelenin gerçek sahiplerine iletilmesi gerektiğini belirten bir cevap geldi. Ben ise bu tavrından dolayı merkezi eleştirip gerçek sahiplerinin kendileri olduğunu, karar vermeleri gerektiğini belirtince, merkez görevimi devrederek Doğuya çekilmemi bildirdi fakat konumum görevim belirtilmedi. Burada bir süre bekledim ve cevap gelmeyince, tüzük kurallarını kendime işletmeye kalktım, Kendimi resmi görevden aldım. Bunu örgüt çıkarlarını gözeterek yaptığımı sandım. Fakat bir süre sonra aslında örgüte zarar verdiğim ortaya çıktı. Daha sonra Parti Önderliğiyle yapılan bir görüşmede, "Süleyman kaçtıysa canı cehenneme. Fakat senin kendini o duruma getirmen doğru değil, kendine gel, "dendiğinde bir uyarı yapılıyordu. Oysa bir örgüt adamı tepkiyle hareket etmez. Eğer tepki duyulacak bir şey varsa şüphesiz tepki duymak gerekir ancak bunu doğru düşünmeye ve doğru eyleme dönüştürmek gerekir. Yoksa o tepki zarar verebilir. Ki Parti Önderliği'nin tarzı da budur. Birçok olaya tepki duyar fakat o tepkisini doğru düşünmeye, yoğunlaşmaya, sorunu gidermeye yöneltir ve giderir. Bir çoğumuz bundan uzak bir noktaya düşüyoruz. Dolayısıyla da halkın dediği gibi "Keskin sirke küpüne zarar" bu oluyor. Tepkiyle kalkarız, birçok değeri bitiririz, zarar veririz. Hemen hepimiz günlük yaşantımızda örgüt çıkarına bağlı olduğumuzu söylüyoruz. Gerçekten öyle mi değil mi fazla belli değildir. Neyin örgüt çıkarına olup olmadığını fazla kestiremiyoruz. Birbirine karıştırıyoruz. Ben de örgüt çıkarını gözeterek hareket ettiğimi sanıyordum fakat Süleyman'ın kaçıışından daha büyük zarar verdim. Kendisini parti yerine koydum. Kendi durumumu değerlendirirken keyfilik, bireysellik, örgüte gelememe olarak değerlendiriyorum. Bir yandan kendimi parti yerine koyarken, diğer yandan örgütün dışında tuttum. Üstlendiğim görevlerin yerine getirilip getirilmemesinde oldukça keyfi davrandım ve o görevi yapıp yapmamakta kendimi özgür gördüm. Çokça yaşanan bir durumdur, yetkiyi sahiplenmemek, keyfi kullanmak, her türlü kararı kendi başına alarak uygulamak. Böylece bizim parti olduğu için bununla çelişen bir arkadaş olduğunda, sen partiyle çelişiyorsun, karşı çıkıyorsun diyerek canına okuyoruz. Parti çıkarı böyle gözetilmez. Maden partiye zarar verdim, o zararı gidermen gerekir. Bu boynunun borcudur. İşte o zaman partinin çıkarını korumuş olurum. Başka türlü partinin çıkarı korunamaz, partili olunamaz, partiye hizmet edilemez, temsil edilemez. Ayrıca ben merkezi görevlerime sahip çıkmayarak boşluk yarattım ve bu boşluktan Kör Cemal, Şehmmuz gibiler yararlandı. -Ki bu durumların daha sonra sonuçlarını çıkarmıştım -ve partinin başına bela oldular. Bu zararı görünce, parti içinde çıkan sonuçları gördüğümde uzun süre kendime geledim. Ve bu tür durumlara düşmemek için çok güçlü bir partililiğin şart olduğunu anladım. Eğer o dönemde durumu anlayan arkadaşlar olsa benim bu durumumda yardımcı olabilirlerdi fakat o da yoktu. Devrimci adam kendi başına da kalkar tabii ki. Benim o zaman ki durumum çok net anlaşılıyor ki devrim ile karşı-devrim arasında bir kişiliktir. Bunun için bu kadar zor durumlara düşüyor, kendisini bu durumlara düşürüyor ve kendisiyle birlikte Örgüte de zarar veriyor.

15 Ağustos'a bu koşullarda ulaştık. Eruh, Şemdinli basıldı. Ve hiç kayıp verilmeden başarılı bir şekilde tamamlandı. Fakat Çatak baskını Terzi Cemal gerçekleştirmedi.

Neden yapmadığını dana sonra şöyle izah ediyor, güya haber kendisine geç ulaşmış, hazırlık yapamadıkları için de basamamışlar. Aslında 15 Ağustos'u boşa çıkarmak için bilerek yapmıyor. Fakat o zaman üzerinde durulmuyor ve izahı yeterli karşılanıyor. Halbuki en geç haber Agit Arkadaşa ulaşmıştı. Buna rağmen onlar gerçekleştirdiler. Şemdinli baskınının başında Ömer arkadaş (M. Ömürca), Gözlüklü Ali Arkadaş bulunuyor. Erüh baskınının başında Agit Arkadaş, Erdal, Bedran Arkadaşlar vardı. 15 Ağustos'un gerçekleştiği koşullar nasıl koşullardı? Türkiye'de 12 Eylül faşist rejimi'nin herhangi bir engel tanımaksızın kendisini örgütlediği ve oldukça da mesafe kat ettiği koşullar yaşanıyor. Devrimci hareketler önemli ölçüde darbe yemiş. Devrimcilerde alabildiğine bir inançsızlık, güvensizlik yaşanıyor. Devrimci harekette tasfiye yaşanıyor. Kitlelerde bir umutsuzluk, güvensizlik söz konusu. Ve tüm dünya bu rejimin her şeye muktedir olduğunu sanıyor. Rejim de kendisinden oldukça emin. Herhangi bir engelle karşılaşmayacağını, önüne koyduğu programı uygulayabileceğini sanmaktadır.

Kürdistan ve Türkiye Halklarında devrimcilerin artık bir şey yapamayacağı düşüncesi egemendi. İşkenceler had safhadadır. İşte 15 Ağustos, bu koşullarda gerçekleşmiştir. Mücadelemizde önemli bir yeri kapsar. Halkımızın tarihinde ilk örgütlü silahlı direniş hareketidir. Ondan önce çoğunlukla kendiliğinden gelişen hareketler söz konusudur. Kendiliğinden gelişen isyanlar biçimindedir. İlk kez bilinçli Örgütlü geliştirilen ve kamuoyuna ilan edilen bir harekettir. Tarihsel açıdan, devrimin tasfiye olmadığı, devrimcilerin tasfiye olmadığı mesajını içerir ve bir umut olarak ortaya çıkar. Askeri açıdan ele alındığında oldukça başarılı bir çıkıştır. Hazırlık, planlama, uygulama süreçleri ve sonuçlar açısından oldukça başarılıdır.

Yine 15 Ağustos atılımı, 12 Eylül rejiminin önünde ciddi bir engel olarak ortaya çıkar. 12 Eylül rejiminin örgütlediği, planladığı ve geliştirdiği adımları sekteye uğratır. Tersine çevirir. Türk egemen sınıfları 15 Ağustos atılımı karşısında paniğe kapılmıştır. Ummadıkları bir anda böylesi bir çıkışla karşılaştıklarında, neye uğradıklarını şaşırılmışlardır. Ve ilk etapta ne olup bittiğini anlam verememiş, kavramamışlardır. Sadece anlamayanlar rejimidir, Türk egemen sınıfları mıdır? Hayır. Türkiye'deki devrimcilerde kavrayamamıştır. Kürdistan halkı açısından da öyledir. Hiç kimsenin ummadığı, beklemediği bir dönemde gerçekleştirilen bir çıkıştı. Bunun için bir çok çevreyi şoka uğratmıştı. Onun için 15 Ağustos atılımı önemli bir olaydır. Denilebilir ki bir dönemin başlangıcıdır, bir tarihin başlangıcıdır. Bu çokça değerlendirilmiştir. Oldukça kapsamlı değerlendirmeler yapılmıştır. Bunlar biliniyor. Bu açıdan daha fazla değerlendirmeye gerek yok. 15 Ağustos biraz-bilindiği gibi-Agit arkadaşla anılır. Bunun nedeni vardır. Gerçekten 15 Ağustosun örgütlenmesinde, başarılı gerçekleştirilmesinde Agit arkadaşın rolü büyüktür. Bu açıdan agit arkadaşla anılır. Tabii ki 15 Ağustos'a geline süreç vardır. Adım adım örülen süreç vardır. Bütünyle bu Parti Önderliği'ne aittir. Bunun pratikte gerçekleşmesi ise biraz Agit arkadaşla aittir. Yani 15 Ağustos'ta emeği olanları da bilmek gerekiyor. Başta Parti Önderliği olmak üzere, Agit arkadaş, Mustafa Yöndem, Bedran, Mustafa Ömürca, Ali arkadaşlar. Bu arkadaşların emeği vardı. Bunu da bilmekte yarar var.

15 Ağustos'la birlikte HRK ilan edildi. ERNK'nin de ilan edilmesi gerekiyordu. Ama ERNK ilan edilmedi. Nedeni de Fatma'nın kuruluş bildirgesini hazırlamaması. Ki, hep

hazırladığını söylüyordu, tam belgenin istendiği an hazırlamadığını söyledi, onun için de ilan edilmedi. Bunun önünde geçilebilirdi, bir bildiriydi, bir günde de hazırlanabilirdi. Pratik önderliğin soruna yaklaşımı o zaman çok geride olduğu için, bir bildiriye bile yazma zahmetine katlanmadı. Aslında yazılabilirdi ve ERNK'de ilan edile bilinirdi. Bunun için ERNK geciktirildi ve bu ciddi bir hataydı.

15 Ağustos sonrası değerlendirilmediği için gerçekten çok ciddi sorunlarla karşı karşıya kalındı. 15 Ağustos'la kitlelere bir mesaj verilmişti. Özellikle Botan'da. Botan'da köylülük dağa çıktı, bir isyan havası gelişti. Silahlı mücadele başlatıldı. Herkes savaşmak istiyordu. Köylüler bunun için dağa çıkmıştı. Fakat örgüt buna hazır olmadığı için, böylesi gelişmelere tahammül etmediği için bunu değerlendirmede. Örgüt şaşırdığı gibi, halkta şaşırdı, düşman da şaşırdı. Halk savaşmak istiyordu. Savaşdırılmadığı için halkta bir inançsızlık baş gösterdi. Hatta bir kısım insanlar evlerine gönderildi. "Gidin evlerinize, köylerinize daha sonra sizinle ilişki kurarız." dendi. Bu yaklaşım halkta bir güvensizliğe yol açtı. Bu halkı dağlara çıkaran neydi? 15 Ağustos'un kendisiydi. Halkın tarihten kaynaklanan bir özlemi vardı. Bu özlemini yakalama fırsatına kavuşmuştu, savaşmak istiyordu. Ama bu imkan kullanılamadı. Bu halka da bu fırsat verilmedi. Bunun suçlusu kim? Bunun suçluları elbette ki pratik önderliktir. Halkı ayağa kaldırmış olmamıza rağmen, savaştırmadık. Evinde oturmasını söyledik. Tabii ki düşman bu insanları oturtmayacaktı. Düşman ne yaptı? Bizim yerinden oynattığımız bu insanları, örgütlediğimiz için, savaştırmadığımız için düşman el attı. O örgütledi, o bize karşı savaştırmaya başladı. Burada önemli bir husus ortaya çıkıyor. Devrimci mücadelede bir yere el atıldığını, orayı mutlaka örgütlemek gerekiyor. Eğer el etapta örgütlemesen, yerinde oynatıp da örgütsüz bırakırsan, düşman el atar, örgütler ve sana karşıda kullanır. Nitekim 15 Ağustos sonrası ortaya çıkan tabloda böylesi bir tablo. Birçok köylümüz, taraftarımız milisimiz hatta komitelerimiz bu durumu yaşadığı için, düşman bunları zorlada olsa çeteleştirdi. Ve bize karşı savaştırdı. Bugün Botan'da bize karşı savaşan bazı çete odakları, o dönemlerde ilişkide bulunduğumuz köylüleri, hatta milislerimizdi. Bu da yaygınca yaşanan bir durum aslında, hemen her eyalette yaşanan bir durum. Eğer sen örgütlemezsən, düşman örgütler. Yine buradan da anlaşılacağı gibi 15 Ağustos'la ortaya çıkan bazı sonuçlar var. Bu sonuçları kendimiz yaratıyoruz. Ama mücadelenin hizmetine sunamıyoruz. Mücadelenin hizmetine sunamadığımız için karşı-devrim bunu kendi hizmetine kanallı ediyor. Hem seni bundan mahrum ediyor, hem de bunun sonuçlarını kendisi toplıyor. Devrimci çatışmada en çok dikkat edilmesi gereken hususlardan biri oluyor. 15 Ağustos'la silahlı mücadele de yeni bir dönem başlatılmıştı. Yani silahlı propagandadan gerillaya geçilmişti. Gerillanın ilanıydı. Fakat o günkü pratik önderlik, birazda Parti Önderliği'nin zorlamasıyla o adımı attığı için, inanarak atmadığı için, gerillaya inanmadı, savaşa inanmadı. Hiçbir zamanda savaşı üst bir düzeye sıçratmak istemedi. Onun içinde ne yaptı? 15 Ağustos'la başlatılan süreci tekrar geriye çekti. Yani gerilladan, tekrar silahlı propaganda taktiğine döndü. Bu savaşta çok ciddi bir olaydı. 15 Ağustos'u biz başlattık. İnisiyatif bizdeydi. Gelişmeler oldukça lehimizeydi. Ama biz bunu değerlendiremediğimiz gibi, birde bunu tersine çevirdik kendi elimizle. Düşman uzun süre, ne olup bittiğini anlayamamıştı. Bir gerilla mücadelesine zaten hazır değildi. Daha çok Kürdistan'da har zaman o, klasik bir ayaklanma beklemiştir. Buna göre

hazırlıklıdır. 15 Ağustos karşısında takındığı tutum da bu. Başlangıçta bir isyan biçiminde değerlendirir. Ona göre güç yığar, konumlanır, tutar. Fakat karşısında hiçte klasik bir isyan olmadığını görür, anlar. Bunu anlayıncaya kadar da, aslında yaptığı fazla bir şey yoktur. Bizi izleme, anlama, sonuç çıkarma sürecidir. Düşman şunu görür; Bir ayaklanma değil bu. Gerillada gelişmiyor, geliştirilmek isteniyor. Bunu fark ediyor, görüyor. Ama süreç biraz ilerlemiştir düşman açısından. O yıl yapacağı bir şey yoktur. Hazırlıksız yakanlamıştır. Birde olup bitenleri çok geç kavradığı için, daha sonrasına hazırlık yapar. O dönemde Abbas Arkadaşın yazdığı bir yazı var. "Savaşı geliştirmeli miyiz" diye bir yazı. Parti Önderliği sık sık bu yazıdan bahseder. O yazıda da Abbas Arkadaşın ki sadece Abbas Arkadaşın değil, o dönemde savaşa öncülük eden pratik önderliğin- savaşa yaklaşım söz konusu. Yani ikircikli bir durum söz konusudur. Savaşı geliştirelim mi? Geliştirmeyelim mi? Aslında yazıda bunu net görürüz. Bu yazıyı Parti Önderliği gördüğünde, pratik önderliğin savaşa nasıl yaklaştığını, taktiğe nasıl yaklaştığını görür ve şiddetli bir eleştiriye geçer. İşte dedik ki savaşa, silahlı propagandaya geçmişsin, her türlü inisiyatif sende. Her türlü gelişme sağlayabilirsin. Sen bunu değerlendirmiyorsun, savaşa dayanarak, daha da derinleştireceğine, geliştireceğine tekrar silahlı propagandaya dönüyorsun. Bu nedir? Savaşı geriye çekmektir. Bu savaşa tersten yaklaşımdır. Bu zaten savaşın kaybedilmesi anlamına gelir. İşte Parti Önderliği birazda bunu gördüğü için, sürece yüklenir. 1985 kayıpları bunun sonucudur. Yoksa düşmanın çok örgütlü, çok güçlü olmasının sonuçları da değildir. Bir neden budur. Ki esas nedenlerden biridir. Bunun yanında başka nedenlerde vardır şüphesiz. Onlara da değineceğiz. Yani 85 kayıpları böyle ortaya çıkar. Sadece 85 kayıplarıyla sınırlı kalmaz. Partinin ve silahlı mücadelenin tasfiyeye doğru hızla yol aldığı bir süreç olur.

15 Ağustos sonrası eğer, öncesinden değerlendirilmiş olsaydı, biraz hazırlık yapılmış olsaydı sonuç daha farklı olacaktı. Gerçekten ortaya çıkan bir ayaklanmaydı. Bunu bir ayaklanma tarzı ile sürdürmek, şüphesiz doğru değildir fakat, bu ayaklanma gerillaya dönüştürüle bilinirdi ve gerillaya dönüştürmekte gerekiyordu. Eğer bu başarlaysaydı bugün bizim mücadelemizin geldiği düzey belki de çok daha ileri bir düzey olacaktı. Hatta belki bugün Botan çoktan kurtarılmış olacaktı. İşte bizzat kendi çabalarımızla hazırladığımız, ortaya çıkardığımız bir fırsatı değerlendirmememizin neye yol açtığı ortada. Tarihte her zaman fırsatlar ortaya çıkmaz. Bazen çıkar çoğunlukla da az çıkar. Eğer fırsatları zamanında iyi değerlendirirsen sonuç alabilirsin. Eğer zamanında değerlendirmezsen, elinden kaçır ve bir daha da o fırsatı yakalaman çok zor olur. Kaldı ki o fırsatı biz kendimiz yaratmıştık ve kendimizde kullanmadık. Bu büyük bir suç teşkil eder. Parti Önderliği'nin öfkesi bundan ötürüdür. Gerçekten, yurtdışına çıkış o kadar tehlike içerisinde, çok yoğun ve büyük çabalarla hazırlanan bir süreç var. Bu sürecin yarattığı eylemlilik var. Bunun değerlendirilmemesi var. Bu çok şeyi kaybettirmiştir mücadelemize. Ki 15 Ağustos'tan sonra o eylemin sürekli kılınması gerekirken, bunun koşulları da, olanakları da çok olgun olmasına rağmen, bu sürdürülmemiştir. Adeta gruplar saklanmışlar. "Darbe yemeyelim, yeterlidir." Düşman beklemede, bizim güçlerimiz beklemede. Halbuki 15 Ağustos'la düşman şaşkına dönmüş. Eğer bundan yararlanılarak, eylemler sürdürülseydi, o zaman bile Botan'dan sonuç alına bilinirdi.

Zaten düşman hala Botan'da öyle örgütlü, güçlü değildi. Yani askeri olarak öyle bir gücü de yoktu. Halkta da büyük bir coşku vardı. Korku falan yoktu. Yani tüm yönleriyle avantajlı bir durumdaydık. Ama bunu değerlendiremedik. Gruplarımız hep beklemede kaldı, hep talimatsız kaldı, hep hedefsiz kaldı. Onun içinde süreç değerlendirilmedi, kışa öyle girildi. Tabii ki düşman uzun süre izledi. Bizden bir şey çıkmadığını, hatta savaştan çekildiğimizi görünce, geriye adım attığımızı görünce, bunu bize pahalıya ödetmek istedi. Onunda hazırlıkları yetersizdi ama hızla o kışın 84 - 85 kışında hazırlıklarını geliştirdi. 85'te esas hazırlığını yaptı. Düşmanın tutumu bu oldu.

Bu dönemde KDP'nin PKK üzerinde geliştirdiği politika vardı. Ki daha 82 - 83 kışında, KDP, PKK üzerindeki politikasını egemen kılabilmek için, açıklıkla bizim güçlerimizi terbiye etmeye kalkmıştı. Buna ortam yaratan kimdir? Yine pratik Önderliğin kendisidir. Abbas Arkadaş onların tutumudur. Güçlerimizi KDP'ye mecbur ederler. Hem de erzakına mecbur ederler. KDP erzak için bilinçli olarak oyalar kışı bekler. Kış bastırır. Erzak gelmez. Sözüm ona erzakı da KDP getirip verecek. Kış basınca da erzak gelmez. Dolayısıyla erzaksız kalacaklar, KDP'ye muhtaç olacaklar, KDP'de unla, ekmekle terbiye edecek. Bu politikayı izliyor ve bu konuda epey sonuç alıyor. O kış arkadaşlar erzaksız kalıyor. Adeta KDP'ye muhtaç duruma geliyor. Buna büyük tepki duyan arkadaşlar var. O kış, büyük zorluklarla yaşanan bir kış oluyor. Çoğu arkadaş palamut yiyiyor. O kış öyle geçiyor. Halbuki biz o durumda değildik. Ne KDP'ye muhtaçtık, nede öyle imkansızlıklarımız söz konusuydu. İstenseydi, zamanında çok rahat erzak temin edile bilirdi. İşte pratik önderlik KDP'ye güvendiği, bel bağladığı için kendi erzakını temin etmiyor. Rahata kaçıyor. KDP' güveniyor. KDP'de fırsat kollayarak, bu politikayı uyguluyor. 84'te KDP Abbas ve Selim'in yaklaşımlarını çok iyi görür, buna dayanarak PKK üzerinde adım adım politikalarını uygular. Onlara göre PKK'nin işi bitmiştir. Yani PKK kontrol altına alınmıştır, etki altına alınmıştır. Artık her an yedeğine düşebilir. Bundan epeyce de umutludur. Oldukçada mesafe almışlardır. Buna karşı Parti Önderliği'nin sürekli eleştiri ve uyarıları oluyordu. Hem de çok açık eleştiriler yönelterek Abbas arkadaşına şunu söyledi, "seni eşek yaparlar, kulaklarından tutup sana binerler" bunu söyledi. Neden bunu söyledi? Bu kadar açık konuşur. Çünkü yapılan eleştiri ve uyarılara, pratik önderlik uymaz, ciddiye bile almaz. Bildiği tutumda ısrar eder. Onun için bu denli ağır eleştiriler yöneltir. Fakat buna rağmen, bu tutumda ısrar eder. KDP'ye de umut veren budur. KDP açısından da, PKK'nin artık bir çıkış yapamayacağı düşüncesi egemendir. Ama Parti Önderliği'nin o bilinen çabaları sonucunda 15 Ağustos atılımı gerçekleşince, KDP'de çok şaşırılmıştı. Türk Devletinin şaşırdığı kadar KDP'de şaşırılmıştı. Ne olup bittiğini anlayamamıştır. Onlara göre PKK'nin onlardan habersiz tek bir adım atmaması gerekir. Ama bu adım atıldı. Bu adımı kim attırdı. Tabii ki KDP de biliyor, Parti Önderliği attırdı. Hemen Türk devleti KDP'yi çağırıp, tehdit ederek, "Bu anlaşmamıza aykırıdır. Hani PKK Kuzeye sokulmayacaktı? Nasıl oldu? " Hesap sorar. Artık KDP Türkiye'ye ne söz vermişse, onu fazla bilemiyoruz, fakat daha sonraki gelişmelerde ortaya çıktı ki, ortaklaşa bir plan üzerinde anlaşmışlar. O da şudur; "olan olmuştur. Kışa doğru siz Güneyden hazırlık yapın, biz Kuzeyden birlikte bitirelim bu işi. "Ve gerçekten de bunu yapmışlardır. 15 Ağustos'tan hemen sonra TC ile görüştükten hemen sonra, bizimle hemen görüşmek istemişlerdi.....(kaset değişimi)... İlk önce konuştu.

Resmiyet açısından güya. Ali Abdullah konuştu, sekreterdi KDP'de. Aslında sekreter falan değildi, göstermelik olsun diye sekreter koymuşlardı. Söylediği şey şu oldu -politik olmadığı için- dedi ki, "Biz sizinle bir ittifak yaptık. Aslında sizin stratejinizle bizimki farklı. Biz süreç için de size otonomiye kabul ettireceğimizi sanıyorduk ve onda da umutluyduk ama baktık ki bambaşka şeylerle karşı karşıyayız. "Kelimesi kelimesine aynen bunu söylüyor. Tabii ki Ali Abdullah pot kırmıştı. İdris bunu hemen düzeltmek istedi. O devreye girdi. "Aslında öyle değil. Bizim bir ittifakımız vardı. Birbirimize danışmamız gerekiyordu. Madem böyle bir eylem yapacaktınız bize söyleseydiniz , bizde size yardımcı olurduk, bizde kendi açımızdan tedbirler alırdık" dedikten sonra "şimdi Türk devleti bizi kışkırtıyor. Onun için hudutlarda kalmayın. Gelin iç kesimlere size yer verelim. Daha güvenlidir. Hem Güney halkı içerisinde siyasal çalışmanızı yaparsınız, hem de Türkiye'den uzaktır, çalışmalarınızı rahat yürütürsünüz. "Tabii İdris'in burada ne düşündüğü çok açıktı. Şunu yapmak istiyordu; Bizi hudutlardan uzaklaştırıp iç bölgelere çekmek, ondan sonra, ya rahat oturursunuz burada, yada kelleniz gider. Çekmesinin nedeni bu. Sait Kırmızıtoprak'lara yapacağını yapacaklar. O zaman onlarla görüşmede bulunan bendim ve şunu söyledim" Biz buralara oturmaya gelmedik. Daha iyi yerlerde yaşamaya gelmedik. Biz bir mücadele örgütüyüz. Mücadele yürütmek üzere geldik. Biz hudutları kullanacağız. Sizin bazı şeylerinize dikkat edeceğiz fakat, bizden hudutları terk etmemizi isteyemezsiniz. Biz ittifakı birbirimizin işlerine müdahale etmek için yapmadık. Birbirimizle dayanışma içinde olmak için yaptık. Buna hakkınız yok. Eğer bizi de başkaları sanıyorsanız aldanıyorsunuz. Biz ne Sait Kırmızıtoprak'ız ne de Sait Elçi'yiz. "Aramızdaki tartışma bu düzeye geldi. Gerginleşti. Daha sonra tabii yumuşatmak istediler ve öyle ayrıldık. Onların niyeti 15 Ağustos'tan sonra bizi hudutlardan uzaklaştırmak, iç kesimlere götürmek. Ya oturursunuz dediğimizi kabul edersiniz, yada yaşayamazsınız. Hangisini seçerseniz diyeceklerdi. Tabii ki Parti Önderliği'nin uyarıları, eleştirileri olduğu için, bunlara düşülmedi. Bunlar bu biçimiyle sonuç alamayacaklarını bildikleri için kışa hazırlık yaptılar. 84-85 kışına. O zamana kadar fazla bir yönelim içine girmediler. Tabii ki bütün bunların görülmesi ve tedbir alınması gerekiyordu. Ama bu konuda pratik önderlik en ufak bir tedbir almadı. Gidişatın hiç de iyi olmadığı görülüyordu. Bu dönemde benim belirttiğim tüzüğü kendime uygulayarak, resmi görevlerden kendi mi dıştalamıştım. Resmi görevlerden kendimi dışladığım için, yetkilerden kendimi aldığım için, biraz da devrimciliği, yetki devrimciliği olarak bildiğim için, bu durumlara fazla müdahale edemedim. Kendimde bu yetkiyi görmedim. Tabi devrimciliğin yetkiyle alakası yok. Bir merkez komitesinin de görevi, partisini korumaktır, Taktiği korumaktır, tehlikeye karşı durmaktır. Sıradan bir parti üyesinin de görevi, partiyi korumak, pratiği korumak, tehlikelere karşı durmaktır. Bu belki teoride çok iyi bilinir ama pratikte tabii ki işimize geldiği gibi yorumluyoruz. Yetkili olmadığımız halde en büyük yetkileri kullanıyoruz. Yetki sahibi olduğumuzda, bakıyorsun yetkilere sahip çıkılmıyor. Böylesi ilginç durumlar yaşanıyor. KDP tabii ki Türkiye ile birlikte, hatta Irak Komünist Partisi'ne de buna alet ederek, kış için çok kapsamlı bir imha planı hazırlıyor. Parti Önderliği bu konularda da aslında uyarılar yaptı. Hem TC -KDP konusunda, tehlikeler konusunda, hem de savaşın geriye çekilmesi konusunda uyarılar yaptı. Ama pratik önderlik buna rağmen bu tutumu

sergiledi. 84'ün sonuna gelindiğinde aralık ayında bir merkez toplantısı gerçekleşmişti. O toplantıda, Parti Önderliği'nin değerlendirmeleri biraz da Agit Arkadaşın dayatmalarıyla temel alınıyor. Toplantı biraz olumlu sonuçlanıyor. Aslında toplantıda ele alınan sorunlar ve ulaşılan sonuçlar, kararlar pratikte uygulanırsa, yine önemli ölçüde tehlikelerin önü kapatılabilecek. Toplantıda kısmen durumları doğru ele alınsa da, bu sadece toplantıda kalıyor, pratiğe aktarılmıyor. Kararlar öyle kalıyor. Toplantıdan sonra toplantı raporlarıyla birlikte Agit Arkadaş Parti Önderliği'nin bulunduğu bu sahaya çağrılıyor. Parti Önderliği'nin Agit Arkadaş çağırmasının nedeni, hem toplantının sonuçlarını öğrenmek, hem de Agit Arkadaş'tan yaşanan durumları biraz daha somut öğrenmek için. Arkadaş buraya hareket ettikten sonra Abbas onlar Kuzey'deki yerleşmiş güçlerin bir kesimini, yine Güney'e çekiyorlar. Sözüm ona toplantılar yapmak ve 85'e hazırlamak için. Aslında konuda da ciddi bir plan, programları, ciddi bir hazırlıkları yok. Fakat buna rağmen çekiyorlar. Hiçbir tedbir almadan, tabii ki güçler Güney'e çağrıldığı için, kuzeyden de güçler hazırlık yapmıyor. Ne Güney'de hazırlık var, ne de kuzey'de hazırlık var. KDP ve TC kış ortamını bekliyor. Kış basarsa saldıracaklar, avlayacaklar. Parti Önderliği buna dikkat çekiyor. Böyle bir tehlikenin olabileceğine dikkat çekerek, tedbir alınmasını istiyor. Gerçekten de KDP yöneliyor. İlişkilerimizi tutuklamaya yöneliyor. Ya teslim olacak, Teslim olmayanları da vuracak. Türkiye'de Kuzey'den tedbir alıyor. Olabilir ki bazı güçler Kuzey'e geçmeye çalışabilir. Orada imha edilecek. Böylesi bir komplo var. Tabii ki KDP'nin yönelimleri arkadaşlarda çok ciddi rahatsızlıklar yaratıyor. Hatta şunu söyleyen arkadaşlar oluyor. "Neden biz burada kalıyoruz, neden KDP'ye karşı çaresiz bırakılıyor. Böyle ölmektense, Kuzey'e geçip Türk ordusuyla çarpışıp ölmek, daha şereflice bir ölümdür." Bunu söylüyorlar. Gerçekten o gün yaşanan durum, birçok arkadaşta, intihara gitmeyi bir kurtuluş olarak ortaya çıkarıyor. Yaşanan durum bu. Şimdi Abbas bir yandan Parti Önderliği'nin uyarıları, bir yandan arkadaşların eleştirileri karşısında, adeta "ne haliniz varsa görün"dercesine, o güçlerimizin bir kısmını örgütsüz, kışın ortasında Kuzey'e gönderiyor. Hiç bir hazırlık yapılmadan bu güçler gidiyor. En azından önlerindeki süreçte ne yapacaklar, bahara nasıl girecekler, bu konularda en ufak bir düzenleme, program, hedef, örgütlenme hiçbir şey yok. Bir tepki ile gönderiyor. Kışta ağır bir kış. Giden güçlerimiz, hazırlık olmadığı ve bu tarzda gönderildiği için, çok büyük zorlukları yaşıyorlar. Bir kısım güçlerimiz biliyorsunuz tehlikeler geçirdi o dönem. Yakalanmalar, yaralanmalar, şehadetler oldu. Sabri Ok arkadaşlar -ki merkezi bir arkadaşta oda- o zaman yakalandılar. Yanında ERNK'nin kuruluş bildirgesiyle yakalandı. Çünkü o toplantıda ERNK'nin 85'in 21 Martı'nda ilan edilmesi kararlaştırılmıştı. Bildiriler hazırlanmıştı. Onun için 15 Ağustos'a benzer eylemler gerçekleştirilecek. Onun için Sabri Arkadaş giderken bu bildirileri yanında götürerek, çeşitli alanlara ulaştıracak, güçler bu temelde harekete geçecek. Tabii ki Sabri arkadaşlar onlar yaralı ele geçince, bütün belgeler düşmanın eline geçti. Dolayısıyla, Düşman 21 Mart'ı çok örgütlü karşıladı. Cephe ilanımız zayıf geçti. Onun için bir şey yapılmadı. O güne kadar çok grubumuz darbe yedi. Şirvanda, Sasonda ve birçok yerde. Bunlar çok ciddi kayıplardı. Buna bizim parti tarihimize 'Sarıkamış Seferi' deniyor. Biliyorsunuz Enver Paşa Sarıkamışta ordusunu, kışta hep kırdırdı, dondurdu. Abbas arkadaşın ki de biraz buna benziyor. Daha çok arkadaş şehit düşebilirdi düşmemişse, arkadaşların kahramanlıklarına

bağlanmalıdır. Yoksa bir felaket doğabilirdi. bu nedenle Sarıkamış seferi diye adlandırılıyor. Bu açıdan kış denilebilir ki bizim mücadele tarihimize en az hazırlıkların yapıldığı kıştır. Güçlerimizin, eğitimsiz, örgütsüz, tehlikeye açık tutulduğu bir süreçtir. 85 kayıplarında buda bir nedendir. Tabii ki bu arada giderek Fatma'nın faaliyetleri yoğunluk kazandı. Bir yandan belirttiğimiz gibi bayan arkadaşlar vardır, onları tüketiyor. Bir yandan Fuat arkadaşı bitirir, etkisiz kılar bir yandan Ziyad'ın durumu var. Ki Semir pratiğinde işlediği suçlar var. Bundan dolayı sorgulama yargılanması var. Fatma denen unsur, Ziyad'ı kaçırtır. Ziyad'ı kaçırtan Fatma'dır. Ürküterek, öyle kaçırtıp, KDP'ye ulaştırıyor. Fatma'nın önünde tek bir engel var, oda Abbas Arkadaş. Fatma bunu görüyor, birçoğunu Ebubekir'e kadar birçoğunu çeşitli biçimlerde etkisizleştirmiş Agit arkadaşını bilmiyor fazla, tanımıyor. Agit Arkadaş zaten gerilerde. Kala kala bir Abbas kalıyor. Abbas'ın sorumluluk düzeyi belli. Fatma Abbas'la mücadeleye giriyor. Abbas'ı etkisizleştirmek istiyor. Abbas Fatma'ya yönelmişti o süreçte. Yönelimi doğrudu. Fakat izlediği yöntemleri yanlıştı. Onun için de Fatma'yla mücadelesinde sonuç alamadı, etkisizleştiremedi. Hatta Fatma, çok ilginç yöntemlerle Abbas'ı öyle bir yaptı ki, gerçekten Abbas arkadaş nasıl düştü anlayamadı. Belki daha anlamış değildir. Onu da belirtmekte yarar var. Abbas arkadaş evet bütün yetersizliklerine, oportünist tutumlarına karşın, kiri kadar sabunu olan bir arkadaşdır. Fedakardır, çalışkandır, üretkendir. Onun bazı olumsuz özellikleri vardı buna rağmen çalışan bir arkadaştı. Ama Fatma onun bazı yönlerinden ele alarak işlemez kıldı. Bir neden oydu. Abbas Arkadaş'ın bu duruma düşmesinde bir neden de Fatma'ydı. Fatma'nın uyguladığı taktiklerdir. En son Parti Önderliği duruma müdahale ederek, Fatma'yı Önderlik sahasına çeker. Eğer Parti önderliği müdahale etmeseydi, Abbas arkadaşın Fatma'yı etkisizleştirmesi şurada kalsın, Fatma Abbas Arkadaş'ın içinden çıkılmaz bir hale getirecekti. Abbas Arkadaş'ın bu duruma düşmesinin nedeni biraz da, savaşa başlangıçtaki yaklaşımı, partinin eleştirileri ve buna duyduğu tepki, orada çözümsüz kalması ve giderek taktikten uzaklaşması. Artık bildiğini yapması. Oldukça tepkisel, sekte bir duruma düşmüştü. Çıkmaza girmişti, tıkanmıştı, sonuç bulamıyordu. Çıkış bulamadığı için işleri sağa yatırmıştı. Nedeni buydu ve bunun da teorisini yapmaya çalışıyordu. Kendine göre haklıydı ve 3. Kongreye kadar da haklı olduğunu sandı. 85'e girdiğimizde güçlerimiz son derece dağınık, örgütsüz, plansız, hedefsizdi. Her biri bir tarafta kendi halindeydi. Düşman son derece hazırlıklı, bu durumdan yararlanarak güçlerimizin üzerine geliyor. Güçlerimiz hem moralmen hem de örgütsel açıdan zayıflamış. Taktiksizdir ve dolayısıyla düşmana karşı direnemeyecek. 85'te birçok kayıp ortaya çıkmışsa nedenini burada aramak gerekir. Bu durumu gören Parti Önderliği Agit Arkadaşla birlikte değerlendirmeler yapmış, somut bilgi almıştı. Agit Arkadaş buradan önerken, çok güçlü değerlendirmeler, talimatlarla dönmüştü. Arkadaş dönerken KDP ve İKP pusu kurarak imha etmek istedi. Bunun birçok nedeni vardı. 1- Agit Arkadaş'ın Parti Önderliği'nin yanından döndüğünü biliyorlardı. Kesinlikle yeni değerlendirme ve talimatlarla dönüyor, bunları ele geçirmek istiyorlar. 2-Agit Arkadaş, KDP ile içine girilen duruma tavır koyan birkaç arkadaştan biri idi. Sürekli Selim ve Abbas Arkadaşları eleştiren biridir. KDP bunu da biliyor ve Agit Arkadaş'ı engel olarak görüyor. Onların planlarını bozduğu ve PKK'nin üzerinde hesapları olduğu için Agit Arkadaş'ı ortadan kaldırmak istiyorlar. Çünkü taktiği yakalayan bir arkadaş, taktiği

uygulamak isteyen bir arkadaş. Dolayısıyla da KDP'yi boşa çıkarmak isteyen bir arkadaş. Hatta Abbas ve Selim'in o sahada kalmalarına tavır geliştiren bir arkadaş. Bu bilindiği için imha edilmek isteniyor. Eğer imha edilirse yürüttükleri politika PKK üzerinde rahatlıkla oynanır. Ki hemen onun öncesinde İKP'nin üzerimize saldırılması var. Güney sahasında İKP öyle bize saldırabilecek bir güç değildi ve KDP'nin sahasında bize saldırıyordu. İKP,KDP onay vermeden kesinlikle üzerimize gelemez. KDP'nin böyle ince bir taktik izlemesinin nedeni direk kendisi gelebileceği halde gelmedi çünkü KDP teşhir olmuş bir güçtü ve bu ona fazla bir şey kazandırmazdı. Bizi İKP ile çatıştırarak, uluslararası devrimci , demokrat çevrelerden tecrit edecekti, İşte "Bakın PKK, komünist partileriyle de çarpışıyor herkesle çatışıyor. O zaman nedir bu PKK denilen olay? Herkeste böyle bir soru işareti yaratmak istiyor. Bununla da daha sonra yönelmenin haklılığını yaratmaya çalışıyor. Zaten İKP'yi sürdürdükten hemen sonra kendisi girerek ezmek istedi. O zaman Haftanın kesiminde Selim Arkadaş vardı. Bu arkadaş aslında 84-85'te yaşananlardan ötürü, devrime olan inancını tamamıyla yitirmişti. Partiye, taktiğe olan inancını tamamıyla yitirmiş, partinin kesinlikle belini doğrultamayacağını sanıyor. Orada olan bir gücü de tasfiye ederek , ortada bir şey bırakmayıp kendine haklılık yaratmaya çalışıyor.

Onun için de İKP ile çatışmaya balıklama giriyor. Hiçbir tedbir olmadan diğer güçleri de çekerek tasfiye etmek istiyor. TC'nin, KDP'nin İKP'nin istediği de budur, güçlerimizin o alana çekilerek işlerinin bitirilmesi. Yani Selim adeta KDP'nin bir adamı gibi hareket ediyor, çok tehlikeli bir durum yaratıyor, o zaman Ebubekir arkadaşlar erken ulaşarak müdahale ediyor, büyük bir felaketin önüne geçiyor. Yoksa gerçekten güçlerimizin tümü orada tasfiye edilecek. Gerçi o çatışmalarda sekiz arkadaşımız şehit düştü. Bunlardan birisi Ozan Sefkat arkadaş. O arkadaş değerli bir arkadaştı. İki arkadaş çatışmada şehit düşüyor, üç arkadaş Agit arkadaşları karşılamaya gönderiliyorlar, çatışmalar, komplolar, yollarda pusular var. Bu durumlara düşmemeleri için gönderiliyorlar. Bu üç arkadaş bir köye gidince İKP tarafından şehit ediliyorlar. Dolayısıyla Agit arkadaşların haberi olmuyor ve onlara da pusu atılıyor. Aslında bir tekinin bile kurtulmaması gerekir. Pusuya düşüyorlar, çatışma çıkıyor ve üç arkadaş da burada şehit düşüyor. Normalde o pusudan tek bir arkadaşın sağ kurtulmaması gerekir. Daha sonra İKP Haftanın'den kaçtı. Arkadaşlar biraz müdahale edip, gelişmelere yön verince, İKP orayı bırakıp kaçtı. Selim de çatışmayı bilinçli yapıyor, güç tasfiyedir, adeta "Ne yaptıysam yaptım. Benden hesap sorarlar. Biran önce kaçıp kurtulayım." diyerek gidip TC'ye teslim olur. Zaten bağlantılarını da önceden kurmuş. Pervari'de Durmaz Ağa diye biriyle bağlantı kuruyor, o da onlarla bağlantı kuruyor. Gidip teslim olacakken Abbas arkadaş Kuzeyde yakalıyor ve getiriyor. Yoksa teslim olacak. Selim 84-85 pratiği olumsuz olduğu, tasfiyeye doğru gidildiği, her şeyi bitirmeye çalıştığı, her şeyin sorumlusu olduğu için kendisini kurtarmaya çalışıyor. Başka bir kurtuluş yolu da göremiyor. Selim Haftanın'den sonra önderlik sahasına gönderildi.

Bu dönemde bütün gidişatlara karşı Parti Önderliği tehlikeyi görüyor ve bunun önüne geçmek için merkeze yoğun talimatlar, uyarılar, eleştiriler gönderiyor. Fakat merkez bunu ciddiye almıyor. Parti Önderliği bu durumu görünce, sık sık kadrolara hitap eden talimatlar gönderiyor. Bu talimatlar güçlere ulaşınca kadrolar Partiye, taktiğe sahiplik

yapmaya başladılar. Görünmemiş bir olaydır burada yaşanan. Merkez savaşın, Partinin başından alınıyor, savaş doğru bir rotaya giriyor, Parti tasfiyeden kurtuluyor. Taktik hatta doğru bir yaklaşım geliyor. Bu da bütün olup bitenlerin sorumlusunun merkez olduğunu çok açık ortaya çıkarıyor. Parti Önderliği merkezin görevi olduğu için önce merkezi uyarıyor, daha sonra merkez doğru hatta gelmeyince, kadroları uyarıyor, "Parti tehlikede, kadro Partiye sahiplik yapmalıdır." Şüphesiz bunlar kadroya ulaşsa, kadro biraz harekete geçerse, merkez de aymazlığından uyanabilir. Fakat merkez bunun önünü de bilinçli olarak kapatıyor, tutuyor, engelliyor. İşte buda merkezi görevden alıyor. Devrime, halka, Partiye duyulan sorumluluğun gereği bu karar alınıyor. Eğer devrime bağlılık, devrim, örgüt yaşanmazsa elbette ki böyle bir karara varılmaz. İşte burada Parti Önderliğinin hem Parti, hem halkımız, hem devrimimiz için belirleyici rolü ortaya çıkıyor, ispatlanıyor. Bakıyoruz, her dönemde yaşanan baş aşağı gidişte Parti Önderliği'nin müdahaleleri ve Partiyi buradan çıkarması var. Sadece çıkarmakla kalmıyor, bir de hamle yapıyor. Karşı-devrim hamlemize hamleyle cevap veriyor, Parti Önderliği buna karşı yeni bir hamle başlatarak karşılık veriyor. Ve PKK'yi böyle geliştiriyor.

1985'in sonuna geldiğimizde yaşanan durum budur. Yani örgütün, silahlı mücadelenin neredeyse tasfiye olacağı bir durum var. Merkezin hemen hemen tüm üyeleri, III. Kongre için bu sahaya çekilir. Bu arkadaşlar Önderlik sahasına hem Kongreyi aktarmak, hem de olup biteni aydınlatmak amacıyla çekiliyor. Merkezden sadece Agit arkadaş ve kadrolar Ülkede kaldı. Bu olumsuz gidişi durdurmak için Agit arkadaş Gabar'da yoğun çaba gösterdi. Agit arkadaş, 85'ten 86'ya girerken, Parti Önderliği'nin talimatlarıyla yeni bir hamle başlattı. Gerilla hamlesini yaparak, baş aşağı giden süreci tersine çevirmiş ve yeni bir gelişmenin tohumlarını, adımını atmıştır. 85 kışında, baharında yoğun bir eylemlilik giderek kadroda ve halka güveni yeniden doğurmuştur. Partiye, kendine bir güven gelişir. Bu Uludere de giderek daha güçlü eylemlerin gelişmesine yol açar. Agit arkadaşın başlattığı bu hamle daha işin başındayken, arkadaş şehit düşer. Gabar'da 28 Martta. Arkadaşın şahadeti mücadelemiz açısından büyük bir kayıptı. Gerçekten taktik hatta giren, taktiği yakalayan, taktiğin gereklerini yerine getiren, denilebilir ki taktik önderlik düzeyinde tek arkadaşdır. Eğer mücadele yenilgiye gitmediyse, 86'da tekrar taktiğe yaklaşım gerçekleşseyse, Agit arkadaş sayesinde gerçekleşmiştir. Agit arkadaşın şehadetini radyo verdiğinde Fatma denen unsur şunu söylüyor, "Bir Agit vardı, o da gitti. Şimdi ne yapacaksın?" Fatma'ya göre artık iş bitmişti, PKK denen olay son buluyor. Sadece Fatma açısından değil, birçok güç açısından öyle. Yani, PKK artık tasfiyenin eşiğindedir, bir daha belini doğrultamaz. Fatma Parti Önderliği'nin Agit arkadaşına değer verdiğini, güvendiğini biliyor. Taktiği ülkede oturtmaya çalışan tek arkadaş olduğunu, Önderliğe en özlü yaklaşan arkadaş olduğunu, adeta Parti Önderliğinin tek güvencesi olduğunu biliyor. Fatma bu arkadaşın şehadetiyle havalara uçuyor. Parti Önderliği'nin arkadaşın şehadetine çok üzüldüğünü de görür ve buradan yüklenmek istiyor.

O dönemde, bin bir emekle eğitilen, donatılan, ülkeye sokulan arkadaşların bir kısmını kaybetmiştik, az bir kısmı kalmıştı. Şahadetler, tek tük de olsa kaçmalar, kalanlarda büyük bir yılgınlık ortaya çıkmıştı. Ama Agit arkadaşın o hamlesi, var olan gücü ayağa kaldırdı. 86 eylemlilikte olumlu bir gelişimin yaşandığı yıl oldu. Taktik dışlıktan, taktiği

yakalamaya doğru bir geçiş oldu. Bunun Agit arkadaşın başlattığı bir süreç olduğunu bilmek gerekir.

III. Kongre ve kötü gidişata müdahale

Abbas arkadaş İran'dan ayrılırken, bazı ilişkileri bana devrettiler. Abbas Ebubekir, Yusuf arkadaşlar İran'dan çıkarken, Kongre belgeleriyle birlikte yakalandılar. O zaman Türkiye de devreye girdi ve bu arkadaşlar pazarlık konusu yapıldı. Eğer Parti Önderliği devreye girmeseydi, bir ihtimal bu arkadaşlar Türkiye'ye de teslim edilebilirlerdi. Böylesi kritik bir durum yaşandı. O arkadaşları kurtaran Parti Önderliği oldu. Tabii ki İran belgeleri ele geçirince, Parti hakkında biraz bilgi sahibi de oldu. Yaşanan sorunları da biraz anladılar ve Partiye yüklenmek istediler, Kongreyi engellemek istediler. Böylesi çabaları oldu fakat fazla sonuç vermedi.

Bu sahaya gelen Fatma artık işin sonuna geldiğini çok iyi biliyor. Ölüm kalım meselesi ve bu onun için de geçerli. Artık intikam almaya girişiyor, Parti Önderliği'ni ortadan kaldırmayı planlıyor. Birçok senaryo geliştiriyor, birçok arkadaş bu işe bulaştırmaya çalışıyor, birçok arkadaş neye uğradığını şaşırıyor. Mesela bunlardan biri Ebubekir arkadaş, biri Mahir arkadaş, şehit düşen arkadaşlar var. Yani adeta Parti Önderliği'nin en yakın çevresini Parti Önderliği'nde koparmak, Önderliğe karşı çıkarmak, hatta Önderliği bunlara vurdurtmak. Bunlar eliyle yapmak istiyor. Bir arkadaş - Ferhat arkadaş - öyle bir çıkmazı yaşıyor ki, bu davranışlarına bile yansıyor. Önderlik bu arkadaş ne oluyor dediğinde, "Bilemiyorum Başkanım, Fatma'yı mı vursam, sizi mi vursam, kendimi mi vursam? cevabını verince, Parti Önderliği durumu fark ediyor ve Fatma hakkında soruşturma kararı çıkarıyor, tutuklanıyor. Tam o dönemde, Parti Önderliği'nin Laskiyede Fatma ve Hüseyin Yıldırım tarafından vurulduğu haberi Hürriyet gazetesinde çıkıyor. Aslında bu olay bir anlamda gerçektir, şöyle gerçektir; o dönemde Parti Önderliği'ni tasfiye kararı vardı. MİT'in gönderdiği adamlar vardı. Laskiyede Parti Önderliği'nin adında biri vurulunca, MİT "Herhalde bu iş oldu" diyerek, daha kesin sonuçlarını öğrenmeden basına sızdırıyor. Olayın aslı budur. Fatma uzun bir soruşturmaya tabi tutuluyor. Birçok olay ortaya çıkıyor, aydınlanıyor. Aslında artık 3. Kongre bir hesaplama Kongresi oluyor. Geçmişte çözülemeyen sorunların çözülmesi gerekiyor. Bazı kişilerin isimleri hep geçiyor, sanıyoruz bazı arkadaşların kafasına şu soru takılmıştır, "Neden bu kişiler bu kadar yaşatıldı; Neden Parti bu kişileri bu kadar taşıdı? Niye bunları karşı tavır alınmadı? Neden bunlar Partiden atılmadı? Çoğu arkadaşın sandığı gibi kolay değil. Çünkü bir sorunu çözmek için onun objektif koşullarının biraz olgunlaşması gerekiyor. Objektif koşulları oluşmadan, sübjektif planda çözmeye çalışmak doğru değildir. Bu yeni sorunlara yol açar. Bir bu açıdan. İkincisi böylesi ciddi sorunları çözebilmek için onun örgütsel tedbirlerini de geliştirmek gerekir. Örgütsel tedbirler geliştirmeden, örgüte yeni sorunlar yaratır. Bir de PKK'nin insana yaklaşımı vardır. Durumları ne olursa olsun, PKK bunları kazanmayı esas almıştır. Tüm olumsuzluklarına rağmen, artık iflah olmayacakları

anlaşılnca, iflah olmaları şurada kalsın düşmanlıkta ısrar ettikleri görülünce Parti bunların sorununu çözmeye gider. Bir neden de budur. 3. Kongreye kadar bu unsurlar hep sorun olmuş, eleştirilmiş, uyarılmış, yoldaşlığa davet edilmiş, bütün olumsuzluklarına rağmen kendilerine en ufak bir engel çıkarılmamış, gelişmeleri için her türlü imkan tanınmıştır. Parti kendi açısından yapacağını yapmıştır. Bu anlamda artık Partinin yapacağı bir şey kalmamıştır. Yine , bu sorunun çözümü için artık Parti olgunlaşmıştır, örgütsel tedbirleri almak mümkündür. Kısaca artık bu işi çözmek mümkündür. İşte 3. Kongrede Partide geçmişte çözümü gerçekleştirilmeyen sorunlar çözülmeye çalışılıyor. Parti Önderliğinin bunun için yoğun hazırlıkları vardır. 3. Kongre sonrası pratiğin sorunlarını ortaya koymak, Partiyi yaratma mücadelesinde alınan mesafeler vardır. Partiyi artık tüm özellikleriyle şekillendirmek, oturtmak, gerçek kimliğine kavuşturmak kaçınılmazdır. Ve o güne kadar ki çalışmalar da Partiyi o düzeye getirmiştir. Yapılması gereken, Partinin ortaya çıkan, şekillenen tüm özelliklerini artık Partiye egemen kılmaktır. Bununla çelişen tutum ve tavırları eritmektir, mahkum etmektir. Bu anlamda PKK'yi her türlü kişilikten, anlayıştan arındırmaktır. 3. Kongrede bunu gerçekleştirmek isteyecektir.

85'te Parti Önderliği'nin gidişatı engellemek için talimat ve uyarıları dışında yaptığı takviyeler var. Aslında bu takviye ve müdahaleler olmasa daha kötü durumlar yaşanabilir. Tam bir tasfiye gerçekleşmemişse, bu müdahalelerin payı vardır. Belki gidişatın yönünü tam çevirememiştir ama gidişatın olumsuz sonuçlanmamasında rolü vardır. Garzan, Dersim, Amed, hatta Adıyaman'a yapılan müdahaleler vardır. Bu müdahaleler tasfiye engellemiştir. 85 kayıplarımızın o kadar çok olmasının bir nedeni de iç ihanettir. Dış baskılar zaten alabildiğinedir. İçte de ihanetler vardır. Bu ihanetler de önemli ölçüde moralin aşınmasına, inancın zayıflamasına yol açar. Özellikle Nebil denen adamın Sason'da, yine Adil denen adamın Bingöl'de, Mustafa Çimen denen adamın dada iç ihanetleri söz konusudur. Yine fırıncı Hasan Hüseyin'in Diyarbakır'da ihanetleri. Bu ihanetler birçok gücün imhasına yol açmıştır. Varolan güçlerimizin moralini etkilemiştir. Bu, düşmanın sonuç almasını epey etkilemiştir. Bilinmesi gereken diğer bir husus, Abbas Arkadaşın parti ölçüleri yerine kendi öncülerini esas alan ve kendi ölçülerini kimde bulmuşsa, örgütü ona dayandıran tarzı vardır. Eğer örgütte bu denli sorunlar yaşanmışsa, nedenini bir de burada aramak gerekiyor. O dönemde yaşanan bir şey de şudur, Abbas'la Selim arasında bir yarış vardır. Abbas kendine göre, Selim kendine göre oluşturur. Selim'deki egemen sınıf anlayışı, feodal aristokrat anlayışıdır. Bu anlayışın sahibi olan kişileri örgütlenmede temel almak ister. Geliştirdiği örgütlenmeleri bu kişilere dayandırır. Abbas Arkadaş ise biraz aydın özelliklerini , biraz Kemalist solun özelliklerini taşır. Daha çok küçük-burjuva aydın özellikleri dediğimiz özelliklerdir. Bu özellikleri kimde bulmuşsa onları ön plana çıkarmış, örgütü onlara dayandırmıştır. Yani 84-85 döneminde parti öncüleri yerine kendi ölçülerini hayata geçirmişlerdir. Örgütsel sorunları ağırlaştıran nedenlerden biri de şüphesiz budur. Bu günümüzde de yaşanan bir olaydır. Birçoğumuz, kendimizi kimde buluyorsak, ona iyi diyoruz, onu esas alıyoruz,örgütü ona dayandırıyoruz. Dolayısıyla da örgüt işlemiyor. İnsan parti ölçülerini esas almasa, tabi ki kendi ölçülerini esas alacaktır. Kendi sınıf özelliklerini kimde bulursa, ona iyi diyecektir, diğerine yaramaz diyecektir. Bu çok sakat bir yaklaşım, partiyi

dıştalan bir yaklaşımdır, partiyi ölüme götüren bir yaklaşımdır. Partili parti ölçülerini esas alır. İnsanlara yaklaşımda partinin kadro anlayışı, kadro ölçüleri vardır, onları esas alır. Belki bir arkadaş bana göre olumlu olmayabilir ama bu bana göre böyledir, partiye göre farklıdır. Bana göre böyledir diye partiye göre farklıdır anlamı çıkmaz. Bir partinin en çok dikkat edeceği hususlardan biridir. Eğer bugün birçok sahada örgütlenmemiz geliştirmiyorsa, örgüt kademelerinde, özellikle komut kademelerinde birçok sorun ortaya çıkıyorsa, esas nedenini biraz burada aramak gerekir. Bu tehlikeli, örgüte kaybettiren bir tutumdur. Ölçü parti ölçüleri olmak zorundadır. 84-85'te sorunları ağırlaştıran bir neden de budur. Hatta Selim'de daha farklı bir tutum da vardır. PKK'nin kadrosunu KDP'nin eline verip Güneyde savaştıracak kadar tehlikeli bir anlayışa girmiştir. O zaman dostumuz olan ve daha sonra Zaxo'da KDP tarafından öldürülen bir dostumuz vardı Sadık Ömer. O dönemde KDP'nin komutanıydı ve Agit Arkadaşla ilişkileri vardı. Mesela O uyarıyor, " Siz hangi hakla PKK' nin eğitmiş olduğu değerli insanları KDP peşmergelerinin emrine verip savaştırıyorsunuz?". Siz KDP, düşmana mı çalışıyorsunuz? PKK'ye mi çalışıyorsunuz? Yani, KDP'nin PKK üzerine hesap kurmayı, bundan da sonuç alması boşuna değildir. Gerçekten PKK KDP'nin emrine sokulmuştur. Eğer Parti Önderliği'nin müdahaleleri olmasaydı, KDP gerçekten PKK'yi yutardı, yutma aşamasına gelmişti. Ve bu da önemli ölçüde Abbas ve Selim Arkadaşlar tarafından gerçekleştirilmiştir. Parti, KDP'ye yem olmaktan, tasfiye olmaktan kurtarılmışsa, Bu Parti Önderliği'nin çabaları sonucu olmuştur.

3. Kongreye dediğimiz koşullarda gelindi. Bir taraftan düşmanın alabildiğine yüklenmesi var. Düşman sonuç alabileceğine dair gerçekten umutludur. Dikkat edilirse, düşmanın 85'te yaptığı açıklamalar var, PKK'nin işinin bitirildiğine dair. Haksız da değiller. Gerçekten PKK hemen hemen bitme noktasına getirilmiştir. Düşman onun için bu değerlendirmeleri yapar ve yüklendikçe yüklenir. Kongrenin gerçekleşmemesi için de tedbir alır. Çünkü bilir ki, Kongre gerçekleşirse, PKK bir çıkış yapabilir. İşte bunu engellemek için de tedbirler alır. Düşman artık ülkede fazla bir endişe taşımamaktadır. Tüm endişesi kongredir. Onun için ne pahasına olursa olsun bu Kongreyi yaptırmamak, hatta basarak ezip, katılanların hepsini katletmek. Bu gibi planları vardır. Bunun için sivil, asker, polis, her rütbeden tim gönderdi, Lübnan'a.

Yine dediğimiz gibi İran'ın hatta Suriye'nin engellemeleri vardı. O zaman Parti Önderliği'nin , burada yakalanması söz konusu. Tabi her güç kendine göre hesap yapıyor, kendi çıkarına bakıyor. " PKK ciddi sorunlar yaşıyor, eğer bastırırsak, biraz şantaj yaparsak, bazı tavizler koparabilir, bazı Sonuçlar alabiliriz. Herkes bunun hesabında. Bu baskılar, bu durumlar biraz da böyle geliyor. Tabi ki buna yol açan bizim pratik tutumumuzdur. Pratik önderliğin savaşa o bilinen yaklaşımıdır. Savaşı getirdiği, Örgütü getirdiği noktadır. Yoksa. bu güçlerin PKK'nin üzerine böyle gelmeleri mümkün değildi. Cesareti buradan almışlardı. Yine Türk solunun ve Kürt örgütlerinin değerlendirmeleri vardır. 15 Ağustos Atılımı ile birlikte bile yaptıkları değerlendirmeler var, "PKK bunu sürdüremez, yakında biter."85'te biraz da olumsuz gelişmeler yaşanınca, bunlar söylediklerinin ne kadar olumlu, doğru olduğunu söyleye başladılar. Bunun sonrası için de herkes hesap yapmaya başladı. "PKK'nin yarattığı bu miras nasıl paylaşılacak? "Bu hesaba girdiler.

Bütün bunlar anlaşılır şeylerdir. Kimseye de yapmayın diyecek halimiz yoktur, yaparlar. Önemli olan bizim iç durumumuz. İçte durumuz hiç de sevindirici değil. Bir yandan Fatma'nın Parti Önderliği'ni imha edebilecek kadar gözü karalığı, bir yandan Selim'in durumu, bir yandan Abbas'ların durumu. Bunlar sorunları ağırlaştıran öğeler oluyor. Dediğimiz gibi Fatma artık son kozlarını oynuyor, ne yapabilirse yapmak istiyor. Birçok arkadaşı kötürümleştiriyor, birçok arkadaşı intihar edecek dereceye getiriyor, birçok arkadaşı suç işleyecek düzeye getiriyor. Ve bütün bunlarla örgütü bitirmek istiyor, en son olarak da bunu Parti Önderliği'nin tasfiyesiyle tamamlamak istiyor. Fatma örgütten intikam alıyor. Biraz da şunu anlamıştır, "Bu örgüt beni kullandı, ben de intikam alırım." mantığıyla hareket eder. Soruşturmaya alınır, soruşturması biraz uzun sürer. Selim partiden çoktan kopmuştur ama bunu itiraf etmez. Kendisinden pratiğinin hesabı istenir ama o bundan ısrarla kaçınır. Kaçtığı için tutuklanır ve soruşturmaya alınır. Uzun bir soruşturmaya pratiğini izah etmeye yönelir. Daha sonra Abbas Arkadaş gelir ki bu pratiği asıl izah etmesi gereken odur. Başlangıçta pratiğin izahına girmez. Tam tersine kendisinin doğru olduğuna, doğru yaptığını inanır. Parti Önderliği ve akademideki yapı eleştirince, ne olduğunu şaşırır ve bir boşluğa düşer. Parti Önderliği'ne beyninin kireçlendiğine 'dair bir mektup yazar. Parti Önderliği mektubu alır almaz akademiye gider ve neden beyninin kireçlendiğini sorar. O, anlam veremediğini izah edemediğini söylüyor. Aslında içine düştüğü durumu ve vahametini gördüğü için bu duruma düşüyor. İzah etmekte zorlanıyor, zorluk çekiyor. Parti Önderliği'nin kendisine sunduğu destekle bu durumdan çıkıyor, pratiğin izahını yapıyor. Bunlar kongre öncesi yaşanan durumlardır. Sorunlar çözümlenmeden, yaşanan pratik izah edilmeden , o pratiğin sorunları ortaya çıkarılmadan kongreye gitmek doğru değildi. Ancak bunlar aydınlatılırsa kongreye gidilebilir, kongre o yolda ilerleyebilir. Bu kongreye hazırlık süreci oluyor. Bu dönem yoğun tartışmalar, eleştiriler, özeleştirilerle geçiyor. Bu pratik önemli ölçüde aydınlığa kavuştuktan sonra, resmen kongreye geçiliyor. Tabi ki kongreye geçmeden önce Abbas, Selim, Fatma meseleleri olduğu için Terzi Cemal ve Kör Cemal bundan yararlanıyor. Aslında bu taktiği veren de yine Fatma'nın kendisi. Çünkü daha tutuklanmadan, soruşturmaya alınmadan önce ikisiyle epey konuşuyor, ilgileniyor. Bunları hazırlayan, taktik veren Fatma'nın kendisi olacak. Bu daha sora fark edilecek. Tüm dikkatler Abbas, Selim, Fatma üzerinde olduğu için, bunlar kendilerini rahatlıkla gizleyebiliyorlar. Ve adeta partinin yanında görünerek Abbas'lara karşı tavır geliştiriyorlar. Böylesi sahtekarca bir tutum izliyorlar. Bunlar özünde Abbas'ın pratiğine karşı değil, partinin yanında görünerek kendilerini gizleyip, partiyi ele geçirmek istiyorlar. Parti üzerinde hesapları var. Artık Fatma'nın parti üzerindeki hesapları bitmiştir, Fatma bunu anlamıştı. Fatma bu unsurlar vasıtasıyla partiyi bitirmek, sonuç almak istiyor. Kongre sürecine girilirken, Gözlüklü Ali dediğimiz arkadaşı intihara sürüklüyorlar. Bunu yapan Fatma, Selim ve Terzi Cemal'dir. Hangi zayıflığından yararlanıyorlar? Bu arkadaş Siverek'te bazı belgelerle yakalanmıştı. Polis tarafından kısa sürede bırakıldı. O zaman birçok arkadaşta, ajanlaştırıldığı için bırakıldı, şeklinde bir düşünce vardı. Bu arkadaş da bunu fark ederek uzun süre ezikliğini yaşadı. Bu durumu görüldüğü için kendisiyle konuşulmuş, ezikliği giderilmişti. Normalde öyle bir durumu yoktu. Erken bırakılmasının nedeni amcasının devletin gözde bir ajanı olması ve onun devreye girmesiydi. Amcası

arkadaş adına devrimcilik yapmayacağına dair söz vererek çıkarıyor. Halbuki bırakılır bırakılmaz saflara geldi. Fatmalar bunu bildikleri için üzerine bununla gidiyorlar. Üzerinden yıllar geçmesine rağmen, Şemdinli baskınında yönetim düzeyinde sorumlu olmasına rağmen ve yine Sason'da birçok gücümüz kendisini yaşatamazken, o alanda ayakta kalmayı başaran, belli bir grubu da yaşatan, alandaki çalışmaları biraz da açan bir arkadaş olmasına rağmen. O dönemde Garzan'da bırakalım faaliyet yürütmek, kendini yaşatmak bile zordu. Ama bu arkadaş hem kendisini yaşatmış, birimini yaşatmış, hem de belli bir gelişmeyi ortaya çıkarmıştı. Kısaca değerli, gelişmeye de oldukça açık bir arkadaştı. Zaten onun için kongreye gönderilmişti. Yani biraz daha güçlenmesi, ilerde partinin önemli görevlerini yüklenebileceği için. Biraz da bunu fark ediyorlar. Dediğimiz noktadan yakalayarak, arkadaş çıkma sokuyorlar. İşledikleri şey şu, "Sen ajansın, örgüt sana güvenmiyor, onun için kendini ispatlaman gerekiyor." Bu ortamda arkadaş kendisin nasıl ispatlayacak. Öyle yapıyorlar ki her biri bir taraftan geliyor. Arkadaş artık çıkış yolu bulamıyor. O zaman kendisine bir ajanın nasıl intihar ettiğine dair bir roman veriyorlar. Arkadaş çaresiz kalıyor, zayıflığına geliyor, onun için de intihar ediyor. Bu arkadaş 3. Kongrede itibarı iade edildi. Yani, bu arkadaşın intiharı hiçbir zaman kabul edilmedi. Bir devrimci hiçbir zaman intihar etmez, bu arkadaşın intiharı farklı olduğu için iade edildi. Bu arkadaş intihara sürükleyen belirttiğimiz kişilerdir. Yine bu dönemde aynı şey Ebubekir Arkadaş için yapılıyor. Fatma'nın sorumluluğunda geliyor. Ebubekir arkadaş intihar noktasına geliyor fakat intihar etmiyor. Aslında Parti Önderliği durumu fark edip, müdahale etmese, bu arkadaş büyük ihtimalle intihar edebilirdi. Bu arkadaş Fatma suç işlettiriyor. Arkadaş suçlu duruma düştüğü için, bu suçluluk psikolojisiyle kurtuluşu intiharda arıyor. Ve son anda Parti Önderliği müdahale ederek önlüyor. Ebubekir Arkadaşın bir türlü kendisine gelememesinin nedeni budur. Ebubekir Arkadaşta hala bunun izleri vardır. Yine o dönemde bu kişilerin Ferhat'a yaklaşımları var. Ferhat'ı da intihar noktasına sürüklüyorlar. Ferhat o zaman Parti Önderliği'ne bir not yazıyor, "Eğer benim intiharım ile parti bir takım şeylerden kurtulacaksa, ben bunu seve seve yaparım." Parti Önderliği bu notu aldığı anda bir takım talimat çıkarıyor. O talimat vardır, okunabilir. O talimatta Ferhat'a 'eşek' diyor, 'katır' diyor. Böylesi ağır suçlamalar getiriyor. O talimattan sonra Ferhat biraz kendisine geliyor. intihar etmekten vazgeçiyor. Yani bunlardan da anlaşılan şudur, parti ortamı gerçekten de bu unsurlar tarafından yaşanmaz hale getirilmişti. Öyle bir durum yaratılmıştı ki "Bu partide yaşanmaz" düşüncesi egemen. Kurtuluş düşmana gitmek, ihanet oluyor. O olmuyor, başka çıkış yolu yok, kurtuluş intiharda. Adeta bu veriliyor önlerine, bu yapılıyor. İşte yine Parti Önderliği bu ortama müdahale ederek, tersine Çeviriyor. Eğer birçok arkadaş intihar etmiyorsa, ortam yaşanılır hale getirildiği için etmiyor. Tabii ki bütün bu durumları kazasız belasız halletmek sanıldığı kadar kolay bir şey değil. Herkesin de başarabileceği bir şey değil. Parti Önderliği'nin sabırlı, inatlı, öngörülü çalışmasıyla bunlar aşıyor, üstesinden geliniyor ve 3. Kongreye öyle gidiliyor.

3. Kongre, mücadele tarihimizde önemli bir yeri ifade eder. Her kongrenin parti açısından önemli bir yeri vardır ama 3. Kongrenin diğer kongrelerden daha önemli bir yeri söz konusu. Çünkü çıkıştan 3. Kongre'ye kadar PKK'nin yaratılması mücadelesidir. Ve PKK yaratılmıştır, tüm özellikleriyle şekillendirilmiştir. Tüm özellikleriyle şekillenen

PKK ortamının artık netleştirilmesi gerekir, arındırılması gerekir. Bu, PKK'nin kendisini proleter devrimcilik dışındaki devrimciliklerden arındırması demektir. Proletarya devrimciliğinin artık egemen kılınması gerekir. Diyeceksiniz ki "PKK doğduğunda bir proletarya hareketiydi. "Evet , genel anlamdı öyleydi. Yine diyeceksiniz ki, 'PKK 78'de kurulduğunda PKK değil miydi? Evet, PKK 78'de kurulmuştu fakat henüz PKK değildi. 86'da yani 3. Kongrede PKK oldu. Ne zaman ki kimliğine kavuştu, ne zaman ki tüm özellikleriyle egemen oldu, o zaman PKK oldu. İşte bu, bir dönem taçlandırılmasıdır. 3. Kongrenin böylesi bir anlamı vardır. 3. Kongre yeni bir dönemi başlatacaktır, yaratılan tipteki PKK'nin aynı tipteki militanını yaratma dönemi. 3. Kongreyle birlikte artık PKK'nin militanını yaratma mücadelesine esas olarak Parti Önderliği ağırlık veriyor. O girilen tüm çözümlenmeler, hala yapılan tüm çözümlemeler bunun içindir. Bu süreç hala devam ediyor, devam eder. Çünkü PKK'yi hayata geçirecek olan PKK'nin militanıdır. Başka bir militan PKK'yi hayatta geçiremez. Bu tüm dünya devrimleri için geçerli olmuştur. Hangi ülkede ne tip bir örgüt o ülkenin devrimine cevap verebilir? Buradan başlanır, Çünkü her örgüt tipi, biçimi o ülkenin devrimine cevap veremez. Mutlaka o ülkenin devrimine cevap verecek örgüt tipinin bulunması, yaratılması gerekir. Sadece bununla da devrim gerçekleşmez. O tipteki örgütün militanını da yaratmak gerekir. Eğer o militan yaratılırsa o parti hayata geçebilir, zafer elde edilebilir. Başka türlü mümkün değildir. Bu, her ülkeye göre farklılıklar arz eder. Bir Rusya'da Bolşevik Parti çıkar, Lenin tüm ömrünü Bolşevik Partiyi yaratmaya adar. 12'lerde Bolşevik parti tüm özellikleriyle şekillenmiş durumdadır. 12'lerden sonra Bolşevik tipi şekillendirilmeye çalışılır. Buna ağırlık verilir. Herhangi bir örgütü, herhangi bir militanlığı kabul edemez. Çünkü herhangi bir örgüt, herhangi bir militan, bu devrime cevap veremez. 12'lere kadar Menşevik'lerle şöyle böyle yürüyen Lenin, 12'lere gelindiğinde artık Menşevik'lerle ilişkilerini keser, diretir. Hatta bazıları buna karşı çıkar. Lenin, "Ya Bolşevizm ya da ben yokum." der. İkisinden biri tercih edilmelidir, bunu dayatır. Yine daha sonraki dönemlerde, Bolşevik militanlıkla çelişen durumlar ortaya çıktığında ki devrimin özellikli arifesinde, iktidar olmanın ön günlerinde, bununla çelişen tutumlar olduğunda, bunların bolşevik partiden ihracını ister. Buna yanaşmayanlara karşı yine Lenin'in dayattığı şudur, "Ya bunlar ya ben. Bunlar kalırsa, ben partide kalmam." Çünkü devrimin zaferi bununla mümkündür. Bu konuda çok ilkeli davranır. İşte, Kürdistan'da da daha ilk çıkışta, Kürdistan Devrimi nasıl bir örgütle gerçekleştirilir? sorusunun cevabı aranmıştır. Bu önce teorik düzeyde tespit edilmiş, daha sonra programa kavuşturulmuş, daha sonra da bu örgütüne, stratejisine, taktiğine kavuşturulmuştur ve en son olarak, partinin militanlığını yaratma mücadelesine girmiştir. Çünkü bu partiyi herhangi bir militan hayata geçirmeyecektir. Eğer bugün PKK'de PKK militanlığı dayatılıyorsa, bu boşuna değildir, anlamlıdır. Dikkat edilirse, PKK'de herhangi bir militanlık kabul edilmiyor. Çünkü ancak PKK militanlığıyla zafer mümkündür. Bunun dışında bir militanlık zaferi garantilemiyor, tehlikeye sokuyor. Bu, pratikte de ispatlanmış bir şey.

3. Kongre, bir dönemden başka bir döneme geçişi ifade ediyor. Bu açıdan önemli. Yine 3. Kongreyi en önemli, açık ortaya koyan Parti Önderliği'nin şu değerlendirmesidir, "Burada çözümlenen an değil tarih, kişi değil sınıftır. Bu, 3. Kongrenin tüm ağırlığını gerçekliğini belirleyen bir değerlendirmedir. Orada bir halkın, örgütün tarihi

çözümüleniyor. Kısaca, burada bir halkın geleceğinin tarihi çiziliyor. Mesela sadece 4 yıllık pratiğin değerlendirilmesi değildi, geçmişin ele alınması değildi, geçmişte çözümlenemeyen tüm sorunların çözümlenmesidir. Yine Partinin kendini birçok yükten kurtarmasıdır. Bunun için çözümlenen tarihtir. Yine kişi değil, sınıftır dedi. Bunun anlamı bilindiği gibi Partide birçok sınıf anlayışı car. Bunlar yaşamış, artık geline aşamada bunlara yer yok. Partide artık proletarya anlayışının egemen olması gerekiyor. Diğer sınıf anlayışlarının partide mahkum edilmesi gerekiyor. Çünkü diğer sınıf anlayışları Partiyi ölüme götürür. Şüphesiz sınıf anlayışları, özellikleri kişide somutlaşıyor. Kişiler ele alınırken veya biz kişilerden bahsederken kişi olarak ele almıyoruz. Bir sınıf olarak ele almalıyız. Eleştirdiğimiz yan nedir? Onlara ait olmayan, onları zayıf düşüren başarısızlığa götüren yönlerdir, başka sınıflara hizmet eden yönlerdir. Tamamen bu tarzda değerlendirerek yaklaşıyoruz. Yanlış yaklaşılmaması gerekli. 3 Kongre, geçmişte çözümlenmeyen sorunları çözen bir kongre olmasından dolayı önemlidir. Bu Kongrede birçok sınıf anlayışı, özelliği vardır. Proletarya anlayışı, Parti Önderliği şahsında temsil edilen anlayış. Küçük burjuva aydın Kemalist anlayışı, Abbas arkadaş şahsında temsil edilen anlayış. Feodal aristokrat işbirlikçi anlayış, Fatma, Selim şahsında temsil edilen anlayış. Yine orta yolcu, yetmez devrimcilik dediğimiz anlayış. 3. Kongrede en çok küçük - burjuva Kemalist anlayışla, feodal aristokrat anlayış üzerine gidildi. Çünkü en tehlikeli anlayışlardır ve bu anlayışlar tüm yönleriyle ortaya konularak mahkum edilir. Kısaca bu Kongrede proletarya anlayışı hakim olur. Diğer anlayışlar ezilir, mahkum edilir. Partide proletaryanın egemenliği pekiştirilir. Partide, diğer sınıf kişiliklerinde ısrar edenleri mahkum eder ve bünyesinden söküp atar. Abbas arkadaşın Kongreye sunduğu raporlar yeterli görülür. Onun için Partide kalması kararlaştırılır hatta en üst düzeyde görev de verilir. Selim, Partiyi çok zorladığı, sürece doğru yaklaşmadığı için, durumunu izah etmediği ve oldukça ağır suçlar işlediği Partiden ihraç edilir. Kendisine yine cephe statüsünden şans tanınır. Kendisini cephede ispatlarsa yine Partiye dönmenin yolu açık tutulur. Ki tabi önce hakkında ölüm kararı çıkarılır fakat kabul edilmez. Daha sonra belirttiğimiz karar çıkarılır. Fatma'nın soruşturması tamamlanır, yargılanır, idam kararı çıkarılır. Bu kararı Parti Önderliği onaylamaz ve Kongreye de onaylatmaz. Buna da cephe statüsünde şans tanınır. Bunların ölüm kararı neden kabul edilmiyor, yeni şans tanınıyor? Özellikle Fatma'nın meselesi önemlidir. Eğer idam kararı verilse birçok çevre tarafından kullanılacaktır. Hem de özel bir ilişkiye dayandırılarak örgüte karşı kullanılacaktır. Örgüt böyle bir soruyu yaşamamak için bu kararı onaylamıyor. Doğru tutum da budur. Zaten örgütün bir anlayışı var. İdamı mümkün olduğunca uygun görmeyen, onaylamayan bir örgüttür. İnsanı mümkün olduğunca kazanmaya çalışan bir harekettir. Anlayışında insanları fiziki olarak imha etmekten ziyade, siyasal olarak tehlikeli tipleri imha etmeyi esas alır. Ki doğrusu da budur. Bir ajan dahi olsa, siyasi olarak bitirmek en doğrusudur. O ölmüştür. Genel yaklaşım budur. Parti Önderliği PKK'nin insana yaklaşımını şöyle ifade eder, "Bir insanın %99'u olumsuz da olsa yaşayan yani %1'i de olsa, bizim için %1 esastır." Bunun anlamı, biz insana ait olanı esas almalıyız. İnsana ait olmayanı insana yakışmayanı esas almayız. Bu bir kişide çok zayıf da olabilir. Yüzde bir de olabilir, bu bizim için esastır. Ama şu anlamada gelmez yüzde 99 insana ait olmayanı görmeyiz. Onu da görürüz ama onu esas almayız. Yüzde

bir'i egemen kılmaya çalışırız. Yani o yolla giderek yüzde kırk yüzde elli hatta başarılırsa yüzde yetmişlere kadar çıkarmaya çalışırız. PKK'nin insana yaklaşımı budur. İşte bu yaklaşıma burada da bağlı kalınmaya çalışılıyor. Her ne kadar bunlar kırk defa ölümü hakketmiş olsa da, insanlık anlayışının bir gereği olarak buna bağlı kalınmaya çalışılır. Bunun için idam kararlarını onaylamadı ve doğru bir tutumdu. Partinin insana yaklaşımı bu iken birde bizim yaklaşımımıza bakalım, biz hemen - ajan veya değil, hatta bazıları hemen ajan damgası vuruyor - insanların hayatına kastediyoruz. Bunlar PKK adına yapılıyor. PKK'nin bununla yakından uzaktan ilişkisi yoktur. Kendi niyetlerimizi, güdülerimizi, anlayışlarımızı PKK'nin anlayışı diye uygulayamayız. Buna hakkımız yok. Hele hele insan hayatı söz konusu olduğunda en fazla bu konuda dikkatli olmalıyız. Birçok arkadaşta bu, kolay gibi geliyor, bir insan hakkında karar almak. Hele ölüm kararı almak. Halbuki o kadar kolay değildir. İnsan her şey hakkında karar alabilir yanıla bilir, eksizliğe düşer bilir. Ama insan hakkında öyle ucuz karar alamaz. Çünkü insan hakkında alınacak herhangi bir kararın sonradan telafi edilemeyecek sonuçları da olabilir. Başka kararları düzeltmek, en ciddi hatayı düzeltme mümkündür ama bir insanı tekrar diriltmek mümkün değil. Sadece fiziki anlamda demiyoruz, manevi anlamda da bir insan kaybedilmişse tekrar kazanılmaz çok zordur. Dikkat edin, mücadele tarihimizde birçok arkadaş eleştirilerden sonra düşmüş bir daha kalkamamıştır. Kalkanlar belki binde bir, ikidir. Onun için en fazla değeri insana vermek gerekiyor. insana çok özgün yaklaşmak, kesinlikle yanlış bir tutum içine girmemek gerekiyor.

Kör Cemal ve parti içi çeteciliğin ortaya çıkışı

III. Kongrede alınan bazı önemli kararlar var. Bunlardan biri HRK'nin ARGK olarak örgütlenmesi. Neden böyle bir değişikliğe gidildi? Bu sadece bir isim değişikliği değildi. Gerillanın örgütlenmesi, gerilla ordusunu kurabilmesi için bölesi bir değişikliği dildi. Bizim silahlı mücadele tarihimiz daha önce belirttiğimiz gibi 80'lere kadar bir dönemdi, 84 ikinci bir dönemdir. 86 üçüncü bir dönemi kapsar. Bu acıdan HRK, ARGK olarak değiştirilir. Bununla birlikte askerlik yasasının çıkarılması vardır. Bu yasanın çıkarılmasının amacı, gerilla ordusunu örgütlemek, gerillayı geliştirmektir. Yani ordulaşmaktır. Diğer önemli bir husus, bu Kongrede Botan'a gerillayı örgütleme görevi yüklenirken, Avrupa'ya da ERNK'nin örgütlenmesi görevi yüklenmiştir. Kongrenin en önemli bir özelliği de kişinin değil, sınıfın yargılanmasıdır. Bunun anlamı, kişilik çözümlemelerine girmedi. Bunun amacı, yaratılan PKK'nin militanını yaratmak. Yani PKK ortamını diğer sınıf anlayışlarından temizlemek. İşte o başlatılan eleştiri, özeleştiri süreci binin için geliştirildi. Ondan önce de eleştiri özelleştiri süreci geliştirdi fakat Parti tarihinde en kapsamlı eleştiri özeleştiri süreci 3. Kongreyle birlikte gelişti. Bunun da amacı, PKK'yi geliştirmek, sağlamlaştırmak, arındırmaktır. Diğer sınıf anlayışlarından, özelliklerinden PKK'yi temizlemektir. İşte 3.Kongrenin böyle kapsamlı bir önemi var. 3 kongre büyük bir çıkışı gerçekleştirdi. Birçok gücün beklentilerini boşa çıkardı. Boşa

çıkardığı gibi mücadelemizde yeni bir süreci başlattı. 3 Kongre sonuçlarının tüm faaliyet alanlarına taşırılması gerekiyordu. Bunun için belli görevlendirmeler yapıldı. Avrupa sahası, ülke sahası, akademi için. Kongreyi ülkeyi taşımak üzere K r Cemal ve Şehmmuz denen unsurlar görevlendirildi. Bunların görevi kongre gerçekliğini ülkeye taşımaktı. Parti  nderliği bu doğrultuda ülkeye talimat gönderdi. İlk etapta K r Cemal ve Ferhat gelir ülkeye. Kongre sürecinin gerçeğinin o alanda da yaşıatılması için daha önceden yapılan bazı hazırlıklar var. Bunların gelişıyle birlikte Kongre gerçeğinin hayata geçirilmesi gerekiyor. K r cemal daha gelir gelmez kongre hakkında bilgi istendiğinde ilginç tutumlara girer. Mesele bana verdiği talimat var. Kongrenin kendilerini, kongre gerçeğini o alanlara taşımak  zer görevli kıldığına dair. O talimatı okuyup kendisine verince, "senin de adının olması gerekiyordu fakat yazılırken unutulmuşı" dedi. Ki burada kongre gerçeğiyle oynama vardı. Kongrenin tahrifatı, talimatın tahrifatı vardı. Ben burada bir takım oyunlar olduğunu fark ettim. Başılangı ta "Acaba bu adam bir art niyetli midir yoksa kongrede yeni gelmişı, g revlendirmişı, merkez  yesi olmuşı. Bunun verdiği bir sarhoşıluk mudur diye düşünüyor fakat daha sonra eğer art niyetli biri olsa daha ince bir tarzda hareket ederdi diyerek kendisini yitirmesine bağlar. Ama  yle de olsa, öteki de olsa fark etmiyor. Aynı sonucu yaratıyor. Ben ise "Ben ismimin olup olmaması  nemeli değildir.  nemli olan sizin kongre talimatını tarif etmeye kalkmanızdır. "deyince, kendisine neden buna ihtiyaç duyduğunu sorunca adam meseleyi değiştirdi. Bu tutumu takınmasının nedeni daha önce de bahsettiğimiz Süleyman meselesidir. Fatma'larla önceden benim kendisini Parti dışına attığını konuşımuşılar. Daha gelirken Partiyi boşıa çıkarmak, başıkalaşıma  ğratmak, Partiyi ele geçirmek gibi niyetleri var. Bu değerlendirmeleri yaparken, orda kimin engel olabileceğini tartışıyorlar. Benim için değerlendirmeleri, " nce bir yoklanır, Süleyman meselesinden dolayı Partiyeye karşı bir rahatsızlık duyuyorsa zaten engel konumunda olmaz. Hatta örgütlenebilir, o da bu işe çekilebilir. Eğer rahatsızlığı yoksa engel olacaktır, o zaman tedbir almak gerekir. "K r Cemal'in bunu söylemesinin altında yatan gerçek bu. İlk etapta bu kavranılmıyor fakat yaklaşımın Partiyi nereye götüreceği tarafından anlaşılmıştı. Bu nedenle Parti önderliğiyle telefonla görüşüp, dudumu bildirmek istedim fakat çıkarmadım. Adam kongre hakkında bilgi vermedi. Ferhat ve benim Ar  ve Xakurk 'ye gitmemizi istedi. Nedeni de şu, kadro yapısının oraya taşınması - kongre sürecinin orda yaşıatılması için - Ferhat arkadaşın da - güya kongreyi yaşamış - kongre kararlarını işlemesi için. Bize de makul geldi ve gittik. Ayrıca ben, bu süre içinde gerçek yüzünün de ortaya çıkacağını düşünüyordum. Hatta da buradan kaynaklanıyor. Kendime göre yaklaştığım, önemli olanla olmayanı karıştırdığım için bu hataya düştüm. Halbuki önemli olan K r Cemal'in durumunu Parti  nderliği'ne iletmekti. Bundan daha önemli görev olmaz çünkü kongreyle, Parti ile oynama var. Burada söz konusu olan Parti disiplininin karıştırılması var. Esasla talinin karıştırılması var. Hatta burada başlıyor. Biraz da tabii iyi niyetle yaklaşımının sonucu olarak ortaya çıkıyor. Erteleme hemen burada görülebilir. Zaman olur, Parti  nderliği'ne sonra da iletirim. O zaman daha somutluk kazanır, daha iyi anlaşılır, biçiminde ertelemeci bir tutum var. İster iyi niyetli, ister art niyetli bir yaklaşım sonuç olarak aynı kapıya çıkıyor. Fazla fark etmiyor. Nerede bir erteleme varsa orda düşman vardır, Düşmana hizmet eder. Bu olayda da çok net görülüyor. Eğer zamanında

ısrar edip iletseydin, K r Cemal'in tahribatları belki de bu kadar olmayacaktı. Ama ertelediğim, biraz kendime göre yaklaştığım için K r Cemal'e zaman kazandırdı ve tahribatlarının artmasına yol açtı. Demek ki ertelemecilik daima düşmana hizmet eden bir tutum oluyor. Onun için görevleri zamanında yapmak gerekiyor. Zamanında yapılmayan bir için hiçbir anlamı yoktur.

Tabii K r Cemal o zaman benimle Ferhat'ı oradan tedbir almak amacıyla uzaklaştırdı. Süleyman olayından dolayı rahatsız olmadığımı görünce, engel olacağımı anlıyor. Oradan uzaklaştırıyor ki daha iyi  alışabilsin, sonuç alabilsin, i  yapabilsin. Ferhat'ı neden uzaklaştırıyor? Ferhat Kongreyi yaşamış ki zaten Kongrede de aralarında sorun çıkmış. Bu nedenle uzaklaştırıyor. Kalırsa istediği gibi hareket edemez, istediği tahribatı veremez. Tabi bunu yaparken önümüze son derece geçerli şeyler koyuyor. O zaman ülkede hazırlıkları biz yapmışız, gelen arkadaşların adlarını biz yapabiliyoruz, biz belirliyoruz. Bunların hepsi doğru. Önümüze bunları koyuyor. O talimatla Xakurke'ye gittik, kendisi de doğuda kaldı. Biz bir kısım arkadaşı daha o alana, diğerlerinin yanına aktardık. Ki daha aktarılması gereken arkadaş vardı .Bir yandan onların aktarım işlerini yaparken, bir yandan da Ferhat Kongreyi yaşadığı için oradaki arkadaşlara kongrenin belgelerini işliyor, eğitim veriyordu. Tabi bu süreçte o ve şehmuz denen kişi düzenlemeler yapıyorlar. Sonuç alabilmek için kendilerine göre bazı tedbirler alıyorlar. I erden, Eruh'tan şırnaktan Uludereden arkadaşlar geldi. Mustafa Yöndem, Bedran vb. arkadaşlar. Bunlar, şemdinli tarafından geçerken düşman tarafından fark edildiklerini söylediler. Ki bu da bizim açımızdan önemliydi çünkü düşman 3. Kongreyi yaptırmamak için çaba sarf etmişti fakat başarılı olamamıştı. Kongrenin ülkeye taşırılacağını çok iyi biliyordu.  lkeye taşırılma döneminde eğer olanak bulursa darbe vurmak isteyecekti. Bu bizim açımızdan da biliniyordu. Onun için yapacağımız çalışmayı tehlikeye düşürüyordu. Önlem almak gerekiyordu ve gelen arkadaşlarla tartışarak orayı boşaltmaya karar verdik. Yedekte yerimiz vardı, gücü oraya taşırarak eğitme kararı aldık. Bir bu tedbir. İkincisi, yine arkadaşlarla yaptığımız değerlendirmelerde, bazı arkadaşların K r Cemallerin bulunduğu sahaya gitmesi bize çok şey kaybettirecekti. Çünkü bu arkadaşlar ancak baharla birlikte dönebilir. Alanlara bahar sonunda ya ulaşır ya ulaşmaz. Alanlara ulaşsa bile, Kongre gerçeğini taşırmak bir yaz boyunu alacak ve o yıl böylece bitmiş olacak. Bu duruma düşmemek için bazı arkadaşların hemen oradan dönmesi, bazı alanlarda kongre belgelerini işlemeleri, bu temelde raporlar,  zeleştirilen hazırlayarak, kongreyi biraz özümsemiş olarak bahara hazır olması gerektiğini kendi aramızda kararlaştırdık. Bunun  zerine Erdal Arkadaşları K r Cemallerin yanına göndermedik, hemen geldikler sahaya gönderdik. Ferhat'ta kongreyi yaşamış olduğu için birlikte gitti.  ukurca, Uludere, şırnak, Eruh oralarda bu süreci başlatırlar, sonucunu toplanıp getirirler, buradaki sonuçlarla birleştirilir, böylelikle bahara düzenlenmiş olarak gireriz tarzında konuşulup kararlaştırıldıktan sonra o arkadaşları yola çıkardık. O kampı belirttiğimiz yedek yere taşıyorduk. Bir de bu durumları kendilerine iletmek için kurye çıkardık. O arkadaşla sözlü konuştum, gider bunlar kendilerine iletirsin dedim. Belgeler, raporlar da vardı, bunları göndermek istedik. Çünkü o dönemde onların bulunduğu saha tehlikeliydi. Doğru değildi, bunu göze almadık. Bu nedenlerden dolayı arkadaşla sözlü konuştuk. Arkadaş gittikten sonra bunlar merkez adına şu yazıyı yazmıştı, "Kampi

boşalttıktan sonra gönderdiğimiz Zeki Arkadaşa görevi devreder ve buraya gelirsiniz. Yalnız yaptığınız şeyler bireyselliktir, kendinizi konuşturuyorsunuz. Nasıl bizden habersiz bu tür şeyler yapıyorsunuz? " İstedikleri de kayıtsız şartsız uygun gördüğüm kişilere özeleştirme vermemdi. Notu okuduktan sonra yanımda bulunan arkadaşları çağırıp, Notu okuyun dedim. Arkadaşlar okudu, "Ne var bunda" dediler. "Benden kayıtsız şartsız özeleştirme isteniyor, Özeleştirme veririm. Ben özeleştirmenin gerektiğine inanan biriyim. Özeleştirme beni küçültmez, aksine büyütür, Güçlü kılar. Fakat bunların kayıtsız şartsız özeleştirme istemesi hele istediğin kişilere ver demesi tuhaf. Bunların örgütten bir şey anlamadığını ortaya koyar. Çünkü özeleştirme ya bir kuruma verilir, ya da arkadaş yapısına verilir. Benim önüme konulan kime uygun görüyorsan, ona özeleştirme vermem. Bu kadar keyfi. Aslında kendileri oldukça keyfi, oldukça bireysel. Ama benim keyfi ve bireysel olduğumu söylüyorlar. Şunun için özeleştirme vermeyeceğim. Zaten çağırmışlar, Gideceğiz. Bu meseleleri orada konuşuruz" dedim ve öyle çıktım. Çağırmaçlarının nedeni tabi ki şu, güya kendilerine göre işimi bitirecektir. Fakat çağırdıklarında bundan vazgeçmişlerdi. Birlikte gittiğimiz arkadaşları yanımdan almışlardı. Beni bir yerde bırakmışlardı nedeni de, bana kimlik verilmiyor. İran benim için Mit ajanı diyormuş. Onun İran'a girmemesi gerekir diyormuş, bundan dolayı bana kimlik verilmemiş. Onun için beklemem gerekiyormuş. Tabi bir dönem böyle bekledik ve en sonunda bunlardan biri geldi Şehmuz. " Nedir bu durum" diye sorduğumda, kendisi dedi ki, "ben yazmamışım o notu, benim haberim yok." Dedi gitti. Daha sonra Kör Cemal geldi. O da inkar etti." Ben yazmamışım öbürü yazmış dedi. Bu onların biraz gerçeğini ortaya koyuyordu. O zaman kendilerine şunu söyledim."İran vermiyorsa vermesin, ben gelebilirim." "Hayır, senin gelmen, yakalanman iyi olmaz. Altından kalkamayız" dediler. Bende dedim ki "Gelirim, yakalanırsam bana sahip çıkmazsınız, onun için de riske girmezsiniz" "olmaz" dediler. "Biraz daha beyle bakarız" Yani böylesi bir oyalamaya girdiler. Mesele tabii ki bu değildi, daha farklıydı. Kesinlikle oraya ulaşacağımı anlayınca bunu engellemek istiyorlar. Gerçek durumlarının ortaya çıkmaması için. Benim de amacım ne pahasına olursa olsun oraya ulaşmaktı. Benim açımdan artık durumları netti. Biraz daha o durumları yakından görüp Parti Önderliği ile konuşmak istiyordum. Biraz onlarda bunu bildikleri için, Bu ilişkiyi kesmek istediler ve kestiler. Yani öyle yaptılar ki hem kamplardan uzak, hem Urmiyeden uzak, ilişkilerden uzak, kesik. Tabii ki bu iddia edilemez " İlişkilerimi kestiler, beni boşa çıkardılar, Ben ne yapayım. "Örgütte derki adama "sen nasıl örgüt adamısın, ne yapıyorsun? " Bunu söyler. Doğrusuda budur. Bir örgüt adamı ne yapıp eder, ilişkimi kesilmiş bunu açar. Bunu başarması gerekir. Görevidir. Eğer bunu başaramıyorsa. Onun örgüt adamlığından şüphe duyulur. Tasfiyecidir, provokatördür, yapar. Niye yapıyorsun? diyemesin. Onun amaçları var yapar. O bütün bunları yapıyorsa senin de görevin örgütte sahiplik yapmaktır. O örgütte oynarken, senin örgütü yaşatman gerekir. Eğer bun yaparsan, görevini yapmışsındır, örgüt adamıdır. Aksi halde kimse adamı örgüt adamı olarak kabil etmez. Bunlar Oraya gideceğimizi anlayınca, bu sefer şunu uydururlar. "İran yöneliyor, tüm arkadaşları yakalıyor. Arkadaşlar tehlikede, bunları kurtarmak gerekir ancak bunları kurtarmak gerekiyor. Ancak siz götüre bilirsiniz. Yani parti çıkarlarını yine önüme dayattılar. Aslında söylenen şey doğru. Kurtarmak gerekir eğer böyle bir şey varsa. Çünkü ileri kadrolarımız orada. Onların yakalanması partinin

büyük bir darbe yemesidir. Ama adam parti çıkarını önüne koyarak, daha farklı amaçlar güdüyor, işte bunu da anlamak gerekiyor. Bir örgüt adamının bunu da anlaması gerekiyor. Şimdi bizimki hep iyi niyet olduğu için herkesi hep kendimiz gibi düşündüğümüz için, işin aslını insan kavrayamıyor. İşin aslını da kavrayamazsan yem olursun. Bunu demek istiyorum. Bir devrimcide, bir örgüt adamında hele hele taktik önderlik düzeyinde görev alıyorsa, öngörülü olmak zorunda. Neyin ne olduğunu anlamak zorunda. Öyle örgütü yaşatabilir. Başka türlü örgütü kendisiyle birlikte bitirişe götürür. İyi niyetiyle götürür, saflığıyla götürür veya örgüt çıkarı adı altında götürür. Ha öyle götürmüşsün, ha bir ajan olarak bunu yapmışsın hiç fark etmez. Yani sonuçta örgütün bitirilişidir. Bir ajanda bunu yapar tabii ki o kış bizi Zağros'a gönderdiler. Aslında burada amaç o gücü kurtarmak değil. Amaç bizi o kışta bizi Zağros dağlarına vurdurup, dondurmak. Niyetleri buydu. Tabi biz bunu çok sonraları anladık. Gerçekten o mevsimde, o şekilde çıkmak tehlikeli, kolay değil. Ona göre belki de hiçbirimiz sağ çıkmayacaktık. Böylece de yapacağını yapardı.

Bunlar kongreye yaklaşımı ise daha başından art niyetli. Ve Fatma'yla konuşarak o sahaya gelmiş. Kongreyi boş çıkarmak, partiyi boşa çıkarmak, Partiyi ele geçirmek. Projesi budur bunların. Daha gelir gelmez sahada ileri kadroları toplayarak, önce suçlama yapıyorlar ki her arkadaş idamlık. İdamdan kurtulması için de her şeyi kabul etmesi gerekir. Kabul ederse ancak kurtulabilir. Kim kurtarabilir? Kör Cemal kurtarabilir. Hem kendisini koruyucusu, kurtarıcısı olarak gösteriyor hem idam edecek olan da kendisi, kurtaracak olanda kendisi. Böyle bir yaklaşım izliyor. Öyle yapıyor ki oradaki arkadaşlar artık bireysel endişeye düşüyor, kendilerini kurtarmaya bakıyorlar. Nasıl edecekler de suçluluktan, idamdan kurtulacaklar. Bunun çabasına giriyorlar. Zaten örgüt anlayışları da biraz geri, olup biteni anlamıyorlar. Bir de bu durum olunca, herkes kendini kurtarmaya bakıyor. Örgütü düşünen yok. Bunların yaptığı öz olarak bu. Özeleştirici adı altında yapmadıkları şeyi bırakmıyorlar. Mesela bir arkadaşın ağzından kan akıyor, bir arkadaş diyor ki "Gidin bakın bağırsakları çıkmış mı? Eğer çıkmışsa, temizlemişler, özeleştirisini vermişler. Yoksa hala kirlidir." Yaklaşımı bu, tam bir cani. Yani özeleştiriciyle ne yapmak istediği bu örmekten anlaşılıyor. Arkadaşları bu duruma getiriyor. Arkadaşlar bu durumları neden göremiyorlar? Örgüt anlayışları geri ve Abbas'a korkunç bir güveni vardı yapının. Kongrede Abbas'ların devrilmesi, eleştirilmesi, bunu da yapan güya kendisi, kongreyi de kurtaran kendisi. Yapıya bu şekilde yansıtıyor. Abbas'ları devirmiş, hepsini devirmiş, kongreyi kendisi kurtarmış. Böyle bir pozisyona giriyor. Bir de kongreyi oraya taşımasına dair kongrenin talimatı var. Yapıda bine bir düşünce şekilleniyor, "Abbas 'a bu devirdiğine, kongreyi kurtardığına, kongre bunu görevlendirdiğine göre herhalde iyi bir adam, değerli bir adam. Böyle olmasaydı Kongre bunu görevlendirmezdi "Aslında yapının yanlıya düşmesi buradan ileri geliyor. Böyle olmasa, Kör Cemal tek bir kişiyi etkileyecek adam değil. Bu, doğru bir yaklaşım değil. Evet, Parti yetki vermişse, şüphesiz güvendiği içindir. Ama buradan, bundan olumsuz bir şey çıkmaz, anlayışı çıkmaz Partili bir insan, yaklaşımlarında yetkiyi esas almaz, onun gerçekten üstlendiği görevlerin hakkını verip vermediğini, Parti gerçeğine bağlı kalıp kalmadığını, çizgiye bağlı kalıp kalmadığını esas alır. Eğer yetkisine bakarak değerlendirmesine kalkarsa, işte sonuçta kötü şeyler çıkar. Bu, birçok arkadaşımızda hala varolan bir durum.

yaklaşımlarımızda yetkilileri, mevkileri esas alıyoruz, Çünkü bizdeki devrimcilik anlayışı böyledir. Halbuki Kör Cemal'in ne yaptığını anlayamazsın. Niyetin ne olursa olsun, ya bir kurbanı olursun ya da iyi bir hizmetçisi. Burada Partiyi, Parti gerçekliğini esas almak gerekiyor, yoksa yetkiyi değil. Eğer insan Parti doğrularını esas alırsa aldanmaz, aldatamazlar. Eğer kongre tarafından kongreyi taşımakla görevli olarak gönderilmedi, çok iyi biliyoruz ki tek bir arkadaş etkileyemezdi. Zaten o da Partinin bu yetkilerini kullanıyor. Kendisi, eylemi için bunlara sığınıyor, bunların arkasına gizleniyor. Bu durumu hiçbir arkadaş fark etmiyor, Parti Önderliği yaptığı telefon konuşmalarında biraz fark ediyor. Kongrenin orada nasıl yaşatıldığını, nasıl yaklaşıldığını görüyor ve onun için müdahale ediyor, tedbir alıyor. oradaki arkadaşlardan beş kişilik sır komite oluşturuyor, "Bundan sonraki çalışmalar bu komitenin sorumluluğu altında yürütülecektir." Talimatını veriyor. Kör Cemal ve Şehmmuz'u dışlıyor aslında fakat ne o komitede görevli arkadaşlar, ne de orada bulunan arkadaşlar bunun ne anlama geldiğini fark edemiyor. Bu iki unsur oldukça kurnaz, komitede görevlendirilen arkadaşlara şunu söylüyorlar. "Aslında her ne kadar Parti Önderliği sizi görevlendirdiyse de biz sorumluyuz. Bu, biraz sizin inisiyatifli olmanız, inisiyatifinizi geliştirmeniz için yapıldı." Bu biçimde o komiteyi yine dışlıyorlar. Tüm faaliyetleri kendileri yürütüp, istediklerini yapıyorlar. "Böylelikle Parti Önderliği'nin o müdahalesini boşa çıkarıyorlar. Bunu yaptıklarında o komite demiyor ki, "Parti Önderliği bize bu görevi verdi. Siz bunu nasıl söyleyebiliyorsunuz.? Onlar da kabul ediyor, Parti Önderliği'nin verdiği görevi onlara devrediyorlar. Görevlerine yetkilerine sahip çıkmıyorlar. Aslında sahip çıksalar Kör Cemal, Şehmuz biraz sınırlandırılacak, fazla tahribat yaratmayacaklar. işte görevlerine sahip çıkmadıkları için burada Parti Önderliği'nin talimatını boşa çıkarıyor ve kongreyi tersine çeviriyorlar. Kongreyi, Partiyi kendi yorumundan geçiriyor, arkadaş yapısını geçmiş sorunlarla uğraştırıyor. Geçmiş sorular, geçmiş pratikler içinde arkadaşları bitiriyor. Geleceğe hazırlama diye bir şey yok. Tamamen geçmişle uğraştırma, geçmişin suçluluk psikolojisi altında hepsini tüketerek, istediği gibi şekillendirme ve bunu yaratma. Şunu yapıyor, kongrede küçük-burjuvazi yenildi, Proletarya hakim olacak durumda değildi, iktidarda şimdi köylülük var. Daha sonraki kongrelerde Proletarya iktidara gelir. Bu değerlendirmeyi boşuna geliştiriyor. Yapının örgüt anlayışında gerilik var, köylülük egemen bunun için böyle bir yorum yapıyor, buna ihtiyaç duyuyor. Yani o geri özelliklere hitap ederek Partiyi dönüşüme uğratmak istiyor. Tam istediği gibi bir yapı yaratmaya çalışıyor. Aslında anlayışı feodal bir anlayış, komplocu bir anlayış, bunu yapıya, egemen kılmak istiyor. Şurası da bir gerçek Parti tarihimizde Kör Cemal'e kadar öyle komplocu bir anlayış yoktu. Bazı tiplerin belli yaklaşımları vardı. Süleyman, Fatma ...bunun dışında Parti ortamında çekişme, didişme, birbiri aleyhinde, arkasından konuşma, birbirini düşürmeye uğraşma gibi şeyler yoktu. Bu anlamda temizdi. Bu anlayış Kör Cemal'lerle bulaştı saflarımıza, hala da etkileri var. Didişmeciliği, çekişmeciliği birbiriyle uğraşmayı biraz da onlar saflarımıza bulaştırdı. Bunlar sözüm ona Partiyi köleleştirip, feodalaştıracak. Bu, PKK'nin işbirlikçi birini örgütte dönüştürülmesidir. O dönemde yapmaya çalıştıkları tümüyle bu oluyor. Tabi ki biz bunların oldukça uzağındaydık. Ne oyluyor, ne bitiyor bilmiyorduk. Fakat demin de belirttiğimiz gibi yaklaşımlardan ne oldukları, dereye gittikleri biliniyordu. Öyle bir ortam yaramıştı ki, kimse birbirine

güveniyor, herkes birbiri hakkında kuşkulu, endişeli, hatta herkes kendine olan güvenini yitirmiş. Böylesi bir ortam yaratmış. Zaten varolan şekillenmeyi yıkmadan yenisini yaratamazsın. Eğer yapıyla bu denli uğraşmışsa, yapıda varolan Parti özelliğini yıkmak, o bildiğiniz feodal-komplocu anlayışı vermek. Bu sefer bununla şekillendirmek. Bu temelde biz dağa vurup geldiğimizde çok anlamsız şeylerle karşılaştık. O zaman kadro yapısına bakıyorum, umut yok, savaşçı yapısına bakıyordun, umut yok. Tek güvenecek Ferhat'tı. O da zaten Çukurca tarafında. Gelirse Parti Önderliği'nin kardeşidir, şimdiye kadar da eleştiri almamış, öne çıkarırsam, yapıyı kongre belgeleriyle eğitime tabii tutarsak, belki durumları şu veya bu düzeyde kurtarabiliriz. Endişem kişisel değil, kendime yönelik her hangi bir endişem yok. Tüm endişem, Parti, yapısı bu durumdan nasıl kurtarılabilir? Geldiğimizde kendilerine şunu söylemişim, "Madem bunlar tehlikelidir, siz de peşimizden gelirsiniz. eğer tehlikeli olursa. Yok olmazsa kalırsınız. Bizim de haberimiz olsun, ona göre devralalım. "Biz kampa gelince arkamızdan not gönderiyorlar, "Cuma arkadaş yönetimde yer almasın, eskidir. Yeni arkadaşlar görev alsın. Görev alırsa, yeni arkadaşların gelişimini engelleyebilir, inisiyatiflerini, gelişmelerini köreltebilir. Onun için dışında kalsın. "Aslında mesele o değil. Sözümona dışlayarak etkinlik kurmaya çalışarak tedbir alacak. Ferhat geldiğinde, "ortayolculuk talimatları" gelmişti. Akademide Terzi Cemal'in durumu ortaya çıkmıştı. Parti Önderliği'nin o değerlendirmeleri bize ulaştığında Ferhat'a şunu söylemişim, "Sorun sadece Terzi Cemal sorunu değil. Başkaları da var, çıkacak olanlar. "Ondan hiç ses çıkmadı. Tekrar söyledim, yine ses çıkmadı, anlamamıştı. Aslında onu söylemem boşuna değildi. Bu temelde tartışma açmak istiyordum. Fakat ses çıkmayınca, dedim ki, "Güvendiğin tek kişi vardı, o da güvensiz çıktı. "Daha sonra 4.Kongre'de görüşüp sorduğumda şunu söyledi, "O zaman söyledin fakat ben kendi durumum dan endişe ettiğim için bir şey söylemedim. "Güya 3. Kongre'de aralarında sorun çıkmış, benim sormamla endişeye kapılmış. "Bu tutum hala sürdürülüyor mu acaba?" diye endişeye kapılmış. Kendisine göre hesap yaparak cevap vermemiş yani kendisine dayanarak bir şeyler yapmak istediğim Ferhat'ta kişisel endişe taşıyor. Yani parti için duyduğu endişe yok. Durum gerçekten vahim. En ufak bir şey yapsam kan gövdeyi götürecek. Mesele Partiyi buradan yara almadan çıkarmayı başarmak. Bir de öyle bir yapmış ki geçmişte en iyi çalıştığımız arkadaşlar düşman hale getirilmiş. Zaten tepki topladığım için, Ferhat'ı öne çıkarmak istiyordum. Kendimi koysam, biliyorum ki tepkiye yol açacak daha kötü sonuçlara yol açacak. Buna yol vermemek için Ferhat'ı öne çıkarmak istedim, o da öyle çıktı. Fakat Parti Önderliği'nin ortayolculuk üzerine talimatları ulaşip yapı kısmen bunlar üzerine yoğunlaşınca Kör Cemal anlayışının önüne kısmen geçildi. Aslında tüm güç hazırlıksız. Bahar geliyor, ne planlama, ne güçlerin düzenlenmesi, ne geçmiş pratik çözümlenmiş, ne de gelecek için ne yapılacağı belli. O zaman Ferhat'a "Biz bunlara bir mektup yazalım." dedim. İkna ettim ve en sonunda "Geliyorsanız gelin. Biz pratiğe yöneleceğiz, bizi daha sonra bulamazsınız, "diye yazdık. Kör Cemal hemen geldi ve dedi ki "Parti Önderliği acele etmeyin, bir aya kadar ülkeye geçmeyin. Biraz daha bekleyin, dedi. "Parti Önderliği böyle bir şey söylemez. Parti Önderliği ne çok sakat yaklaşıldığı, çok yüzeysel anlaşıldığı, tüm yönleriyle kavramadığı için neyin Parti Önderliği'ne ait olup olmadığını bilemiyoruz. Kör Cemal artık bağlı falan değil, tam

tersine boşa çıkarmanın tam kendisidir. "Parti Önderliği böyle söyledi." dendi mi tamam. Dikkat edilirse, bütün provokatörler, tasfiyeciler, Parti Önderliği'nin adını kullanarak, arkasına gizlenerek yapımızı istedikleri yere götürmüşlerdir, partiye istedikleri yere götürmüşlerdir, partiyi istedikleri yere götürmeye çalışmışlardır. En çok yararlandıkları bir husustur. Terzi Cemalde yaptı bunu, öbürleri de. Bu, biraz da tasfiyeciler, provokatörler durumumuzu bildiği için yani Parti Önderliği'ni kavrayamadığımızı bildikleri için oluyor. Yani Parti Önderliği'ni bize karşı kullanıyorlar. Kör Cemal'in yaptığı budur. Ve arkadaşlar buna inanıyorlar. Kör Cemal'in biraz endişesi vardır. O tutumla elden kaçırmaya çalışıyor. Onun için sürece zamana ihtiyacı vardır. Ve tam da bununla birlikte askerlik yasasını Şemdinli'de uygulamaya soktu. Arkadaşları gönderiyor, "Gider, köylüleri toplarsınız, kim önünüze gelirse, hatta birkaç tanesini vurursunuz, köyün ortasında. Dersiniz, yasalarımızı kabul etmeyenin sonu böyle olur. Böylece yasa da oturtulur, herkes çekinir. Bu yasaı kabul ederler. Askerlik yasasını böyle oturtacaksınız. "Zaten anlayış olarak da kendilerine işlenmiş, pratik durum bunu koyuyor ortaya. Arkadaşlar gidip, bir grubu rasgele toplayıp getiriyorlar. Tabii ki o dönemde adam götürmek şu anlama geliyor. "Bu adam kesin suçludur, öldürmeye götürüyorlar. O köylerde yaratılan imaj budur. Düşman da bunu çok iyi kullanacak. Bir grup öyle geldi. Peşinden bir grup daha geldi ki orman kesen Bitlisliler. Ne olduklarını bile bilmiyoruz. Kamuran İnan'ın çevresi. Bunlar bize asker olacak diye getiriliyor. Tabii ki peş peşe bu iki olay kitlede de tedirginliğe yol açıyor. Düşman bunu çok iyi kullandı ve Şemdinli'nin hepsini çeteleştirdi. Herkes kendisini bize karşı korumak için silah aldı. Ki kongrede Şemdinli birinci dereceden bir bölge, ayaklanma bölgesi olarak ele alınmıştı. Diğer alanlardan daha olumlu bir alanken, böylesi bir uygulama, Şemdinli'yi tersine çevirdi. Ve Şemdinli'ye giremez duruma geldik. O yasanın uygulamasında böylesi bir durum ortaya çıktı. Yasa çıkarılmıştı ve bu biçimiyle uygulanamazdı. Bu yasa ordulaşmak için çıkartılan bir yasaydı. Yoksa ordulaşmamak, alanları kapatmak, düşmana teslim etmek için çıkarılmış bir yasa değildi. Ama Kör Cemal bu yasaı bu biçimde oturttu, geliştirdi. Bunun olumsuz etkisi sadece Şemdinli'ye değil, başka alanlara da oldu. Bunun hemen sonrasında Parti Önderliği'nin Kör Cemal'e ilişkin değerlendirmeleri geldi. Ve Kör Cemal'den durumunu izah eden raporlar istendi. Görevinin dondurulması ve durumunu izah etmese istendi. Bu değerlendirmeler, eleştiriler geldiğinde beni açımından Şehmuz'un da durumu aynıydı. Çünkü o süreci ikisi birlikte yürütülmüştü. Daha Şehmuz için resmi bir eleştiri söz konusu değildi. O zaman bu Şehmuz denen unsurdan bir not da gelmişti, "Şimdilik bunun durumu yapı tarafından bilinmesin, görevi dondurulsun, raporunu yazsın, Hatta eğitim faaliyetlerine de katılabilir. "Bununla birlikte bir değerlendirme de gelmişti. Değerlendirmenin altında Parti Önderliği'nin ismi yok, isimsiz bir değerlendirmedir. Fakat içeriği, üslubu, yaklaşımı Parti Önderliği'ninkiyle aynı. Ve bu değerlendirmelerle kendisinin yazdığı not arasında çelişki var. Bunu da tabi bilinçli olarak çelişkiye sokmak için yapıyor, Suçlu duruma somaya çalışıyor. O zaman Ferhat'ta oradaydı. Bir not yazarak bu duruma açıklık getirmelerini istedim. Fakat daha o not ulaşmadan- ulaşmamış zaten - Şehmuz'un kendisi geldi. Geldiğinde askeri konsey adına Kör Cemal'e de vermiyorlar. O soruşturmada rapor yazıyor. Bir toplantı yapılarak durum izah edilmeden gelir gelmez bunları yapıya dağıtıyorlar. Tabii ki bu da yapıda sorun yaratıyor.

Yapı Kör Cemal'in durumunu bilmiyor, birden bu broşürle karşılaşınca, şaşırıyor. Şehmus denen unsur bunu da bilinçli yapıyor, Yani yöntemleri birbirine karşı komplo. Bir kişi soruşturmadaysa ve onun hakkında bir değerlendirme geliştirmişsen, en başta ona vermen gerekir. Adam soruşturmada rapor yazıyor, sen buna vermezsen ne anlama gelir? Yapı bilmesi denmiş, getiriyorsun, yapıya veriyorsun, bunun anlamı nedir? Bunlara anlam vermek gerekiyor tabi. Bu onun da durumunu gösterir. O zaman bir merkez toplantısı yapacağız, Kör Cemal toplantıya girmeden merkezle konuşmak istediğini söyledi. Kör Cemal'in merkezle tartışmak istemesinin nedeni aslında Şehmuz'un durumunu ortaya koymaktı. Çünkü kendisinin durumu ortaya çıkmıştı, "Ben ortaya çıktıktan sonra o da ortaya çıksın." diyordu. Mantiğı buydu ve olumluydu. Bunu fark ettiğim için - ki o zaman soruşturmada da olsa rapor da yazsa hala parti üyesidir. Bir parti üyesinin tartışmaya hakkı vardır. Tüzük olarak da böyledir. Toplantıya girdiğimizde bu öneriyi götürdüm. Toplantıdaki arkadaşlar daha söz almadan Şehmuz denen unsur hemen devreye girdi, "Parti Önderliği demiş, Kör Cemal gevezenin tekidir, tartışmak isterse tartışmayın, "Bunu söyleyince toplantıdaki arkadaşlar, "Madem Parti Önderliği söylemiş, gerek yor, tartışmayalım." "Arkadaşlar, Parti Önderliği bunu söylemez, tartışmak gerekir. "dedik, kabul edilmedi. Dolayısıyla Kör Cemal'in önerisi kabul edilmedi, tartışma da olmadı. Şehmuz, Kör Cemal toplantıya katılırsa onun hakkında bilgi verecek, onun ele verecekti, bunu biliyordu. O da açığa çıkmaması için hemen Parti Önderliği'ne sığınıyor, Parti Önderliği'nin adıyla toplantıya katılmasını engelliyor. Bu tarzda sonuç alamayınca Şehmuz'un durumunu ben gündeme getirdim, "Bu süreçten sadece Kör Cemal değil, ikiniz sorumlusunuz. Onun durumu neyse, senin durumun da o." deyince kendisi hemen "Ben zaten özeleştirisi sorun var, zamanı boşa harcamayalım." biçiminde bunu da boşa çıkardı. Yani tartışılmasını, durumunun açığa çıkarılmasını engelledi. Arkadaşlar da öyle kabul etti. Dolayısıyla o toplantıda durumu açığa çıkmadı. O toplantıda alınan kararlardan biri de, Şemdinli'de yaşanan durumların gerçeğini ortaya çıkarmaktı. Askerlik yasası Kör Cemal tarafından uygulamış, bazı tahribatlar ortaya tıkmış ama bunun tüm yönleri bilinmiyor. Bunun bilinmesi, gerçek durumu ortaya çıkarması açısından Şemdinli'ye gitmek gerekiyor. En uygun benim gitmemdi. Gittiğimizde, oluşturulan bir grup vardı. Bir kesimi o askerlik yasasıyla getirilenlerdi. Bunların böyle bir savaşıyor durumu da yok. Şimdi Şehmuzun yaklaşımı da şu, "Şemdinli'ye böyle girilirse tasfiye olunur." Bunu amaçlıyor ve gerçekten Şemdinli'ye o biçimde girilirse tasfiye olunur. Şemdinli'ye girdiğimizde, Şemdinli'de ortaya çıkan tahribatın böylece neden daha fazla olduğu ortaya çıktı. Hemen hemen her yerin çeteleştiği, halkın bizden çekindiği, bize karşı silah aldığı ortaya çıktı. Bırakalım faaliyeti adım bile atamıyoruz. İlişki kuracağımız tek bir köy bile yok. Eskiden ilişki içinde olan birçok köy vardı, şimdi hiçbir kalmamış. Şemdinli'de, alınan kararın uygulanamayacağı çok net ortaya çıkmıştı. Şemdinli'ye yeniden yaklaşıp yeniden ele almak gerekiyordu. Şemdinli o rolü oynayamazdı da. Bunda ısrar etmek demek her şeyi boşa çıkarmak demekti. Bir de Şemdinli de şu çıktı ortaya, Kör Cemal'in askerlik yasasını uygulamada yarattığı tahribatların boyutu, diğer alanlarda da aynı anlayışın benzer sonuçlar ortaya çıkaracağını gösterdi. Beni en çok ürküten bu oldu. Oradan hemen Xakurkê'ye dönmek gerekecekti. Onun için önce küçük bir grup gönderdik. Şemdinli'deki durumları izah eden

küçük bir notta gönderdik ve daha sonra geleceğimizi söyledik. Şehmuz unsuru bu notu alarak kendisi de bir not yazıyor, İran'a Ferhat'a. Amaca şu, gelişle birlikte artık durumu ortaya çıkacak. Bunu engellemek için Ferhat'ı etkileme, Ferhat'tan Parti Önderliği'ne ulaşma, olabilirse oradan bir talimat çıkarma, böylelikle kendisini yine kurtarma. Böylesi bir niyeti var. Ve hepsi komlodur aynı zamanda. O not Ferhat'a gidince yazdığı bir not var. Ben Şemdinli'den gelince daha bize hoş geldin demeden o notun elimize tutuşturulması var. Notu aldığımda durumu fark etmiştim. "Bir şey söylemiyor musun?" dediğinde, "Hayır, söylemiyorum" dedim. "Nasıl olur? Arkadaştır, yazmış." "Gayet normal, düşüncelerini yazmış." dedim. Tabi ki bu anlam veremedi, zorlandı. Onun amacı başka, beni Ferhat'la çatıştıracak ve istediği sonuca gidecek. Bu biraz bildiğim için buna gelmedim. Orada Şemdinli için yeni bir toplantı, yeniden ele alma, yeni bir düzenleme, planlama yapılır. Ve kendisi o zaman Ferhat tarafından İran'a çağrıldığını söylemişti. Kendisine gitmemesinin, Ferhat'ın gelmesinin gerektiğini söyledim. Ki zaten Şemdinli'ye olan olmuştur, diğer alanların durumu önemliydi. Çünkü aynı anlayışla eğitilen görevlendirilen birçok arkadaş gönderilmişti alanlara. Bir an önce oralara yetişmek gerekiyordu. Eğer oralara yetişmezsek, Şemdinli'ye dönüşürse, bütün çalışmalarımız boşa çıkıyor. O kadar emek, çaba, şehit kanı boşa çıkacak. Tehlikeli bir durum ortaya çıkacak. Onun için bir an önce oralara ulaşmak gerekiyor. O zaman Ferhat'a bir not yazdım ve dedim ki, "Bu adam oraya gelmek istiyor, kesinlikle gelmeyecek. Sen kendin gel. Bunu durumu da iyi değil. Şemdinli'nin durumu bu, diğer alanların durumu bilemiyorum. Bir an önce oralara ulaşmamız gerekiyor, Ben gidiyorum. Benim artık burada yapabileceğim fazla bir şey kalmadı. "O notu yazarak gittim, Hatta Şehmuz'un durumunun da artık sona geldiğini, tehlikede olduğunu, bunun için erken gelmesi gerektiğini, kaybedecek zamanımın olmadığını, bunun için de beklemeyeceğimizi söylemiştim. Şemdinli'ye giderken Kör Cemal soruşturmadaydı. Soruşturmasının da çıkan sonucun, raporlarına eklenerek, değerlendirmelerde Parti Önderliği'ne iletilecek. Ve oradan gelecek sonuçlara göre hareket edilmesi gerekiyor. Kendilerine ayrılmadan önce bu söylendi. Biz ayrıldıktan sonra daha Parti Önderliği 'ne rapor iletmeden, cevap almadan, Kör Cemal'i Sarı Baran'la birlikte Çukurca'ya yolluyorlar. Ve sorumlu, siyasi komiser olarak yolluyorlar. Geldiğimizde kendilerine göre çeşitli gerekçeler uydurarak gönderdiklerini söylediler. Bu açıdan da zaten bir an önce yetişmek gerekiyordu. Aksi taktirde Çukurca, Uludere, Şırnak oralar tehlikede. Bu anlayışın sahipleri, bu yasayı öyle uygulayacak, uygularsa da bütün oralar Şemdinli durumuna düşecek Çukurca'ya gidildi Kör Cemal hemen alınıp gönderilmiş. Daha Uludere'ye yetişmeden o yasa orada uygulanmış. Erdal arkadaş bu yasayı uygulama sürecinde şehit düşmüş. Mustafa Yöndem arkadaş - ki en değerli arkadaşlarımızdan. Şehit düştükten sonra Uludere'deki güçlerimiz moralmen çökmüş, dağılmış. Çünkü Uludere'deki yapı biraz da o arkadaşın şahsına bağlanmış. Arkadaşın şehit düşmesi adeta yapıyı boşlukta bırakmış. İnançsızlığa, moralsizliğe düşmüş, bu anlamıyla biraz da tahribat olmuş, Yani müdahale edilirse düzeltme imkanı var. Diğer yerlerde bu biçimiyle uygulama var, müdahale edildiği için oralarda tahribat çıkmadı. Hatta yasa oralarda biraz daha doğru oturtuldu, işletildi, epeyce de olumlu sonuçlar çıktı. Özellikle Şırnak, Eruh, Cudi alanlarında bu yasa doğru oturtulduğu için oldukça olumlu sonuçlar yarattı.

Tabii ki biz bu alana hareket ettikten sonra Kör İran'a geçiyor, Zeynep denen unsurla. Oradan kaçıyor. Aslında Parti Önderliği bunu fark ediyor, hemen bir grup buradan çıkarıyor. Fakat daha grup ulaşmadan bunlar kaçıyor. Tam o dönemde Parti Önderliği'nin iki grup hazırlayarak müdahalesi var. Bir grup doğu üzerine - Ebubekir arkadaşlar-, bir grup da Cudi üzerine. Bu grupların önlerine konulan görevler ver. Gruplar ulaşır ulaşmaz konferanslar, toplantılar yapılacak, Kör Cemal ve Şehmuz'un yaptığı tahribatlar ortaya konulacak, giderilecek, parti, kongre gerçekliği yapıya kavratılacak. Doğuya gelecek grup ulaşmış, bir konferans düzenlemiş. Serhat - Botan adıyla gerçekleştirilen bir konferans, 87'de oluyor. Bu konferansta, Kör Cemal ve Şehmuz'un partiye dayattığı anlayış ve bu anlayışın yarattığı tahribatlar ortaya konuluyor. Konferansta öneri değerlendirmeler de yapılıyor, kararlar da alınıyor. Bu konferansın, tahribatları gidermede önemli bir rolü oluyor. Ancak konferans tümüyle hayata geçirilemiyor. Eğer geçirilse, o anlayışın yarattığı tahribatları daha da gidermek mümkün olacaktı. Bu anlamıyla konferans yetersiz kalıyor. Yani her ne kadar sorunlar ele alınıyor, tartışılıyorsa da hayata geçirmede yetersiz kalıyor. Ama bu anlayışın önüne geçiyor, yarattığı tahribatları önemli ölçüde gideriyor, bilince çıkartıyor, kısmen de olsa gideriyor. Fakat Cudi üzerine gelen grup, bu ihaneti üzerine yolda çatışmaya giriyor ve şehadete ulaşıyor. Yanlarındaki talimatlar da düşmanın eline geçiyor. Böylelikle bu girişim sonuç vermiyor. Fakat her ne kadar bu grup ulaşmamış da olsa, Botanda bölgesel toplantılar biçiminde Kör Cemal ve Şehmuz'un partiye, kongreye dayattığı tasfiyecilik , bu tasfiyeciliğin özü, feodal - komplocu anlayış ve bu anlayışın yarattığı tahribat kavratılmaya çalışılır, giderilmeye çalışılır. Daha sonra Serhat - Botan konferansında ortaya çıkan sonuçlar Botan'a taşırılır. Oradaki sonuçlarla birleştirilerek kısmen sonuç alınmaya çalışılır. Tabi ki bu müdahale doğuda zamanında gerçekleşmemiş olsaydı, bu anlayış da Serhat'a kadara ulaşırdı.

3. Kongreye dayatılan bu düşmanca tutum, bu feodal - komplocu anlayış, kongre gerçeğinin hayata geçirilmesini engellemiş hatta kongreyle başlatılmak istenen bir dönemi tersine çevirmek istemiştir. Bununla Parti Önderliği'nin yoğun mücadelesi ve bu mücadelenin sonunda 3. Kongre gerçeği ülke şahsında da yaşatılmaya çalışıldı. 3. Kongre sonrası akademiye de Terzi Cemal denen unsur bakıyor, o görevlendiriliyor. Kongre sonrası bu devreyle, kongre gerçeğinin özümsetilmesi gerekiyor. O temelde yapının donatılması gerekiyor. Savaşa hazır hale getirilmesi gerekiyor. Fakat Terzi Cemal tersinden yaklaşıyor. Kongre gerçeğini özümsetmiyor, yapıyı savaş gerçeği üzerine yoğunlaştırmıyor, donatmıyor. Pratik için hazırlamıyor. Tam tersine boş şeylerle uğraştırıyor. Oldukça biçimsel, boş meselelerle uğraştırıyor. Yani yapıyı her türlü tehlikeye açık hale getiriyor. Kongre, parti ruhundan uzaklaştırmaya çalışıyor. Buna karşı biraz tepki duyan oldu mu, bunları uygulamalarla tehdit ediyor, bastırıyor. Yapıda disiplini, örgüt bilincini geliştireceğine, tersine laçkalığı, disiplinsiz bir ortamı yaratmaya çalışıyor. Akademi yapısı Terzi Cemal'in yaptıklarını pek göremiyor ve parti gerçeğini dayatamıyor. Parti Önderliği ancak gelen raporlardan durumu kavrayarak müdahale ediyor. Müdahale ettikten sonra ancak akademideki arkadaşlar durumu kavlıyor. Bu müdahale ile birlikte Terzi Cemal soruşturmayla alınıyor. Aslında soruşturmada gerçeğini hemen hemen koyuyor. Fakat soruşturmayı yürüten komisyon üzerinde ciddi durmadığı

için Terzi Cemal'in durumunu ortaya çıkaramıyor. O dönemde yazdığı raporların birinde, "Benim kişiliğim karşıt bir kişiliktir." diyor. Bu önemli bir tespit, bundan tutulup üzerine gidilse, tümüyle ortaya çıkacak. İnsan o raporları incelediğinde "Bir ajan değilim." demediği kalmış, başka her şeyi koymuş. Sadece o pratiği değil, bunun geçmiş pratiği de var. Ta Antep'ten başlayıp gelen bir pratik. Orada yakalanmalar var, daha sonra Çatak meselesi var. Yine Amed'e gittiğinde Amed meselesi var. O Hidayet, Nebil meseleleri, bunun doğuda bir ara kaybolup sonra tekrar ortaya çıkması var.....vb. birçok şeyi var. Savaşı geliştirmemesi, yanındaki savaşıyı kaçırması, bütün bunlar köklü ele alınmıyor o dönemde. Soruşturma konusu yapılmıyor. Sonuçta yargılanıp, idam cezası veriliyor. Tabii ki idamı Parti Önderliği tarafından onaylanmıyor. Onaylanmamasının nedeni, soruşturmanın eksikliği, yetersizliğidir. Tabii ki yetersiz bir soruşturmaya bir idamı onaylamak doğru değildir. Onun için Terzi Cemal'e pratikte cephe statüsünde şans tanınır. Bir müddet kaldıktan sonra Güneybatı'ya gönderilir.

Bu Fatma, Selim onlar daha önce de belirttiğimiz gibi partiden uzaklaştırılmışlardı. Cephe statüsünde denemeye tabi tutulmuşlardı. Selim Avrupa'ya Fatma Yunanistan'a gönderilir. Terzi Cemal'in bu durumu üzerine ortayolculuk talimatını geliştirir, Parti Önderliği. Bunlar birkaç değerlendirmedir ve oldukça kapsamlıdır. Ortayolculuk, yetmez devrimcilik dediğimiz devrimciliğin hangi temele dayandığını, bu devrimciliğin nelere yol açtığını çok geniş izah eder. Terzi Cemal bir akademi sahasında hemen kongre sonrası, o kadar kadronun içinde o kadar tahribat yaratıyorsa, bu kadroların durumunu gösterir. Tabii ki Terzi Cemal bunu gördüğü için pratiğini bu zeminde rahatlıkla gerçekleştiriyor, ona güveniyor, gıdasını buradan alıyor, Ona bu cesareti veren de o tutumdur. Buradan yararlanarak kongreyi boşa çıkarma tutumunu geliştiriyor. Parti Önderliği bütün bunları değerlendirip parti yapısına taşıyarak, partiye mal etmeye çalışıyor. Partiyi kadroyu bu temelde yine güçlendirmeye çalışıyor. O ortayolculuk talimatlarının çıkarılmasının nedeni budur. Kongre en çok Küçük - burjuva, aristokrat, feodal anlayışlar üzerine giderken, akademide kongre sonrası da ortayolcu tipin üzerine gider, anlayışın üzerine gider. Ki partide çok yaygın olan bir tip ve anlayıştır.

Partiye dayatılan uluslararası komplo

Kongre sonrası Avrupa'ya müdahaleler var. 1.müdahale, 2. müdahale, 3. müdahale. Bunlar peş peşe gerçekleşiyor. Avrupa'ya giden grup, kongre gerçeğini Avrupa'ya taşıyacağına, Avrupa'daki çalışmaları buna göre düzenleyeceğine, kongrede Avrupa'ya biçilen bir rol de vardı. ERNK çalışmaları buna göre düzenleyeceğine, ülkeye taşıyacaktı. Avrupa'daki çalışmaları öyle ülkeye göre biçimlenen ülkeye hizmet eden çalışmalardan ziyade, yönünü Avrupa'ya dönen ve Avrupa'ya hizmet eden çalışmalar oluyor. Halbuki bu doğru değildi. Hangi saha olursa olsun çalışmaların ülkeye göre ele alınıp biçimlendirilmesi ve onun hizmetine sunulması gerekiyor. Onun bir parçası olarak ele alınması gerekiyor. Olmayan da bu. 3. Kongre sonrası Avrupa'nın böyle bir düzelmeye

tabi tutulması gerekiyordu. Giden grupların görevi biraz da buydu. Giden grup bununla uğraşıp, bunu yapacağına tam tersinden yaklaşıyor. Tersinden yaklaştığı için birçok kadro, halkımız bundan ürküntü duyuyor. Avrupa devletleri, hatta istihbarat servisleri, Avrupa polisleri, istihbaratları o çalışma tarzından yaralamaya çalışıyorlar. Partiyi mahkum etmek, ya teslim almak yada boşa çıkarmak için. Aslında bu devletlerin polis teşkilatlarının daha sonra partinin üzerine yürümelerinin nedeni biraz oda o çalışma tarzındır. Buna her türlü zemin sunuluyor, olanak sunuluyor ve onlar da yararlanarak partinin üzerine geliyorlar. Bu arkadaşlar bu tutumları sergilerken bilinçli seyirci kalıyorlar. Çünkü onunla hareketi bitirmek istiyorlar. Bu grubun içinde Cafer- 85'te ülkeye girişte İstanbul üzeri Avrupa'ya kaçan biri. Yani yurtdışına çıktıktan sonra ilk kez 85'te ülkeye göndermek istendi. Ülkeye girer girmez kaçtı. Bir müddet ortadan kaybolduktan sonra Avrupa'da çıktı. Ve o dönemde Hürriyet gazetesi PKK'nin çok önemli bir adamının yakalandığını kısa bir haber olarak vermişti. Fakat daha sonra kim olduğu otaya çıkmadı. Belli ki o zaman bu kastedilmiş. Ama daha sonra, durumu bilindiği için üzeri örtülüyor. Tabi daha sonra ortaya çıkacak ki bir subay tarafından Avrupa'ya çıkarılıyor. O zaman bu bilinmiyor. Kendisinin izahı, "ülkeye girerken çatışma çıktı, gruptan koptum. Onun için gittim ve Avrupa'ya çıktım." Bu, 3. Kongreye de gelmiş. Gerçeğinin açığa çıkmaması için Terzi Cemal elinden geleni yapmış. Daha sonra Terzi Cemal kendi ifadesinde ortaya koydu. Saptırmış ve böylece Cafer'in durumu ortaya çıkmıyor. Çıkmadığı için de daha sonra tekrar Avrupa çalışmalarına gönderiliyor. Abbas arkadaş onlarla beraber. Cafer Avrupa'ya gittikten sonra bilinçli bir çaba içine giriyor. Yani Avrupa polisinin, Avrupa devletlerinin hareketin üzerine gelmesi için bilinçli çaba harcıyor. Zemin yaratıyor, sürekli geliş imkanı sağlıyor. Hatta suç unsurları yaratıyor. Mesela diğer örgütler toplantı yaparken onlara verdiği talimat, "Oraları dağıtın." Bizim de çağrıldığımız toplantılardır bunlar. Yani bize ne kadar dost, yakın çevre varsa düşman hale getiriyor. PKK'yi tüm güçlerden tecrit ediyor. Hem Türkiyelilerden, hem diğerlerinden hatta kendi halkımızdan, kitlemizi, kendi çalışanlarımızı bile rahatsız ediyor. Bize dost olabilecek birçok çevre varken, dostluk ilişkileri içindeyken Cafer'in bu tutumları sonucu hepsi uzaklaşıyor hatta düşman oluyor. Abbas arkadaşlar da bu bilinçli tutumu görmüyor hatta onlara da alet oluyor. Aslında Abbas arkadaşların tutumu biraz ülkedeki tutumdur. Yani ülkede görevlere, soruluklara nasıl yaklaştıysa, Avrupa'da da aynı yaklaşımdır. Her ne kadar kongrede pratiğini izah etmiş, özeleştirme vermişse de tüm yönlerini açmamıştır, biraz de tepki duymuştur. Avrupa'ya gittiğinde pratiğinin aynı şekilde devam etmesinin nedeni duyduğu tepkidir. İçinde bulunduğu konum partiye karşı bir konumdur aslında. Dolayısıyla da parti taktikini uygulamak yerine, o taktiği uyguluyormuş gibi gösterip taktiği hem boşa çıkarıyor, hem de yanlış uygulamadan ötürü birçok rahatsızlıklar, sorunlar ortaya çıkıyor. Örneğin cephe örgütlenmesi geliştirilecek, güya bu görev yerine getirilecek bir çok insan cepheye kaydediliyor, sonra da polis tarafından yakalanıyor. Kitlemizde bir panik başlıyor. Geliştirilmek istenen cephe faaliyeti bir yönüyle de böyle boşa çıkarılıyor. Böyle, anlaşılması güç bir pratik sergileniyor. Parti Önderliği kitlenin rahatsızlığı baş gösterince durumu fark ediyor. ve 2. müdahale grubunu gönderiyor. Giden grubun aynı hataları tekrarlaması ve önceki grubun tahribatlarını gidermesi gerekirken, bunlar onları karikatürü oluyorlar, daha da derinleştiriyorlar. Bunu gören Parti

Önderliği 3. grubu müdahale olarak gönderiyor. en son grubun önüne bir konferans görevi koyarak, bu tahribatların giderilmesi istiyor. Ve bu konferans yapılarak o tahribatların önü biraz alınıyor. Tabi ki o zaman kadar da oldukça tahribat yaratılıyor ve emperyalist devletlerin üzerimize gelmesi için oldukça zemin sunulmuş oluyor. Ki bu devletler, istihbarat örgütleri hemen bunu kullanmaya başlayacaklar. 87'lere gelindiğinde NATO toplantısı yapılıyor. O NATO toplantısı da Türkiye sorunu gündeme getiriliyor. "Biz PKK'yle mücadele ediyor, darbe vuruyoruz ama Avrupa PKK'ye kucak açıyor. PKK, Avrupa'da çalışmalarını yoğunlaştırıyor, güç topluyor, ülkeye aktarıyor. Dolayısıyla bizim çabalarımız sonuç vermiyor. Biz bir NATO ülkesi olarak PKK'yle savaşıırken, Avrupa'nın PKK'ye çalışma imkanı tanıması NATO ilkeleriyle çelişiyor. NATO kurallarına göre savaş yürüten bir NATO ülkesine diğer NATO ülkeleri de yardımcı olmalıdır." Bu dayatmalar, tartışmalar sonucunda varılan nokta şudur, Türkiye, ülkede işbirlikçi güçleri yanına alarak bizi vurmaya çalışacak, darbe vuracak, aynı dönemde bunu tamamlamak üzere Avrupa'da da Almaya bize darbe vuracak. Böylesi bir görev bölümü orta çıkıyor. Bu kararın pratik örgütlendirilmesine geçiliyor, planlamasına geçiliyor. Hüseyin Yıldırım meselesi, Avrupa'daki tutuklamalar, Avrupa'da açılan o meşhur Düsseldorf davası- Almanya'nın en büyük davası dedikleri dava-88'de yine Güneydekiler kaçınca TC'nin yine ezme planları tavırları bütün bunlar aslında bir birini tamamlayan olaylardır. Biraz da o 87'deki NATO toplantısına dayanıyor. Demek ki kongrenin Avrupa'ya taşırılışı da bu biçimde. Taşırılma sürecinde ortaya çıkan sorunlar da bu biçimde yaşanıyor.

Dikkat edilirse kongre sonrasında, kongrenin alanlara taşırılmasında, yaşatılmasında hemen her sahada çok ciddi sorunlar ortaya çıkıyor. Ve Parti Önderliği'nin çabalarıyla tüm sahalardaki sorunlar aşıyor. Kongre gerçekliği hayata geçirilmeye çalışılıyor. Peş peşe müdahalelerle, değerlendirmelerle bunlar aşılabiliyor. İşte bu sahanın önemi bir kez daha ortaya çıkıyor. Önderlik sahası mücadele tarihimizde belirleyici rol oynuyor. Mücadele sürekli buraya dayanarak besleniyor, gerileşiyor. Yine mücadelede çıkan her sorun buraya dayanılarak aşıyor.

Hüseyin Yıldırım olayı öncesi Dilaver olayı var. Dilaver Yıldırım daha grup döneminde TSİP'ten bize katılan, parti kurulmadan önce yakalanan biri. Uzun süre cezaevinde kaldı ve devletle işbirliğine girdi. Kimsenin de ajanlaştığından haberi yok. Çıkacağı döneme yakın kendisiye kurulan irtibatla kanal verilmiş çıkar çıkmaz partiye ulaşması için. Çıkınca askere gitti, kendisine tekrar gelmesi söylenmiş. Bu, kendisinin bir kanal bulduğunu bu kanalın daha sağlam olduğunu, bir grupla birlikte bu kanaldan geleceğini söylemiş. Söylediği kanal da Bulgaristan kanalı, Bulgaristan'a çıkıyor. Daha sonra parti onu uğraşarak aldı. Geldiği zaman Parti Önderliği'ne yaklaşımı şu, "Artık sen bir tarafa çekil, bu işleri bize bırak." Gelir gelmez bunu söylüyor ve tabi ki söylerken niyetleri var, bunun için söylüyor. Halbuki mücadele tarihimizde, Parti Önderliğini aşan bir tarzı tutturan daha hiç çıkmadı. Kaldığı kendisi bundan çok çok geri konumda ve bizim mücadele tarihimizde Parti Önderliği'ne böyle yaklaşım gösteren birkaç kişidir. Biri Dilaver'dir, daha sonra da M. Şener ve Sakine'dir. Başka da yok. Dilaver geldiğinde hem bu yaklaşım içine giriyor, hem de oldukça seviyesiz ve saygısız davranıyor. Hem Parti Önderliği'ne hem de tüm partili arkadaşlara. Bu uzun yıllar partiden uzak kalmasına yoruluyor. Bunun içinde kendisine hoşgörölü davranılır. Akademide yine anlaşılması zor

durumlar içine girer. Bu yine uzun süredir ayrı kalmasına yorulur. Daha parti kurulmadan cezaevine girmiştir, o açıdan parti gerçekliğine uzaktır diye yorumlanın. Aslında içine girdiği bütün tutumlar bilinçlidir. Gelirken getirdiği ekiple partiyi ele geçirmeyi planlıyor. Fakat bunun mümkün olmadığını görüyor, "Ben hastayım Bulgaristan'a gitmem gerekiyor. Bir tek orada hastalığımın anlayan, beni tedavi eden doktor var. Başka bir yerde yok." Arkadaşlar kendisine, "Hastaysanız başka yerler de var, başka yerlere de gidebilirsiniz." diyorlar fakat o ısrar ediyor. Sorun ne doktor ne de Bulgaristan sorunudur. Aslında partide yapabileceği bir şey olmadığını anlayınca çıkmak istiyor. Eğer başarabilirse Avrupa'ya ulaşacak ve orada kendisini ilan edecek. Fakat bunu başaramıyor. O dönemde durumunu anlamak için özeleştiri sürecine çıkarılıyor. Özeleştirisini veriyor, yapı kabul etmiyor. Kendi durumunu izah etmesi isteniyor ve akşam yemeğe çıktığında bir arkadaşına soruyor, "Benim durumumu anlayabildiniz mi?" diye, arkadaş da, "Senin ne mal olduğunu çok iyi anladık," deyince, aynı akşam intihar ediyor. Bakıyor ki kurtuluş yok, olsa mutlaka deniyecek, ne partiyle ilgili hesapları tutuyor, ne Avrupa'ya çıkabiliyor, nede açık davranıp partiye teslim oluyor, parti iradesine de teslim olmuyor, yapabileceği bir şey kalmamış oluyor ve intihar ediyor. Dilaver'in durumu bu. Aslında Ankara kapalı cezaevinde ajanlaştırılmış, gönderilmiş biri Bulgaristan'a çıkınca da Bulgaristan bunun durumunu kavlıyor. Bulgaristan da PKK'ye kaşı kullanmak için buna el atıyor. O zaman reel-sosyalist ülkelerin devrimci örgütlere yaklaşımı şöyleydi, örgütlerde birer, ikişer adamı teslim almak, onların vasıtasıyla o örgütleri ele geçirmek. Yani PKK'yi bunun vasıtasıyla ele geçirmeye de kontrol altına alma. Tabi ki Dilaver'in esas görevi partiye karşı bir hareketi başlatmak ve partiyi ele geçirmek. Bunun biraz inandırıcılığı da var. Çünkü yıpranmamış, eleştiriye uğramamış, cezaevinde kalmış, cezaevindeki gerçek durumu da bilinmiyor, teslim olmayan biri. Yani her bakımdan durumu müsait. Onun için bunu hazırlıyorlar ve gerçekten Avrupa'ya ulaşırsa Hüseyin Yıldırım çıkmayacak, bu çıkacak. Esas liderleri bu. Bu intihar edince, Hüseyin Yıldırım mecbur kalıyor ve çıkıyor. Tabi bütün bunların arkasında Fatma var. Fakat Fatma hiçbir zaman açıktan PKK'nin karşısına geçmez, Çünkü ne toplum nezdinde, ne de PKK nezdinde hiçbir itibarı yoktur, kalmamıştır, Çıkıp da PKK'ye karşı öyle bir hareket başlattığını söylese kimse itibar etmez, biter. Onun için Fatma bu anlamıyla bitik biridir. Yani hiçbir zaman PKK'ye karşı aşıktan faaliyet yürütemez ama PKK'nin yakasını da hiçbir zaman bırakmaz. Yaşadığı müddetçe PKK'nin yakasını bırakmaz Fatma. Dilaver'i öne çıkarmak ister. Ancak durum böyle olunca, sözcü olarak Hüseyin Yıldırım'ı çıkardı. 88 Hüseyin Yıldırım dediğimiz provokasyon böyle geliştirdi. Tabi ki H. Yıldırım'ın TC, Alman ve Fransız istihbaratlarıyla bağlantısı var. Önce hukuki açıdan bu devletlerin üzerimize gelebileceği bir takım nedenler yaratılıyor, Cafer döneminde. Hatta daha önce Semir döneminde yaratılıyor. Bilinçli , amaçlı, giderek arttırılıyor. Bir bu yönüyle. Diğer yönüyle H. Yıldırım onlar arkadaşları yakalatmaya başlıyor. Avrupa'nın en önde gelen kadrolarını yakalatmaya başlıyor. Bu boşluk yaratıyor, bunlar boşluktan yararlanarak giderek yayılacak ve örgütü el geçirecekler. Avrupa örgütü bu sebeple ellerine geçirmiş oluyor. Yakalattıkları arkadaşlar Alman polisi ne verdikleri bilgi şu "Bunlar kongrede eleştirilmiş, görevlerinden alınmış kişilerdir. Dolayısıyla da rahatsızlık yaratan kişilerdir. Eğer biraz güvence verilirse, Başkan'a

başkaldıracaklardır."Almanya'nın o arkadaşları yakalamasının nedeni biraz da bu. Ve gerçekten Almaya bura da yanıltılmıştır, yanıltılmıştır. Bu kadro arkadaşlara uzun süre bu yönlü baskılar uyguladılar. Partiye , Parti Önderliği'ne karşı şartlandırma. Fakat Almanya'nın bu çabaları da sonuç alamaz. Tam tersine bu arkadaşlar için kendini savunma, ispatlama durumları ortaya çıkar. Hele hele bu tutuklanma bu dava arkadaşların Parti karşısında içine girdikleri konumlarının biraz da giderme aracı olur. Öyle yaklaşırlar ve Almanya'nın beklentisinin tersi olur. Hatta Alman mahkemesini çıkmaza götüren biraz da bu olur. Sadece bu değil tabi . Bir nedeni bu, yoksa dava çok kapsamlı bir dava.

Bir yandan H. Yıldırım onlar Avrupa örgütünü ele geçiriyor. Bunlar M. Şener'le cezaevinde ilişki içindeler. Cezaevi işi tamam ki o zaman da H. Yıldırım cezaevi bizden falan diyor. Biz inanmıyoruz, nasıl cezaevi H. Yıldırım da? Aslında daha sonra ortaya çıkıyor ki doğru söylüyor. Evet, belki birkaç kişiler ama anlayış olarak Şener parti anlayışını cezaevinde bitirmiş. O yapı her an H. Yıldırım'la birleşecek bir duruma getirilmiş H. Yıldırım biliyor bunu tabi. Onun için cezaevindekilere bizden diyebiliyor. Yani Önderliğin işi bitirilirse, cezaevi rahatlıkla, H. Yıldırım'dan yana kararını alacaktır. Bunu bildiği için, rahatlıkla söylüyor. O zaman yine PKK'nin işi bitirmek isteniyor. Tam buna denk gelen TC ve KDP'nin Botan'da saldırısı var. Bütün bunlarla PKK bitirilmek, kalanları da H. Yıldırım onlarla birleştirmek isteniyor. 88'de H. Yıldırım onlar bunları yaparken hiçbir arkadaş fark edemiyor. Bazıları fark ediyor beklemede kalıyor. Ne olacak? Hatta bazıları ikircikli bir tutuma düşüyor. Acaba partimi kazanacak, H. Yıldırım mı kazanacak? H. Yıldırım bunlara yaklaşırken de işte "sizi sekreter yapacağım" kimini sekreter, kimini bilmem ne yapacağım gibi teklifler götürüyor. Bu teklifleri neden götürüyor? aslında Parti Önderliği'nin bahsettiği hususları bildiği için, o teklifleri götürüyor. Yani bakıyor kadrolar ki kadrodaki durum, yapı, mevkiye, yetkiye düşkün, yaşama düşkün H. Yıldırım da onun için bu tip önerilerle gidiyor. Ve bağlıyor bir kısmını. Yani H. Yıldırım'a karşı partiyi savunması gerekenler, partiye sahiplik yapmıyorlar. İkircikli bir duruma giriyorlar. Ne zaman kadar? Ta ki Parti Önderliği Avrupa kitlesine çağrı yapınca kadar. H. Yıldırım tasfiyesini tasfiye eden bizim Avrupadaki örgütümüz değildir, Avrupadaki kadromuzda değildir. Avrupa'daki kitlemizin kendisidir. Direk Parti Önderliği kitleye hitap etmiş. Çünkü kadrolar yan yatmış, Bir kısmı H. Yıldırım'ın denetimindedir. Bir kesimi de beklemededir. Partiye sahip çıkan kitledir Onun için Parti Önderliği direk kitleye hitap ediyor. Ve kitle bu tasfiyeciliğin üzerine gidiyor. H. Yıldırım onlar iki günde kaçıyor. Kitleyle bu tasfiyecilik tasfiye edildikten sonra, bizim kadro yavaş yavaş harekete geçiriyor. Avrupa'da Gerçek budur. Ve acı bir gerçek tabi. En çok partiye sahiplik etmesi gerekenler, hiç sahiplik yapmıyorlar. H. Yıldırım onun için zaten Avrupa'da bu kadar ileri gidebiliyor.

1988'de H. Yıldırım tasfiyeciliği de Parti Önderliğinin çabalarıyla tasfiye edilir. H. Yıldırım orada başarısız kalınca ve kaçınca, tabii ki işin mimarı olan Fatma, hemen Yunanistan'dan kaçıyor. İsveç'e ulaşıyor. İsveç gizli polisi, SAPO'nun yanına. Ki bunları bir darbe hareketi. Biliyorsunuz her darbeye perde arkasından yönetenler vardır. Darbe tutarsa tutar, tutmazsa hemen kaçarlara, bir yerlere sığınır, bunların yaptığı da odur. Darbe yapmaya kalkışmış, fakat tutmayınca, darbe sahibinin kendisi

Fatma, hemen kaçıyor. Evet bunlar kaçtı ama, gerçekten büyük tahribatlar bırakarak kaçtılar. Bir kısmı maddi değerlerimize el soyup götürmüşlerdi. Bunların tahribatları hem maddi, hem maneviydi. Manevi tahribatları daha büyüktü. Hem kitlemizde, hem örgütsel yapımızda ciddi tahribatlar yaratmışlardı. Durumu daha iyi kavrayabilmemiz için bir örnek vereyim. Bizim şehit bir arkadaşımızın babası, bu H. Yıldırım onların tutumuyla karşılaşınca ve kadromuzda bahsettiğim "bekle gör" politikasını görünce, gidiyor evine M. Kemal'in resmini asıyor. Türk bayrağını asıyor ki bunu yapan şehit bir arkadaşın ailesi, değerli bir aile. Duyduğu tepkiden dolayı bu tutuma giriyor. Ve kitlede korkunç bir yıkım başlıyor. İnançsızlık, güvensizlik başlıyor parti gidiyor. Partiye sahiplik yapan yok. Parti Önderliği el atıyor da kitle öyle ayağa kalkıyor.

1988'de H. Yıldırım olayına denk gelen KDP-TC ortak saldırıları var. TC sınır boylarına önemli bir güç yığıyor. Bizim önemli gücümüzde Botan'daydı. Diğer alanlardaki gücümüz fazla sorun teşkil etmiyordu onlar açısından. Yani Botan ezilirse eziliriz. KDP ile işbirliği içerisinde, KDP peşmergelerinin de katıldığı operasyonlar geliştirildi. Hem de Kuzey Kürdistan'da. Güney'de değil. Şemdinli, Çukurca, Uludere'de. Amaç 88'de PKK'yı bitirmektir. Avrupa'da H. Yıldırım bitiriyor, Almanya'yla el ele. Burada Türkiye. PKK denen olay ortadan kaldırılıyor.

Daha 88'in başlarında bu olaylar yaşanıyor. O zaman KDP'li olan bir peşmerge - ilişkilerimiz vardı, bu durumu bize söyledi. Mesut'un Türkiye'yle görüştüğünü, beraber saldıracaklarını, tedbirli olmamızı söylemişti. Hatta Türkiye'yle Muş meselesi üzerine anlaştıklarını söylemişti. Şimdi beraber yönelecekleri bizim açımızdan biliniyordu. Öyle fazla bilinmeyen bir durum değildi. Fakat o Muş meselesi nedir? O zaman anlaşılmadı. Ama daha sonra anlaşılacak ki, bize saldıracaklar, darbe vuracaklar, bunun karşılığında eğer Saddam'da saldırırsa, o zaman onlarda gelip Muş'a yerleşecekler. Daha o zamandan kararlaştırmışlar bunları.

1987-88'de o Kör Cemal'in geliştirdiği feodal komplocu anlayışı pratikte en çok uygulayan bu Topal Metin dediğimiz unsurdur. Daha o zaman Hogır fazla ileriye fırlamayan biridir. Hatta 87'de bir işte verilmez kendisine. Fakat yaptığı bazı eylemler vardır. Fakat esasısı onu da yönlendiren Topal Metin'dir. Yani Şahin Baliç. Bu Kör Cemal'in güvendiği kişilerden biridir. Hatta Kör Cemal soruşturmasında şöyle bir şey kullanır, "Metin Botan beyi olacaktı. Bende onun üzerinde beyler beyi olacaktım. En çok güvendiğim kişidir." gerçeğide oydu, doğrudu. Bu anlayışı pratikte en iyi uygulayanlardan biri, Metin'dir. O anlayışın militanıydı. Metin, kariyer için, mevki için her şeyi yapabilen bir özelliğe sahipti. Bunun içinde, yanındaki insanı bastırma, yanındakini bitirme, kendine göre adam öne çıkarma, hesabına geleni öne çıkarma, hesabına gelmeyen yerin dibine batırma. İşte o bilinen askerlik anlayışı. O yasanın uygulanışı. Bu unsur o dönemde ciddi tahribatlar yarattı. Bazı duygusal olayları gerçekleştirdi. Yersiz öldürülme olayları. Kadın, çocuk, suçsuz insanların vurulması. Buna da eylem dedi. Partiyi de bununla aldatmak istedi. Yine yanındaki gücü-en önemli gücümüzü savaştırmama, hep atıl bırakma, hep çürümeye terk etme, taktikle oynama. Bir çatışması vardır bunların. Çatışmada sözümona darbe yenilmemiş, düşmana darbe vurulmuş. Bu çok büyük bir başarı gibi gösteriliyor Herekol'da yaptığımız toplantıda. O zaman ben ve Zeki arkadaş bu tutumun, doğru bir tutum olmadığını, başarının olmadığını, yaşanan

durumun bir taktik dışılık olduğunu söylemiştik. Adeta zorla kabul etmişti. 87'de-88'de, özellikle Botan'da Kör Cemal anlayışını pratik uygulayan Metin'di. Yanında özenle geliştirdiği Hogır'dır. En gözdesidir Hogır. O zaman Metin, Zeki arkadaşı, şehit düşen Süleyman arkadaşı (Süleyman Arslan), şu anda Gabar'da bulunan Celal arkadaş bu arkadaşları ezmiş, etkisiz kılmak istemiş. Hatta bazılarını öldürmek istemiş, Biraz kendi anlayışına ters düştüğü için. Bunu bile yapmak istemiştir. Eğer bazı arkadaşları katletmemişse, biraz tesadüfler, biraz, yarı, - bilinçli, müdahalelerdir. Onun sonucu olarak yapmamıştır. Yaptığı komutanlık adı altında ağalıktır. Kendine göre bir güvenlik düzenleme, kendine göre hizmet adamları, bir ağa nasıl oturur, çevresini döşer, hizmet elamanları vardır, her şeyi doğrudur, tek bir kelimesi dahi yanlış değildir, herkesin onun dediğini kabul etmesi gerekir, tam da Metin'in yaptıkları, bunların aynısıdır. Hiçbir eleştiri kabul etmez. Her şeyin söylediği her şeyin mutlaka doğru olduğu mutlaka herkes tarafından kabul edilmesi gerektiği, kabul etmeyen oldu mu, tehlikelidir. Bu adam ajandır. Tabi bunu yaparken de işi biraz kitabına uydurarak yapıyor. Ya inandırıyor, ya korkutarak sindiriyor. Öylece istediği her kararı uygulayabiliyor. İşte 87-88'de bazı kadın ve çocuklar veya yersiz idamlar, hakketmeyen insanlar vurulmuşsa bu , Metin ve Hogır onların yaptığı şeylerdir. Partiye rağmen tabi yaptıkları şeylerdir. Bunlar görüldüğünde üzerine gidilmiş. Hatta o dediğim toplantıda, Herekol'daki toplantıda, daha ısrar ederse görevinden alınacağı kendisine söylenmişti. Ve onunla biraz frenlenmişti.

Terzi Cemal olayından sonra, Parti Önderliği, o bildiğimiz kişilik çözümlemelerine, artan bir tempoda ağırlık verir. Devreler üzerinde düzenler. Eğitimi yoğunlaştırır, kişilik çözümlemelerini yoğunlaştırır. Sürekli ülkeye takviye üzerine takviye, müdahale üzerine müdahale. Kongre gerçeğini biraz böyle hayata geçirmeye çalışır. Ve bu tasfiye hareketini böyle bir tutumla boşa çıkarmaya çalışır. Partiye böyle adım attırtmak ister. Bu müdahalelerle, bu takviyelerle, eğitimi yoğunlaştırarak, birçok kişiyi eğiterek bunları donatarak ve bin bir güçlkle hemen hemen her sahaya ulaştırarak partiyi yaşatmaya, parti gerçekliğini oturtmaya çalışır, savaşı geliştirmeye çalışır. Bu dönem Parti Önderliği'nin en çok, artan bir tempoyla yoğunlaştığı, toparladığı bir dönem oldu. Ve dönem biraz, böyle kurtarıldı.

89'da müdahale grupları yine peş peşe ülkeye görderildi. Neden? Çünkü Hogır - Metin anlayışı pratikte epey tahribat yaratmıştı. Bu tahribatların önünü almak, gidermek, savaşla devrimcilileştirmek, geliştirmek için, bu müdahaleler takviyeler gerçekleştirildi. Ve o zaman, bir konferans düzenlemesi de giden grupların önüne konu, ülke içi konferansın düzenlenmesi. Bu konferansın amacı nedir? Konferansın amacı varolan pratiği, bu pratikteki olumsuzlukları, hataları, yanlışlıkları ve bunun sahiplenmesinin ortaya çıkarılması ve tabii ki geleceğin planlaması gerektiği, bunun başarılmasıdır. Konferans düzenleyen sorunlular tabi bu konferansa sorumsuzca yaklaştılar. Konferans aslında bir ülke için olmalıyken, bir bölge için bile ele alınmıyor. Konferansın daha çok o parti dışılık, çizgi dışılık, bunun yarattığı tahribatlar sorumluların ortaya çıkarması gerekirken, tam tersine bunun sahiplerini izleme ve ödüllendirmeye gidiyor. Metin 88'in sonunda bu sahaya alındı. Hogır'a o konferansta gerçekten ödül verildi. Neden bu yapılıyor? Çünkü konferansa katılanlar oldukça geri bir konumda. Eylemsel, örgütsel planda oldukça geri,ciddi bir eyleme girmemişler. Ama Hogır kendine göre bir

sürü eylem yaymış. Bunlar Hogır'a nasıl karşı çıkacak? Doğru eylemle karşı çıkacak. Ama bir eylemi yok ve Hogır'ı eleştirme cesaretini gösteremiyor. Hogır askerlik yasasını işletmiş, çocuk da olsa bir sürü kişi çıkarmış. Bunların öyle bir duyumu da yok. Hogır gitmiş halktan zorla silah almış para almış, bunların düzeyi de yok. O zaman ölçü de şu, kim çok savaşçı çıkarmış, çok silah getirmiş kim çok eylem yapmışsa iyidir. Kim bunu yapmışsa görevini yapmış, diğerleri yapmamıştır. Bütün bunlar Hogır da var, diğerlerinde yok. O zaman Hogır herkes daha iyi olur ve kimse de ses çıkaramaz. Hogır'ın eylemlerinin nasıl olduğu üzerinde duran yok. Savaşçı dediği 4,7, 8 yaşlarında çocuklar. Öyle savaşçı falan değil, tam tersine beslenmesi gereken çocuklar. Bunlar değerlendirilip, görmeyeceğine hiç kimse bununla anlaşıyor. Çünkü kendileri eylem yapmamış, kendisi Hogır'dan daha beter. Böylece Hogır'ın üzerine gitmeyerek, gerçeğini ortaya çıkarmıyorlar, tam tersine mükafatlandırıyorlar. Tabi Hogır'da bunların durumunu bilerek üzerlerine yükleniyor. Yargılanması gereken aslında Hogır'ken, pratikleri olamadığı için Hogır bunları yargılıyor.

Bu konferans, yargılanması gerekenler yargılanmayıp, mükafatlandırıldığı için Parti Önderliği tarafından kabul edilmedi. Görevini yerine getirmemiş, Pratik sorunlara çözüm olamamıştı. Daha sonra Hogır görevden alınıyor. Fakat görevden alınmasına rağmen, pratikte yine sorumlu hareket ediyor. Yani resmi olarak görevli değil ama fiiliyatta görevli. Birçok kişiyi de sindirerek bastırarak etkisizleştirmiş. Yanında Ebubekir arkadaş var, onu bile rahatlıkla sindirmiş. Aslında Ebubekir arkadaş bireysel endişe taşıyorsa, partiye sahiplik yapsa - ki yapabilir de - Hogır da tahribatların hiçbirini veremez. Bana zarar gelmesin, parti mi gitmiş, devrim mi gitmiş, halk mı gitmiş, yanındaki insanlar mı gitmiş hiç önemli değil. Bu anlayış. Ebubekir arkadaş partiye biraz sahiplik yapsa, rahatlıkla yapabilir, Hogır o tahribatları yapmayabilir, yaptırtmaz da. Hogır'ı Hogır yapan biraz da arkadaşların kendileri oluyor. Onu güçlendiren arkadaşların yaklaşımları, tutumları oluyor. Hogır bunun üzerinde Hogır oluyor. Eğer bu kadar tahribat yaratmışsa, bunda yalnız Hogır'ı görmemek gerekir, kendimizi de görmemiz gerekir. Tabii izaha geldi mi. Ebubekir arkadaş yalnızca şikayet etmeye başladı. Devrimciler olaylara, sorunlara böyle yaklaşamaz. Yani, "Benim önümü kesti, tahdit etti, bunaltıldım, etkisiz kaldım, engel konuldu," bunlar izah değildir. Yapabilir, engel de olabilir, her türlü şey de olabilir. Senin de görevin bütün bunları ortadan kaldırmak, eğer kaldırırsan devrimci olursun. Aksi taktirde kendine örgüt adamı diyemezsin. Kör Cemal meselesin de de aynı durum var aslında. Belki farklı yönleri var ama sonuç itibariyle aynıdır, Kör Cemal meselesini başta gördüm, görmedim desem yalan olur. Kendime göre tavır da aldım, mücadele de ettim ama sonuçta tek kalmaktan başka bir işe yaramadı. Kör Cemal'de yaptığını yaptı. Şimdi, "Ben bunları gördüm, alet olmadım savaştım." demek de bir şeyi kurtarmaz. Ha görmüşsün sonuç alamamışsın, ha görmemişsin sonuç almamışsın. Örgüt açısından yaratılan sonuç önemli. Eğer ben örgüt tarzıyla Kör Cemal'in üzerine gitseydim, kaybedecek olan o olurdu. Ama kedi tarzıyla gittiğimiz için o, tahribat yaratabildi. Kendime göre ne kadar savaştıysam da yenilen ben oldum, ben kaybettim, örgüt kaybetti. Bireysel endişeye düşmedim, Ebubekir arkadaşın Hogır meselesinde yaptığı gibi bir bireysel endişe de taşımadım fakat mesel o da değil. O örgütle oynadı, ben koruyabildim mi ? Onun verdiği tahribatları asgariye indirebildim mi ? Partiye doğru

sahiplik yapabildim mi ? Eğer yapabildiyse, benim görevimin gereğini yapmadığım, Partiye doğru sahiplik yapmadığım ortaya çıkar. Sonuç budur. İşte Ebubekir arkadaşında işlediği budur aslında, belki de daha kötü. Onunkinde can telaşı da var. Kaldı ki bu Hogır'ın bir şeyi de yok. Kör Celam gibi Kongre taşıyıcılığı, öyle aldatacağı bir şeyi de yok. Hogır öyle bir ortam yaratıyor ki artık hiçbir arkadaş diğerine güvenmiyor. Herkes can telaşına düşüyor çünkü yersiz cezalandırmalar alabildiğine. Kimin ne zaman nasıl cezalandırılacağı belli değil. Yani parti ortamımızı yaşanmaz, kuşkulu bir hale getiriyor. Herkes birbirinden kuşkulandır hale geliyor. Acaba Hogır beni ne zaman öldürür diye düşünüyor. Parti yapısında böyleyken, kitlede zaten bir öcü olmuş, Kitle Hogır'ın önünden kaçıyor. Partinin kitle açısından itibarı böylelikle zedeleniyor. Parti bir çekim merkeziyken giderek bir itim gücü haline geliyor. Kitleler Partiden uzaklaşmaya başlıyor. 89 sonu, 90 denilebilir ki parti öncülüğünün, yaşamının, yoldaşlık ilişkilerinin en çok aşındığı bir dönemdir. Buna Çukurca sahasından Sarı Baran destek olur. Sarı Baran da o alanda adeta Hogır'ın can koruyucusu olur. Aynı pratiği o sahada da sergiliyor. Giderek birçok arkadaş ölümden kurtulmak, korkak damgası yememek Hogır'ın provokasyonuna gelerek vurulmaması gereken arkadaşları vuruyor. Doktor Baran arkadaşına da bunu yaptırıyor. Halbuki çok olumlu özellikleri olan bir arkadaş. Mesela Jirki'lerle, Kaşuri'lerle olan durum hep Hogır'dan kaynaklanıyor. Bunları Dr. Baran arkadaşlara yaptırıyor. Tabi bunlar saf, farkında değiller. Ama Hogırlar, ne için yaptırdıklarını çok iyi biliyorlar ki sonuçta bir çok alan bize kapanıyor. Çetecilik 89'un sonunda biteceğine azgınlaşıyor. O bildiğimiz çete odakları tam teslim olma aşamasındayken, tersine çevriliyor. Hogır, Baran'lara parayla Jirki'lerden Adıyaman'ın adamlarını vurdurtuyor. Kendisi zaten Sadık Ağa'nın oğlunu vuruyor. Adam yanlarına gelmiş, vuruyorlar. Teslim olacak çete odakları hepsi, eskiden silah almayanlar da silah alarak çeteleşiyor. Hem kitlede, hem Baran'larda bir daralma, hatta kitlenin bir kesiminin kaybedilmesi, öncülüğün yitilmesi, yoldaşlığın yitilmesi, parti ve odu yaşamından uzaklaşma ve bunun savaşı hızla felakete götürmesi. İşte tam bu dönemde Türk MİT'inin Diyarbakır'da değerlendirmesi var, PKK'de reformizm ve devrimci kanat. Reformizmi geliştirme, güçlendirme, PKK'de etkin kılma. O toplantıya Şahin Dönmez, Hıdır Akbalık'ta katılmışlardı. Sözümona taktik geliştiriyorlar, PKK'de reformizmi hakim kılma. Aslında MİT o toplantıları boşuna yapmadı. 89, 90 pratiğini düşman değerlendiriyordu. O dönem Hogır'ı gazetelerde boşuna meşhur yapmadı. Bu boşuna değildi. O feodal - komplocu anlayışla liberal anlayış birbirini besliyordu. Aslında bir anlamda liberal anlayış, feodal - komplocu anlayışın hizmetine girmişti. Düşman bunu fark edince, bu noktadan sonuç almak için hazırlık yapıyordu. Reformist dediği kesim kimlerdi ? Cezaevinde Abdulatif kesimdir, Şener kesimdir. Bu ekiple PKK'de reformizmi egemen kılacak, PKK'yi ele geçirecek. Hazırlıkları tam da bu pratiğe denk geliyor çünkü bu pratik partiyi tükenişe götürüyor. Bunun üzerine çok ciddi rahatsızlıklar ortaya çıkacak, işte iyi değerlendirilirse, rahatlıkla silahlı mücadele tasfiye edilebilir. PKK'de ele geçirilebilir, reformist bir hareket haline getirilebilir. Düşman gelişmeleri adım adım izliyor ve bundan yararlanmak istiyor. O toplantıları bunun için geliştiriyor. Bu anlamıyla düşmanın 4. Kongreye hazırlığıdır.

88-89 dönemi mücadele tarihimizde çok önemli, kritik bir dönemi ifade eder. Eğer Parti Önderliği'nin 89 ve 90'da o yüklenimi olmasa, pratiğin çözümlenmesi, grupların bu temelde eğitilmesi, peş peşe ülkeye yollanması, müdahaleler olmasa, belki de partinin tasfiyesi gerçekten mümkün olacaktı. Olmaması Parti Önderliği'nin müdahaleleri sonucudur. 89'da çok kapsamlı değerlendirmeler yapar. 90'da bu daha da derinleşir. Ve 90'da partinin 2. Ulusal Konferansı yapılır Tümüyü bu pratiğin çözümlemesidir. Ve bu konferans sonuçlarının gruplarla ülkeye aktarılması, müdahaleler partiyi kısmen yenilginin eşiğinden çevirir, önünü kapatır. Fakat bunu da özellikle Sarı Baran boşla çıkamaya çalışır. Parti Önderliği Hogır'ın durumunun soruşturmaya alınması için bir talimat çıkarır. Bu talimatı alan Sarı Baran Hogır'a okutup kaçırtır. Hogır, Saddam'ın yanına kaçarak kurtulur. Çukurca'daki katliamları Hogır yaparken, Sarı Baran'da buna destek sunar, onarılması çok güç tahribatlara yol açar. Bu dönemde, 90'da şehit düşen MK üyesi İşsiz Mahmut arkadaş (Şexmus) vardı. Ebubekir arkadaşın tutumuna, Parti Önderliği'nin eleştirilerine peş peşe müdahalelerine tepki duyar. Bu tepki onu parti karşıtı öğelerle birleşmeye götürür. Yani pratikte Hogır'la birleşmeye götürür. Halbuki değerli bir arkadaş, oldukça fedakar, savaşı geliştirmek isteyen bir arkadaş. Fakat bu arkadaş ne örgütlenmeyle, ne eğitimle nede ortaya çıkan sorunlarla uğraşır, bunları görmek bile istemez, kendi sorunu olarak görmez. Sadece eylemlilikle savaşı sürdürmeye çalışır. Halbuki savaşımız sadece eylemle geliştirilecek bir savaş değildir. Bu savaşın bir yanısıdır. Diğer yanlarını görmemek savaşmak demek değildir. Bu arkadaşın içine düştüğü durum aslında vahim bir durumdur. Tepkiyle kalkarak Hogır'ın yedeği durumuna düştü ve en iyi uygulayıcısı haline geldi. Daha önce de belirttik, devrimci bir kişi sorumluluğunu bilen kişidir. Tepkiyle yaşayan kişi değildir, hareket eden değildir. Tepki duyduğu şeyleri doğru düşünme ve bunu gidermeyle anlamlandıran kişidir. Parti tarzı da budur. Aksi halde hareket edilirse, tepki insanı tasfiyecilerle de hareket ettirir, parti karşıtlığıyla da hareket ettirir. Bu arkadaşın bu konumu daha sonra 4. Kongrede ele alınacaktır.

Demek ki 3. Kongre sonrası ülkede yaşanan durum budur. 3. Kongre aslında gerillayı, gerilla savaşımını geliştirmek isteyen bir kongredir. Fakat 90'lara geldiğimizde hem partinin kendisi hem de gericilik bir tasfiyeyle yüz yüzedir. Bunda Metin'in, Hogır'ın, Sarı Baran'ın rolü büyüktür. Kısmen işte bu Mahmut arkadaşın rolü büyüktür. Ki zaten kaynağını, Kör Cemal onlardan alır. Aynı anlayışın derinleştirilmesidir.

Dedik ki düşman parti de ve gerillada yaşanan bu durumu yakinen izlemekte, direk ya da dolaylı düşman kişiliğini örgütlemek istemektedir. Buradan sonuca gitmek istemektedir. 89'da İsmail Seven - özel kolordu komutanı? tarafından izlenen çok ilginç bir taktik vardı. Tam da savaşın içine düştüğü durumlara denk düşen bir taktik geliştirir. Adeta bazı yerlerde güçleri geri çeker. Bu çok anlamlıdır. Burada PKK'yi, birçok öğeyi etkileme taktiği vardır. Reformizimi geliştirmek için böyle bir taktik izleme. Türk devleti o dönemde PKK üzeri ne çok yoğun bir çalışma yürütür. En somut, Diyarbakır'da MİT'in yaptığı toplantıdır. O toplantıda alınan karar doğrultusunda çalışma yürütür. Ki İsmail Seven onlar bir ekiptir. Jandarma ordu teşkilatı birazda Kürdistan için kurulmuştur. Kürdistan Biraz da bu teşkilatın denetimindedir. Ve bu teşkilat kendisine Kürdistan'da herkesten etkili, yetkili görür. Jandarma bünyesinde oluşturulan istihbarat teşkilatı vardır,

JITEM. PKK'ye karşı Kürdistan'da yürütülen mücadelede bu istihbarat örgütü en tehlikeli istihbarattır. Bu istihbarat, bir ekip olarak rahatlıkla T. Özal'dan başlamak üzere, E. Bitlis, Ersever, bunlar hayatlarıyla öderler. Yine Kürdistan'da özel kolordu komutanlıkları yapanların hepsi, İsmail Seven, Temel Cingöz - 89, 90 döneminde Botan'da görevliydi. Daha sonra Adana'da Dev-Sol adıyla öldürüldü. -ki Parti Önderliğinin daha o dönemde yaptığı tespit, bunları Dev-Sol'un yapmadığı, Dev-Sol'un Kemalist bir kanat tarafından ele geçirildiği ve bunların bu şekilde vurulduğuydu. Bunların vurulması çok anlamsızdı. Vurulması gereken o kadar adam varken, emekli olmuş generallerin vurulması öyle doğru bir tutum değildi. Ancak daha sonra anlaşılıyor ki o ekibin tasfiyesidir. Şimdi bunlar biraz daha iyi anlaşılıp, aydınlanıyor.

88'de Metin unsuru bu sahaya çekildi. Bur soruşturma ve yargılamadan geçti. En sonunda ülkeye gidip geçmişteki olumsuzlukların aşılıp, savaşmaya söz veriyor. Tüm olumsuzluklarına rağmen kendisine bu şans tanınıyor. Tam gideceği zaman 90'da Akademide Hamza arkadaşı katletti. Bu olayı düzenleyiş biçimleri çok ilginçti. O dönemde M. Şener, Sarı Baran, Topal Metin vardı. Akademide eğitim verme adı altında arkadaşlara silah atışı yaptırılıyor. Topal Metin tarafından. Sarı Baran, Hamza arkadaşına "Gel gidip seyredelim" diyor, Hamza arkadaş, "Ben gelmiyorum, işim var" demesine rağmen zorla götürüyor. Ve Topal Metin nişan alarak Hamza arkadaşını vuruyor. Arkadaş şehit düşüyor olay çok doğalmış gibi karşılanıyor. O zaman Parti Önderliği de Akademi de ve müdahale ediyor. Topal Metin tutuklanıyor ve daha sonra soruşturması yapılarak tüm arkadaş yapısı önünde kurşuna diziliyor. O dönem basına da yansımıştı, "PKK'de çatışma oldu. APO vurulmak istendi. fakat APO'nun koruması vuruldu. "Hamza arkadaş için söyleniyor. Ve haberi Milliyete verende özel validir. Milliyetin haberini de BBC vermişti. Biz de BBC'yi protesto etmiştik. Ben o zaman Avrupa'daydım. Milliyet o zaman bizimle görüşmek istedi, biz reddettik. Haberi özel valilikten aldığını söyledi. Bu, sıradan bir olay değil. Aslında o zaman Parti Önderliği hedefleniyordu fakat bu işi Hamza arkadaşta başlatıyorlar. Parti önderliği, olayın iç yüzünü zamanında görebildiği için tedbir alıyor ve bu engelleniyor, başırlamıyor. Yıkısa, Parti Önderliği o zaman bu ekip tarafından öldürülecek.

88'de Önderlik sahasına geldiğimde Piro arkadaşın durumu da vardı. 83'te Türkiye'ye temsilci olarak gönderdiğimiz arkadaştı. Bu arkadaş gelmişti ve tutukluydu. Bu arkadaşın bir raporunu okumuştum ve durumu aslında netti o raporunda sanki çözülmüş gibi göstermişti ama gerçek ajanlığı kabul etmiş olmasıydı. Fakat çekindiği için bunu söylememişti. Kendisini İstanbul'a ben göndermişim ve iyi tanırım, gönderildiğinde ajan değildi. Oldukça temiz bir arkadaştı. Fakat daha önce de belirttiğimiz gibi bu Dilaver Yıldırım'ı amcasının kızı tarafından bir duygusal ilişkiyle bu işe bulaştırılmıştı. Uzun süre kendisi de bunu fark etmiyor. Yakalanıyor, çıkıyor, hala farkında değil. Tekrar İstanbul'a geldiğinde MİT kendisini yakalayıp Diyarbakır'a getiriyor. Burada MİT ajanlık teklif ediyor, kabul etmiyor. Biraz işkence, yine kabul etmiyor. Buna boşuna güvendiklerini söylüyorlar. Gerçeği biraz anlatıyorlar. Bakıyor, dört tarafı MİT'le çevrili orada zayıflık göstererek "nasıl olsa MİT beni kuşatmış, her şeyimi biliyor, artık saklayacak bir şeyim kalmadı" diyor ve ajanlığı kabul ediyor. MİT, uçakla İstanbul'a gönderiyor. İstanbul MİT'i, uçaktan iner inmez karşılıyor ve diyor ki, "Biz senin yanına zaman zaman uğrarız."

Bu, her ne kadar kabul ettiyse de dışarı çıkınca MİT'i atlatmaya kalkıyor ve bunun için de üzerine gidiliyor, tehdit ediliyor, "Bizi aldatmaya kalma, eğer kalkarsa seni de vururuz, aileni de, akraba çevreni de Zaten partinin yanında senin hiçbir şeyin kalmadı. Bu durumunu partide biliyor. "bunu kafasına iyice sokuyorlar. Bu durum karşısında paniğe kapılıyor. Hem MİT kendisini vuracak, hem parti. Bunun üzerine kaçıyor. 6-7 ay İstanbul'da bir evde gizleniyor. Hiçbir yerle irtibat kurmuyor. Bu arada Dilaver'le ilişki kurarak eğer varsa ilişkisi partiyle ilişki kurup sığınmak istiyor. Biraz partiyi de tanıyor, belki parti kendisini affedebilir. Dilaver partiyle ilişkisi olmasına rağmen, olmadığını söylüyor. Daha sonra tekrar ilişki soruyor, Dilaver diyor ki "Parti seni kabul etmiyor." Halbuki böyle bir durum yok, kendisi uyduruyor. Dilaver buraya geldikten sonra bununla ilişkisi kuruldu ve Yunanistan'a çıkarıldı. Yunanistan'a çıkar çıkmaz Dilaver, bunun ajan olduğunu söyledi. Buraya geleceğini anladıktan sonra söyledi. Kendisini kurtarmak, gizlemek için söyledi çünkü biliyor ki buraya geldiğinde kendi durumu ortaya çıkacak. Eğer erken davranırsa, daha sonra Piro bunun durumunu söylese de diyecek ki, "Ben bunun durumunu ortaya çıkardığım için bana hakaret ediyor." Bunun önlemini alıyor ve şunu da söylüyor, "Yunanistan'a gidip soruşturmasını yapayım." Soruşturmanın yönünü saptırmak ve kendisini kurtarmak istiyor. Arkadaşlar, "Nasıl olsa buraya gelecek, soruşturmaya girmek istiyorsan, burada gireceksin." Tabi bütün kapılar kapanınca, biraz da paniğe giriyor, intihar olayı gerçekleşiyor. Piro arkadaş geldiğinde konuştuk, açık koyduk. Dedim ki, "Piro ben sen iyi tanıyorum. Sen çözülmemiştin, ajanlığı kabul etmişsin. Vereceğin kadar da vermişsin, bunu gizlemenin anlamı yok. Eğer bunu söylersem parti beni affetmez diyorsan, zaten elimizdesin, vurursak vururuz seni. Yaptığın da ölümü kırk defa hak ediyor. Biz seni vurmayacağız, yine kazanmaya çalışacağız. Yeter ki sen de dürüst davran. Bu işi nasıl gelişti, bunu biraz anlamaya çalışalım." Ondan sonra kendisi gerçeği itiraf edip dedi ki, "ben çekiniyordum, onun için söylemedim. Gerçek bu." Daha sonra nasıl ajanlaştığını anlattı ve Dilaver'le Cafer'in durumunu da anlattı. Dilaver, daha cezaevinde ajanlaştırılıyor. Onun vasıtasıyla amcasının çocukları ajanlaştırılıyor. Oraya gidince bu kız ona duygusal yaklaşıyor. Çünkü Türkiye temsilcisi ele geçirilirse, bütün Türkiye çalışanları denetim altına alınmış olur. Bir duygusal ilişki ile örgüt ele geçirilmeye çalışılıyor ve başarıyor da. Fakat kendisi farkında değil. Yakalanınca bir kurmay albay mahkemesine giriyor, avukat olarak. Avukat değil, öyle çıkarılıyor. Bu, ta Diyarbakır'a gidene kadar onu da görmüyor. Diğer taraftan Cafer İstanbul'a geliyor, onu buluyor. Diyor "o zaman ben de düşündüm. Bu nasıl geldi? burada olduğumu bilmiyorum, bilse bile nerede kaldığımı bilmiyorum. MİT'in yanıma getirdiği sonucuna ulaştım." Daha sonra bunun Avrupa'ya çıkması gerekiyor. Bakıyor ki bir subay Cafer'i getiriyor, Avrupa'ya çıkarıyor. Oradan Cafer'in durumunu anlıyor, somut olarak götürüyor. Ki bizim açımızdan Cafer'in o çıkışı karanlıktı. Bilinmeyen orasıydı, aydınlandı. Cafer Avrupa'da bir kere paniğe kapılıp kaçmıştı. Bir ara kayıptı. O zaman M. Ali Birand'ın yanına gidiyor. M. Ali Birand isimli bir dergi çıkarıyordu. Bu adam MİT ajanı. O zaman Olof Palme cinayetiyle ilgili bir yazı çıkarıyor. Dedi ki "PKK'nin Kuzey yöneticilerinden biri var adını da açıklayacağım, Olof Palme cinayetini aydınlatacak." Daha sonra bu yazı birden kesildi. O zaman Cafer'i açıklayacaktı sözümona. Fakat o zaman açıklansaydı, Cafer Almanya'da ki mahkemede

kullanılamayacaktı. M. Ali Birand üstten uyarıldı. Almanya'da açılan dava Cafer'e dayandırılarak geliştiriliyor. Cafer'in durumu da böyle netleşti. Demek ki bir duygusal ilişki insanı nerelere götürüyor. Buradan sonuç çıkarmak gerek. Piro arkadaş sonra düzeldi, gerçekten büyük eziklik duydu ve ezikliğini de devrime hizmet temelinde gidermeye çalıştı. Önemli ölçüde de giderdi. 89'dan 92'ye kadar savaş komutanı oldu. 92 sonlarına doğru Sarıkamış Toltu'da Hüsnü Hoca'larla birlikte bir grup arkadaş şehit düştüler.

88'de Akademiye geldiğinde, Parti Önderliği koordinatörlük görevini bana verdi. Bir müddet sonra raporların yazılıp ĞAkademideki tüm arkadaşlar ayda bir Parti Önderliği'ne rapor yazıyorlardıĞ gününde ulaştırılması görevi var. Raporları gününde tüm arkadaşlar yazmış, üç arkadaş yazmamıştı. Akşama doğruydı, göndermek gerekiyordu ki bekletmek doğru değil, kalsa sabaha kalacaktı. Eksik rapor var diye gönderememezlik olamazdı. Rapor yazmayan arkadaşlarınkini daha sonra göndeririz diye düşündüm. Tabi üç rapor eksik gidince, Parti Önderliği'nden talimat geldi, "kimsenin beni provoke etmeye hakkı yok."Bu talimat geldiğinde yönetimde toplantı yaptık. Özeleştirimi verdim ve Parti Önderliği'ne de özeleştirir raporu yazdım. Ve tüm Akademi yapısının önünde özeleştirimi vermek istedim, yönetimdeki arkadaşlar gerek yok, yeterlidir dediler. Ben, gereklidir diyerek çıkıp, özeleştirimi verdim. Neden Parti Önderliği provokatörlükle değerlendirdi? Ben bir provokatör müyüm? Hayır. Ama neden bu tutum bir provokatörün tutumu olarak değerlendirildi, orası önemli. Benim provokatör olmam o kadar önemli değil. Örgütsel yaşamda bir parti görevinin zamanında ve tam yerine getirilmemesi, örgütte neye yol açar? O önemli. Neden "Provokatörsün" deniyor? Açıkladım, raporların zamanında gönderilmesi görevi var. Oysa ki ben raporları göndermişim, ama eksik göndermişim. Şimdi rapor sistemi parti yaşamında önemli bir yeri tutar. Rapor sistemi doğru işletilmezse, örgüt felce uğrar. Yani örgütsüzlük yaşanır. Şimdi bir provokatör örgütte nasıl çalışır? Örgüt yaşamıyla oynar, örgüt yaşamı zedelendiği oranda, rahatlıkla çalışabilir, iş yapabilir. Yani bir provokatör, örgüte örgütsüzlüğü dayatır. Örgüt yaşamıyla oynamak budur. Örgüt ne kadar örgütsüz kalırsa, işleyişi ne kadar sekteye uğratılırsa, denetim ne kadar zayıf düşürülürse, örgütün işi o kadar bitmiş sayılır. Provokatör artık o kadar iyi at oynatabilir. Bir provokatörün örgüte dayattığı budur. Eğer bir örgüt adamı olarak ben de örgütü örgüt yapan, örgüt yaşamında önemli olan bir ilkeyi doğru işletmezsen, yani rapor sistemini doğru işletmezsem, bu,örgütsüzlüğe yol açar. Burada benim devrimci olup olmamam, niyetimin iyi olup alması hiç önem taşımaz. Parti Önderliği provokatörlük diye değerlendiriyorsa, bu tutumumun yol açacağı sonuçla, bir provokatörün yol açacağı sonuçlar aynı olduğundandır. Burada benim göreve yaklaşımım ortaya çıkıyor, "zamanında yapsam da olur, yapmasam da. Tam da yapsam olur, eksik de." Görev anlayışım bu. Bu görevi Parti Önderliği, bir üst kurum vermiş. Bu görevi zamanında yapmamakla üst kurumu da ciddiye almama durumu ortaya çıkıyor. Bunun anlamı budur. Oradaki gibi benim göreve yaklaşımım gibi, Önderliğe yaklaşımım da ortaya çıkıyor. Partiye yaklaşımım ortaya çıkıyor. Bütün bunlar, dağılmaya, örgütsüzlüğe yol açar. Örgütü felç etmeye yol açar. Bir provokatör de buna yol açacağı için provokatörlükle değerlendirildim. Hele hele taktik önderlik düzeyinde, taktik önderliğin de en üst düzeyinde böyle bir görev alırsa o zaman

o örgütün hali ne olur? Buradan o sonucu da çıkarmak gerekli, çünkü en üst düzeyde diyelim örgütü örgütlemekle görevli, yaşatmakla görevli, örgütün güvendiğini yaşatmakla görevli ama en üstte örgütsüzlüğü dayatıyor. Bu, örgütü ölüme götürür. Bizim örgütsel sorunlarımız çözülmiyorsa, örgütsel gelişme ortaya çıkamıyorsa, örgüt bir türlü oturamıyorsa, nedenini böylesi bir tutumda aramak gerekir. Yapının önüne çıkmaman nedeni, bu durumu yapıya mal etmeyi istememdi. Biliyordum ki, yapıda örgüt olayında oldukça geri yapının eğitilmesi gerek. Bu durum, yapının eğitilmesi için önemli bir fırsat teşkil ediyordu. Burada, madem bu sorumsuzluk içine düşülmüş, o zaman bu sorumsuzluğu gidermek gerekiyor. Yapıyı bu temelde doğruya çekmek doğru donatmak gerekiyor. Onun için yapının önüne çıkıp, özeleştiri verdim. Halbuki yönetimdeki diğer arkadaşlar, "Yönetimde nasıl olsa özeleştiri verdin, Parti Önderliği 'ne de verdin. Yeterlidir," dediler. Hayır, Parti Önderliği'nin benim özeleştiriye ihtiyacı yoktur, o yönetimin de belki yoktur. Ama en çok da Akademideki yapının öz eleştiriye ihtiyacı var. Onun için vermek gerekiyordu. O zamanda yönetimdeki arkadaşların yaklaşımını eleştirdim. Sorumsuzca bir yaklaşım. Nedir? Biraz da bireysel kaygı var. Orda da anlaşılıyor ki benim yerime o arkadaşlardan biri olsaydı, herhalde yapının önüne çıkma gücünü gösteremeyecekti. Niye? Özeleştiri vermeyi zayıflık olarak görüyor. "Yapı beni şöyle değerlendirebilir," diyip, kendi gerçeğini gizlemek istiyor. Bu bir örgüt adamının tutumu olamaz. Örgüt adamı olmak demek, tüm örgüt yapısına kaşı, üste olsun, alta kaşı olsun, sorumlu davranmak, sorumlu yaşamak demektir. Sadece üste özeleştiri verip, alta özeleştiri vermemek bir örgüt adamının tutumu olamaz. Ve hele hele senin mücadele arkadaşların seni bilmek, tanımak zorunda. Sen nesin, kemsin? Sana ne kadar güvenebilir? Seninle ne kadar yürüyebilir? Nasıl ki sen bir örgüt sorumlusu olarak, arkadaşlarını tanımak istiyorsan, tanıyorsan, onların da seni tanımaya hakkı var. Bir örgüt adamı bunu da bilir. Bu noktada kendisini gizleme gereği duymaz. Kendini gizleme gereği duymak demek, o arkadaşları, o insanlara, o örgüte, o partiye güvenmemek demektir. onun anlamı da odur. O zaman güvenmediğin bir örgütte ne diye bulunuyorsun? Güvenmediğin insanlarla ne diye yaşarsın? O zaman bunu da senin başka hesaplarının olduğu ortaya çıkar. İster olsun, ister olmasın. Örgüt böyle ele alır, örgüt adamı böyle yaklaşır.

Şimdi özeleştiri vermekle bitmez. O, işin bir yanı. Bir de bu özeleştirim ne kadar kavranıp, kavranmadığı önemli. Orada bir amaç var. Yapının örgüt bilinciyle donatılması. Acaba gereekten ne kadar bu özeleştirinin verilmesi amacına ulaşmıştır. Bir de bunun kontrol edilmesi gerekir. Onun için bir gün sonra yönetime bireysel raporlar geliyordu. Yönetime gidip baktım. Ne kadar kavranmış? Bazı arkadaşlar tanımlanan sorunu tam yaşıyordu. Bazıları eksik yaşıyordu. Belli ki eksik yaşayanlar o özeleştiriden bir şey çıkamamışlardı. Zaten sorduğumda da çıkarmadıkları ortaya çıktı. Niye eksik getiriyorsunuz? "Yetiştiremediler, yarın getireceğiz," izahları bu. O zaman tekrar neden özeleştiri verdiğimi ve kendi durumlarının da benim durumumdan farksız olduğunu bir kez daha onlara anlatmak zorunda kaldım. O zaman kavradılar işte. Eğer ben sadece özeleştiri vermekle yetinseydim, bunun kavranıp kavranmadığını denetlemeseydim, o öz eleştiri amacına ulaşmayacaktı. Demek ki burada bir sonuç çıkıyor. Devrimci mücadelede 3 temel esas vardır. 1- düşünmek, düşüncede sonuca ulaşmak. 2- Ulaşılan

sonucu hayata geçirmek. 3- Bunun sonuçlarını denetlemek. Devrimci çalışmada bu esastır. Buna bağlı çalışan biri kolay hataya düşmez. Hataya düşmeden önce, hatasını görebilir, hatadan çıkış yapabilir. Ve genellikle de başarılı olur. Çünkü sürekli düşünüyor, vardığı soncu hayata geçiriyor ve hayatta da denetliyor. Düşüncesi ne kadar doğru? Doğru mu, değil mi? Bunları görüyor. Ama bunu gözetmeyen, bu esaslarla çalışmayan biri, ne kadar başarılı sonuç yaratabilir? Nerde hata yapmıştır, yanlışla düşmüştür, bunu ne kadar görebilir? Bunu göremeyeceği açık. Böyle bir devrimcinin başarılı olamayacağı da açıktır. Bir çoğunuz eğer başarılı olamıyorsak, biraz da burada aramak lazım. Ne düşünme, ne de uygulama var, uygulamanın sonuçlarını denetleme var. Kendimize göre çalışıyoruz, çalıştığımızı, partiyi uyguladığımızı sanıyoruz. Partiye göre değil, kendimize göre uyguluyoruz. Sonuçta da bir bakıyoruz ki, örgütü öyle bir yere getirmişiz ki uçurumun kenarındayız. Orada da paniğe kapılıyoruz, suç işlemişiz, oradan da büyüklük göstermiyoruz, çıkış yapamıyoruz, bu gücü gösteremiyoruz. Ne yapılıyor? Kaçış !... İşte birçok kişi eğer saflardan kaçılırsa, biraz da nedeni odur. Suçlu pratiğinden ötürü kaçıyor. Yoksa, art niyetli olduğu için, ajan olduğu için değil. Belki tek tük çıkabilir ama genellikle böyledir. Yani görevler üzerinde yoğunlaşmıyor. Görevleri yerine getirecek bir devrimciliği kendinde yaratmıyor, onun için de görevlerin altında kalıyor, hakkını veremiyor, çıkmazda kalıyor, tıkanıyor, bunalıyor. Suçlu duruma düşüyor, bu duruma düşen bir insanın bu durumdan çıkabilmesi için gerçekten çok güçlü bir devrimci olması gerekiyor ki bu durumdan çıkabilsin, başka türlü zor. Zaten o durumlara düşen devrimcilerde, zayıf devrimciler, devrimcileşmemiş, partileşmemiş kişiler oluyor. Dolayısıyla bu duruma düşenler bir deha kalkamıyor. Ve ihanetin yolunu seçiyor. Demek ki örgütsel yaşamda bunlar son derece önemli oluyor. Şimdi, örgütsel yaşamı gözetmeyen ,örgütsel yaşamı kendiside yaratmayan elbette ki örgüt yaşamında ısrar edemez, örgüt yaşamını güçlendiremez. Neyi dayatacaktır? Örgüt yaşamına çeşitli anlayışlar dayatacaktır. Sonuçta da örgütün canına okuyacaktır. Bu örneği onun için verdim. Yani, insanının ajan olup olmaması, provokatör olup olmaması o kadar önemli değil. Bir devrimci olarak da değme bir ajanın, provokatörün veremeyeceği zararı insan rahatlıkla verebilir. Verdiğimiz örmekteki pratiğimle bunu rahatlıkla görmek mümkün. Yine Avrupa'ya gittiğimde, Avrupa'dan da bazı örnekler vermek istiyorum. Daha Avrupa'ya gider gitmez, ikinci gün, Avrupa merkezinde çalışan biri beni mağazaya sokmak istedi, bana elbise almak istedi. Ayakkabı, elbise. Ben hiç tanımıyorum bu insanı. Sadece ismini duymuştum. Avrupa merkezinde çalıştığını biliyorum. Biz fotoğraf çekmeye gitmiştik, beni mağazaya soktu. "Niye?" diye sorduğumda "Sana elbise ve ayakkabı alacağız," dedi. Üzerimdeki elbiseye baktım, yırtık değil. Dedim ki, "Niye bana elbise alacaksın? Benim elbisem yırtık değil. "dedi iyi değil.?" Niye iyi değil Avrupa'dan arkadaşlar giyip gelmişti, ben de giydim geldim. dedim. "iyi değil." dedi. "Almayacağım, çıkalım. Ben çocuk değilim, bana elbise gerekse, almasını bilirim. Bir çocuk ancak elbise ye ihtiyacı olduğunda büyükleri ona alır." Ve çıktık. Kaldı ki onun bu yaklaşımı onun gerçekliğini kavratmaya yetti de arttı bile. Birçok arkadaş diyecek ki, bundan ne çıkar? Çok şey çıkar. Ve inanıyorum ki, benim yerimde kim olsaydı, birçok arkadaş diyecekti ki, "Ben ülkeden gelmişim, arkadaşlar beni seviyor, bana değer veriyor, bana elbise alıyor. Böyle yaklaşacaklardı. Ve hatta bundan memnun olacaklardı. Bu bir örgüt adamının

giremeyeceği bir tutumdur. Birazcık örgüt bilinci olan bir kişi, olaya böyle yaklaşmaz. Daha çok farklı yaklaşır. Bu yaklaşımın, hiç de öyle sevgiyle, saygıyla, değer vermeyle, yakından uzaktan alakası yoktur. Tam tersine insanı eşek yerine koymadır. Ben onu hemen anladım. Yani, bu adam bana değer vermiyor, tam tersine beni eşek yerine koyuyor. Bir bu, ikincisi bu adam örgütün parısıyla bu elbiseleri bana almak istiyordu. Yani örgüt parısıyla bana ağalık yapmak istiyordu. Şimdi, örgüt parısıyla bana ağalık yapan acaba kedisine ne yapar insan hemen bunu düşünüyor. Çünkü bu para onun babasının parası değil. Örgüt parasını böyle harcıyor. Yani örgüt parısıyla ağalık yapma. Diğer husus, neden daha gelir gelmez buna ihtiyaç duydu? Belli ki adamın durumları var. Bu durumların ortaya çıkmaması için işi baştan sıkı tutmaya çalışıyor. Derler ya, bir parmak bal insanın ağzına sürme. O mesele. Biraz elbise alacak bana tamam. Bunu yapmak istiyor. Bunları anlamak mümkün değil. Belli aslında. Bunları anladığım için durumunun ciddi olduğunu gördüğüm için ses çıkarmadım. Tabii ki o fark etmedi. Bir müddet, iki, üç ay bunun pratiğini izledim. Ortaya çıktı ki bu adam her türlü oyun içinde, Fransa'da sorumlu olmasına rağmen Hollanda'dan telefon açıyor, ben Paris'teyim diyor. Ama Hollanda'da örgüt arabası var. Örgütün hizmetinde çalışması gerekirken, başka şeylerde kullanıyor. Adam türlü karanlık işlerin içinde. Adam örgütün kampanya paralarını hem kendisi için harcamış, hem bazı ahbab Çavuşları için. Örgütün kampanya paralarını götürüp ahbab-çavuşlarına vermiş. Adamlar kendilerine dükkanlar, iş yerleri açmış. Bunu yapıyor. İşte bütün bunların ortaya çıkmaması için o yaklaşımı gösteriyor. Bunlar ortaya çıktıktan sonra kendisini çağırdım, dedim ki, "git evinde otur," bunu söylediğimde, "sen ne hakla bana otur diyorsun? Ben devrimciyim, sen beni oturtamazsın" dedi. Durumunu açıkça ortaya koyunca, ağlamaya başladı, "ben yaptım sen yapma, ben PKK'siz yaşayamam." Doğru yaşayamaz. PKK gibi bir çiftliği nerede bulacak? Ne babasında, ne sülalesinde, ne de cennette bulabilir. PKK'siz niye yaşayamadığı açık. Dedim. "önce PKK'siz yaşamayı öğren, ondan sonra." Bunu şunun için anlattım, birçok arkadaş pratiğinde bir elbiseye bir güzel yemeğe örgütü satıyor. Bu çokça yaşanıyor. Adam bakıyor, zayıflığı nedir. Bir elbise midir, yemek midir? veriyor. Ondan sonra onun üzerinde egemenlik kuruyor. Onu yedeğine alıyor. Onun şahsında örgütü yedeğine alıyor. Örgütü kedisine için çalıştırıyor. Veya yine bazıları bir yemek, şu, bu uğruna bir grubu rahatlıkla tehlikeye atabilir. Diyebiliriz ki ülkede biraz daha farklı. Bu Güney sahasında biraz da parti bu kadar dejenere olmuşsa, bu kadar başkalaşıma uğramışsa, biraz sınıf tarzı değişmişse nedenini burada aramak gerekiyor. Burada bizim sözde çalışan birçok kadromuz halkın içine faaliyetlere gittiğinde bazı zenginler, varlıklı tipler var, PKK'siz zaten yaşanmıyor burada, PKK'nin güçlü bir itibarı var. Bu insanlar sınıf karakterleri itibarıyla ne partiden kopmak istiyorlar, nede partiye göre gitmek istiyorlar. Tam tersine partiyi kendi hizmetlerine sürmek istiyorlar. Bunu nasıl başarıyorlar? Bizim kadromuza iyi bir yemek vererek, biraz elbise ve benzeri veya saat şu bu hediyeler alarak onu hatır gönüle boğuyor. Kendisine bağımlı kılıyor. Ve bakıyorsun örgüt falan adamın elinde kalıyor. Çok gizli bir tehlike. İşte bu konuda örgüt çizgisine bağlı olmak gerek. Örgütü yaşamak demek çizgi adamı olmak demektir. Tümünü örgütü yaşamak demektir. Örgütü esas almak demektir kendini değil. İşte bu tipler zaten kendini esas alan tiplerdir. Örgüt adamı kendini esas alan adam değildir.

Elbise iyi olmuş kötü olmuş o kadar önemli değil. Yırtık olmadıktan sonra yeterlidir. Ama bazıları örgütün sırtından günlük elbise de giyiyor, günlük. Kendisi öyle oluğu gibi sülalesini de öyle yapıyor, ahbap - çavuşlarını da öyle yapıyor. Bugün bizim örgütümüze de gerçekten böyle ağalar türemiş. Örgüt değerleriyle sağa sola ağalık yapıyor. Dedim ya adam bana yaptı. Bana yapan adam çevresindekilere hayde hayde yapar. Bunu yutmamak gerekiyor. Bunu yutmamak tabi biraz örgüt adamı olmayı gerektirir. Başka türlü mümkün değil. Biraz insanın duygularına, zevklerine hitap et, sora tepe takla götü. Bu durumlara düşmemek gerekir. Ben söyleyeyim, Benim 87'den bir mendilim, tarağım var cebimde 84'ten beri. O tarakla Avrupa'ya gittim. Bazıları gördü. Bu da tarak mı? Ayıptır. Al, sana yenisini alalım. kabul etmedim, " Yok, daha yeni dedim." Şimdi demiyorum herkes öyle olsun. Belki benim ki biraz aşırı fakat bu da bir ahlak. Ben bunu babamın evinde mi aldım? PKK'de kazandım. Tutumlu olmayı PKK'de öğrendim. Değer nedir, değer nasıl yaratılır, emek nedir, emeğe saygı nedir? Bunları biraz PKK'de öğrendiğim için, - tam öğrendiğimi de söyleyemem- fakat biraz genel anlamda bildiğim için, ahlaksızlık yapmak istemiyorum. Emeğe saygısızlık, değere saygısızlık yapmak istemiyorum. Ben kendim için yaşamıyorum. Ben bir halk için yaşıyorum, Bir örgüt için yaşıyorum. Bir halk nasıl yaşıyorsa bende öyle yaşarım. Ondan farklı yaşayamam. Ama birçok arkadaşta ortaya çıkan durum nedir? Kendini iyi yaşama. Biraz imkan oldu mu bu imkanları kendisi için iyi kullanma, iyi yaşama. Avrupa'da gördüm, bizim örgüt çalışanlarımız, her gün elbise aldırıyor. Hem de en iyi mağazalardan aldırıyor. Almazsa da kavga ediyor. Bu insanlarımız ülkesini, evini terk etmiş, oralara gelmiş insanlar. Orada nasıl bir yaşam içinde oldukları da belli. Hangi vicdanla sen bu insanlara gidip, kendin için elbise aldırıyorsun? Ve hem de iyi mağazalardan aldırıyorsun. Hangi hakla, hangi yetkiyle? Alırsa iyi, almasa kötü. Bunlar bu örgütü nereye götürür, bu halkı nereye götürür? İnsan bunu biraz düşünmek zorundadır. Bunlardaki ölçü nedir? Kim bana iyi yemek verdi, o iyi bir insandır kim bana biraz hediye aldı, o iyi bir adamdır. Ölçü bu, kendisini ölçü almıyor. Kendisine hizmet ettiği için, elbise aldığı için, iyi yemek verdiği için iyidir. Ölçü bu. Ne ortada parti ölçüsü var, ne insani ölçüler var. Kendi ölçülerini esas aldığı için bir çok yerde, çalışmalarda, çalışmaların ölçüleri önemli, onunu için de örgüt, örgüt olmuyor. Bugün bundan ötürü polis, birçok örgütümüzü işlemez kılıyor. Özellikle metropollerde, örgütlerimiz, polisin yedeğine düşüyorsa nedeni budur. Özel savaş bu noktadan vuruyor. Mafya - polis içi içe çalışıyor zaten. Hatta bazı alanları ekonomik olarak ta finanse ediyor. Bunlar ekonomik imkanlar açıyor gidenlere. Bu biçimiyle onları yozlaştırmaya çekiyorlar ve bitiriyorlar. Hele birazda küçük - burjuvalığı varsa, biraz elbiseye , şık gezmeye, lükse özeni duyuyorsa, tamda polisin istediği adam. Rahatlıkla onu orada doyurabilir. Ve orada düşürebilir. Bir çoğunu da böyle düşürür. Onun için örgütlenme metropoller de örgütlenme olmuyor. Satın alınıyor. Gerçekten satın alıyor. Yarın devlette satın alır. Doyurur, bir takım şeyler verir. Ondaki karşı - devrimcilik ve proleterya dışı anlayışları hortlatır. Oradan rahatlıkla satın alabilir, rahatlıkla kendisine çalıştırabilir. Yani basit, küçük görmemek gerekir. Bir elbiseyle başlar sonra bir ülkenin satımına kadar gider. Önu alınmazsa. Reel sosyalizm neden kaybetti? Biraz da bunlardan kaybetti. Oradan da sonuç çıkarmak gerekir. Yine benim Avrupa çalışmalarında, benim sorumluluğum altında biri vardı. O da Avrupa merkezin de, bir

eyaletinde sorumlusu. Bunun verdiği bazı bilgiler vardı. Ben bu bilgileri Parti Önderliği'ne iletim. Niye? Merkezde çalışıyor, bir eyaletinde sorumlusu, biraz güvendiğimden ötürü, iyi niyetle yaklaştığımdan ötürü, arkadaş herhalde tutup yanlış bilgi vermez deyip, gelen bilgiyi aktardım. Fakat daha sonra üzerinde durdum ki verilen bilgiler doğru değil. Ama ben bu bilgileri bir kere iletmıştim. Yaptığımız Avrupa genişletilmiş toplantısında, ben durumumu ajanlık olarak nitelendirdim. Bazı arkadaşlar, kendime haksızlık ettiğimi söylediler. Mesele, kendime haksızlık edip etmediğim değil. Bir ajan bir örgüte sızmışsa ne yapar? Örgüte yanlış adım attırmak için, yanlış karar talimat çıkartmak için, yanlış bilgilendirme yapar. Çünkü talimatlar neye dayanır, gelen bilgiye dayanır. Ajan örgütü yanlış yere saptırmak için yapıyor. Eğer sende bir devrimci olarak örgütüne yanlış bilgi ulaştırırsan, senin de ajandan farkın kalmaz. İster ajan ol, ister olma. Örgüt, o bilgile dayanarak bir talimat çıkarırsa, vay o örgütün haline. Bundan kim sorumlu olur. Talimatı veren mi sorumlu olur? Hayır. Bu bilgiyi ulaştıran sorumlu olur. İşte bunun için ben tutumumu ajanlık olarak değerlendirdim. Ki gerçeği de o. Benim ajan olup olmadığım önemli değil. Çünkü yol açtığım sonuç biri ile bir ajanın yaptığı aynı. Aynı sonuca yaratıyor. Burada ajanlık denir. Ama çoğu arkadaş en değme ajanların yapamadığını yapıyor, örgüte her türlü zararı veriyor. Ama buna ajanlık demekten çekiniyor. Niye? Derse feodal gururu gider, küçük - burjuva gururu gider. Şimdi sen, feodale, küçük - burjuva gururunu da koysan, otağa çıkan sonuç bellidir. Sen istediğin kadar kendini gizle. Kendini gizlemenin bir anlamı yok. Bu nokta da kendini gizlememek daha tehlikeli. Bu sonuçlara yol açan biri, yol açtığı sonuçlar hakkında kendini sorumlu tutmazsa, onun örgüt adamlılığından da, onun insanlığından şüphe duymak gerekir. İsterse ajan olmasın ona ajan demek yerindedir. Şimdi ne ajanlıktır, ne değildir? Onu da bilmek lazım. İlle de sübjektif anlamda ajan olmak gerekmiyor. Bir devrimci olarak ta değme bir ajanın yapmadığını yaparsın, zarar verebilirsin. Biz ajana niye ajan diyoruz? Örgüte zarar verdiği için, bir anlamda. Yani örgüte değil de, karşı tarafa hizmet ettiği için, başkasının hesabına çalıştığı için, ona hizmet ettiği için ajan diyoruz. Sen de yaptığınla PKK'ye değil de , düşmana hizmet ettiysen, bu nedir? Buna ne diyeceğiz? Ajanlık diyeceğiz. Başka bir şey denmez. Burada şu savunmada var, - birçok arkadaşın yaptığı gibi - bu bilgiyi falan verdi, ben de ilettim. Benim burada suçum yok. Örgütte adama derki, sorumluluğunda çalışan biri, örgüte yanlış bilgi veriyor sen bu bilginin doğru veya yanlış olduğunu bilmiyorsun . Sen ne biçim örgüt temsilcisisin? Neyin temsilcisisin orada, örgütün mü temsilcisisin? Bunu ispatlayabilir misin? Hayır. İspatlayamazsın. Örgütü temsil eden insan, gelen bilginin doğru ve yanlış olduğunu bilen insandır. Eğer bilirse örgütü sağlam olabilir. Yoksa o örgütün temeli oyulur, örgüt gider sen havada kalırsın. Böyle örgüt temsil edilmez. Böylesi bir temsilcilik örgütün en üst düzeylerinden yer alırsa, o örgütün başına neler gelir. Oradan düşünmek gerekir. Eğer her gün başına belalar getiriyorsa, her gün bir yeri çökertiyorsa nedeni söylediğim devrimciliktir. Partileşemeyen, partiyi iliklerine kadar yaşamayan devrimciliktendir. O bunu yaşatır, buna yol açar. Bu sonuçlara gider. Eğer birazcık parti olayı doğru yaşansa, güven meselesi ayrıdır örgüt meselesi ayrıdır. Gelen bilginin doğru olup olmadığını bir örgüt adamı kontrol eder. Doğruysa verir, değilse bu bilgiyi kim, ne için vermişti? Bu adam art niyetli olduğu için mi bu bilgiyi veriyor? yoksa adamı aynı durumda olduğu için mi bu

bilgileri veriyor? İşte o zaman ajan mıdır veya örgütü başka yöne kanalizetmek için başka türlü mü? Örgüt o zaman sağlam olur. Ama biz örgütte yaşananlara dikkat ediyormuyuz, insan nasıl çalışıyor, ne yapıyor, görevini yapıyor mu, tam mı, eksik mi yapıyor? Boşa mı çıkarıyor, dikkat etmiyoruz. Mevki sahibi olmak bizi mest ediyor. Böyle sorumluluk, yöneticilik, partililik olmaz. Böyle yöneticilik oldu mu o yöneticinin sorumsuzluğu altında örgüt tükenişe, bitişe, çöküşe gider.

Yine Avrupa koordine görevi vardı. Merkez toplantısı yapıp, bölgelerin durumlarını değerlendirdiğimizde şu öneriyi getirdim, "Gelen raporların ve telefon konuşmalarının gerçeği yansıtmaması nedeniyle, alanları bizzat kontrol etmek gerekir." Bunun için de koordine bir arkadaşın geçici olarak kalması gerekiyordu. Çünkü dolaşılırsa, bu görev yerine getirilemez. Toplantıda bu karar belirlendi ve geçici bir arkadaş seçildi. Bunu Parti Önderliği'ne de bildirmek gerekiyordu, çünkü Parti Önderliği'nin verdiği görev habersiz devredilemez. Almanya'dan aradık, çıkmadı. Biz de geçici olarak seçilen arkadaşla, "Git Fransa'dan telefon et. Parti Önderliği kabul ederse sorun yok, etmezse ona göre davranınız." Parti Önderliği'ne telefon açıyor, Önderlik hemen benim aramamı söylüyor. Aradığımda, "Kaçtın mı ne yapıyorsun?" dedi. Ben, kaçtım desem de yalan olur, kaçmadım desem de. Parti Önderliği'ne bunun özeleştirisini de verdim ve daha sonradaki genişletilmiş toplantıda izah da ettim. Neden Parti Önderliği kaçış diyor, bilinen anlamda mı, yoksa başka anlamda mı bir kaçış var? Bunu izah ettim. Parti Önderliği'nin verdiği görevi, izinsiz bir toplantıyla başkasına devretme vardı. Bu, görevden, partiden kaçıştır, Önderlikten kaçıştır, anlamı budur. Üstün verdiği görev ancak bir üstün onayı ile ya kalıcı ya da geçici olarak devredilebilir. Yani kimse keyfine göre görevi başkasına devredemez. Bu, yine Parti Önderliği'ni takmamadır. Üst kurumu kabul etmemedir, görevi ciddiye almamadır. Bu anlamlara gelir. Ve burada kendini her şey görme de var. "Görev verilmiş olabilir, ben de falana veriyorum" anlamına gelir ki, bu da kaçıştır. Bir çok arkadaş üstlendiği görevi, yetkiyi rahatlıkla verebiliyor, teslim diyor ve hiçbir sakınca da görmüyor. Farkında değil ama bunlar ağır suçlardır aslında. Örgüt yaşamında bundan daha ağır suçlar olamaz. Ama PKK bu suçlarımızı normal örgüt ölçülerine göre ele almıyorsa, bunun nedenleri vardır. "Nasıl olsa, çok ağır suç da olsa, parti bir şey demiyor, affediyor." şeklinde suistimal etmeyi birçoğumuz pratiğimizde yaşıyoruz. Bu tutumu suistimal etmek de ağır bir suç. Biz farkında olmadan suç işliyoruz, örgüte zarar veriyoruz. Fakat bütün bunları yine örgüte yüklüyoruz, biz birçok suç işleriz, örgüt temizler. Geriye bunlar üzerinde devrimcilik, yöneticilik yapmak kalır.

Birçoğumuzun anlayışında, pratiğinde bu var. Parti benim şu ihtiyacımı karşılasın, Şu sorunumu çözsün, burada şu sorunlar var, parti müdahale etsin, savaşçı ihtiyacı var, gönderisin, kadro ihtiyacı var, göndersin, silah, telsiz göndersin, her türlü şeyi göndersin. Gerisine de karışmasın. Gerisi, bunun üzerinde rahat bir yaşam, rahat bir devrimciliktir. Bütün emeği, olumsuzlukları partiye yükleme, ondan sonrasını da kendimiz için hak olarak görme. Günlük olarak birçoğumuzun pratiğinde bu yaşanıyor. PKK birçok kurumla karşı karşıya geliyorsa, kazanılması gereken birçok şey kaybediliyorsa nedenini burada aramak gerekir. Buradan, PKK'nin gelişim düzeyiyle, PKK'nin mensuplarının gelişim düzeyinin aynı olmadığı sonucu çıkıyor. Aynı olmadığı gibi bir çelişkinin de olduğu, sorunların çözümünün, zaferi yaratmanın bu çelişkinin çözümüne bağlı olduğu ortaya

çıkıyor. Yani , PKK'liyim diyenin PKK'nin düzeyine ulaşması gerekiyor. Bu olursa, PKK kazanmıştır, hiç tehlike yoktur. Parti Önderliği bu sorunu çözmeye çalışıyor. PKK mensuplarını, PKK'nin düzeyine getirmek için olanca çaba harcıyor. Ve "Bu düzeye gelmedikçe, yakanızı bırakmayacağım." diyor. Öderlik, partililik olayını kavramak, bunlarla çelişmemek ve yarın bu durumlara düşmemek açısından bunlar önemlidir. Neyin PKK'ye ait olup olmadığını, hangi dilin PKK'ye ait olup olmadığını bilmek gerekir ki çıkarılsın. Çıkaramazsan felaketten de kurtulamazsın. Bir çoğumuz bir takım şeylere alet oluyoruz, ondan sonra da "Alet oldum, yedeğine düştüm diyerek, altında eziliyoruz. İşte bu durumlara düşmemek için zamanında tedbir almak gerekir ki, bu tedbir, partiyi tüm yönleriyle kavramaktır. Eğer kavrarsak, neyin PKK'ye ait olup olmadığını çıkarabiliriz. Fazla yanılgılara düşmez, alet olmayız, kendi şahsımızla PKK'ye zarar vermeyiz. Avrupa'ya gitmeyi hiç istemiyordum. Hatta herkes Avrupa'ya gider ben gitmem diyordum, ama örgüt görevi olunca mecburen gittim. Bunu şunun için söylüyorum, birçok arkadaşta yer beğendirilemiyor. " Partiliyim,PKK'liyim" diyor ama yer beğenmiyor, yemek beğenmiyor, dağ beğenmiyor, elbise beğenmiyor, imkan olanakları beğenmiyor, insanları beğenmiyor, eğitim için gönderilen insanları beğenmiyor, beğenmiyor, beğenmiyor, bir türlü beğendirilemiyor. Bir örgüt adamı bu konumda olamaz. Sen beğensen de , beğenmesen de eğer örgüt iradesine bağlıysan, örgütün, halkın emrindeysen örgüte göre hareket etmek sorundasın. Kendine göre hareket edemezsin. Gönlüne göre de olabilir, olmayabilir de. O, grup devrimciliği döneminde; gönlüne göreyse olur, değilse olmaz. PKK, iktidar düzeyine ulaşmış. Ama bizim devrimciliğimiz, 80'ler öncesi grup aşaması devrimciliği. Hala keyfimize göre devrimcilik yapmak istiyoruz, gönlümüze göre olsun diyoruz. "Benim yanımda güçlü ekipler mi var? Bak, ben herkesle çalışıyorum, iş yapıyorum, işleri yürütüyorum. Adam beğenmemezliğim yok yani . Siz da PKK'lisiniz, benim emrimde çalışıyorsunuz. Peki, ben her türlü insanla çalışıyorum, beğenmemezlik etmiyorum, siz nasıl insan seçmeye ,beğenmemeye gidiyorsunuz?" Parti Önderliği bunu belirtiyor ki çelişkidir, çelişkiyi ortaya koyar. Diğer taraftan Önderliğe bağlılığımızı otaya koyuyoruz. Bizim Önderliğe bağlılığımız şüphelidir. Önderlik her türlü insanla çalışıyor, seçmeci davranmıyor. Biz ise adam beğenmiyoruz. Biz Önderliğin hangi yanlarını esas almışız, hangi esaslar üzerinde yürüyoruz ve bu nasıl bağlılık? Bir devrimci şu yer, bu olanak, şu yetki, bu yetki, şu alan, bu alan, ayırımına gitmez, bunları sorun yapmaz. Bir devrimcinin görevi devrim yapmaktır. Devrimi yapabilmesi için de örgütlemesi gerekir. Bu ise bir yaratma, üretme, yapma işidir. İmkan mı yok? Yaratacaksın. İnsan mı yok? Yaratacaksın. İnsan mı zayıf? Güçlendireceksin. Devrimcilik, işimize gelmeyen devrimcilik budur. İstiyoruz ki her şey gönlümüze göre olsun. En ufak bir zorlukla, sorunla karşılaşmayalım. Rahat, kestirmeden en büyük devrimci olalım, en büyük önder olalım. Herkes emrimizde olsun, her sorunu da örgüt çözsün. Bunlar PKK'nin anlayışları değil. Bu anlayışlar PKK dışından, geldiğimiz yerden geldi. Biz nereden geldik? TC'den, Türk sömürgeciliğinden geldik. PKK' ye, TC'den kazandıklarımızla geliyoruz. Bunları da PKK diye , PKK' ye yutturmaya çalışıyoruz. Önderlik her zaman söylüyor. "Ben bunları yutacak adam değilim." Yani biz, hemen hemen her gün, TC'den edindiklerimizi PKK' ye yutturmaya çalışıyoruz. Buna tarihin

hortlatılması deniyor. Düşmanın PKK'ye dayatılması deniyor. Eğer PKK'nin anlayışında bunlar yoksa, kime aitler? Eğer PKK'li olunacaksa, böyle olunacak. Avrupa'da gördüğüm şeylerden biri de şu oldu; rapor yazıyor, ülkeye telefon açtığını, gazete gönderdiğini söylüyor. Tabii kimse de bunun üzerinde durmuyor. Böyle bir sürü sahtekar türemiş, PKK'nin sırtından geçiniyor. Parti parasıyla babasını arıyor, "Ben ülkeyle görüştüm" diyor. Partinin kasetini, kitabını, dergisini satıyor, ne kadar tutmuşsa, yiyor "Ben ülkeye gönderdim" diyor. Çoğu Avrupa'da bunu geçim aracı yapmış. Bir gazetede binlerin emeği var, adam binlerin emeğini yiyor sömürüyor. Bunlar basit değil, kimsenin gördüğü, anladığı yok. Örgüt altında örgüte değil, başkalarına çalışıyor. Örgüt kan döküyor, insanlar işkencelerde canlarından oluyor, evleri yıkılıyor, yakılıyor. Böylece ortaya değerler çıkıyor ve adamlar bu değerler üzerinde yaşıyor. PKK'nin çalıştığıyla çalış desek, belki de çalışmaz. Niye Avrupa'da hep tasfiyecilik, provokasyon çıkmış? Bu yüzden böyle bir örgütten PKK'ye hizmet çıkmaz tabii ki. Örgüt PKK'ye çalışmıyor. PKK'ye karşıdır. Ebette her türlü şey çıkar burada. Avrupa'nın PKK'yi uğraştırmasının nedeni budur. Ne zaman ki biraz buna yönelindi, sorun olmaktan çıktı. "Nereye yayın yollamışsın, nereye telefon açmışsın?" Adam geliyor, yok, yemiş. Yaşamını böyle sürdürenler var. Onun için örgüt örgüt olmaktan çıkmıştır. Halk canını dişine takmış savaşıyor. İnsanlarımız, yoldaşlarımız her gün şehit düşüyor, otağa değerler çıkıyor. Tabii ki bunlara tek bir kuruş yedirmemek gerek. Örgüt adamı olmak budur. Niye zahmet etmiyor da, "Bu raporda getirilenler ne kadar doğrudur?" diye üzerinde durmuyor, önemsemiyor? Hiç önemli değil yani, gitmiş gitmemiş, yenmiş yenmemiş, umurunda değil. Üstelik bugünkü aşamada böyle temsil edilirse, yanında devlet olsak, devletimizin kaç gün yaşayacağını, süreceğini hemen görmek gerekiyor.

Mehmet Şeher ve gerillanın tasfiye edilmesi planları

Bu dönemde M. Şener meselesine değinmekte yarar var. Şener cezaevinden çıktıktan sonra TKP'lilerle birlikte kaldı, İstanbul'da. Ve TKP'liler bizimle Avrupa'da ilk kez görüşmek istiyor. Parti Önderliği'ne ilettik, "TKP'liler bizimle ne görüşecek?" dedi. Gerçekten, TKP'nin bizimle görüşeceği bir şey yok. O güne kadar bizi ne aramış, ne de ciddiye almış. Üstelik bizi farklı değerlendirmiş. O zaman gittiği konum da belli, TC ile bütünleşmiş. Daha sonra vazgeçtiler. Aslında biz de merak ettik, ne görüşmek istiyorlar diye. Sonra ortaya çıktı ki, Şener'miş. TKP ile birlikte PKK üzerinde bir takım düşünceleri var. Nasıl ki, H. Kutlu TKP'yi TC'ye sattıysa, PKK'yi de aynı biçimde TC'leştirecekler. M. Şener, bu işi ustalarıyla kuruyor. Tabii sonra ne düşündüyse, vazgeçiyor. Bu adam buraya geldikten sonra sürekli Avrupa'daki legal kuruluşlara, derneklere telefon açıyor. Ki Avrupa'da - DEP de dahil- Bütün kuruluşlar istihbarat örgütlerinin denetimi altındadır. Bunu bildiği halde telefon açıyor. Diyor ki, "Parti Önderliği'nin telefon numarasını bana verin." Kendisi Şam'da, Parti Önderliği Şam'da. Bu ciddi bir olay. Parti Önderliği'nin orada istemeyeceğini çok iyi biliyor. Parti Önderliği'nin yerini tespit etmeyi amaçlıyorlar.

Onlar da biliyorlar ki, parti Önderliği'nin orada telefonu yok. Bizim haberimiz olacak, telefon edeceğiz, diyeceğiz ki, "Bu adam böyle yapıyor." Tabi o arada telefonlar dinlendiği için tespit edecekler. Biz, hemen aramadık, daha sonra arayarak durumunu ilettik. Akademiye gidiyor, orada Sarı Baran, Faik, Nurettin denen unsurlar ve daha sonra şehit düşen Şiyar arkadaş var. Bilinen faaliyetini burada çok sinsice yürütüyor. Yürütüyor fakat paniğe de yapılıyor. Her an ortaya çıkabilir ve çıkarsa kendisi için çok tehlikeli olur. Panikten anlaşılmaz bir tutuma giriyor. Parti Önderliği anlamak istiyor fakat ısrarla kaçıyor. Bir gün bir arkadaşla benimle görüşmek istediğini söylüyor. Ben Avrupa'dayım, o burada. O arkadaş Parti Önderliği'ne söylüyor, Parti Önderliği de telefon konuşmasında bana söyledi. Bana çok garip gelmişti, "Bu adam benimle neyi görüşecek.?" Ama telefon olduğu için fazla bir şey söyleyememiştim. Parti Önderliği'ne daha sonra, "Bu haddini bilmez adam" diye yazmışım çünkü herkes Parti Önderliği'nin yanına, birşeyler öğrenmek, tartışmak için gidiyor; bu adam, ben Avrupa'dayım, benimle görüşmek istediğini söylüyor. O zaman endişe de duydum, "Ben bu adamın durumundan endişeliyim. İkinci bir Dilaver olayının yaşanmaması için bunu orada tutmayın diye öneride bulunmuştum. Durumunu 88'de Akademide de açmışım. O zaman cezaevinden çıkan bir arkadaş, "Siz sübjektif değerlendiriyorsunuz. Doğru değil." demişti. Ben de "Olabilir bu benim düşüncemdir." demişim. Bu adamın dürüst olmadığı, devletin bir adamı olduğu benim için kesinleşmişti. 88'de açınca arkadaş eleştirdi. Avrupa'da genişletilmiş bir toplantıda da açtım. Bu tutumu bu kanımı kesinleştirdiği için o öneriyi yaptım. Endişe intihar etmesi değildi, Parti Önderliği'ne yönelik bir şey geliştirebilir diye düşünüyordum. Bu mesele böyle kaldı. Daha sonra Güneydeki faaliyetlere gönderiliyor, Kamışlı tarafına. Avrupa'dan döndüğüm zaman karşılaştık ve "M. Şener, sen benimle ne görüşecektin?" diye sordum, dedi ki, "Eski bir tanıdık olarak konuşacağımız şeyler olmalı." Bunu söyleyince, "Kusura bakma, ben seni hiç tanımıyorum. Ben, senin mahalle arkadaşın falan değilim. Biraz örgüt terbiyesi alan biriyim. Sen is e sokak kültürüyle büyümüşsün. Senin örgüt anlayışınla benimki çok farklı." "O konuda değil." dedi. Dedim, "Biraz akıllı ol. PKK'yi anlamaya çalış." Tabii ki sesini kesti ve hiç konuşmadı. Çünkü dili belli. Dilinden zehir, zemberek akıyor. Nereden belli? "Ağabey" falan diyor, "eski arkadaş" diyor. Benim bildiğim ağabeylik eskidendi ve şimdi yoldaşlık var. Yoldaşlık da ağabeylikten daha üstün. Neden ağabeyliği yoldaşlığa tercih ediyor? PKK' de hangi edebiyatı geliştiriyor? Yeni bir edebiyat, üslup, hitap. Bir kere bu yönüyle kopmuş. PKK' de biliyorsunuz eski tanıdık, yeni tanıdık diye bir şey yoktur. Bu ancak mahalle sokak arkadaşlığında olabilir. Eski tanıdık, aynı yöreden ve aynı mahalleden tanıdık, bunlar yoktur. Örgütte örgüt arkadaşlığı vardır. Buna da yoldaşlık denilir. Örgüt gerçeği üzerinde yürüyen senin yoldaşıdır. Çünkü bu gerçek üzerinde bir araya gelmişsin. Bu gerçek üzerinde yürüyorsun. Dolayısıyla bu temelde birbirini tanıyor, bunun dışında bir tanıma olamaz. Bunun dışında insan düşman olur. Gerçeği budur. Kullandığı dilin PKK dili olmadığını gördüğüm için ona bunları söyledim. Üzerine biraz sert gittiğim için tartışıp, konuşmadı. Tutumu gördüğüm için konuşmadı, yoksa konuşmak isterken bir takım hesapları var. Ama o tutumu hesaplarının tutmadığını gösterdiği için konuşmuyor, vazgeçiyor. O da kurnaz, sonuç almayacaksa ne diye kendisini ele versin? Parti Önderliği'yle Akademi'de konuşup, durumu ilettiğimde,

doğru yapmadığımı söyleyip eleştirdi. "Biraz tartışsaydın, tartışma ortamı açsaydın. Belki konuşacağı şeyler olurdu. Ben çok zorluyorum ama benimle konuşmuyor. Belki seninle konuşacağı şeyler olurdu." Ben dedim ki, "Adamın durumu belli, ben onunla tartışmayı örgüt ahlakıma yedirmiyorum." Önderlik, "Doğru değil, seninki politik bir yaklaşım değil" dedi. Doğru, benimki politik bir yaklaşım değildi. Ortam açıp konuşmak gerekirdi. Bunu biraz da tanıdığım için yapmadım fakat doğru değildi ve Önderlik bu yüzden eleştirdi. Tabi bu içine kapandı. Bir müddet sonra konuşmak için kardeşimi devreye koydu. Kardeşim saf, geldi dedi, "M. Şener seninle görüşmek istiyor." Ona dedim, "sen git, konuşmak istiyorsa o gelsin. Bir daha aracılık yapma. M. Şener de burada, ben de buradayım, konuşmak istiyorsa kendisi gelsin." Geldi, konuşmak istediğini söyledi. "Nasıl açacağımı bilemiyorum." dedi. "Sen örgüt adamısın. Konuşmaya geldin, konuşacaksan konuş, konuşmayacaksan ne diye beni meşgul ediyorsun?" dedim. "Parti Önderliği hakkında çok önemli bir husus var. Aslında adamın niyeti farklı; yaptığıının, örgütlediğinin örgüt farkında mı, değil im diye araştırıyor. Eğer örgüt farkındaysa kendisi tehlikede. Yani parti biliyorsa yönelimlerinin hangi düzeyde olduğunu araştırıp ona göre önlem alacak. Mesele bu. El attığı konu bayan konusu. Ki bu önemlidir. Biliyorsunuz, tarihte Türk egemen sınıfları bu zayıf noktaya el atar, Kürt halkına kaşı kullanır. Ve çoğunlukla da sonuç alır. Şener boşuna bu noktaya el atmamıştı ki. Bugün Türk egemenleri daha somut bir şekilde bu konuya el atmakta. Sanıyorum bunun başlıca iki nedeni olabilir: 1- Kürt halkının o bilinen namus anlayışı. Bir bundan ötürüdür, ki en zayıf halkasıdır. Düşmanın en zayıf halkadan yakalayıp vuracağı genel bir kuraldır. 2- Önderliğin sadece Kürdistan'da değil, dünyada bu soruna yeni bir çözüm getirmiş olmasıdır. Bu tabii ki önemlidir. Kadın sorununu, Önderliğin ele aldığı biçimiyle çözümlemek, en çok Türk egemen sınıflarını ilgilendiren bir meseledir. Bir anlamda dünyayı ilgilendiren bir meselidir. Çünkü dünya biraz da erkek dünyasıdır, erkek egemenlikli bir dünyadır. Buna dayalı kurulan bir dünyadır. Parti Önderliği'nin buna dayalı bir dünyayı sarsma, yıkma mücadelesi var. PKK'nin geliştirdiği mücadele bir anlamda dünyaya karşı yürütülen bir mücadeledir. Bu, Kürdistan Devriminin karakterinden, uluslararası yönünden kaynaklanıyor. Dünyanın PKK ile bu denli ilgilenmesi bundan kaynaklanıyor. Çünkü uluslararası bir dava, uluslararası sonuçlar yaratır. Bu iki nedenden dolayı Türk egemen sınıfları, PKK'ye karşı mücadelede bu konuya hızla el atar ve kullanmaya çalışırlar. Kürt halkını, onun bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini, onun öncüsü olan PKK'yi bu noktadan vurmaya çalışır. Şener'in bu meseleye el atması tesadüf değildir. Akademide görüştüğümüzde konu buydu. O zaman kendisine şunu söyledim, "Sen ne PKK'yi kavramışsın, ne PKK Önderliğini. Eğer biraz kavramış olsaydın, böyle basit bir tutum içine girmezdin. Sana söyleyeceğim, PKK'yi kavramandır. İster PKK'li olmak için, ister PKK'ye düşman olmak için PKK'yi kavramak gerekir. Bazıları çıkıp PKK'ye düşmanlık yapmak istedi. Fakat PKK gerçeğini kavrayamadıkları için düşmanlıkta başarılı olamadılar. Hem de çok kısa bir süre içinde yenildiler." Gerçekten ister PKK'li olmak için, ister düşman olmamak için PKK gerçeğini kavramak gerekiyor. PKK'yi kavramadan, PKK'nin insanı, temsilcisi olamazsın. PKK'ye düşman olmak istiyorsan, PKK'yi tanımadan yine sonuç alamazsın. Bu, her ikisi için de geçerli. Bunu kendisine söylerken, bazı şeyleri anlamasını istemiştin, Bu daha sonra daha farklı tutumlar içine girdi.

Özellikle şunu öğrenmek istedi. "Madem parti biraz biliyor, yönelimi ne olabilir?" Israrla bu bayanların tutuklanmasını söyledi. Ben de, "Biz tutuklamayacağız. Bildiğin gibi değil PKK'de bu işler. Git yerinde rahat otur." Gittikten sonra bu durumu Parti Önderliği ile de konuştum. Meseleyi Parti Önderliği de biliyordu. Tabii ki Güney faaliyetleri boyunca, karşı faaliyetlerini alabildiğine geliştirmiş. Belli bir ekip oluşturmuş. Amacı tümüyle kongreydi. Kongre'ye hazırlık yapıyordu ki, bu aslında TC 'nin Kongre'ye hazırlık faaliyeti. PKK 4. Kongresi'ni ele geçirme faaliyeti. Bu taktik daha Diyarbakır'da yapılan toplantıda belirlenmişti.

Yapılan pazarlığın özü şuydu, PKK devrimci özünden uzaklaşacak, TC de böyle bir PKK'yi kabul edecek. Yeni bir PKK ile Kürt sorununun çözümünü halledecek. TC, o bilinen inkarcı politikasından vazgeçecek, kültürel haklarını tanıyacak, TC de demin belirttiğimiz tarzdaki PKK'yi kabul edecek. Böylelikle işbirlikçi bir çözüm ortaya çıkacak. Böyle bir anlaşma var. Anlaşma bu temelde olduğu için, bunun kadrolarını da oluşturma çabaları var Bunda da epey sonuç alınmıştır. Özellikle Batman kadrosundan tek biri dahi tutulmamıştı. Hepsini bırakılmıştı ve devlet bunlara milyonlarca liralık kredi vermişti, işbirlikçiliği pazarlamak için. Tek bir Batman kadrosu ciddi bir ceza almamış, hem de cezaevinden çıkmıştır. Bu Batman üzerinde de bir pazarlığın olduğunu gösteriyor. Böylelikle Batman'ın devrimci mücadeleye, PKK'ye kapatılması isteniyor. Tarih boyunca Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesinde Elazığ önemli bir yeri kapsar. Tüm uygulamalar orada gelişir ve dalga dalga Kürdistan'a yayılır. Daha sonra bu merkez rolünü Dersim aldı. Kürdistan'da oluşturulmak istenen her şeyin proto-tipi orada oluşturulur, sonra dalga dalga Kürdistan'a egemen kılınır. Daha sonraları ise bu merkez Batman olmuştur. Batman'dan Kürdistan'a gelişen mücadele boğulmak istenmiştir.

Cezaevinde o rehabilite denen politika gerçekten uygulanmış ve sonuç alınmıştır. Cezaevi Önderliği 82 ölüm orucuyla şehit düştükten sonra, cezaevi örgütü önemli ölçüde Şener'in eline, denetimine geçer. TC ve Şener cezaevi üzerine o bilinen politikayı geliştirirler. Sonuçta kişilikte, düşüncede çarpık, örgüte, disipline gelemeyen, her türlü tehlikeye açık bir kadro yapısı ortaya çıkar. Tabii ki bu, Şener'in ve TC'nin geliştirdikleri projeyi uygulama zeminiydi. Ve buna güven duyuyor. Aslında güvenmemeleri içinde de fazla bir neden yok. İşte Şener çıkınca bu kadronun PKK'yi ele geçirmesi için yavaş yavaş bırakılması gerekiyordu. Ve biliyoruz ki TC bir dönem bu kadroyu birlikte bıraktı. Bu bırakma işini ta ki işlerin bozulduğunu fark edince durdurdu. Daha sonra bırakma olmadı. Şener biraz o cezaevi kadrosuna bel bağlamıştı. Biraz da ülkede yaşanan pratik ve bu pratiğin yarattığı sonuçlara bel bağlamak istiyordu. PKK'nin üzerinde bununla sonuç almak istiyordu. Aslında bu faaliyetlerini gerçekleştirmek için 2. Konferansı araç olarak kullanmak istedi. Kendisine göre sonuç aldığını sanır, halbuki öyle bir şey söz konusu değildir. PKK'yi ele geçirebileceğine kendisini gerçekten inandırmıştır. Artık tüm çabası kongreyi ele geçirmeye yönelikti. Kendisine göre yaptığı hesaplar var, ülkedeki pratik önderlik, merkez başarısız. Bundan dolayı eleştirilmiştir. Yine Önderlik kongreye katılmaz. Kala kala kendisi var, herhalde kendi öncülüğünde gerçekleşir. Dolayısıyla da kongreyi rahatlıkla ele alabilir. Tabi ki Şener için Parti Önderliği önemli. Kendisi de çok iyi biliyor ki, kongreyi de ele geçirse, yaşadığı müddetçe Parti Önderliği, PKK'yi ele geçirmeyecektir. O zaman Parti Önderliği'nin de ortadan kaldırılması gerekiyor. Bunun

tedbirlerini de örgütler. Sözümona bir bayan var, Güneyli. Güya bununla Parti Önderliği'ne zehir verecek, böylece bu engeli ortadan kaldırmış olacak. Kendisine göre bunların hepsi örgütlenmiştir, kongre gerçekleşirse kongreyi, PKK'yi ele geçirecektir. Kendisine oldukça güveniyor.

Dikkat edilirse, bir yandan TC'nin kongre hazırlıkları var, diğer yandan Parti Önderliği'nin hazırlıkları var. Parti Önderliği'nin kongre hazırlıkları aslında 89'da başlar, 90'la birlikte ileri düzeyde geliştirilir. 2. Konferans, 4. Kongrenin ön hazırlığıydı. Yapılan hazırlıkların en ileri safhaya ulaştırılmasıdır. Ki konferanstan sonra da ekime kadar süren çözümler var. Bu çözümler, kongreyi pratikte tamamlama oluyor. Geriye kalan kongreyi resmen başlatmak ve sonuçlandırmak. Ekime gelindiğinde kongre bir anlamda gerçekleşmiş oluyor. Sadece resmi olarak yapılması kalıyor. O zaman kongreye gideceğimizde Şener şunu söyledi, "Sen de mi geliyorsun?", "Evet" deyince, inanmadığını, tahmin etmediğini söyledi. Bu onun pek işine gelmedi. Moralmen biraz olumsuz olarak etkilendi. Ama böyle de olsa fazla ciddi bir engel olarak görmüyor. Buraya geldiğimizde o bayanlardan biri, "Ben de gelmek istiyorum." dedi. Şener, "zaten bunlar iyi arkadaşlardır, burada sıkılıyorlar, ülkeye gelmek istiyorlar" dedi. Ben de, "Biz gidelim, daha sonra yollar açık olursa alırız." dedim. Bunlar tabi hep kongre için hazırlanmış delegeler oluyor. Hududa gittiğimizde yine o ekipten iki bayan geldi. Onlar da aynı biçimde konuştu, yine aynı şey söylendi. O zaman Şener, özellikle Parti Önderliği'ne zehir verecek bayana mektup yazıyor, diyor. "Tamam, bunlar da kabul ediyor." Yani gelişi ona göre, herhangi bir engel yok.

Benim düşüncem, bunları ülke sahasına almakta çünkü burada kalırlarsa ciddi engel yaratacaklardı. Bunu kullanan güçler de vardı. Böyle bir ortamın doğmaması için en iyisi bunları ülke sahasına çekmekti. Tabi onunki kongreye çekmekti delege olarak. Ülkeye gittiğimizde merkezdeki arkadaşlarla toplantı yaptık. Kongre için yapılması gereken hazırlıklar değerlendirildi. Ona göre kongreyi başlatacağız. Ki Parti Önderliği burada bir hazırlık komitesi oluşturmuştu. Kongre, hazırlık komitesinin sorumluluğunda geliştirilecekti. Bu hazırlık komitesine Şener de alınmıştı. Şener bu komiteye durumu açığa çıkması amacıyla alınmıştı. Yani, devlet Şener vasıtasıyla PKK üzerinde neyi gerçekleştirmek istiyor? Bu da PKK'nin bir yöntemidir. PKK insanların gerçeğini ortaya çıkarmak için ona imkan, ortam sunar. Çünkü bir kişinin olumlu yanını da, olumsuz yanını da veya art niyetli olup olmadığını da örgütsel faaliyet ve görevlerde görmek mümkündür. Bu, PKK'nin tarzıdır. Bir de çoğumuzun tarzı var. Kişilere bilimselliğin dışında yaklaşmak. Kendi özel niyetlerimizle ve dolayısıyla da yöntemlerimizle yaklaşmak. Böylelikle insanların gerçekliğini ortaya çıkarmamak, çıkaramamak. Halbuki PKK öyle sübjektif niyetlerle ve değerlendirmelerle yaklaşmıyor. Bilimsel yaklaşıyor. Art niyetli ise de, dürüstse de gerçeğini tüme yönleriyle ortaya çıkardığı için ona zemin olanak tanıyor. Ve en doğrusu da budur. İnsanların gerçeğinin başka türlü ortaya çıkması beklenemez. Hazırlık komitesine alınmasının nedeni biraz da budur. Ülkeye gittiğimizde Şener'in merkezdeki arkadaşlar için söylediği şudur. "Bunlar canidir. Bunların tüm hazırlıklarını iptal edip yeni hazırlıklar yapalım." Diğer taraftan "cani" dediği arkadaşlara şunu söylüyor, "Partinin eleştirileri haksızdır, yersizdir, yanlıştır. En iyisini siz yapmışsınız, sizden daha iyi yapan da olmaz." Tabi ki orada da çok tehlikeli bir tutum

sergiliyor, sahtekarca bir tutum. "Canidir" dediğinde kendisine şunu söylemişim, "Bu arkadaşlar yıllardır mücadele veren arkadaşlardır. Tüm hata ve olumsuzluklarına rağmen olumlu yanları da olan arkadaşlardır. Senin neyin var, neyin sahibisin? Biraz saygılı ol. Evet, parti bu arkadaşları eleştiriyor ama senin gibi inkar etmiyor, senin gibi "cani" demiyor. Senin bu dilin düşmanın dili. PKK'nin dili farklı. Bunun yanında bir daha bu tür bir şey söylersen tutumumun farklı olacağını söylemişim. Aslında bununla beni etkileyip, yedeğine almak istiyor. Diğer arkadaşlar ise eleştiri almışlar. Çoğumuzda yaşadığı gibi, eleştiri alınca biraz tepki duymuşlar. Arkadaşların bu tepkilerini örgütlemek, parti karşıtı bir konuma getirmek. Onları da böyle yedeğine almak. Onları da yanına alarak kongrede yapmak istediklerini gerçekleştirmek, sonuç almak. Bunu yapıp ortamı sürekli bulanıklaştırarak, rahatlıkla sonuç alacak. Bir yandan da eskiden merkezde yer alan arkadaşlara karşı yapıyı kışkırtıyor. Onların da yapının üzerine sürüyor. Böylesi ilginç yöntemler kullanıyor. Öte yandan kardeşimi de benimle görevlendirmiş, ne olup bitiyor haber alacak. Ona dayanarak değerlendirme yapıp, adım atacak. Bir bu, bir de bununla beni meşgul edecek. Kendisi daha iyi çalışabilsin diye. Kendisini, "Bu çocuğu başıma salma, ne yapmak istiyorsan kendin yap." Diye uyarmışım. Onun üzerine Nafiye denen unsuru devreye soktu. Bu defa onunla aynı şeyi yapma. Adam geceli gündüzlü çalışıyor. Doğu delegeleri meselesi gündeme geldiğinde, "Doğu delegeleri fazladır, bunların sayısını azaltalım." diye bir öneride bulundu. Bunu Ferhat'ın sorumluluk sahası olarak düşündüğü, delegeleri onun oluşturacağını, böylece kendisinin fazla etkili olmayacağını gördüğü için söylüyor. Onun için azaltmak istiyor. Fakat diğer taraftan da Parti Önderliği kongreye çok sayıda arkadaş katılsın demişti. Yani delegelerin dışında da çok sayıda arkadaşın katılmasının, eğitim açısından onları güçlendireceğini söylemişti. Buna dayanarak, o kendi örgütlediği kişilerin katılmasını söyledi ve onlar için bir öneri de getirdi, "Bunlar iyi arkadaşlar, kongreye girsinler. Parti Önderliği de çok sayıda arkadaş katılsın demişti. Bunların hepsini katalım," diyordu. İş gücü kendine göre bir ortam yaratmak. O zaman kendisine şunu söyledim, "bu kongre ne senin böyle belirleyebileceğin bir mesele, ne de benim. Öyle, delegeleri iptal etmek, yeni delegeler almak veya istediğimizi almak, azaltmak. Bunlar bizi aşar. Kongre meselesini biraz anla, akıllı ol."

Tabi bütün bu çabaları sonuç vermedi. Biz sürekli Körfez Savaşı başlar, çalışmalar kalır diye sonuca ulaşmaya çalışıyoruz, adam bambaşka hesaplar peşinde. Kongreyi fiilen başlatacağımız dönemde bu unsurun durumu bu. Kendisini bazı insanlara benimsetebilmek için girmedığı ilişki türü yok. Yani insanlar kendisini benimsetir, her devrimcinin kendisini benimsetme gibi bir sorunu vardır. Fakat hangi temelde benimsetme? İnsan kendisini parti gerçeği temelinde benimsetir. Bunun dışında bir benimsetme oldukça tehlikelidir. Bir devrimcinin asla ve asla içine girmeyeceği bir tutumdur. Bununki örgüt gerçekliğine dayanarak kendini benimsetme değil, her türlü laçka, gerici ilişki temelinde kendisini benimsetiyor. Yani herkesin gönlünü hoş ediyor. O burjuva politikalarını biraz öğrenmiş herhalde. Hani seçimlere girerler, seçim öncesi herkesin gönlünü hoş etmeye çalışırlar seçimi kazanmak için, yaptığı şey bu.

PKK'nin halklaşması ve Serhildan süreci

4. Kongre'ye fiili olarak başladığımız koşullar hangi koşullardı? Biliyorsunuz, kuruluş kongremiz ülkede gerçekleşmişti. 4. Kongre tekrar ülkede gerçekleşiyor. Bu önemli ve anlamlıydı. Bu, mücadelenin düzeyini gösteriyordu. 4. Ulusal Kongre ülkede toplanırken biliniyor ki, uluslararası alanda çok ciddi sorunlar yaşanıyor. Reel sosyalizmin çöküşüyle birlikte, emperyalizm sosyalizmin çöktüğünü ilan ediyordu. Devrimler döneminin kapandığını ilan ediyordu. Dünyanın tek egemen gücünün kapitalizm olduğunu, kapitalizmin zafer kazandığını ilan ediyordu. Bu, tabi ki ciddi bir olaydı. PKK kongresi böylesi ciddi bir ortamda toplanıyordu. Yine Ortadoğu'da Körfez Savaşı gündemdeydi. Gerek dünyadaki, gerek Ortadoğu'daki bu gelişmeler Kürdistan'ı ve kurtuluş mücadelesine öncülük eden PKK'yi çok yakından ilgilendiren sorunlardı. Daha Körfez Savaşı başlamadan Parti Önderliği'nin bu savaşın sonuçları üzerinde değerlendirmeleri vardı. Bunun özellikle Kürdistan'a yansıtacağını, yararlanılması gerektiğini belirtmişti. Kongre, böylesi koşullarda toplanıyordu. Tabi ki Parti öncülüğünün aşındığı, parti yaşamının, yoldaşlık ilişkilerinin aşındığı, gerillada yozlaşmanın geliştirildiği ve böylesi çok ağır sorunlarımızın yaşandığı dönemde, bunlara çözüm olabilmek için kongre gerçekleştiriliyordu.

Kongre başladığında bütün bu sorunlara fiili olarak çözüm getirmesi gerekiyordu. Bunun kararlarla tamamlanması gerekiyordu. 4. Kongrenin en önemli özelliği, bir gerilla kongresi olmasıydı. Yine bir yargılama kongresi olmasıydı. Bu kongrede parti öncülük sorunları, parti yaşamı, yoldaşlık ilişkileri üzerinde yoğunca durulması, yani partideki aşınma olayı üzerine ve bunun onun tıkatılması, tekrar parti gerçeğinin tüm yönleriyle yaratılması üzerine de değerlendirmeler ve kararlar alındı. Yine, gerilla mücadelesi üzerine kararlar alınmıştır. Kongrede en belirgin iki anlayış vardı, birisi feodal-komplocu anlayış, diğeri de burjuva, liberal anlayışı. Bu iki eğilim de birbirini besleyen iki eğilimdir. Ayrıca bu iki eğilim geçmiş pratiğe damgasını vurmuştu. Ciddi tahribatlara yol açmıştı. O açıdan bu iki eğilimin ortaya çıkarılması gerekiyordu. Bu iki eğilimin tahribatlarının boyutunun ve bunun sorumlularının ortaya çıkarılması gerekiyordu. Kongrenin en çok üzerinde durduğu hususlardan biri bu oldu. Kongre, dedik ki bir gerilla ve yargılama kongresi idi. En çok gerilla sorunlarını ele alan bir kongre olduğu için gerilla kongresi olarak biliniyor. Yine, geçmiş tarihimizde çeşitli suçlar işleyenler var. Bunların durumunun değerlendirilmesi gerekiyordu. Yine suçsuz yere, parti adaletine sığmayan, onunla çelişen, uygulama ve cezalandırmalar vardı. Bunların ele alınması gerekiyordu. Bunların bir sonuca bağlanması gerekiyordu. Kongrede salt 3. Kongre sonrası ortaya çıkan değil, bir bütün olarak parti tarihimizde çeşitli kişilerin durumu değerlendirildi. Bir Fatma'dan tutalım, Kör Cemal'lere, Hogır'lara kadar hepsi. Bunlar hakkında kararlar alındı. Yine çeşitli tarihlerde cezalandırılanlar olmuştu. Bu komisyon tüm bu cezalandırılan kişilerin durumunu inceleyip sonuçta yersiz cezalandırılanların durumunu ortaya çıkaracaktı. Bir kısmı zaten 3. Kongrede ele alındı, ki biliniyor. Onların parti itibarı iade edildi. Kiminin cephe itibarı iade edildi. Yani parti adına işlenen bu adaletsizliklerin

giderilmesi gerekiyordu. Kongrenin yaptığı en önemli görevlerden biri de budur. Ali Arkadaş onların hepsinin itibarı iade edildi. Burada Mahmut'un (Şexmus) durumu da ele alındı. O geçmiş pratiğinden ötürü. Tepkiden kalkarak Hogır pratiğinin yedeğine düşmesinden dolayı durumu ele alındı, tartışıldı. O zaman çeşitli öneriler de gelişti. Bu arkadaşın şehit de olsa geçmiş pratiğinden ötürü yargılanması gerektiği, bunun yeniden gözden geçirilmesi gerektiği biçiminde. Fakat bu öneri kabul edilmedi. Demek ki PKK'de insan şehit de olsa yargılanmaktan kurtulamıyor. Şehit olmak bir çare değil yani. Hani Parti Önderliği sık sık söyler, "Mezara da gitse, mezardan kaldırır, yine hesap sorarız." Bunu demek istiyorum. Yani ister düşman açısından olsun, ister geçmiş tarih açısından olsun, ister bizler açısından olsun PKK'nin yargılama adaleti vardır. PKK'nin bir özelliği de eleştiriye önem veren, adalete önem veren, haklılığı ve haksızlığı her dönemde ortaya çıkaran bir harekettir. Daha çıkarken böyledir. Çıkışında yoğun bir eleştiriyle işe başlar. Bu, PKK'yi biraz da PKK yapar. Doğru olmayan hususları PKK kabul etmez, isterse kendisine, isterse herhangi bir mensubuna. PKK bu anlamıyla da dünyada en çok açıklık politikasını uygulayan bir harekettir. Dünyada hiçbir devlet veya örgüt PKK kadar açıklık politikasını izlememiştir. Kendi hatalarını açıkça eleştirmiş bir harekettir. Zaten bir hareketin tutarlı olup olmadığı tam da bu noktada ortaya çıkar. Eğer bir hareket, adına hareket ettiği halkın, sınıfın çıkarlarına ters veya onun çıkarlarına zarar veren bir tutum sergilediğinde bunu açıkça dile getiriyorsa, eleştiriyorsa, bundan sonuçlar çıkarıyorsa, o hareket tutarlı bir harekettir. O halka, o sınıfa bağlı bir harekettir. Ölçüsü budur. Şimdi, hareketin özelliği bu. Bir PKK militanında bulunması gereken özellik bu. PKK, bu kadar halkına, sınıfına bağlı olacak, açık olacak. Ama bir PKK militanı hatalarına, olumsuzluklarına karşı, kendini gizleyecek, kapalı tutacak ve PKK'li olacak. Olmaz böyle şey. Bir PKK militanı da en az PKK kadar kendi örgütüne, mücadele arkadaşlarına, halkına açık olmak zorundadır. İşlediği hatalar ve olumsuzluklar karşısında açık olması bağlılık anlamına gelir. Diğer bağlılık değildir, sahtekarlık, kendini gizleme, ikiyüzlülüktür. Demek ki PKK'de hiçbir şey gizli kalmıyor. İnsan şehit de olsa, pratiği yine ele alınıyor. Bu, şehide saygının da bir gereğidir. Bazıları "Şehit eleştirilir mi?" diyebilir. Evet eleştirilir. Şehide saygı şehidi eleştirmektir. Eğer varsa eksiği, hatasını eleştirmektir. O da ortaya çıkarılmalı. Bu da doğru anlaşılmalıdır, yanlış kavramayalım.

3. Kongrede şüphesiz örgüt, ordu, cephe, yargılama, askerlik yasası vb. konularda, çetelere ilişkin birçok karar alındı. Bunlar belgelidir, okunabilir tek tek saymaya gerek yok. Askerlik yasasına ilişkin, zorunlu askerlik yasasının bir yıla kadar durdurulması, bir yıl sonra merkezin bu yasanın işletilip işletilmesine karar vermesi gerektiği biçiminde bir karar çıkar. Çetelere ilişkin o bilmem af yasası çıkar. Bir yıllık süreyi kapsayan böylesi kararlar ele alındı.

Kongrede Şener'in yapmak istediği neydi? Kongre öncesi çabalarında sonuç alamamıştı. Bu anlamıyla da zayıflayarak kongreye girmişti. Fakat o hala kongreden sonuç almak istiyordu. Ya kongreyi ele geçirmek, ya kongreyi bölmek. Böylelikle işlevsiz bırakmak. Başlangıçta, ortamı biraz yoklamak istedi, ki yaptığı çok ince bir konuşma vardı. Ama çoğunun da pek göremeyeceği, anlayamayacağı bir konuşma. Konuşmasının özü şuydu, 'gerillayı sivilleştirme, milisleştirme.' Böylesi bir içerik

taşıyordu. Kongrede bu konuşmasını yaptıktan sonra kalkıp şunu söylemiştim, "Şener yeni bir taktik yaklaşım getiriyor. Yanlış anlamadıysam bunu tartışmak gerekir." Aslında yanlış anlama diye bir durum yoktu, açıktı çünkü. Adam resmen PKK'ye, silahlı mücadeleye sivilleşmeyi dayatıyordu. Açıkça, gerillayı, silahlı mücadeleyi inkar etmeyi istiyordu, PKK'yi reformizme çekmeyi istiyordu. O bir konuşma ve yoklamaydı. Tabi ki ben böyle söyleyince, kongre tümüyle ayağa kalktı, üzerine yürüdü. Özeleştirici vermeli dendi. Bu tabi ki yanlış anlaşıldığını, öyle demek istemediğini vs. söyledi. Yanlış anlaşılmış bir durum yoktu ortada. Çünkü kayıtlarda var, hem video, hem teyp kayıtları. Bu, mecbur kaldı ve söylediklerinde adım attı. Bir özeleştirici verdi ve özeleştirisinden dolayı kongrede kalmasına müsaade edildi. Bu biçimiyle sonuç alamayacağını gören Şener, bu sefer doğu faaliyetleri değerlendirildiğinde Sarı Baran'ı ön plana çıkardı. Konuşmuş, doldurmuş ve öne çıkardı. Sarı Baran doğu faaliyetleri değerlendirildiğinde kalkıp konuştu. Konuşmasında, faaliyetleri değerlendirme yoktu. Eleştirici falan da yoktu. Resmen Ferhat'a bir hücum vardı. Oldukça öfkeli bir konuşmaydı. Burada ne yapmak istedikleri açıktı, sorun Ferhat değildi. Sorun Parti Önderliği'ydi ama açıktan saldırmıyorlardı. Ferhat'a saldırarak, Parti Önderliği'ni vurmak istiyorlardı. Aynı Semir'in Fatma taktiği neyse, onu işletiyorlardı. Biraz da şunu bekliyorlardı; Ferhat'ın üzerine öyle gittiklerinde müdahale edeceğimizi bekliyorlardı. Müdahale edersek, o zaman buradan tutturarak, kongreyi etkileyeceklerdi. "Bakın, Ferhat'ı biz eleştiriyoruz, Ferhat Başkan'ın kardeşidir. Bundan dolayı sahiplik yapılıyor." Buradan bindirip, partiyi vuracak. Yok eğer ses çıkarmazsak, zaten sorun değil. Adı Ferhat'tır ama esası Parti Önderliği'dir. Vur vurabilirsen, istediğin gibi sonuç al. Tabi bunu da fazla kavrayan arkadaş yoktu. Ferhat zaten kendisini savunmaya giremezdi, girmede. Ara verdiğimizde, Sarı Baran'la konuştum, "Sen niye bunu yaptın? Bununla ne yapmak istedin?" Biraz konuştu, tabi ki bitti. Düşünceler kendisine ait olmadığı için Şener doldurduğu için bitti. Bitince, Şener hemen devreye girdi. Ve onu çıkmazdan kurtarmaya çalıştı. Söylediği şey, "Sen Ferhat'ı savunuyorsun." Oradan tutmak istiyor. O zaman kendisine şunu söyledim, "Ben burada Ferhat'ı savunmuyorum. Kendimi de savunmuyorum. Benim savunduğum başka. Sen biraz beni tanımış olsaydın, benim hiçbir zaman kendimi savunma gereği duymadığımı bilirdin. Bırakalım başkalarını savunmayı! Bir kişinin savunulması gerekiyorsa, örgüt savunur. Kişinin kendini savunmasına gerek yok. Hiç bir örgüt adamı kendini savunma gereği duymaz örgüt karşısında, çünkü bir örgüt adamı şunu çok iyi bilir, örgütün bir parçasıdır, örgütün sorumluluğu altındadır. Onun örgüt üyelik haklarını örgüt korur, gözetir, bunu bilir. Onun için de bir devrimci örgütüne karşı kendini savunma gereği duymaz. Savunulacak bir şey varsa, örgüt onu savunur. "Ona açıkça, " Ben burada PKK'yi savunuyorum, ne Ferhat'ı, ne kendimi. Ne yaparsan, demiyorum yapma ama burada olduğumu unutma." O zaman artık konuşmayacağını belirtmişti. "Konuşursun konuşmazsın, o senin bileceğin iş." dedim. Tabi ki birçok arkadaş bunları fark etmiyor, neden? Çünkü parti tecrübesini yeterince özümsemişler. Eğer özümsemişlerdi, bunlar yeni şeyler değildi. Daha önce Semir'lerin, bilmem kimin çokça kullandığı taktiklerdi. Bunu görmemek mümkün değildi. Yani, ben çok zeki olduğum için değil, bunları biraz bildiğim için yutmadım. Yargılanması gerekenler vardı. Fakat bu pek başarılamadı. Bunun da belirtilmesi gerekiyor. Kongrede Şener'in bir de şöyle ilginç bir önerisi oldu,

"Güney ve Akademi faaliyetleri soruşturulmalıdır." Tabi kongre yargılama kongresi. Birçok pratiği yargılıyor. Her alandaki pratiği ele alıyor. Çok makul bir istem gibi geliyor insana. Akademi ve Güney faaliyetleri soruşturulsun demek, Parti Önderliğinin sorumluluğunda olan bir faaliyet hakkında soruşturma istemek, yani Parti Önderliği hakkında soruşturma istemek demektir. Ama "Parti Önderliği hakkında soruşturma istiyorum." demiyor. Bu biçimiyle söylüyor. Tabi ki bunu arkadaşlar göremedi, anlayamadı. Yani oldukça gizli bir taktik izliyor. Bütün bunları görüp anlamak bilinç, tecrübe gerektiriyor. Gerçekten partiyi tüm yönleriyle yaşamayı gerektiriyor. Yoksa bunlara anlam vermek, çıkarmak zordur. Hatta kongrede bunun ve bazı arkadaşların -fark etmeyerek- çabalarıyla çıkan yanlış kararlar da oldu. Dedik ya esas yargılanması gerekenler hakkında değil de yargılanmaması gerekenler hakkında karar çıktı, ki biri de Zeki arkadaş hakkındadır. Soruşturma, yargılama talebi, ki daha sonra zaten Parti Önderliği bunu kabul etmeyeceğini söyleyecektir. Talimat da vardır bu konuda. Yani kongrenin böylesi bir yönü de vardı.

Kongre sorunları bu tarzda ele aldı ve sonuçlandırdı. Körfez savaşı başlamadan merkez seçimi yapıldı. Merkeze Şener bilinçli önerildi. Hala Şener'in ortaya çıkmayan yönleri vardı. Bunların ortaya çıkması için önerildi. Merkez seçildikten sonra yapılan ilk MK toplantısında yine Şener'le karşı karşıya geldik. Şener kongrede sonuç alamayınca, parçalamak istedi, fakat bunu da başaramadı. Orada fazla bir şey yapamayacağını gören Şener kongre sonrasını esas aldı, yani bırakmadı. Parti üzerindeki hesaplarını bırakmadı. sonrasına bıraktı. Kongrede hassas olan bir durum da vardı. Bir yandan bunların durumu, bir yandan da eski merkezde yer alan arkadaşların durumu. Bu arkadaşların da Şener'in provokasyonlarıyla partiye karşı alınganlıkları vardı ve her an parti karşıtı duruma da düşebilirlerdi. Eğer hassas, doğru yaklaşılmazsa. Orada benim tutumum şuydu, esas olarak kongrenin zamanında gerçekleşmesi, kongrede çıkarılması gereken kararların alınması, öyle ikilikler yaratmadan, parti ortamını zedelemeyen sorunların çözümlenmesi, eski merkezdeki arkadaşların olumsuz bir konuma düşmemeleri. Bunların olumsuz konumdan çıkarılması, Şener'in yalnız bırakılması. Eğer bu başarılırsa kongre yara almadan çıkar. Kongre sonrası şeylerle artık savaşıılır. Biraz bu anlayışla hareket edildi. Yapılan merkez toplantısında da Şener'le tartışmaya girdim ve o zaman da buna, "Bu tarzda devam edersen senin için hiç iyi olmaz. Hatta seninle çalışamayız." Yani yine bir uyarıydı. Toplantı yapıldıktan sonra, kongre belgelerini Parti Önderliği'ne ilettik. Bunun üzerine Parti Önderliği talimat gönderdi. Bu talimatta Zeki Arkadaş hakkında alınan soruşturma ve yargılama kararına katılmadığını belirtmişti. Ancak karar bir kongre kararıydı ve resmi bir karardı. Bu anlamda soruşturmayı kendisinin yürüteceğini söylemişti. Yine bu talimatta Şener ve Sarı Baran hakkında soruşturma açılmasını da istemişti. O talimatın önemli noktaları bunlardı. Bunun üzerine derhal bu iki unsur hakkında soruşturma kararı alındı. O dönem Sarı Baran Çukurca'da, Şener Haftanın'deydi. İkisine de yazdığımız yazılarda haklarında soruşturma kararı alındığını, rapor yazmaları gerektiğini ilettik. Sarı Baran bir rapor yazıp göndermişti, ancak bu raporu kabul etmedik. Ve kendisini de Haftanın'e çağırdık. Sarı Baran'la yapılan konuşmada şunları söyledi: "Şener Parti Önderliği'ne ve partiye inanmıyor, inançsız biridir, tükenmiş, bitmiş biridir. Benim ise bununla herhangi bir ilişkim yok. Ben

partie bağılı biriyim." Ki ben o zaman "Şener'le ilişkin var." gibi bir şey de söylememiştim. Bunun üzerine ona raporunu yazıp, durumunu izah edebileceğini söyledim. Rapor yazacağını söyledi. Şener de birinci raporunu yazdı. Fakat kabul edilmedi. İkinci rapor için kendisine sorular gönderildi. Soruları aldığı anda işin ciddiyetini anlıyor ve görüşmek istediğini söylüyor. Görüşmeye ben gittim, Daha konuşmaya başlar başlamaz ağlamaya ve "Ben Semir, Şahin değilim. Beni ve ailemi tanıyorsunuz vb. gibi konuşarak etkilemek istedi. Tabi bunlar onun meşhur yöntemleriydi. O zaman ona "Ağlamayı bırak, sana Semir veya Şahin olduğunu söylemedim. Durup dururken bunları söylemen biraz da senin gerçekliğini ifade ediyor herhalde. Aileni ve seni tanımaya gelince, ne seni, ne aileni tanımıyorum. Bu soruları zaten seni tanımak için soruyorum. Sorular üzerine tartışacaksan, tartışabiliriz, yoksa raporunu yazacaksın. Fakat kendini de bizi de aldatma. Korkmana, çekinmene de gerek yok. Biliyorsun ki parti sana kazanımcı yaklaşacak, seni kazanmaya çalışacak. Açık davran ve kendini de bizi de zorlamaya kalkma," dedim. Kendisi, raporu yazacağını söyledi. Ancak yazdığı raporda kısmen bazı şeyleri yazmıştı, o kadar. Yani ölçüyor, biçiyor, partinin hakkında ne kadar bildiğini düşünüyorsa, o kadarını yazıyor. Daha fazlasına girmiyor. Tabi bunları yaparken de son derece masumane tavırlara da giriyordu. Biz bu raporu da kabul etmeyerek kendisini tutukladık. O zamana kadar tutuklamadığımız gibi silahını bile almamıştık. Ve ona, "Hiç olmazsa bu defa gerçeği yaz ve bizi uğraştırma. Bizi, tutuklamaya sen mecbur ettin." Yine yazacağını söyledi. Kısaca bunların soruşturmaları bu şekilde geliyordu. Yine bu süreçte Parti Önderliği'nin talimatı geldiğinde biz, varolan merkezdeki arkadaşlar toplantı yapıp bunlar hakkında soruşturma kararı aldığımızda, Şiyar (Kazım Kulu) arkadaş -şehit düşen Dersim'li arkadaş- ilginç bir tutum sergiledi. Söylediği şey şuydu: "Bu arkadaşlara kazanımcı yaklaşın." Şiyar arkadaş da aslında Şener'den etkilenmişti ve etkisindeydi. Bunu bizim bildiğimizi de biliyordu. Daha Akademi alanında, bu arkadaşın durumunu biz biliyorduk. Şiyar arkadaş açıktan Şener'i sahiplenemiyordu. Bu biçimiyle güya korumaya çalışıyordu. Halbuki Şiyar arkadaşın söyleyeceği şey değildi bu. Çünkü birazcık PKK'yi bilen bir insan, PKK'nin insanlara yaklaşımını bilir. En iflah olmazlara bile PKK kazanımcı yaklaşır. Defalarca PKK'ye zarar veren tipler olmuştur, PKK yine de her zaman bunları kazanmayı esas almıştır. Ve Şiyar arkadaş da bunları çok iyi bilir. Aslında Şiyar Arkadaş biraz da sıkışmıştı ve bunlar o sıkışıklığın bir ifadesiydi, farkında olmadın bunu dile getiriyordu. Ona dedim ki, "Biz bunu düşünmüyor muyuz? Sen mi sadece düşünüyorsun? PKK'nin yaklaşımı var. Burada herhangi birimiz kendimize göre bir yaklaşım sergileyemeyiz. PKK'nin insana, kendi insanına, suçlu insana yaklaşımı var ve bunlar bilinen şeylerdir. Burada bunları kazanmak gerekir demenin bir anlamı yoktur."

Yine o toplantıda çeşitli alanlar için alınan kararlar vardı, gerillanın örgütlenmesi, gerilla ordusunun geliştirilmesi, tüm ülke sahasına yayılması gibi kararlardı. Ona dayalı olarak güçlerin mevzilendirilmesi ele alınmıştır. Şiyar arkadaşın kendisi de bir grupta birlikte Dersim'e gidecekti. Kendisiyle birlikte gidecek grubun oluşumu ele alındığında sorun yaratmaya başladı. Şiyar arkadaş şu sözleri söyledi, "Sen ille de sorun yaratmak istiyorsun. Bunu yapma. Burada ortak bir irade var ve bunu kabul et." Adeta kendisini dayatıyordu. Tabii ki bu tarzda üzerine gidilince, "Bastırılıyorum" dedi. Bunu benim için

söylemişti. Ben ona şunu söyledim, "Toplantıdır -hem toplantının seviyesini düşürmemek için- kusura bakmayın, gerekirse bastırılabilirsiniz. Bu kadarına müsaade edin. Her türlü tasarrufu kendinizde görüyorsunuz ama biraz bunu engellemeye kalktığımızda, 'bastırma' diyorsunuz. Bu durumda bırakın da örgüt kendisini biraz savunsun. Buna hakkı da vardır." Arkadaşın durumunu bildiğimiz için sorun yapmadık, sürece bıraktık.

Biz, kongre sonrası bir yandan Şener ve Sarı Baran meseleleriyle uğraşırken, bir yandan da kongrenin kararlarını hayata geçirmek için güçlerimizin mevzilendirilmesine çalışıyorduk. Kongre kararlarının, sonuçlarının alanlara taşırılması, yapının bu temelde eğitilmesi, düzeltmeye tabi tutulması, bir de çeşitli alanlara güçlerin zamanında, sağlıklı, kayıpsız aktarımını sağlamak vb. sorunlarla uğraşıyorduk. Tam da bu tip sorunlarla uğraştığımız dönemde o bildiğiniz Körfez Savaşı patlak verdi. Kongrede de bu durumlar değerlendirilmişti. Ki zaten Parti Önderliği'nin değerlendirmeleri vardı. Bu savaşın yol açacağı sorunları, ortaya çıkabilecek durumlarla karşı izlenmesi gereken taktik yönelimleri de belirtmişti. Bu amaçla bir halk komitesi oluşturulmuştu. Zeki arkadaş da komitede vardı. Bu konu üzerine Parti Önderliği ile sözlü bir görüşme yapılmıştı. Değerlendirmelerle birlikte, kongrede bunlar tartışılıp, karar haline getirilmişti. Yani, bu savaş patladığında bunun G. Kürdistan'ı özellikle özgürleştirmeye doğru götürebileceği, Saddam'ın kontrolü yitirebileceği, bu açıdan hazırlıklı olmak gerektiği, bu duruma müdahale edilip yararlanılması gerektiği söylenmişti. Hatta çeşitli olasılıklar da değerlendirilerek taktik belirlenmişti. Fakat ortaya çıkan durum zamanında iyi tespit edilemediği için zamanında müdahalede gecikme oluştu.

O zaman Sadık Ömer Zaxo'da KDP tarafından 92'de ketledildi ve çevresiyle sürekli ilişki içindeydik. Ve Güney'de ilk ayaklanmalar başladığında ne YNK, ne KDP yoktu. Halk vardı, bir de o eski çete reisleri vardı. Aslında belli bir örgütlü çalışma da sözkonusu değildi. O ayaklanma biraz böyle gelişti, Güney'de Körfez Savaşı'nda Saddam darbe yiyince alelacele ABD ile uzlaşmaya girdi -Güney'de Şiiler ayaklandı. Şii ayaklanması epeyce güçlüydü, örgütlüydü. Bu durumda Saddam, Kürdistan'daki tüm ordusunu çekti. Bu ayaklanmayı bastırmak için ordusunu çekmeye başlayınca, biraz da ABD'nin propagandaları halkı hemen ayaklanmaya götürdü. O müsteşarları, çete reislerini... Ayaklanma biraz böyle gelişti. Yoksa önceden örgütlü, hazırlıklı ortaya çıkan bir durum değildi. Ve ayaklanma ortaya çıktığında ne KDP, ne YNK hiçbirisi ortada yoktu. Bizim biraz Zaxo'da müdahalemiz oldu. Sadık Ömer onlarla ilişkilerimiz olduğu için oradaki ayaklanmayı zaten Sadık Ömer Derkar'da başlattı, kendi köyünde. Bir iki günde Zaxo'nun tümü düştü. Biz o süreçte arkadaşlar da gönderdik. Hiçbir direnme olmadan düşürüldü. Bu alan düşürüldüktün sonra diğer örgütler gelmeye başladı. KDP- YNK gelip hazırda konmak istediler ve kondular da. Tabi ki biraz da işin arkasında ABD vardı. Bizim bu ayaklanmaya müdahale imkanlarımız son derece olmasına rağmen, önderlikte mücadelemiz zayıf kaldı. Gücümüz de fazla değildi aslında. Tüm nitelikli gücümüzü Kuzeye aktardığımız için o zaman Güneyde kalan yeni eğitim adaylarıydı. Bir de kongrenin hakkında soruşturma kararı almış olduğu bazı arkadaşlardı. Ve de bu M. Şener ile onun biraz etkisinde kalan arkadaşlar vardı. Yani elimizdeki güç de zayıftı. Sayı olarak da azdı. Bunun için buradan -Akademi sahasından- güç istedik. Eğer güç

gelirse, zamanında ulaşırsa, müdahalelerimizi güçlendiririz. Önemli sonuçlar da yaratabiliriz, diye düşündük. Varolan gücümüz yeterli değil çünkü her taraf açılıyor, her taraf düştü. Yani her tarafa el atmak için biraz kadro gerekiyordu. Örgütlemek, denetim kurmak için. Şimdi, buradan arkadaşlar gönderilmişti. Ama gönderdikleri kişiler, Güneyde hiç eğitim almayan, hatta bizi yeni tanıyan bir sürü insan. Bunların orada yapacağı fazla bir şey yoktu tabii. Daha kendisi PKK'yi tanımıyor orda kitleyi nasıl örgütleyecek? Yani, o gelen gücün fazla bir yararı olmadı. Bu ayaklanma, giderek halkçı bir karakter kazanabilir, giderek bizim etkinliğimiz artabilir. Gelişmeler, kendi kontrollerinden çıkabilir. Bunun için bunu sabote etme. Gerçekten öncülükte yetmezliklerimize rağmen, gücümüz de fazla olmamasına rağmen yine de bazı çalışmalar kitlede etkinliğimizi artırıyordu. Hem Zaxo'da hem Duhok'ta, hem Hewler'de bu görülüyordu da. Binlerce kitle bizim sloganlarımızla, bayrağımız altında yürüyüşler. protestolar vb. yapıyordu. Bu, onları ürküttü tabi. Şimdi ABD'nin, emperyalist güçlerin müdahalesi salt Güneye değildi. Onların daha farklı yaklaşımı vardı. Yani Füneyi provoke etmek, kontrol altına almak, ezmek, karşı devrimin bir süsü haline getirmek, böylelikle hem Kuzeyi vurmak ve Kürdistan Devrimini boğmak. Hem Ortadoğu'da gelişebilecek devrimci, demokratik ilerici hareketlenmeleri boğmak. Bütün bunlar tabi ki Güney Kürdistan'ın tam kontrolünden geçiyor. Oysa ayaklanma kendiliğinden de gelişse, onların kontrolünden çıkabiliyor. Halkçı bir karakter kazanabiliyor. Alelacele buna müdahale ettik. O kaçıışı aslında onlar örgütledi. YNK ve KDP vasıtasıyla, ABD'nin taktiği idi o, İngilizlerin taktiği. Yoksa öyle kaçılacak bir durum yoktu. Saddam'ın öyle bir gücü de yoktu. Bunlar, "Kaçın, Saddam gelecek, geliyor" diyerek, kitlede bir panik başlattılar ve kitleyi hızla Türkiye, İran'a sürdüler. Daha sonra ABD, emperyalist güçler güya, 'konumu koruma' adı altında bunları tekrar geri getirip, yerleştirdi. Böylelikle hem o gelişmenin önüne geçti, hem de tümüyle halkı aldatarak kendi kontrollerine geçirdiler. YNK ve KDP'yi de bu dönemde güçlendirerek bunlarla tam bir denetim kurmaya gittiler. Yani, o bilinçliydi. Bu halkın kaçış sürecinde, önemli bir fırsat doğmuştu. Şu anlamda, yani silah. Gerek ayaklanma döneminde, gerek kaçış döneminde bu biraz değerlendirildi, ama yine yeterince değerlendirilemedi. Eğer iyi değerlendirilseydi, çok sayıda malzeme temin etmek mümkündü. Hareketin bu yönlü ihtiyaçlarını gidermek tümüyle mümkündü. Bunu da yeterince değerlendiremedik. Ancak kısmen değerlendirip, biraz ihtiyaçlarımızı karşıladık. Ama daha fazla -ilerisi için-imkan elde edebilirdik. Bu imkan vardı yani. Tabi KDP'liler bize vermiyor, TC'ye veriyordu. Yurtsever kesimler, bize biraz sempati duyan kesimler veriyordu. KDP'liler açıkça, "PKK'ye vereceğinize, TC'ye verin." diyorlardı. Bu süreçte Saddam'ın kitlenin peşine takılarak, Haftanın'de belli yerlere gelmesi var. Bunlara karşı bazı eylemler yapıldı. O denilen yer var, bir taburluk gücü var Saddam'ın. Oraya saldırıldı ve ele geçirildi. Esirler vardı. Getirilip, Güney kitesine teslim edildi. Yine Batufa yolunda kurulan bir pusuda asker, subay yakalandı. Getirilip, halka teslim edildi. Aslında o zaman Saddam'ın Zaxo'daki toplam gücü 200 askardı. Bu da öğrenilmişti yakalanan Irak askerlerinden. Zaxo'ya karşı tekrar bir müdahale başlatmak istedik. Fakat tam o sırada ABD'nin, İngiltere'nin geri çekme, halkı götürüp yerleştirme durumu olunca artık bu gerçekleşmedi. Yani o süreçte yaşanan durum buydu. Güney kitesinde korkunç bir moralsizlik, yıkım vardı. Biz, o

yakaladığımız askerleri götürünce, moralmen biraz düzeldi. O, kitlede PKK'ye olan güveni daha da geliştirdi. Bir de eğer kampanyayı Kuzeyde başlatmamış olsaydık, o kitle gerçekten çok büyük acılar yaşayabilirdi. Kuzeyde kampanyaların başlatılması bizzat malzemeleri getirenlere "Askere teslim etmeyin, halka getirin, ulaştırın." dedik. Çünkü asker ve çeteler vermiyor, el koyuyorlardı, kendilerine alıyorlardı. Bu zordu ama halka ulaştırıldı. Burada hatamız, öncülük olayında hem geç kaldık, hem de el attığımızda bile bunu yönlendirmede yetersiz kaldık. Esas hata oradaydı. Yani öncülüğünüzün yetersiz kalması, gelişmelerin yeterince doğru değerlendirilememesi, ortaya çıkan fırsatın değerlendirilememesi söz konusu. Eğer değerlendirilebilseydi, biraz daha olumlu sonuçlar almak mümkündü. Her bakımdan, silahlanmadan tutalım, taraftar kitle oluşturuncaya kadar biraz oradaki harekete zayıf da olsa damgasını vurabilirdi, bu imkan vardı ama kaçırdık. Bu, yetersizliğimizden, geriliğimizden kaynaklandı. Öngörüsüzlüğümüzden kaynaklandı. Yani partinin, Parti Önderliği'nin değerlendirmeleri, kongrenin buna dair aldığı kararlar hayata doğru geçirilemedi. Geçirilseydi, dediğimiz gibi daha iyi sonuçlar alınabilirdi.

Kongre sonrası yapılan çalışmalar esas olarak Kongre gerçeğinin alanlara taşırılması, o temelde yapının düzeltmeye tabi tutulması ve mevzilenilmesi idi, ki 91'e kadar esas savaşımız da, gücümüz de Botan'a sıkışmıştır. Diğer yerlerde de çalışmalar vardı fakat zayıftı. Fazla bir varlık gösteremiyordu. Biraz 89'da, 90'da Amed'de belli bir çalışma vardı. Diğer yerlerinki denilebilir ki, biraz Botan'dı. Eğer Botan'da açılım sağlanmazsa, savaş burada sıkışıp kalacaktı. Böyle bir tehlike vardı. Hatta bir anlamda TC'nin izlediği şey zaten savaşın, gerillanın örgütün diğer alanlara yayılmasını engellemek, Botan'da sınırlamaktı, burada kaldığı müddetçe ciddi bir tehlike yaratmayacaktı, hatta giderek tasfiye olacaktı. Zaten TC buna çalışıyor. Önemli ölçüde de başarı sağlıyor. Bunu kırmak, aşmak gerekiyordu. Hem Botan da böyle işlerlik kazanabilirdi.

Kongre sonrası açılımlar yapıldı, diğer eyaletlere önemli aktarmalar gerçekleşti. Bu aktarmalarda da ciddi bir kayıp yaşanmadı. Birçok eyaletin oturması 91-92 sürecinde gerçekleşti zaten. Yani, kongre sonrası gerçekleşti bu açılımlar. Tabi ki diğer alanlara açılım yapmak öyle sanıldığı gibi kolay değildi. Bu alanlara açılım da dikkat edilmesi gereken hususlar vardı. Bunlara dikkat edilmezse açılım yapalım derken, darbe de yenebilirdi. Alanların özellikleri var. Düşmanın bu alanlarda mevzilenmesi var, gücümüzün o alanlara yabancılığı var. Bu aktarımın mutlaka sağlıklı gerçekleşmesi gerekiyor. Bu amaçla Botan biraz zayıf da bırakılsa, ki bu risk de göz önüne alınarak diğer eyaletlere biraz daha zorluklara dayanabilecek, biraz tecrübeli arkadaşlar seçilip, aktarıldı. Bir, öyle olmak zorundaydı. Çünkü ilk kez oralara giriliyor. Oralara girebilmek, tutunabilmek için gerçekten başlangıçta epey zorluklar vardı. Bunu herkes göğüsleyemez. Göğüsleyebilecek bir kadro yapısının, savaşçı yapısının seçilmesi gerekir oralar için. Biraz bu gözetildi. Tabi o zaman Botan'da sorumluluk yüklenen arkadaşlar bunun kendileri açısından değerlendirdikleri için buna itirazları da oldu. Bazı arkadaşlar hatta tepki de duydular. Zaman zaman bu tepkilerini talimatları boşa çıkaracak düzeye bile vardırıdılar. Gerekçe olarak şunu ileri sürmüşlerdi, talimat bölümünde birtakım şeyler yüklendiğinde, "Kiminle yapacağız? Varolan gücün hepsini gönderdiniz. Zayıf güçleri bıraktınız. Dolayısıyla da bu durumlar bundan ötürü yaşanıyor.

Zamanında da biz söylemiştik." Bu da boşa çıkarmanın gerekçesi. Bu tabi ki örgütü geneli mücadeleyi bir yönüyle yaşamak oluyor. Tüm yönüyle değil. Halbuki bir örgüt adamı, hele hele taktik önderlik merkezi düzeyde görev alan arkadaşların örgütün genelini düşünmeleri gerekir. Sadece kendi eyaletini düşünmek olmaz. Veya sadece kendini düşünmek olmaz. Bazı arkadaşlarımızda tabi ki bunlar vardı, hala da bunlar var. Kendi eyaletini, birliğini görüyor, sanki diğeri bambaşka bir ülke, başka bir ordunun güçleri, bu nedir? Partiyi çok geri düzeyde yaşayan bir kişinin içine girdiği tutumdur. Partiyi yaşamayan, mücadeleyi yaşamayan bir kişinin sergilediği bir anlayıştır. Bir devrimci ister merkezi düzeyde, ister daha alt düzeylerde olsun, kendisinin düşündüğü kadar, arkadaşını da düşünür, kendisini düşündüğü kadar örgütü de düşünür. Kendi eyaletini düşündüğü kadar diğeri eyaletleri de düşünür. Kendi birliğini düşündüğü kadar diğeri birlikleri de düşünür. Doğru tutum budur. Diğeri PKK ile bağdaşmayan bir tutumdur. "Benim eyaletim güçlü olsun, benim malzemem iyi olsun, diğerlerine ne olursa olsun". Bu anlayışla da çok mücadele ettik. Bu anlayışı kim geliştirmişti? Yine o Hogir'la Metin, Sarı Baran. Eskiden bu tür anlayışlar bizde yoktu. Bunlar hep geliştirdi. Silah beğenmeme, yer beğenmeme, kendi birliğine güçlü adamlar alma, diğerlerine zayıflarını verme, en iyi silahları kendi birliğine alma, başkalarına kırık dökük şeyler verme. Bunların geliştirdiği şeylerdi. Zaten parti yaşamı, ordu yaşamı birazda böyle aşınmış, oynanmış. Ne disiplinden bir şey kalmış, ne değere bağlılık denen bir şey kalmış. Adeta özel mülkiyet geliştirilmiş. Herkes kendisine bir şeyler alıyor. Hem de en iyisini. Nerede, nasıl en iyisi varsa hepsini alıyor. Benimdir diyor. Başkalarını yararlandırmıyor. Böyle bir anlayış körüklemişlerdi. Bu hemen hemen şu veya bu düzeydeki arkadaşlara da bulaşmıştı. Bu tehlikeli bir anlayıştı aslında. Hatta Güney'de elde ettiğimiz bazı malzemeleri bazı eyaletlere gönderdiğimizde bakıyoruz ki ulaşmamış. Yolda değişmiş, kaybolmuş, almışlar. Gece dürbünü elimize geçmişti gerekli olan yerlere, Mardin, Garzan, Amed buralara gönderdik. Botan'a tek bir tane vermedik, daha sonra elimize geçerse göndeririz dedik. Bu eyaletlere bir kısmı gitmiş, bir kısmı Botan'da kendilerine alınmış. Malzeme gönderiyoruz, silah gönderiyoruz, en iyisinin içeri gönderilmesi gerekir. Botan her zaman bulabilir. Her zaman bulsan da içeriye ulaştıramayabilirsin ama bakıyoruz ki değiştirmiş, almış eskisini göndermiş veya almış başkalarına göndermiş. Böyle yozlaşma, dejenere olma vardı. Bunlar çok önemli şeylerdir. Bunlarla mücadele edildi.

1991'de önemli bir gücümüz Garzan'a yerleşti. Zamanında kayıpsız ulaştı ve girişte olumlu oldu. Ama bunun üzerine yatıldı. Eğer o giriş devam ettirilseydi, biraz daha olumlu sonuçlar almak mümkündü. Yine Amed'e, Mardin'e, Dersim'e, Serhat'a önemli güçler aktarıldı. Nitelik olarak da, nicelik olarak da. İlk kez savaş Botan'ın dışına taşırıldı. Hemen hemen gerilla birimleri her alana ulaştı. Zayıfta olsa, tam oturmamışta olsa, denilebilir ki, ülkenin her yerine ulaşmış olduk. Güney-Batı yine öyle. GAP yine faaliyete açıldı. Bu anlamda olumlu bir sürece girildi. Yine çetelere yönelik çıkarılan af olumlu gelişmelere yol açtı. Ama bu af bizim güçlerimiz tarafından doğru kavranmadı. Yaratıcı uygulanmadı. Onun için bazı yerlerde olumlu sonuç yaratırken, bazı yerlerde de tersinden sonuçlar da yarattı aslında. Yani çeteler bundan yararlanarak daha çok azgınlaştı. Bazı yerlerde çete olmayanlar çeteleşti. Tabii ki bunlar neyin sonucuydu? Bu

af yasasının doğru kavranmaması, pratikte bunun doğru uygulanmaması, Herkesin biraz kendine göre uygulamasının sonucu olarak ortaya çıktı. Ama genel anlamda olumlu sonuçları da oldu. Eğer uygulamada daha yaratıcı olunsaydı, daha iyi sonuçlara ulaşmak mümkündü o süreçte. Yine kongrede bu yargılamalardan ötürü, cezalandırmalardan ötürü çıkarılan bir karar vardı. Adeta halktan özür dileniyordu. Halka bir anlamda hesap veriliyordu. PKK adına olup biten şeylere PKK cevap veriyordu. Bu da halkta önemli bir rahatlamaya yol açtı. Partiye olan görevini artırdı. Güven epey sarsılmıştı. Bu sarsılan güveni de giderdi. Partiye güven alabildiğine gelişti. Böylesi olumlu bir sürece girildi. Yine savaşçı alımında, savaşçıların akımı başladı. Ki en önemlisi de, bu süreçte biliyorsunuz Serhildanların gelişmesidir. Yani mücadelenin kitle hareketinin serhildan biçiminde gelişmesi de ki daha '90'da başlamıştır. '91'de serhildanlar epey gelişti. '90'da birkaç yerde başlayan serhildanlar, giderek ülkenin önemli bir kesimine yayıldı. Bu önemliydi. Çünkü hareketin hem kır, hem şehir temeli güçleniyordu. Sınıfsal temeli güçleniyordu. Kitle temeli güçleniyordu. Savaş temeli yine güçleniyordu. Yine TC 'nin o '87'lerle birlikte başlattığı özel savaş ve o özel savaşın taktikleri, işlenmez kılınıyordu. Bu mücadeleyle birlikte, mücadelenin bir yan ürünü olarak, yeni olanaklar ortaya çıkıyordu. Legal olanaklar, imkanlar. Bu mücadelenin direk sonucudur. Sonuçları olarak ortaya çıkan yan ürünleridir. Bunlar böylelikle ortaya çıkıyordu. Bu dönemde partinin bir seçim taktiği var. Ki bu taktiği geliştiren de parti Önderliği idi. Bu taktiğe çeşitli yerlerde yanlış yaklaşanlar, bilerek boşa çıkarmak isteyenler oldu. Özellikle Mardin ve GAP'ta Adnan unsuru (Edip) tarafından. Fakat Parti Önderliği tarafından boşa çıkarıldı. TC'nin o dönemde izlediği taktik vardı. PKK'yi bir takım şeylerden mahrum bırakma taktiği idi ama Parti Önderliği tarafından boşa çıkarıldı. İşte o bilinen SHP-HEP ittifakı bunun içindi. Ve bu ittifak gerçekten TC'nin tüm taktiklerini alt üst etti, gedik yarattı. O zaman Parti Önderliği'nin Türk Soluna yönelik de harekete geçirme çabaları vardı. Fakat fazla sonuç vermedi. Türk Solu taktiksiz bir sol. Taktiğe çekmek istedi fakat gelmediler. Tabi gelemelikleri için de kaybettiler. Bu taktiğin ne kadar doğru olduğu, ne kadar sonuç ortaya çıkardığı daha sonra çok net ortaya çıktı. Bu önemlidir.

Bu dönemde Mardin'de Edip unsurunun geliştirdiği bir tasfiyecilik var. Mardin ve GAP sahasını örgüte kapatma, örgütten koparma, orada kendine göre bir anlayış ve yapı şekillendirme, partiyi sınıfsal temelinden uzaklaştırma başka sınıflara dayandırma. Mardin'deki o kayıplar, yozlaşmalar bunun bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Hala da Mardin kendine gelememiştir. Bunun, oraya dayanarak hem metropollere hem ülkenin çeşitli alanlarına el atma planları var. Eyaleti tüm çalışmalara, örgütün müdahalelerine kapatıyor. Ama oradan dalga dalga her yere el atmaya çalışıyor. Eyaletin hiçbir hizmetini mücadelenin hizmetine sunmuyor. Ki Mardin Eyaleti, kongrede Botan'ı beslemekle görevlendirilmişti. Botan'ın çeşitli ihtiyaçlarını gidermekle görevlendirilmişti. Fakat Mardin bu görevi hiçbir zaman yerine getirmedi. Neden? Çünkü Edip bunu engelledi. Ki Mardin, bin ülkeyi besleyecek imkanlara sahipti, değil bir Botan'ı. Fakat o zaman Botan'a ne savaşçı anlamında, ne maddi, ne manevi anlamda hiçbir desteği olmamıştı. İlişki kesilmişti. Bu durum görüldüğü için müdahale de edilmek istendi. O dönemde Mardin'e benim yazdığım bir yazı var, "Siz Hayri Kozakçıoğlu'nun taktiğini uyguluyorsunuz."

demiştim. Gerçek de buydu. O zaman Edip denen unsur bir yazı göndermişti. Çok tehlikeli bir yazıydı. Bazı arkadaşlar okudu. Buraya da gönderdim. O yazıda onun ne yaptığını insan rahatlıkla gözleyip, anlayabiliyor. Ve gerçekten de uyguladığı H. Kozakçıoğlu'nun taktiğiymiş. Mesela bazı arkadaşların intihara sürüklenmesi var. Yani eylemlerde bilerek şahadete gidiyor. Sırf ihanetçi damgası yememek için. Orada bu tür şeyler de var. Yine oradaki maddi imkanların kullanılış biçimi var. Yine orada TC'nin birimlerimize yaklaşım biçimi var. Örgütün, milisin, bazı kesimlerin kontrol altına girmesi var. Örgüte bağlı olanların tasfiyesi, diğerlerinin yaşatılması var. Böyle ilginç, karmaşık şeyler orda uygulanmıştı. Tabii ki bütün bunlar da Edip'in sorumluluğu altında yapılıyor. O zaman bunların hem ana karargaha, hem Avrupa'ya tavır alışları var. Cemal Arkadaş da o zaman Avrupa'dan sıkıştırıyordu. Bu Özellikle seçim taktiği meselesinde o tavırları boşuna değil. Bunlar iki yerden sıkıştırılıyor. Sıkıştırılınca, gerçek yüzleri ortaya çıkıyor. Onun için karşıtına giriyor. Uzun süre Mardin ile Parti Önderliği'nin ilişkilerinin olduğunu sanıyorduk. Sonra Parti Önderliği ile görüştüğümüzde, Mardin'in ilişkilerini kestiğini söyleyince, müdahale etme gereğini duydum. Yusuf Arkadaş müdahale olarak giderken, Cudi'de şehit düştü. Dolayısıyla bu müdahale sonuçsuz kaldı. Ama o yazdığım yazıdan ötürü, Edip onlar gerçeği fark etmişti. Onun üzerine Parti Önderliği benim için bir eleştiride bulundu. Dedi ki "Doğru yapmadın, öyle yaklaşmayacaktın. Biraz daha politik yaklaşmak gerekiyordu." Tabi olan olmuştu. O zaman Parti Önderliği'ne dedim ki "Müdahale edip, alabiliriz de." Parti Önderliği kabul etmedi. "Sorun bu biçimiyle ele alınamaz. Bu biçimiyle ele alınırsa, bunlar daha tehlikeli sonuçlar yaratır." Daha sonra bunlar sözümona Türkiye'ye gittiler. Orada Türkiye çalışmalarına gidiyor. Orada bizim dost bir örgütümüz var. O örgütün idaresini eline geçirmek istiyor. Tabi daha sonra tasfiye oluyor fakat önemliydi. Edip'in 4. Kongre sonrası Mardin'de yaşatmak istediği pratik çok önemliydi. İşte Agit denen unsur da o anlayışın ortaya çıkardığı biri. O dönemde en çok bu unsur öne çıkarılmış ve çalışmalar bunun kontrolüne verilmişti. Bu da ağalık yapmıştı. Parti ne zaman ki "Doğru tutuma gel" dediğinde adam TC'nin yanına gitti tabi. Mardin'deki Agit denen mesele bu meseledir. Bu dönemde ülkede gerillada belli bir açılım sağlanıp, serhıldanlar gelişirken, hareketin kitle temeli güçlenirken, niteliği bu anlamda güçlenirken bu sahada Zindan Konferansı gerçekleşti. Önemli bir kesim daha önce belirttiğimiz biçimde de olsa, cezaevinden çıkmıştı. Bu sahada bir konferans gerçekleştirildi. Konferans şüphesiz cezaevi pratiğini önemli ölçüde ortaya çıkarmıştı. Fakat daha sonra yaşadığımız süreç, konferansın tüm yönleri ortaya çıkarmadığını gösteriyor. Yeniden bu sürecin değerlendirilmesinin gerektiği ortaya çıkıyor. Gelen yapı, cezaevinden oldukça sorunlarla yüklü olarak geldi. Evet, gelmişler, direnmişler, partiye de genel anlamda bir bağlılıkları var ama gerçek partiden uzaklaşmışlardı. Partiden kopmuşlar aslında. Örgüte disipline, ordulaşmaya, savaşa, Önderliğe gelemeyen ama diğer taraftan da her şeyi haketmiş, kendisini kanıtlamış, kimsenin artık eleştirmemesi, bir şey dememesi gerektiği, el üstünde taşınması gerektiği, tüm değerlerin sunulması gerektiği gibi ilginç bir durumun içindeler. Ne örgütten haberleri var, ne örgütün gelişme düzeyinden haberleri var. Kendilerine göre bir devrimcilik yaşıyorlar. Ki düşman aslında önemli ölçüde çarpıtmış. Bunun sonucu bu durumu yaşıyorlar. Hem kişilikte, hem düşüncede, hem ruhta. Düşman zaten

biraz da buna güvenerek bırakmış, göndermiş. Yani bunlar kolay kolay PKK'ye gelmez. Biraz da PKK'yi bozmakla uğraşırlar. PKK'de bunlarla biraz uğraşır. M. Şener'in dayanacağı zemin zaten bu zemin. Düşmanın hesabı, bunların biraz da Şener'in kadrosu olacağı. Daha sonra konferansla, bu süreç bıçak keser gibi durdu. Hesaplar tutmadı. Çünkü gerçekten geldiklerinde Parti Önderliği'ni çok uğraştırdılar. Yani diyebilirim ki Parti Önderliği çok sorunla uğraştı, çok kişiyle uğraştı. Ama cezaevinden gelen arkadaşlarla uğraşması diğerlerinden daha fazla, daha boyutludur. Sabırla, olgunlukla uğraştı. Günlerce uğraştı. Bunları bu durumdan çıkarmak, olumsuz gidişatlarının önünü almak için birçok şeye hatta tahammül eder, hoşgörü gösterir. Mesela ilginçtir, bir Sakine Avrupa'dan gelirken bavullar dolusu çocuk oyuncakları alıyor, çocuk eşyası alıyor ve Parti Önderliği'nin yanına geliyor. Yani ben olsaydım, açık tepkiden de öteye giderdim. Ama Parti Önderliği buna rağmen son derece olgun yaklaşıyor. Bu bavullarla çocuk oyuncakları getirmek öyle boş bir mesele değil, bir anlayıştır. Partiye dayatılmak istenen bir anlayış. O bavullar o anlayışı biraz temsil ediyor. Ve bilerek onları getiriyor. Sakine cezaevinde yatmış sözüm ona bu kadar düşmanı yaşamış, çıkmış geliyor. Parti bu kadar mücadele ediyor, partinin ihtiyacı çocuk oyuncakları mıdır acaba? Parti acaba neye ihtiyacı olup olmadığını bilmeyecek durumda mıdır ki bunları getiriyor! Bunlar önemlidir, Parti Önderliği de bunu anlamayacak durumda değildir. Buna rağmen olumlu yaklaşıyor. Yine gelir gelmez Parti Önderliği'nin üzerine "Çekil bir tarafa, bizim de çözümlerimiz vardır." diyor. Yani gözü kara tarzda geliyor. Parti Önderliği yine olgunca yaklaşıyor. Bu tabii ki en uç tipidir. Diğerlerinin de genel durumu farklı değil. Hepsi bir sorun, hepsi apayrı bir örgüt. Bunlarla uğraşmak, bunları düzeltmeye kalkmak büyük bir mesele. Yani, şunu belirteyim, eğer bunlar doğrudan Önderlik sahasına değil, diğer alanlara gitseydi, gittikleri yeri epey yakıp yıkabilirdi. Objektif olarak, yani niyet olarak değil. Bu arkadaşlar yıllarca zindanda da kaldı, partiye bağlılar, mesele o anlamda değil. Anlayış, ruh, yaşam olarak kopmuş, durumdalar. Nereye giderlerse, orayı olumsuz etkiliyorlar. Kızıyorlar ve gerçekten çok tahripkar şeyler olabiliyor. Başlangıçta bu sahaya gelmeli bu anlamda olumlu oldu. Evet, belki Parti Önderliği'ne yük bindi, çok yıprattılar ama hiç olmazsa ülkeye fazla tahriplerinin olmaması anlamında olumluydu. Cezaevi yapısıyla Parti Önderliği çok yoğun ilgilenerek bu çarpıklıkları giderip, arındırmaya çalışır, partiye bütünleştirmeye çalışır. Bu, zorlu bir süreç olur. Bunun sonunda o bildiğimiz Zindan Konferansı gerçekleşir. Dedik ki Zindan Konferansı önemli ölçüde cezaevi pratiğini, o direnişini olumlu, olumsuz yönleriyle ortaya koyar. Ama daha sonraki süreç bu konferansın, her ne kadar o süreci değerlendirmiş olsa da bazı yönleriyle eksik kaldığı ortaya çıkacaktır. Ve bu sürecin yeniden ele alınmasının gerekliliği ortaya çıkacaktır. Bu konferans gerçekleştirildikten sonra bunun sonuçları cezaevlerine taşırılmak istendi, taşırıldı. Bunun cezaevindeki çarpıklığı gidermede önemli bir rolü olur. Gerçekten böyle bir konferansı gerçekleştirmek ve cezaevine taşımak büyük bir olay. Kimsenin cesaret edemeyeceği bir olay. Bunun önemini derinden duyan Parti Önderliği'dir. Çünkü Parti Önderliği şunu çok iyi bilmekteydi; cezaevleri tasfiyeciliğin merkezi olmuştur. Tüm örgütlerin tarihinde böyle olmuştur. Birçok örgüt cezaevlerinde bitirilmiştir aslında. Parti Önderliği bunu çok iyi biliyor. PKK'ye de dayatılanın bu olduğunu çok iyi görüyor. Bunun

tersine çevrilmesi gerek. Bunun için, sonuçlarını cezaevine taşırdık. Fakat bu taşırılırken, şöylesi bir tehlike de vardı; cezaevindeki, direndiğinin çok iyi bilincinde hatta Partiyi kurtaranların kendileri olduğunun düşüncesindeler. Bu konferansta, işlerin hiç de öyle olmadığı ortaya çıkar. Bu değerlendirmeler cezaevine aktarıldığında, cezaevindekiler buna tepki duyabilir, buna yatkındır. Düşman da bunu körükleyerek, cezaevi yapısını partinin karşısına dikebilir. Bu tehlikeye karşı, riskler göze alınarak bu yapıldı. Bunu çoğumuz fark etmemiştik fakat dışımızda olan Yalçın Küçük bile ne kadar önemli olduğunu görüp, anlar. Parti Önderliği ile görüşmesinde aynen şunu söyler,, "Hangi cesaretle, neye dayanarak siz bunu yaptınız. Bu riski nasıl göğüsleyebildiniz?" Çünkü Y. Küçük'de cezaevlerinin, örgütlerin durumunu çok iyi bilir. Böyle bir çabanın partiyi düzeltebileceği gibi, partiye karşı bir güç oluşturma tehlikesinin olduğunu da çok iyi bilir. Onun için çok önemli ve ciddi olduğunu söyler. Çeşitli toplantılarında, yazılarında da, konuşmalarında da bunu dile getirir.

PKK'yi, PKK Önderliği'ni Yalçın Küçük bu olaylarla değerlendiriyor. PKK Önderliği'nin yaşanan önderliklerden farklı olduğunu bu olaylarla da görür. Yine bu önderliğin sorunlara yaklaşımının farklılığını burada da görür. Onun için çok değer biçer. Yeri gelmişken şunu da söyleyeyim, dışımızda biridir fakat, PKK yi, PKK Önderliği'ni bizden daha çok kavrayan, sonuç çıkaran biridir. Biz, onun kavradığının, çıkardığının %1'ini bile kavrayacak durumda değiliz. Acı olan da burası, en çok sonuç çıkarması gereken biz iken, dışımızdaki biri bizden daha çok sonuç çıkarıyor. Bunu da görmek gerek. Tabi ki cesaret istiyor. Devrimci mücadelede savaş alanı risklerle, bilinmezliklerle doludur. Biraz da bu riskleri göğüsleyebilen savaşı yürütebilir. Risklerden kaçan hiçbir zaman savaşı geliştiremez. Bu, gözükara anlayışla mücadele etmek anlamına gelmiyor. Tam tersine daha çok duyarlı olmayı gerektiriyor. Buradan çıkarılması gereken budur. Birçoğumuzda egemen olan savaş olayını kavramamaktır. Hele risklere hiç katlanmamaktır, hiç görmemektir. Bir kısmımızda bu yaşanırken, bir kısmımızda bunun tam tersi, adeta gözükara yürüme. İkisi de tehlikelidir ve ikisi de tasfiyeye götürür.

İşte, bu Zindan Konferansı'nın sonuçlarının cezaevlerine aktarılması ve tabi ki üzerinde durularak tartışılması sonucudur ki, cezaevi o çarpıklığı önemli ölçüde aşıyor, ciddi bir sorun olmaktan çıkıyor. TC, bunu görünce, o bırakmaları durduruyor... Konferans sonrası hesapları tutmadığı için bırakmaları da durdurmuştur. Bu PKK'nin PKK ile vurulması taktiğidir. Ama Parti Önderliği düşmanın bu taktiğini görmüş ve tersine çevirmiştir, olanaksız kılmıştır. Düşmanın sonuç alamamasının nedenini burada aramak gerekir.

Güneydeki ayaklanmadan bahsettim ve dedim ki, diğer hiçbir örgüt yoktu, bu ayaklanmaya biraz da biz damgamızı vurduk. Ama sonuçta üzerine başkaları kondu. Bu önemlidir ve sadece Güney açısından sonuç çıkarmamak gerekir, Kuzey açısından da geçerlidir. Yani burada şu gaflete düşmemek gerekir: "Biz mücadele ediyoruz, güçlüyüz. Diğerleri bir şey yapamaz." Güney yapabileceklerinin çok açık örneğidir. Yani kan dökebiliriz, acı, işkence çekebiliriz, meyveyi olgunlaştırabiliriz. Eğer buna yeterince sahip olmaz, gerektiği gibi öngörülü yaklaşmaz, görevleri zamanında yerine getirmez, atılması gereken adımları zamanında atmazsak, öncülüğü çok sağlam tutmaz ve hakim olmazsak Güney'de yaşanan Kuzey'de de yaşanabilir. Bu mümkündür. Sırf kitle

açısından değil. Bence PKK'de bu yaşanabilir. Parti Önderliği bu noktayı çok çarpıcı koyuyor. Yani, düşman neden bu iş APO'nun işidir, diyor. Bunu boşuna söylemiyor. PKK, azınlık da demeyeceğim, Parti Önderliği tarafından temsil ediliyor. Düşman, bu gerçeği çok iyi bildiği için bu noktadan yükleniyor. Yani PKK, PKK mensuplarınca fazla temsil edilmiyor. PKK, Önderlik tarafından temsil edildiği için "APO sorundur" diyor. Önderliğin dışındakiler ciddiye alınmıyor veya PKK'li olarak görülüyor. Onlar da kendilerini PKK'li olarak göremedikleri için oluyor bu. Sanki PKK'nin tüm sorunu Önderliğin sorunuymuş gibi ortaya çıkıyor ve bu yüzden düşman Önderliğe bu kadar yükleniyor. Ve bu noktada bitirip, sonuç almak istiyor. Kendimiz açısından çıkaracağımız bir sonuç da bu olmalı. PKK'liyiz diyoruz ama sadece diyoruz. Dikkat ederseniz düşman da bizi PKK'li olarak görmüyor, kendisine ait olarak görüyor. Tüm PKK'yi tasfiye etme taktiğini de bize dayandırıyor. Bundan ciddi sonuç çıkarmamız ve ciddi bir sorun yapmamız gerekiyor kendimiz için. Eğer gerçekten PKK'lileşeceksek, Önderliğe bağlı kalacaksak, savaş yürüteceksek, zafer kazanacaksak ve sonuç alacaksak bunu kendimize ciddi bir sorun yapmamız gerekiyor. Bu sorunu kendi sorunumuz olarak görüp, yüklenerek çözmek gerekiyor. Sorunun çözümü biraz da buradadır, düşmanın başarısızlığa uğratılması da buradadır. Düşman bugün PKK'yi bitirmek istiyorsa, verilecek cevap da bu noktadan olmalıdır. Eğer bu noktadan verilirse, düşmanı etkisiz kılmak, PKK'yi zafere yürütmek mümkün. Dikkat edilirse düşman çok sistemli çalışıyor. Biz düşmanı daha kavramamışız. Düşmanı yaşıyoruz, çoğumuz bunun farkında bile değiliz. Düşmanı yaşadığımız için zaten düşman bizi kendisine ait görüyor. "PKK sizi çaldı, uyanın" diyor, "Siz benim malımsınız, PKK'nin değil." O pişmanlık yasaları, bilmem propagandalar... bunun için çıkarılıyor aslında. Nedensiz değil ama biz bunu ne kadar görebiliyoruz? Fazla gördüğümüz yok ama PKK'liyiz Bizim PKK'liliğimiz öyle ilginç bir PKK'lilik ki her şeye hizmet eden bir PKK'lilik Onun için pratikte PKK'ye de hizmet ediyor, TC'ye de hizmet ediyor. Kendimizi bu konumdan çıkarmamız gerekir.

Daha '90'da Doğu Perinçek'in Diyarbakır cezaevine alınması var. Boşuna almadılar, biraz bilinçliydi. Ve Doğu Perinçek, Diyarbakır'da silahlı mücadelenin anlamsızlığını işlemeye başladı. PKK'yi silahlı mücadeleden uzaklaştırmak için çok yoğun bir çaba sarf etti. Dikkat edilirse, '91'de İkibine Doğru dergisinde ilginç yazılar yayınlandı. Bunlar, silahlı mücadeleye saldıran yazılardı. Bu, PKK'yi silahlı mücadeleden uzaklaştırmaktı. Yani TC'nin güdümüne çekmekti. Bütün bunların altında yatan gerçek buydu. Yine cezaevinde TKP'lilerin yoğun bir çabası vardı. M. Şener'in hem Perinçek'le hem de TKP'lilerle ilişkileri vardı. Bu ilişkiler boşuna içine girilen ilişkiler değildi. PKK'yi düzenle bütünleştirmenin ilişki ve faaliyetleriydi. Bunu da anlamak gerekir. TC, bu konuda gerçekten umutlu olduğu için '91'de gerilla çalışmalarının bir ürünü olan serhıldanları saptırmak istemiştir. Bununla ilgili taktikler vardı. Serhıldanlara biraz hoşgörülü davranma vardı. Burada yapmak istediği, '82'de ABD'nin Filistinlilere yapmak istediği -İsrail aracılığıyla- şeye biraz benziyordu. Yani silahlı mücadeleyi tasfiye etmek, yalnızlaştırmak, koparmak, onu siyasal zemine çekmek, giderek reformizme çekmek. Filistin'de yapıldığı gibi, ayaklanma süreciyle işbirliğine çekmek. Burada TC'nin de izlediği benzer bir durum vardı. Bunun için de '91'de o serhıldanlara fazla müdahale etmedi. Bunun için seyirci kaldı. Bugün ise en ufak bir şeye müsaade etmiyor. '91'de

müdahale etmedi çünkü hesapları vardı. Cezaevinde oluşturduğu şeyler vardı, ona dayanarak, ona zemin yaratmaya çalışıyordu. Onun filizlenmesi, egemen kılınması için kendi cephesinde de taktik ürettiyordu. Bunu beslemek, egemen kılmak istiyordu. O yaklaşımların altında biraz da bu yatıyordu.

Şüphesiz, bununla birlikte izlediği başka taktikler de vardı. Yani düşman, tekdüze bir savaş yürütmüyor. Bizden daha fazla savaşı biliyor. Savaşı kurallarına, kendi mantığına göre yürütüyor. Reformizme çekebilse, çekerdi. Çekemezse tabi ki diğer taktikleri de işletirdi. Demek istediğim çok yönlü savaşıyor. Bu taktikleri fazla sonuç vermeyince ve gerilla ile serhıldanlar tüm yetersizliklerine rağmen gelişince, PKK'ye karşı geliştirdikleri taktikler işe yaramayınca, Demirel-İnönü savaş hükümetini başa getirdiler. Özel savaş yeni bir düzeyde daha da kapsamlı ve derin hale getirerek yürütmek ve böylece sonuç almak. Bu hükümetin kurulmasının nedeni budur. Diğer hükümetlerin izledikleri taktiklerin sonuç vermemesidir. Yeni bir hükümetle, yeni bir taktikle savaşı yürütmek istiyorlar. Daha bu hükümet başa gelir gelmez biliyorsunuz, Lice-Kulp katliamı var. Onun öncesinde Vedat Aydın katliamı var. Vedat Aydın'ın cenaze töreni, Kürdistan serhıldanlarının o güne kadar ulaştığı en üst boyutu. Ondan sonrası bu serhıldanların daha farklı bir düzeyde geliştirilmesini zorunlu kılar. Aslında serhıldanlar yeni bir içerik kazanıyordu. Fakat bunun da bizim tarafımızdan, özellikle taktik önderlik tarafından yeterince görülmemesi durumu var. Serhıldanlar yeni bir biçim, içerik kazanmasına rağmen, yeni bir tarzı ele almayı gerektirdiği halde bunun görülmemesi, serhıldanlara eski tarzda yaklaşım vardı. Bu önemli bir hata. Lice-Kulp katliamlarıyla ne yapılmak istendiği önemlidir. Girişecekleri katliamın provasını orada yaşattılar. Bu, biraz da kamuoyunun yoklanmasıdır. Hem Kürdistan Halkının, Hem PKK'nin başlatılan bu süreçte nasıl yaklaşacağını ortaya çıkarmak, ona göre tedbir geliştirmek. Hem Türkiye'deki kamuoyunun nasıl yaklaşacağını ortaya çıkarmak, biraz da uluslararası kamuoyunun yaklaşımını ortaya çıkarmak. Bunun için bir ön denemdir. Bu katliamlarla bazı sonuçlar ortaya çıkar, hem bizim açıımızdan, hem de TC açısından. Bizim açıımızdan çıkan sonuç şudur; bu hükümetin, buradaki savaşı hangi düzeyde, hangi taktiklerle yürüteceği aslında ortaya çıkıyor, ipuçları veriyor. Daha çok hangi taktiğe ağırlık verdiklerini, neyi hazırladıklarını ortaya çıkarıyor. TC açısından da ortaya çıkardığı sonuçlar var. İzlediği taktikten sonuç alabilmesi için, önce Türkiye cephesini hazırlaması gerekiyor, yani yürüttüğü özel savaşın geri cephesini hazırlaması gerekiyor. Bunu örgütlemeyen yeni dönemde Kürdistan'da geliştirmek istedikleri daha kapsamlı özel savaş yürütemeyecektir. Onun için ulusal birlik, ulusal mutabakat denilen olay gerçekleştiriliyor. Yani Türkiye'nin bir bütün olarak buna göre örgütlendirilmesi, çatlaklıkların yaşanmaması. Bundan mücadelenin yararlanmaması gerekiyor. Onun için hızla ulusal mutabakatı sağlıyor. Tüm solundan sağına herkesi Kürdistan'daki mücadeleye karşı birleştirmeye, güç haline getirmeye ve bunu yaratmaya çalışıyorlar. Bunu Lice-Kulp olaylarıyla yaratmaya çalışıyorlar. Uluslararası durumu biraz yoklamaya çalışıyor ve diplomatik ilişkilere ağırlık veriyorlar. Batıya da çıkarlarının tehlikede olduğunu inandırarak gidiyor. Onun için de onların desteğini biraz sağlıyor. Bütün bunları sağladıktan sonra esas amacı nedir? Güney Savaşıyla PKK'nin tasfiye edilmesidir. Daha '91'de Lice-Kulp olaylarıyla bu amaçlanıyordu. Lice-Kulp'ta, daha sonra Şırnak'ta

geliştirecekleri katliamlar biraz da geliştirecekleri savaşın ön hazırlıklarıydı. Onlara göre Güney Savaşı stratejik bir hedefti, diğerleri taktikti. Ama bunlar oradaki sonucu yaratmak için oluşturulan taktik yönelimler oluyor. Ki savaşta bu önemlidir, savaş biraz böyle yürür. Yani stratejik bir sonuç yaratmak için ona gidinceye kadar birçok taktik yönelimler gerçekleştirilir, taktik eylemler gelişir. Ve bunlar stratejileşir, öyle sonuca gidilir. Ama biz nasıl savaş yürütüyoruz? Birçok eylem yapıyoruz ama niye yaptığımızı kendimiz de bilmiyoruz. Eylemler belli bir plan dahilinde belli amaçlar için gerçekleştirilir. Yani bir eylem kendisiyle sınırlı değildir, daha sonraki eylemler için bir temel teşkil eder. Bir dizi eylem bir eylemde tamamlanır, orada sonuca gidilir. Yani o eylemleri onun için yaparsın. Bizde böyle örgütlenme, savaşa yaklaşım yoktur. Dolayısıyla eylemlerimiz çok da olsa, az da olsa yararlanamıyoruz. Çünkü savaşı plansız, programsız geliştiriyoruz. Ama TC öyle değil, ne de olsa bir devlettir ve yılların tecrübesi var. Evet, belki başarısızlar, haksızlar, o ayrı mesele. Fakat savaşı bilerek yürütüyorlar, yasalarına biraz bağlı yürütüyorlar. O katliamlar, diplomatik ilişkiler, belli bir amaç içindi; Güney Savaşı. Bizim hareket sahamızı yurtdışında kısıtlamak, yurtdışının ülkeye desteğini kesmek, ülkeyi yalnızlaştırmak, kendileri açısından geniş bir manevra sahası açmak, bizi oldukça daraltmak. İçerde ve dışarıda yönelimlerle bizi sıkıştırarak, Güneyde nihai darbe vurarak PKK'yi tasfiye etmek. O zaman hazırlanan planın adım adım uygulanmasında ilk adım biraz Lice-Kulp katliamları oldu. Lice-Kulp katliamları oldu. Lice-Kulp kahramanca direndi. Lice ve Kulp'un seçilmesi de tesadüfi değildi, kahramanca direnişleri vardı, halkın coşkusu, morali, şehitlere sahipliği ve saygısı var. '90'da, uzun süre Cizre ve Nusaybin bu konuda merkez rolünü oynarken, daha sonra Amed'e doğru taşındığında bu rolü Lice ve Kulp üstlendi. Bunun için buralar seçildi, ezilemedi ve katliam gündeme getirildi. Tam ezilmeye çalışıldı, ödettirildi yani.

Yine '91 açısından ele alındığında, Amed Eyaletinin yaşadığı olumsuz bir durum var. '91 sonlarında tasfiyeyle karşı karşıya gelmesi var. Yani tüm eyaletlerde geri de olsa bir gelişme yaşanırken, Amed de eğer tedbir alınmazsa, bir tasfiye gündeme gelirdi. Tabi ki Amed'deki bu durumu ortaya çıkaran çok çeşitli sebepler var. Şener provokasyonunda yer alan tiplerin özel faaliyetleri, o zaman komuta kademesinde görev üstlenmiş bazı kişilerin -ki adı da söylenebilir, Xebat...- olumsuz yaklaşımları, adeta bu olumsuzluklar birleşerek, orada partinin üzerine yürür, faaliyetlerin üzerine yürünür. Bu nedenle parti nefes alamaz duruma gelmiştir ve tasfiye süreci geliştirilmiştir. Daha sonra Parti Önderliği'nin müdahaleleri ve Zeki Arkadaşların talimatlara doğru yaklaşımları sonucu Amed bu durumdan kurtularak '92'ye iyi bir çıkış yapar. İşte o çokça tartışılan kadın-erkek meseleleri bunun için çıkar. O zaman bayanların gerilladan alınması bunun sonucunda ortaya çıkar. Doğrudur da, yanlışlık nerededir? Bayan arkadaşların hazırlanmadan gönderilmesidir. Orada hata vardır ve o hata kayıplara yol açmıştır. Yoksa bayan arkadaşların gerilladan alınması yanlış değildi. '91 açısından yaşanan durumları kısaca böyle özetleyebiliriz.

1992'ye girerken, bir yandan açılımlar sağlanmış, ülkenin hemen her yerine birimler yollanmış, Gerillada, serhıldanlarda yetersizliklere rağmen genel anlamda bir gelişme var. Halkta önemli bir rahatlama ve güven, coşku, ayağa kalkış var. Halkın kazanılması, savaşçı akışı var. 4.Kongre öncesi ortaya çıkan yanlış anlayışların önünün alınması,

tıkanması gelişmeye yol açıyor. Eğer bu anlayışların kökü daha da kazınıp, düzeltme hareketi kongre gerçeğine göre gerçekleşmiş olsaydı, hiç şüphesiz gelişme daha üst düzeye ulaşmış olacaktı. Eğer ulaşamamışsa, nedeni budur; kongre gerçeğinin her alanda tam olarak hayata geçirilmemesi. Kısmen geçirilmesi bile ciddi gelişmeye yol açıyor, düşmanın bütün taktiklerinin iflasına yol açıyor. Ufacık bir olumlu gelişme, düşmanın iflasına yol açıyor, tam işletilse, gelişmeler kat be kat artacak. Böylesi olumlu gelişmeler yanında bir de akın akın saflara akış var. Dikkat edilirse, en çok savaşıcı akımı '91 serhıldanlarından sonra, '92 kışı hatta baharında oldu. Bu olumludur ve bizzat yürütülen mücadelenin bir sonucudur. Fakat beraberinde çok ciddi tehlikeler de getirmiştir. Özellikle küçük-burjuva ögeler saflara akın etmiştir ve her türlü hastalığı da beraberinde getirmiştir. Toplumda, ailede, devlette yer bulamayan, kendini geçindiremeyen ne kadar öge varsa biraz da yaşamını PKK'de görmüştür. Bu biçimde gelişleri anlaşılır bir şeydir. Yani hiç kimse saflara devrimcileşerek gelmemiştir. Geldikten sonra devrimcileşir. Çeşitle biçimlerde gelir, gelmesi de anormal değildir. Fakat bundan önceki süreçle, sonraki süreç biraz farklı. Hele hele partinin çıkışından belli bir döneme kadar saflara katılım biraz özlüdür. Biraz yurtseverliğe, savaşıma isteğine dayanıyor. Fakat '91-92 ile birlikte katılım gerilla ve serhıldanların yarattığı ortamın sonucudur. Ciddi bir yurtseverliğin, savaşıma isteğinin değil, hatta bir kesimde daha rahat olanaklar olduğu için bir katılıştır. Bu anlamıyla geçmişten farklıdır ve aslında ciddi bir tehlikeyi de taşır. Bu da taktik önderlik tarafından zamanında görülmemiştir. '92'de sorunlarımızın ağırlaşmasının bir nedeni de budur. Bu bir anlamıyla da taktik önderliğin gelişmeleri görememesi, değerlendirememesi, doğru sonuçlar çıkaramaması, böylece gelişmelere güç getirememesi, geriden izlemesi vardır.

Bu '92'de ciddi sorunlar yaratacaktır. Örgüt, öncülük, taktik önderlik açısından, bu katılım birçok sorunu beraberinde getirmiştir. Bunlarla mücadele doğru ve zamanında bir eğitim anlayışıyla mümkündür. İşte bu doğru geliştirilmediği için bu anlayışlar neredeyse partide egemen hale gelecekler. Bir sürü burjuva anlayış türemiş, burjuva türemiş. Yetki, mevki hırsı, ele geçirme, el koyma, imkanlara konma... böyle bir sürü anlayış türemiş. Bu da tabi ki PKK'yi ciddi olarak tehdit etti.

Aslında burası açılmışken, başka bir noktayı da açmakta yarar var. Ceza evindeki arkadaşların çok yoğun yanıldığı nokta, cezaevlerinde eğitimlerin çok güçlü yapıldığıdır. Evet, eğitim yapılmıştır fakat bu eğitim ne kadar adamı savaşıya çıkarmıştır? Ne kadar savaşıcı yapmıştır? Savaş istemini ne kadar geliştirmiştir? Cezaevlerinde o kadar eğitim yapılmıştır ama hiç savaşıcı çıkarmamıştır. O kadar eğitim yapılmıştır, çıkanların kaçta kaç gerillaya gelmiştir? Büyük bir kesimi gerilladan uzak durmuş, legal çalışmayı, sözüm ona siyasal çalışmayı benimsemişlerdir. Bu, yürütülen eğitimin bir sonucudur, çünkü o eğitim savaşı mücadeleyi esas almamıştır. Biraz da savaşın yarattığı ortamın kullanılmasını esas almıştır. Eğer o eğitim gerçekten doğru yapılsaydı, eğitimden çıkanların gerillaya ulaşması gerekirdi. Birçoğu buraya geldi. -ki tanınıyorlar, hepsi partinin eski kadrolarıdır- Bir kesimi gelip Parti Önderliği'ni görme, bir kesimi çıkar çıkmaz dernekler vb. kurma, bir kesimi buraya geldikten sonra o kadar çabaya rağmen şehir faaliyetlerini isteme -ki cezaevinden yeni çıkmış, tanınıyor- bunu dayatıyorlar. Buradan Şehir faaliyetlerini küçümsemediğim çıkmanın, genel yaklaşımlarının bu olduğunu

belirtmek istiyorum. Yani ya şehir faaliyetleri, ya akademiye ziyaret, ya Parti Önderliği'ni görme isteği ve sonra gitme! Gerillayı, savaşı, kır veya şehir cephesini esas alan çok az bir kesim. Bu da cezaevinde yaratılan tipin nasıl olduğu, nasıl ve neye göre şekillendiğini ortaya koyuyor.

1991 tüm eksikliklere rağmen, bu anlamda kazanılan bir yıl oldu. 4. Kongre ye dayatılan bir tasfiye hareketi vardı. Dedik ki, mücadele tarihimiz iyi incelendiğinde de görüleceği gibi TC'nin her hamlesine karşı bir hamlemiz söz konusu ve mücadele bu şekilde geliyor. Bir ülkeye girişte Haki arkadaşın katliamı, partinin kuruluşunda Maraş katliamı, ülkeye dönüşte Semir Provokasyonu dayatıldı. '84'e taktik dışılık dayatıldı, 3. Kongre'ye Kör Cemal, Terzi Cemal tasfiyeciliği dayatıldı. '88'de H. Yıldırım provokasyonu dayatıldı, 3. Kongre öncesi Hogır ve Metin'in tasfiye çabalarına kongre ile cevap verilir. Onlar da Şener, Sarı Baran provokasyonu ile cevap verirler. Yani her kongre sonrası bir tasfiyecilik, bir provokasyon. Buna karşı da Parti Önderliği'nin yoğun bir çabası. Bizim tarihimiz bu şekilde geliyor.

Biz Şener'i tutukladıktan sonra o zaman Sarı Baran denen unsur daha tutuklu değildi, Faik denen unsur Talabani'yle birlikte Güney Kürdistan'a gelmişti başlayan ayaklanmayla birlikte. Faik, burada Şener provokasyonu üzerine yazılan broşürde de yer alıyor. Bilerek yer alıyor, güya herkesten daha çok karşısında olduğunu belirtiyor. Hatta Şener'in soruşturmasını üstlenmek istediğini söylüyor. Bunu Parti Önderliği'ne dayatıyor Parti Önderliği geldiği zaman, "Gidiyorsun, soruşturmada yer alabilirsin." demişti. Telsizde de, "Bu geliyor, durumunu da biliyor, girsin" denmişti. Diğerlerinin durumu biliniyordu, yalnızca bu unsurun durumu bilinmiyordu. Sonuna kadar da durumunu gizledi. Şener provokasyonu ortaya çıktığında herkesten daha çok partinin yanında olan kişi durumunda. Bunu, hem kendi durumunu gizlemek, hem de Şener'i kurtarmak için yapıyor. Bu biraz Türk Generallerini hatırlatıyor. Darbe yaptıklarında bazı adamları gizli kalır, her ihtimale karşı. Eğer darbe başarılırsa, ortaya çıkarlar. Olmazsa, onlar diğerlerinin kurtarıcıları olur. Bu Türkiye'deki darbelerin tarihini iyi inceleyin, görürsünüz. Burada yaşanan durum da aynı. Bunlar biraz da Diyarbakır Zindanında, Cemalettin Altınok, Kemal Yamak'tan gelen bir ekip. Öyle hazırlanmış. Aslında dar bir ekip. Bunların amacı darbe yapmaktı. Aslında cezaevi yapısı belli ölçüde bu anlayışa hazırlanmış, onun temeli olacak. Eğer bu üstten darbeyi gerçekleştirirse, anlayış oturur. Onun kadrosu var aslında. Ona her an yaptırtacak kadro var. Bunun için de daha çok üstten halledilmek isteniyor. Her ne kadar Şener'de bunlarla uğraşıyor, bazılarını etkiliyor, bazılarını yedeğine alıyorsa da; esas olarak Parti Önderliği'ni bir komployla götürmek ve böylece partiye egemen olmak istiyor. Böyle bir ekipti. Şener meselesi ortaya çıkınca Faik denen adam kendini gizliyor. Hem durumunun anlaşılmasını için, hem de Şener onları kurtarmak için. Bu tabi görülmüyor.

Kışın bayan arkadaşlara yönelik benim bir uygulamam oldu. Nedeni de bu Nafiye denen unsurun o arkadaşları parti karşıtı konuma getirmesiydi. Bir kaç kez eleştirip, uyarmıştım. Buna rağmen bu tutumlarında ısrar edince, bu arkadaşları yapıdan tecrit edip, bir çadıra aldım. Bunlara durumlarını izah eden raporlar yazmalarını söyledim. Başlangıçta bu arkadaşlar olayın gerçek boyutunu fark edemedi ancak daha sonra fark ettiler. Bunu Parti Önderliği'ne yazmıştım. Buraya gelen raporlar okunduğu için Faik

bunu da biliyor. Doğudan geldiğinde Sakine'ye de (Başka bir Sakine arkadaş vardı) "Parti Önderliği Cuma arkadaşın da görevden alınmasını söylüyordu. Görevden alacağım." gibi şeyler söylüyor. Aslında bununla Sakine arkadaşın rahatsızlığı olup olmadığını yokluyor. Uygulamadan dolayı tepkisi varsa, örgütleyip parti karşıtı konuma getirecek. Aynen Kör Cemal'in gelir gelmez bana yaklaşımı gibi. Sakine arkadaş bunun ne yapmak istediğini bilmiyor ama şunu söylüyor, "Aslında biz daha büyük suçlar işlemiştik, daha fazlasını hak etmiştik. Arkadaş yine insafli davrandı".

Gerçekten de içine düştükleri ağır bir durumdu. Fakat kendi durumlarını ve M. Şener, Nafiye durumlarını bildiğim için olumlu yaklaştım. Kendilerini bu durumdan kurtarma, yüceltme yönlü yaklaştım. Bunu biliyorlardı. Kazara, o uygulamanın haksızlığına inanmış olsa, Faik'in tuzağına düşecek. Zaten birçok arkadaş tasfiyecilerin yedeğine bu şekilde düşüyor. Partiden rahatsızlığı varsa, onu işliyorlar. Şener'in örgütlediği tiplerin hepsi böyledir. Bazı Güneyli bayanları örgütlemiş; hepsinin örgütle sorunları var. Neymiş örgüt bunların keyfini, gönlünü yerine getirmemiş. Mesele bu. Hepsini buradan yakalayıp, ters yüz etmiş, sonra da suç işletmiş. Onlar ondan sonra fark ediyor ama iş işten geçmiş oluyor. Hem parti karşısında suçlu hem de Şener'le devam etmezse, o affetmeyecek. İki ateş arasında kalıyorlar. Bu biraz da bunların yöntemleridir. Bunları da tuzaklara düşmemeniz için söylüyorum. Tabi Sakine arkadaşın o tavrı hemen örgütleyemeyeceği düşüncesini doğuruyor. Sakine arkadaş bunu önemsemediği için söylemiyor, oysa söylese orda durumu ortaya çıkacak. Birçok arkadaş öyle. Ciddiye almıyor, zaman geçince geliyor, "Şöyle olmuştu" diyor. Bir PKK'li biraz siyasi olmalı, olaylara örgütsel, siyasal boyutlarıyla yaklaşmalı. Eğer böyle yaklaşırsa, bu tür yaklaşımları hemen fark eder. Burada açıkça düşman dili kullanılıyor. Bu yaklaşım PKK yaklaşımı değil. Bu olay kışın olmuş, bitmiş. Kendisinin sorumluluk sahası değil, ilgilenmemeli burayla. Bitmiş, çözümlenmiş, geçmiş bir olay. Çözümlenmese, çözümlenmemiş bir sorun dersin. Bir devrimci çözümlenmemiş soruna el atar. sorumluluk sahasında olsa da olmasa da. Fakat böyle bir durumda hayır. Bu adamın durup dururken bu meseleyi deşmek istemesinden insan hemen bir şeyler anlayabilir. Tabi bu biraz örgüt bilinci ve tecrübe gerektirir. Yoksa fark edemez.

Ayaklanma kaçışa dönüşünce, Faik Duhok'tan yanımıza geldi. Gelir gelmez Şener hakkında konuşmak istediğini söyledi. Hatta sabah içtimasında arkadaşları bilgilendirmek istediğini söyledi, bizde "Buyur, bilgilendir" dedik. Yapıya, Şener'in ne kadar tehlikeli bir tip olduğunu anlatmaya başladı. Sonra Ebubekir arkadaşlar Çukurca'ya gidecek, onlarla da konuşmak istediğini söyledi, "Konuş" dedik. Bütün bunları yapının güvenini kazanmak için yapıyor. Güven versin ki istediğini geliştirsin. Kuşkuları dağıtmak için yapıyor. O zaman ben de kendisiyle Süleyman meselesini ve bundan çıkarılması gereken dersleri konuşmuştum. Baran'ın, Nafiye'nin durumlarını, yine kardeşinin durumlarını konuşmuştum. Hatta şunu da söylemiştim, "İkinci bir Süleyman olayını yaşamayalım. Kendi açımdan. İkincisini yaşamak istemem." Gerçekten bu konunun üzerinde hassasiyetim vardı. Biz, "madem soruşturmaya gireceksin, Parti Önderliği de öyle demişti. Birlikte sorular hazırlayıp, verelim, ona göre raporunu yazsın. Sonra da kendisiyle konuşuruz. Raporu olmadan kendisiyle tartışmayalım. Soruları anlamazsa söylenir ama bunun dışında tartışma olmasın." dedik.

Çünkü soruşturmanın bir kuralı da budur. Tek tek görüşülmemesi gerekiyor. Bunu kendisiyle görüştüktan sonra ben diğer kamplara gidiyordum. Çünkü biraz da bu ABD müttefik güçlerin durumu vardı. Hatta bazen tehlikeli oluyordu ve tedbirler almak gerekiyordu. Belirsiz bir sahaydı, ne olacağı belli değildi. O açıdan güçlerin sürekli dolaşılması gerekiyordu. Tedbirler ve moral açısından gerekiyordu -ki yapı çok yeni bir yapıydı. Fazla tecrübeli arkadaş yoktu- onun için birlikte fazla kalamadık. Bir de Yusuf Arkadaş vardı. Bir-iki gün birlikte kalabildik.

Bir gün Faik Sarı Baran'la tek konuşuyordu. Bu dikkatimi çekmişti. Hatta Yusuf Arkadaşlara da niye konuştuklarını sormuştum. Geldiklerinde, "Niye Burada yalnız konuşuyorsunuz?" diye sordum. Faik "Baran rapor yazacak, onun için konuşuyoruz." dedi. "Rapor yazacaksa, burada da konuşulabilir, bunun ayrı gayrı tarafı yok." dedim. "Siz burada çalışıyorsunuz, onun için rahatsız etmek istemedik." dedi. Ama ben bununla tatmin olmadım. O zaman anlamaya çalıştım fakat fazla bir şey çıkaramadım tabi. Meğer o zaman kaçış planını örgütleyorlarmış, o çıkıyor. Ben başka bir kampa gideceğim, arkadaşlarla telsizle konuştuk. O zaman Parti Önderliği de onunla konuştu ve "Akademi'den grup geliyor. Şener hakkında yeni değerlendirmeler, bilgiler var. Durumu çok kapsamlı arkadaşlar gelince daha derin ele alırsınız." dedi. Ki zaten bir toplantımız da vardı, Çukurca'dan arkadaşlar geliyordu. Ben buna, "Ben gideceğim, yarın akşam gelirim. Gruplar, arkadaşlar da geliyor. Toplantı yapacağız. M. Şener'le ilgili yeni bilgiler de gelmiş. Cezaevinden, sağdan soldan. Durum daha kapsamlı. Daha kapsamlı ele almamız gerekiyor" dedim ve gittim.

Tabi ben gittikten sonra bunlar kendi aralarında değerlendiriyorlar. Akademi'den gruplar geliyor, yeni bilgiler geliyor, toplantı yapacağız. İşler biraz ciddi. Orada Faik gidiyor, Şener'i uygulamadan alıyor, güya "uygulamaya alacağım" diye. Nöbetçi arkadaşı bununla avutuyor. Zaten kampın tümünü boşaltmışlar, eşyaları sağa sola göndermişler. Ondan sonra bir de para vardı -örgütün parası, arkadaşların yanındaydı- arkadaşları oyalayarak bir kısım parayı da almışlardı. 130 bin Mark civarında. Bunlar kaçıyor ve daha sonra arkadaşların haberi oluyor. Haberi ilettiklerinde zaten gitmişlerdi. Adeta ikinci Süleyman olayı ortaya çıkmıştı.

En çok dikkat ettiğimiz husus ve aynı sorunla bir daha karşı karşıya gelme. Tabi ki bunu Faik gerçekleştirdi. Belli ki adam bunun için o davranışları sergiliyormuş. Bizi aldatmak, Güven vermek ve bu kaçışı gerçekleştirmek için ve gerçekleştirdi. O olmasaydı, diğerlerinin durumu zaten biliniyordu. Kaçma olasılıkları da biraz düşüktü. Beni aldatan, hem bunun bu tutumları, -hem Parti Önderliği burada da o broşürleri yazdı ve soruşturmaya girmek istedi- Parti Önderliği bunu kabul etmişti. ben de buna aldandım. Bu doğru değildi tabii. Buradan ne sonuç çıkar? Parti Önderliği'nin talimatlarının, perspektiflerinin, söylediklerinin iyi anlaşılması gerektiği. Bizde olmayan bu. Doğru anlayamama doğru hayata geçiremememe, öngörülü olamama, yaratıcı olamama. Bunlar önemli hususlar. Taktik önderlik olayında bunlar olmadı mı, örgüte birçok sorun yaşatır. Sonuçta ortaya çıkan da bu oluyor. Tabii ki bunun da özeleştirisi verildi.

Mesele bunun özeleştirisini vermekte değil. Yani bu kadar şey olduktan sonra aslında bunun özeleştirisini verip vermemek de mesele değil. Önemli olan bu sonuçlara yol açmamak, örgüte bu sorunları yaşatmamak. Bunlar kaçıp KDP'nin yanına gitti. Gidişleri

de önemli değildi aslında, zaten başarısızlıkları ortaya çıkınca, yapabilecekleri bir şey kalmayınca kaçmak zorunda kaldılar. Yoksa yapabilecekleri bir şey kalsaydı bunlar kaçmazdı. Mesele paranın götürülmesiydi. Bunlar örgütün, halkın değeridir. Yoksa kendilerinin gitmesi o kadar önemli değil. Canları cehenneme! Burada ortaya çıkan yine kendi tarz yaklaşımlarımızdı, olayı tüm boyutlarıyla kavrayamamamızdı. Bunun tedbirlerini almamaydı. Bu sonuç buradan çıktı, yoksa eğer kavransaydı bunun tedbirleri alınsaydı, böyle bir sonuca yol açılmazdı. Bunda tabii ki benim sorumluluğum var. Başkasının sorumluluğunun aranmaması gerekiyor. Yani bu sonuç ortaya çıktıysa, benden kaynaklanıyor.

1991 sonunda yaptığımız bir toplantıda Ana Karargahın Botan'a oturtulması kararı alındı. Ki o zamana kadar iki merkez karargahla çalışılıyordu. Biri Xankurkê, biri de Haftanin. Bu Karargahlara bağlı olan yerler vardı. Kongre sonrasında daha çok eyaletler ve eyaletlerin Parti Önderliği'ne bağlı olması vardı. Daha sonra iki merkez karargah biçiminde bazı eyaletlere bakılması vardı. Ki o '91 eylülünde yapılan toplantıda bir bütün olarak tüm eyaletlerde eyalet ve bölgelerin örgütlenmesi kararı vardı. Ki aslında o gecikmeli bir karardı. Daha erkenden o kararı almak gerekiyordu. Fakat gecikmeli de olsa, olumlu bir karardı. Buna bağlı olarak, karargah örgütlenmesine geçildi. Ana karargahın da Botan'a oturtulması gerekiyordu. Bu amaçla Botan'a giriş yapıldı. Bunu taşıma, örgütlenme gerçekleşmedi. Daha sonra Parti Önderliği'nin talimatıyla tekrar Haftanin'e dönmem söz konusu oldu. Çünkü Haftanin yönetimi zayıftı, zayıf kalmıştı. Ve birçok yeni güç gelmişti. Bu gücün örgütlenmesi, eğitilmesi yeterince sağlanamadığı için çok ciddi sonuçlar, durumlar ortaya çıkmıştı. Bunun için tekrar oraya geldim. 92'de gerillada bir atılım yapmak gerekiyordu. Aslında bu konuda geri bir yaklaşım, ki buna sağ yaklaşım demek gerekiyor ve bunun ürünü olarak bir türlü beklenen gelişme olmadı. Parti Önderliği'nin müdahaleleri, eleştirileri, uyarıları vardı. Bir nevi, savaş durdurulmuştu. Zamanın ilerlemesine rağmen -neredeyse bahar bitecek- ciddi bir eylemlilik, eyleme yönelme yoktu. Bu halkta da epey olumsuzluğa yol açıyordu. Düşman 92 Newroz'unda yönelmişti hatta bazı katliamlar da yapmıştı. Serhıldanların gerilla eylemleriyle tamamlanması, sürdürülmesi gerekirken, gerilla görevini yerine getirmemiş, kitle ve serhıldanlar baş başa bırakılmıştır. Bu dönemde Parti Önderliği'nin ülkeye yine gruplar, takviyeler, eleştiriler, uyarılarla müdahaleler süreci başladı. Örgüte adım attırmak, savaşa yeni bir boyut kazandırmak amacıyla Parti Önderliği yaşanan durumları ve taktikteki geriliği gördüğü için, taktik önderliğin yaşadığı durumu gördüğü için müdahale etti. Taktik gerilikler buradan kaynaklanıyordu. Taktiğin özellikle Güney sahasında uygulanamaması, taktikle oynama, hata durumları yaşanınca, bunları düzeltmek, taktiği yerine oturtmak için bu müdahalelerle çalışmaları, yoğunlaşmaları oluyor.

Bu süreçte Uludere'ye giden bir grubumuz düşman tarafından imha edildi. 23 arkadaşın şehadeti yaşandı, 7 arkadaş yakalandı. Bu olay yaşandığında, Parti Önderliği'nin talimatı geldi. "Bu olayın araştırılması, soruşturulması, sorumluların ortaya çıkarılması gerekir." Ki zaten bu olay öncesinde gelen gruplara çalışmaları rayına oturtmak, düzeltmek, amacıyla verilen perspektif ve talimatlar da vardı. Hatta soruşturmalık konuların olduğu, bu soruşturmalık konuların soruşturmaya tabi tutularak aydınlatılması, bu temelde

gerekli düzenlemelerin yapılması belirtilmişti. Bu olay yaşandığında talimatın da bir gereği olarak soruşturma açıldı. Ve bu soruşturmaya ben de dahildim. Benim hakkımda da soruşturma açıldı. Kendim de zaten istedim. Sadece bu olaya ilişkin değil, hem bu olaya ilişkin hem bir bütün olarak, Ana Karargahın, Haftanın Karargahının ve tüm Eyalet Karargahlarının pratiğinin incelenmesinin gerektiğini söyledim. Aslında buna ihtiyacım olduğu için istemiştım. Ve yapılması da gerekiyordu. Eğer bu dönem böyle bir soruşturma gerçekleştirilmiş olsaydı, sanıyorum daha sonra 92'de yaşayacağımız birçok şey önceden görülüp, tedbirleri geliştirilebilirdi. Soruşturma aslında öyle geliştirilecekti fakat öyle gelişmedi. O zaman soruşturma açıldığında Parti Önderliği'ne yazdığım kısa bir rapor vardı. Hem bu konuda, hem diğer konularda soruşturmanın yürütülmesi, buna inandığım, buna her türlü desteği vereceğim ve soruşturmanın da sonuçlanıncaya kadar soruşturmanın sağlıklı yürütülmesi ve sonuçlanması açısından görevlerimin dondurulmasını istemiştım. Çünkü hem soruşturma, hem görev uygun olmuyordu. Ben kendi açımdan doğru görmüyorum en azından. Soruşturmanın sağlıklı yürüyebilmesi, sonuçlanması için; kendi açımdan değil tabi ki. Soruşturma komisyonunun baskı altında kalmaması, değerlendirmelerde yanlış şeylere düşmemesi için. Çünkü 23 insanın şehadeti öyle basit bir olay değil. Hem de Taşdelen eyleminin hemen sonrası. Taşdelen eylemiyle olumlu bir izlenim yaratılmıştı kitlelerde. Bu olumluluk değerlendirileceğine, mücadelenin hizmetine sunulacağına, bunun peşi sıra hemen öyle bir olayın gerçekleşmesi olumsuzdu. Bu grubun şehadetinin çeşitli nedenleri var tabi. Eğitime dayanan ve tedbirsizlik durumu var. Birçok yönüyle ele alındığında en üst düzeyde, bu grubun şehadetinden benim sorumlu tutulmam gerektiği ortaya çıkıyordu. Çünkü benim sahamda, benim sorumluluğum altında oldu. Bunda da en çok benim sorumlu tutulmam gerekirdi. O zaman da olaya öyle yaklaştım. Sanırım doğru bir yaklaşımdı ve bu olay sonuçlandı. Diğer soruşturma başlıyordu, fakat bu Haftanın Karargahıyla, Ana Karargahtan sadece benimle sınırlı kalıyordu. Aslında bununla da sınırlı kalmadı, fazla sonuç çıkarılmadı. Yani yine de o kadar sağlıklı yürütülemedi. O dönemde Metina'ya gidilmesi, Ana Karargah çalışmalarının oturtulması gerekiyordu. Yapılan planlamaya göre Metina'ya gitmek, orada Ana Karargahı oturtmak, merkez okulu açmak, hatta meclis çalışmalarını yapmak gibi görevler vardı, bunların yapılması gerekiyordu. Orada bunlar yapılmadı. Bazı çalışmalar vardı ama zayıf ve geriydi. Bir de Güney Savaşı meselesi ortaya çıktı. Güney Savaşı önemli, mücadele tarihimizde bir 79 var. Yani örgütte krizin ortaya çıkması, örgütün bir yenilginin eşiğine gelmesi var, bir 85 var. Yine taktik önderlikten ötürü savaşın ve örgütün bir yenilginin eşiğine gelmesi var. 79'daki de taktik önderliğin ortaya çıkardığı bir sonuçtu, '85'te de öyle. Güney Savaşında da partinin yenilginin eşiğine getirilmesi aynı şekilde taktik önderlikten kaynaklanıyordu. Parti tarihimizde '79, '85, '92 bu anlamıyla birbirine benzer. Bu üç tarih önemlidir. 1992'ye girdiğimizde aslında Şırnak katliamıyla özel savaş hükümetinin taktiği netleşmişti, ne yapmak istediği çok açıktı. Parti üzerinde çok kapsamlı bir tasfiyenin planlandığı biliniyordu. Belki tüm boyutlarıyla, derinliğine görülmüyordu ama az çok biliniyordu. Parti Önderliği daha 91'in sonlarından itibaren geliştirdiği talimat ve değerlendirmelerde özellikle buna dikkat çekiyordu. Özellikle de Güney sahasına dikkat çekiyordu. Güneydeki, parti taktiğine dikkat çekiyordu, tehlikeye dikkat çekiyordu.

Güneyde uygulanan taktiğin hiç de Parti taktiği olmadığı, bunun partiyi tehlikeye soktuğu, Güneydeki çalışmalarımızı sonuçsuz bıraktığı, yine hudut boylarındaki üslenme tarzlarının, yerleşim tarzlarının, orada yapılan eğitimlerin pek de taktiğe göre olmadığını, hatta taktiği, örgütü zorladığını, tehlikelerle karşı karşıya getirdiğini söyleyip eleştiriyor, uyarıyor, sürekli dikkat çekiyordu. Bu Güney hudut boylarına yerleşim, üslenme aslında hem Güney için, hem Kuzey içindi. Yani bir bütün olarak iki parçanın mücadelesini geliştirmek içindi. Oralar öyle cephe gerisi falan değildi, öyle rahatlama yerleri de değildi. Savaşın örgütlendirilip, beslenebileceği alanlardı. Fakat böyle kullanılmadı. Nasıl kullanıldı? Daha çok savaşmama, savaştan kaçma yerleri, rahat yaşama yerleri olarak ele alındı ve böyle yaklaşıldı. Onun için de oradaki üslenme ve mevzilenmeler savaşa göre değil, daha çok yaşamaya göre gelişti. Sonuçta böyle oldu... Yani niyetimiz ne olursa olsun. Aslında bu durum daha 91'de fark edilmişti. O Eylül toplantısında da bunları konuştuk. Biraz da bunu aşmak için Ana Karargahı Botan'a taşımayı kararlaştırdık fakat aşamadık. Yani bu sahalar öyle oldu ki, ne kadar savaştan kaçan, savaşmak istemeyen tip varsa, oraya geliyordu. Ve orada tutturulan tarz, bir savaş karargahı değil, adeta hastaların, yaralıların, savaşmayanların bulunduğu rahat yaşama dayalı köyler... Savaşı oradan besleme, her yönüyle güçlendirme değil, tam tersine savaşın yarattığı imkânlar üzerine orada kurulup oturma. Biraz da rahatına bakma ortaya çıktı. Bu tabi ki ciddi bir tehlikeyi, yozlaşmayı, savaştan uzaklaşma, savaşmama, taktikten uzaklaşma, her türlü keyfi, disiplinsiz yaşamın ortaya çıkmasına yol açtı. Yozlaşma dediğimiz şey bu. Savaşmama, kendini yaşama, orduya, disipline, örgüte gelmeme, değerlerin üzerine oturup yeme, sonuçta böyle bir durum ortaya çıktı. Güney Savaşının gelişeceği çok açıktı. İki cepheden savaşacağımız da çok netti, Parti Önderliği'nin talimatları da çok açıktı. Eğer o talimatlar gerçekten uygulansaydı, Güney Savaşından çok farklı sonuçlar elde ederdik. Eğer elde edemediysek, bu talimatları uygulamamamızın bir sonucuydu. Talimatları hep anladık dedik, ki kimimiz ya anladık uygulamadık, kimimiz gerçekten anlamadığı halde anladım dedi ki, kimimiz de anladık, kendimize göre, kendi yorumlarımıza göre yaklaştık, pratiğe öyle aktırdık, yani işimize geldiği gibi. Onun için de bu talimatlar uygulanmadı ve boşa çıktı. Boşa çıktığı, uygulanmadığı için, kendimizi uyguladığımız için o bilinen sonuçlar ortaya çıktı. Yoksa Parti Önderliği'nin değerlendirme ve talimatlarına göre hareket etseydik, o durumlar kesinlikle yaşanmayacaktı. Madem tehlike görülüyordu, buna karşı yapılması gereken neydi? Bir kere o köyleri, yani o kampları dağıtmaktı. Bir askeri kamptan ziyade, bir köy oluşumuna benziyorlardı. Hele hele savaş, "Geliyorum" dediğinde bunu hızla yapmaktı. Kampları ortadan kaldırmak, gücü gerillaya göre hareketli kılmak, sabit olmaktan kurtarmak, erzaktır, askeri malzemedir, araziye uygun depolamaktır. Savaşacak gücün gerilla düzenine göre örgütlendirilip araziye göre yine yerleştirilmesi gerekiyordu. Savaşmayacak gücün de oradan çıkarılması gerekiyordu. Bu tedbir alınmalıydı. Yani kamp savunması, kampı koruma, alanı savunma durumuna geçmek kesinlikle doğru değildi. Bu yapılmadığı için bir askeri kamptan çok köye benziyor. Tüm askeri malzeme, erzaklar orada, savaşmayan bir sürü insan orada. Bir de tabi durumları değerlendirmeme var, yanlış değerlendirmeler biraz bizim o yaşamımızı pekiştiriyor. Biraz da aslında o tutulan tarzın teorisidir. O değerlendirmelerde, zaman ilerlemiştir, TC

karadan saldıramaz, havadan saldırır. Havadan saldırılsa da zaten ona göre tedbir alınmış, yeraltı sistemleri var, sorun olmaz. Güneyliler bize saldırırsa da bizimle savaşılamaz, tüm Güneyliler bize saldıramaz. Halk bizimledir. Peşmergenin de hepsi saldıramaz. Saldırırsa da bir kesimi saldırır. Bunun için bizimle savaşılamazlar. Değerlendirme bu. Bu olunca tabii kampları bırakmaya da gerek yok. Bunlar yeter, biz savunuruz, gelirler vururuz, bizimle savaşılamazlar. O zaman da buraları kampları bırakmanın, gerilla düzenine geçmenin bir anlamı yok. Aslında değerlendirme bu. O tedbirler buna göre. Parti Önderliği'nin değerlendirmeleri bu değil tabi. KDP-YNK, Güney işbirlikçileri tehlikesinden, emperyalizmin tehlikesinden, savaştan bahsediyor. Buna göre arazinin tutulmasından bahsediyor, birçok şeyden bahsediyor. Fakat bizlerin değerlendirmesi Parti Önderliği'nin değerlendirmesiyle çelişiyor ve kendi değerlendirmemizi esas alarak tedbirleri geliştiriyoruz. O yaşamımızı bozmak istemiyoruz, yeterli görüyoruz. Bununla da bu savaşı kazanacağımızı söylüyoruz. Daha iyi anlaşılması için o zaman Xakurke'deki arkadaşlarla tartıştığımızda, Ferhat'ın düşüncesi şuydu: "Xakurke'ye saldırı gelişmez, çünkü zaman çok ilerlemiş, mevsim elvermez. Daha çok Haftanın ve Çukurca'dır. Esasta Haftanın'dır. Eğer Xakurkeye olursa, biz hazırız, karşılarız." Xakurke'nin yaklaşımı, değerlendirmesi buydu. Hatta savaşın olmayacağı bir diğer düşünceleriydi. Yani, "Bunlar propaganda, şantajdır. Bizi biraz da sonbahar atılımından alıkoymak içindir." Yaklaşım bu. Zaten evet, Güney Savaşının çıkış amacı bahar atılımımızı engellemekti gerçekten. Ama sadece onunla sınırlı değil, bir yönüydü bu. Çukurca'nın fazla bir şeyi yoktu. "Olabilir, hazırlıklarımız vardır, biz hazırız" diyordu. "İki cepheden de savaş gelişse, biz hazırlıklıyız." Haftanın'ın değerlendirmesi bu.

Daha Güney Savaşı öncesinde Sadık Ömer'in katledilmesiyle bir gerginlik yaşandı. O yol ambargosu geliştirildi. Bu temelde biraz onlar sıkıştırıldı. O zaman çatışmaya girmediler. Aslında çatışmaya girmek istemediklerinden değildi. İstiyorlardı fakat hazırlıkları yetersizdi. Çünkü YNK henüz KDP'yle birlikte tavır almamıştı. Bizimle çatışmaya girmede KDP-YNK'yi de itmeye çalışıyordu. Bir bu, bir de TC'yle bunların yaptığı hazırlıklar hala savaşı başlatma aşamasına gelmemişti. Bunun için başlatmadılar, yoksa o zaman da savaş gündemdeydi, bunlar taktik yaptılar. Bizimle anlaşmaya, uzlaşmaya girdiler, Güney hükümeti adına. İki arkadaşı Haftanın'de arkadaşlar göndermişti. Görüştüklerinde bizim tüm şartlarımızı kabul etmişler. Bu durumu arkadaş bana Haftanın'den iletğinde -koşulları da fazla bilmiyorum- tüm koşullarımızı kabul ettiklerini söylemişti. Ben kendilerine yazdığım yazıda şunu söylemiştim: "Bu bir taktiktir, bunlar zaman kazanmak istiyor. Aldanmamak gerekir." Orada bazı arkadaşların değerlendirme hataları da oldu. "Bunlar bizimle savaşıyor, savaşı göze alamıyor." Çünkü gruplarımız o zaman Zaxo yakınlarına kadar gitti. Bizimle çatışmaya bunlar cesaret edemiyor. Oradan öyle bir sonuç da çıktı. Şartlarımızı da kabul ettiler. Bunlar bizimle savaşılamaz. Biraz da buna aldanma var. Onun için de o hazırlıklar, yaklaşımlar ortaya çıktı. Böylece savaşa hazırlıksız girdik. Onların taktiğiyle inisiyatifi altında, onların hazırladığı biçimde girdik. Yani bizim taktiğimiz, inisiyatifimiz, hazırlıklarımızla, istediğimiz biçimde onlarla savaşa tutuşmadık. Durum buydu. Bunun yanında bir de Xakurke'nin ayrı yaklaşması, Haftanın'ın, Çukurca'nın ayrı ayrı

yaklaşmaları var. Yani aynı sürede üç alanın koordineli, yanlış da olsa birlikte girmemesi var. Bir de bu sürede benim Metina'dan ayrılışım var, Haftanın'e doğru. Bu yalnızca benim kararım değildi, ortak bir karardı. O kararın bir sonucu olarak ayrıldım. Tabi ki daha sonra bu da Parti Önderliği tarafından eleştirildi. Taktik dışı bir durum olarak değerlendirildi, bir kaçış olarak değerlendirildi. Karargahın teslim edilmesi olarak değerlendirildi. Ve bunun için görevden alınmam sözkonusu oldu. Bunun soruşturması gündeme gelmeden ben bir özeleştirir raporu yazdım o süreç içerisinde, savaş ortamında. Yani Haftanın'e geldiğimde böyle bir durum sözkonusuydu. Bunlar da tabi ki bu savaşı olumsuz yönden etkiledi. Yani tüm güçlerimizin savaşa aynı anda değil de parça parça girmesi, birbirinden habersiz girmesi, koordinesizlik, yine Metina'dan ayrılış, bunun düşmana verdiği cesaret, güçlerimizde yarattığı moral bozukluğu var. Metina'dan ayrılmak sorun değil o kadar. Savaşta insan ayrılabilir de, bir yeri bırakabilir de tekrar sonra alabilir de, bir durumdan başka bir duruma geçiş de yapabilir. Gerilladan silahlı propagandaya, hareketli savaştan gerillaya, gerilladan hareketli savaşa, ikisini iç içe, yani bunlar olur savaşta. Bir yanlışlık fazla yoktur burada. Yanlışlık benim Metina'dan ayrılmamda falan değil, ayrılış biçimimde ve öncesindedir. Diğerleri aslında temel hataların sonuçlarıdır. Ortaya çıkardığı sonuçlardır, o kadar büyük de değil. Temel hata nedir? Bir kere savaşa yaklaşımdır, ordu olayına yaklaşımdır. Savaşta ziyade aslında savaşmamadır. Ordulaşmadan ziyade aslında orduyu geliştirememedir. Niyet açısından değil, ortaya çıkan sonuçlar açısından böyledir. Mesela eğitimin taktiğe göre geliştirilmeyişi, savaşçı yapısının bu tarzda eğitilemeyişi, eğitimin dönüşümü, askerleşmeyi sağlayamaması. Gücün atıl tutulması, savaştırılamaması, savaş dışı kalması. Bu da çürümedir. Bunlardan kaynaklanıyor.

Güney Savaşı dediğimiz gibi onların inisiyatifinde ve onların taktiği altında gelişti. Güneyde kahramanca bir savaş yaşandı. Bu, PKK'nin direnişçi özüyü. PKK'ye yakışan tutumdu, tarzı, davranıştı, bunun dile geliyordu. Gerçekten orada sadece Güneyli hainler ve TC'ye karşı bir savaş yürütülmedi, dünyaya karşı bir savaş yürütüldü. Bu anlamıyla önemlidir. Daha savaş öncesi PKK'nin işinin bittiği söylenmişti. Çünkü PKK yalnız ve herkes PKK'ye karşı ittifak içinde. PKK nasıl kurtulacak? Bir anlamıyla aslında bizim Güney Savaşı, Körfez Savaşına benziyor. Yani, nasıl ki Körfezde Irak yalnız bırakıldı bütün güçler de ittifak yaptı, Irak'a yüklendi ve Irak'ı ezdiler. Biraz ona benziyor. Fakat bizim direnişimiz bir Irak'ın direnişinden daha görkemlidir. Mesela Irak bir devlet olmasına rağmen, o kadar imkanı olmasına rağmen yine de destekleyenleri vardı. Devletler düzeyinde yine destekleyenleri vardı. Fazla bir direniş gösteremedi. Biz, hiçbir desteğimiz olmadığı halde, tüm dünya karşımıza geçtiği halde kırk güne yakın kahramanca bir direniş sergiledik ve gücümüzün çoğu yeniydi. Hele özellikle Haftanın'de yapının büyük bir çoğunluğu yeniydi, daha eğitim görmemişler vardı. Savaş ortamından yeni gelenler, eğitimde olanlar vardı. Tecrübeli sadece bir bölük güç vardı. Yani o da o yıl kurulan eğitilen sözde, bir birlik. Bu savaşta, biliniyor. Yöneten, pratikte yönlendiren Türk subaylarıydı. Koordinesini de yapan onlardı, her türlü desteği veren de onlardı. Silahından, mermisine her şeyi onlar veriyorlardı. Burada amaç neydi? PKK'nin teslim edilmesi, tasfiye edilmesi. Eğer bu gerçekleştirilmiş olsaydı, iç hareket bununla tamamlanıyordu. Ki zaten Güney'de bizim ezilmemiz, bunun yaratacağı moral açısından

düşünülürse, hem kitleler hem de Kuzeydeki güçlerimiz açısından aslında bir yıkım olacaktı. Böyle planlanmıştı zaten. Güneyde tasfiye olursak, Kuzey'de de iç hareket tamamlanacak ve PKK diye bir olay kalmayacaktı. Plan buydu. Bu, Güney'de gerçekleşmedi. Yani ne biz, ne karşı taraf başarı elde etmedi. Yaşanan sonuç biraz böyle oldu. Tabii ki bu, onların planlarını alt üst etti. Biraz da bu durumun doğması Parti Önderliği'nin öngörülleri ve müdahaleleriyle gerçekleşti. Eğer öyle olmasıydı, belki sonuç alabilirlerdi. Yani o plan sonuca gidebilirdi, götürürlerdi. Ama Parti Önderliği'nin çabaları bunun önünü kesti. En azından diyelim, ne onlar kazandı, ne de biz. Hatta bizim kazançlarımız onlarınkinden çok daha fazla oldu. Kayıplarımız çok daha az oldu. Yani bu plan tutmadıysa, bunu Parti Önderliği ortaya çıkardı. O kadar kahramanca direnildi tamam, belki sonuna kadar direnildi ama bu bir şeyi kurtarmazdı, sonuç imhaydı. Mesele direnip direnmemek değildi, orada ezilmemektir. Düşmanın planını boşa çıkarmak ve orada kazanmaktır. Direnmişsin ama ölmüşsün bu kayıptır zaten. Yani o direnişin fazla bir anlamı yoktur. Direnmek ama direnmeyle kazanmak, kaybetmemek. Savaşta direnip ölmek o kadar önemli değil, önemli olan savaşta ölmemektir, yaşamaktır. Yaşamak için savaşmaktır. Yoksa, ölmek için savaşmak değildir. Bizim orada tutturduğumuz, yaşamak için savaşmak değil, aslında ölmek için savaşmaktır. Çünkü savaşa yaklaşımımız oydu. Direnilir sonuna kadar ama ölünür. Ölürüz, direniriz, bu neyi kurtarır? Belki direnildi, iyi bir direniş sergilendi, kaybettiler. Bundan da öteye fazla bir anlama ifade etmez. Neden taktik dışı bir savaş yürüttük? Ki taktik dışı bir savaş yürütmemize rağmen eğer bu kadar kahramanca bir direniş ortaya çıkmışsa, bazı başarılar da elde edilmişse, bir de taktikle savaşılsaydı acaba ne tür sonuçlar doğardı? O da çok önemli.

Gerçekten taktik dışı savaşmamıza rağmen bu kadar kahramanca bir direniş yapılmışsa, taktikle savaşılsaydı daha çok sonuç alınacağı çok açık. Biz savaşı aslında başından kaybettik. Niye? Çünkü savaşa taktikimizle, hazırlıklı girmedik. Bu savaşı kazanamayacağımız çok açık. Parti Önderliği buna müdahale etti ve biraz tersine çevirdi. Böylece sonuç alamadılar. Mesele bu. Hataların kaynağı bunlarıdır. Bu bize ne kazandırdı, ne kaybettirdi? Şüphesiz hem çok şey kazandırdı, hem çok şey kaybettirdi. Bize kaybettirdikleri nelerdir? Bir kere tarih önümüze şunu çıkarmıştır, Kürdistan'daki son İdris-i Bitlisi'lerin ezilmesinin hem de bir daha dirilmemesine ezilmemesinin fırsatını ortaya çıkarmıştı. Bu çok önemli bir olay ama değerlendiremedik. Bu ciddi bir kayıptı. Eğer bunu değerlendirebilseydik gerçekten son İdris-i Bidlisi'lerin tarihi kapanacaktı. Bir daha da öyle İdris-i Bitlisi'ler karşımıza çıkamayacaktı. Kürdistan Halkının karşısına çıkamayacaktı. Bununla sadece Kürdistan açısından değil, Ortadoğu halkları açısından da yeni bir süreç başlatılmış olacaktı. Bu açıdan önemli bir fırsattı. Bu, değerlendirilemedi. Ciddi bir kayıptır.

Eğer bu gerçekleşmiş olsaydı, Kürdistan Halkının önünde varolan engeller kaldırılmış olacaktı. Yani bu özerkliktir, bilmem otonomidir. Bir daha bunların sözü edilmeyecekti. Bağımsızlık ve özgürlük stratejisi tek egemen strateji ve herkesin artık tartışmayacağı bir strateji olacaktı. Bir gerçek olarak bütün o çözümler yerle bir edilecekti.

Değerlendirilmemesi büyük bir kayıptır. Yine Kuzey ve Güney'in aynı devrimci çizgiye açılması, Kuzey ve Güney devrimlerinin birleşmesi şansı ortaya çıkmıştı. Yani Güneyde de devrimci ideolojinin, devrimci hareketin gelişme ve kazanma şansı ortaya çıkmıştı.

İşbirlikçiliğin ve hainliğin ezilme şansı ortaya çıkmıştı ama değerlendirilemedi. Bu da çok büyük bir kayıp.

Yine savaşta şehadetler yaşandı. Evet, o savaşın tarzına göre belki fazla sayılmayabilir ama PKK'nin yaklaşımıyla yaklaşıldığında bu kayıplar az değildir. Bir Xakurke'de 34, bir Çukurca'da 13, Haftanın cephesinde savaş öncesi ve sonrası çeşitli şeyler de dahil 144'tür. Şehit düşen arkadaşlar kadar yaralı da vardı. Yaralıların bir kesimi de savaş dışı kalmıştır. Bunları da kayıp saymak gerekiyor. Bunlar dikkate alındığında verilmesi gereken kayıpların çok çok üstünde kayıp verilmiştir. Bir kaybımız da budur. Eğer taktik uygulanmış olsaydı kaybımız daha az olacaktı. Yine yıllardır orda çalışmış, bazı mevziler yaratmıştık, bazı değerler yaratmıştık. Bunların kısmen de olsa kaybedilmesi, bir kısmının tümünden kaybedilmesi, bir kısmının zayıflatılması söz konusudur. Bu da ciddi bir kayıptır. Yine bazı erzaklarımız, bazı silahlarımızın az da olsa ele geçmesi -erzak fazlaydı- kayıptır. Başarılabilecek, sonuç alınabilecek birçok şeyin düşmana böylelikle hediye edilmesi vardır. Bir anlamda kayıplar bunlardı.

Bir de bunun kazandırdıkları var. O da PKK'nin öyle kolay kolay yenilmeyecek bir güç olduğunu ortaya çıkmasıdır. Bitirilecek gözüyle bakılan bir gücün, öyle bitirilemeyeceği bilinmiş oldu. Kürdistan'da PKK'siz bir gelişmenin, bir çözümün olmayacağını herkesçe bilinmesine yol açtı, ortaya çıkardı. PKK'nin hem siyasi, hem askeri, hem direnme gücünü ortaya çıkardı. Ve herkes bunun üzerinde yeni yeni değerlendirmelere ulaşmak zorunda kaldı. Bu bir kazançtır şüphesiz. Yine Güney halkı o zamana kadar PKK'nin gücünü bilmiyordu, fazla inanmıyordu da. Bu savaşla PKK'nin hiçte sandıkları kadar zayıf bir hareket olmadığını gördüler. O zamana kadar YNK-KDP dışında bir güç görmeyen Güney halkı, bunlara hep boyun eğmiş, fakat hiç kimsede o tarihe kadar bir karşı koymayı yapmamış. Bunlar ne yapmışsa yanlarına kalmış. Fakat ilk kez, PKK bu güçlere karşı çıkıyor, karşı çıkmakla kalmıyor büyük darbeler vuruyor. Bu Güney kitlesinde beli bir sempatiyi geliştirdi. Diğer güçlere karşı PKK'yi bir umut ışığı olarak gördü. PKK'nin bu güçlere karşı dayanabilecek bir güç olduğu anlayışı yavaş yavaş yerleşmeye başladı. Bu da önemli bir kazanç. Gerçekten savaş sonrasında, PKK'yi güney halkı biraz ciddiye almıştır. Ondan öncesinde "PKK var ama PKK savaşmasını bilmiyor. Siyasi olarak güçlüler ama savaştan anlamazlar" düşüncesi vardı. Öyle olmadığını gördüler.

..... Hele hele Güney Savaşında. Zaten KDP ve YNK'nin uzantılarıdır biliyorsunuz. KDP ve YNK kesin müdahale edecek ortalık bize kalacak. Dikkat edilirse o sürece kadar hepsi PKK'nin yenilgisine bakar, yenilgisinde yaşamı örgütlemeye çalışırlar. Ne zamanki Güney Savaşı'nda PKK'nin ezilemeyeceği onlarca da anlaşıldıktan sonra bu defa yaşamının PKK ile ilişkilerden geçtiğini gördüler. Ondan önce PKK'ye düşmanlık yaparlardı. Aslında kendileri de bu süreçte zayıflar, bitişe giderler. Hep yaşamayı ayakta kalmayı PKK'ye düşmanlıkta PKK'nin bitişinde ararlar. Ama bu Tarihten sonra bunu hiç gerçekleştirmeyecek bir durum olduğunu, bununla kendilerinin tehlikeye gireceğini görünce, yaşamının PKK ile ilişkiye geçmekte olduğunu görür ve ilişki ararlar. Bu da önemli?

Yine bu savaşın ortaya çıkardığı bir olumlu şeyde taktik önderliğin içinde bulunduğu durumdur. Taktik önderliğin yetmezliği, geriliği, yaratıcılıktan uzaklığı ve bunun partiyi,

savaşı, devrimi tehlikeye soktuğu ortaya çıktı. Onun öncesinde de biraz belki görülüyordu. Ama bu savaş çok net ortaya çıkardı; ortaya çıkarmakla kalmadı, taktik önderliğin nasıl çözümleneceğini de, bunun olanaklarını da ortaya çıkardı.

Çözümlemeyen, çözümlenemeyen taktik önderlik sorununun çözümlenmesinin olanaklarını ortaya çıkarıp, güçlendirdi. Bir olumlu kazanımı da budur.

Yine bu savaşın ortaya çıkardığı diğer bir kazanımda; eskiden şöyle bir anlayış vardı, "Yenidir savaşamaz" bu anlayışı yerle bir etti. Meselenin yeni olmakla, eski olmakla bir alakası olmadığını ortaya çıkardı. Mesele yenilik-eskilik meselesi değil, Mesele doğru örgütleyip, doğru komuta ve savaştırma meselesidir. Bununla bağlantılı olduğu çok net ortaya çıktı. Neden? Çünkü Haftanın'deki güç hep yeni güçtü, bu yeni güç bu kadar ağır bir savaşa rağmen, bu kadar kahramanca savaştı. Büyük kahramanlık örnekleri ortaya çıkardı. Demek ki yeni bir güçte savaşabiliyor. Hem de kahramanca savaşabiliyor. Bu çıktı. Bu da bir kazanımdı.

Diğer bir kazanımsa, aslında doğru savaşılırsa PKK'nin bulunduğu, ulaştığı düzeyin, PKK'nin geliştirdiği savaş düzeyinin, ordu düzeyinin tüm yetmezliklerine rağmen bir alanı kurtarabilecek düzeye geldiği ortaya çıktı. Eğer bunun tedbirleri zamanında geliştirilebilse, bir alan kurtarmaya girişilebileceğini, hatta korunabileceğini, ortaya çıkardı. Ki Haftanın'de anlaşmadan sonra bırakılınca karşı-devrim güçleri alana giriyor. O zamana kadar girmemişlerdi. O kadar üstlenmenin yanlışlığına, mevziye ve taktik dışılığına rağmen.

Taktiği uyguladığımızı düşünelim, kendi alanını nasıl koruyacaksın? Diyelim savaş karşınin alanına taşıracaksın, savaş onun alanında yoğunlaştırsın o zaman çok rahat alanını koruyabilirsin. Biz öyle yapmadık. Savaşı onların alanlarına taşırmadık, kendi alanlarımızda savaştık. Buna rağmen alana giremediler. Bu neyi çıkarıyor? Demek ki savaş onların alanına taşırsak, savaş biraz alanımızdan uzaklaştırsak, düşmanın alanımıza yönelimini rahatlıkla öneyebiliriz. Elimizdeki alanı daha rahat koruyabiliriz. Askeri açıdan yine, gerçekten çok büyük kazanımlar var. Askeri bir zafer elde ettik anlamında değil. Bir kere o gücümüzün tümü, o savaşta gerçek bir eğitimden geçti. En güçlü eğitimi başardı. Bu savaş bir çok değerli arkadaşı ortaya çıkardı. Kısa sürede bir aylık bir savaşla, o kadar güç savaş eğitiminden geçti. Buna da bir askeri kazanım olarak bakmak gerekiyor. Yine birçok tecrübe elde ettik. Deneyim anlamında, taktikler anlamında. Yani o savaşta birçok taktik uygulandı. Yeni bir güçtü bu konuda epey eğitimliydi. Deney, tecrübe sahibi oldu. Yeni birçok komuta adaylarını da ortaya çıkardı. Böylesi kazanımlar var. Genel anlamda ele alındığında, hem siyasal, hem askeri açıdan olumlu kazanımlar elde edildi. Yani kayıplarımızın da kazançlarımızın da olduğu bir savaş oldu. Ne tam yenildik ne tam kazandık. Aslında tam yenilebilirdik, Parti Önderliği bunun önüne geçti ve engelledi. Bu savaşta işlenen hatalar taktik dışılıktır, koordinesizliktir, Metina'dan öyle ayrılışımdır. Ve Xankurke'nin habersizce, savaş ortasında, kendi başına ateşkese gitmesidir. Ferhat Xankurke'de kendi başına ilişkiye geçiyor, ateşkes kararı alıyor ve hiç kimsenin haberi yok. Ne Çukurca'nın, ne Haftanın'ın, ne Parti Önderliği'nin ne de Kuzey'deki karargahların, hiç kimsenin haberi yok. Evet ateşkes olur taktik olur, zamanlı olur zamansız olur, yenilginin önüne geçmek olur veya yenilgiyi sadece daha fazla kazanç elde etmek için alır. Savaşta böyle şeyler olur. Şimdi

yalnız böyle bir karar almak için bu karara ortak edilmesi gereken güçler var. Bu yapılmıyor. Ne Parti Önderliği'nin haberi var, ne de diğer arkadaşların haberi var. Kendi başına bu ilişkiye girdikten sonra haber veriliyor. Yapılacak bir şey kalmıyor. Artık olan olmuştur. Bunun da savaşa çok olumsuz etkisi oldu. Düşman da bundan yararlanarak, Haftanın üzerine yüklendikçe yüklendi. Biraz da Haftanın kayıplarının fazla olmasının nedeni buydu. Diğer yerler anlaşmaya girmişti. Haftanın'de savaş vardı. Biraz da darbe yedikleri için intikam hırsıyla doluydu KDP'liler. Yani ateşkesi dinlemeyip fırsat bu fırsat deyip intikam almak istiyorlardı. Yani her bakımdan olumsuz oldu. Moral açısından, Savaşma açısından, düşmana cesaret etmede.

Anlaşma aslında bir teslimiyet anlaşmasıdır fakat o günkü koşullarda o gidişatta aslında en doğrusudur. Kötünün en iyisidir. Öyle değerlendirmek gerekir. Yani anlaşma o anlamıyla doğrudur. Esasta bir teslim olmadır. Durumu budur.

Ferhat'ın o anlaşmayı geliştirmesi, daha sonraki içine düştüğü durumlar, daha iyi anlaşılıyor. Ne yapmak istemiş? Ne yapmış? O biraz daha iyi anlaşılıyor. Fakat o günkü koşullarda dediğim gibi aslında o anlaşma bir yerde de çare oluyor. Ama en azından tartışması gerekiyordu. Haberdar etmesi, onay alması gerekiyordu. Yanlışlık esas orada. Bir de onun diğer anlayışı var. O anlayışın temelinde anlaşmaya giriyor aslında. Yanlışlık burada. Yoksa anlaşmaya bir şey demiyoruz. Uzlaşma oldu diye de bir şey demiyoruz. Savaşta geçici uzlaşmalar da olur, kalıcı uzlaşmalar da olur. Mesele o değil. Bir de bu tarzda ateşkes anlaşmasının yarattığı olumsuzluk var. Diğer bir hata da gücün tek taraflı koşullandırılması, donatılması, hep saldırı anlayışının verilmesi var. Hep kazanılacağı var. Bunun dışında hiçbir şey yok. Güç buna göre şartlanıyor. Tabii ki ateşkes de gündeme gelince, güç birden bire çekilince, bu sefer yıkım oldu. Bu gerçekten güçleri çok olumsuz etkiledi. Özellikle Haftanın'deki gücü. Çekilme anına kadar tüm olumsuzluklara rağmen kahramanca bir direniş, üstün bir saldırı anlayışı var. Ama birden bire alanın bırakılması -ki örgütsüz bırakılması- o gücü moralmen tüketiyor. O kadar ayakta olan o güç, birden bire yürüyemez duruma geliyor. Yani anlayamadı, anlam veremedi. Neden? Çünkü öncesinden güç hazırlanmamış. Savaşa hazırlanan bir güç her yönden donatmak gerekir. Saldırı, savunma ilerleme, geri çekilme, kazanma vb. her konuda. Ki yarın bunlarla karşı karşıya geldiğinde olumsuz etkilenmesin, onu yıkmasın. Yani tek taraflı hazırladın mı öyle olur. Sonuçta yıkım olur.

Bir hatada buydu. Değer hatada yine örgütsüz geri çekilme oldu. Biraz aceleye getirildi. Tabi bunun da nedenleri var. Fakat nedenleri ne olursa olsun bu geri çekilme örgütsüz olduğu için, hem moralmen etkiledi, hem de bazı kayıplara yol açtı. Yani geri çekilmeden sonra da bazı kayıplarımız oldu. O örgütsüz geri çekilmenin sonucuuydu. Aslında savaştan sonra o tedbiri almak gerekiyordu. O olmadı. Savaşın başında o imkan yine vardı. Fakat o savaşın başında da kullanılmadığı için, mecburen o tarz sürdürüldü. Yani biliniyordu. Bilinmiyor değildi. Ama bunun dışında yapacak bir şeyde yok. Yapmaya kalksan daha kötü darbeler yenir. Düşmana göre kurulmuşsun, ona göre savaşa germişsin, mevzilenmişsin, her şeyin orada, erzakından cephanene kadar, her şeyine kadar. En ufak bir yeri terk etsen diğer yerler hemen onların egemenliğine giriyor. Daha çok kayıplara yol açacak. Artık başka yapılacak bir şey yok. O tarzı sürdürmek, kayıpları mümkünse bununla engellemek. Yani en son o çıktı. Zorlayan durum birazda o oldu.

Aslında başlangıçta bunu aşmanın imkanı vardı. Hemen kampları kaldırmanın imkanları vardı. Güçleri gerilla düzenine geçirme, malzemeleri dağıtma, hareketli olma durumu var. Bu yapılsaydı yine taktik yakalanırdı. Ama bu olmadığı için, o taktik dışılıkta sonuna kadar ısrar edildi ve götürüldü. Kısaca hatalar, sonuçlar, kayıplar, kazançlar böyle özetlenebilir.

Güney Savaşı'na ilişkin birkaç noktayı daha belirtmekte yarar var. Bu Savaşın ortaya çıkardığı en önemli sonuçlardan biri de Güney işbirlikçilerinin kendi gücüyle ayakta kalmadıklarıdır. Bunların tamamen, başka güçlere dayanarak ayakta kaldıklarıdır. Ve bu da şu gerçeği ortaya çıkardı, TC'ye vurulan her darbenin Kürt işbirlikçiliğine de vurulduğu, yine Kürt işbirlikçilerine vurulan her darbenin TC'ye vurulduğunu ortaya çıkardı. Bu da çok önemli bir gerçektir. Yine bu savaş, Güney Kürdistan'daki bilinen güçlerin hiçte öyle yurtsever olmadıklarını, Kürdistan'da belli bir fonksiyonu üstlenen güçler olduğunu ortaya çıkardı. Yıllar önce, bu gerçeği PKK tespit etmişti. Bunu kavratmaya çalışıyordu. Fakat birçok güç kavramaktan uzaktı. Bu savaş, gerçekten bunların ne olduğunu çok açık biçimde ortaya çıkardı. Bu gerçekliklerini 10 yıl halka kavratmaya çalışsaydık sanıyorum bunların bu gerçeğini bu kadar halka kavratamazdık. Bunların TC'den ayrı birer güç olmadığı ortaya çıkmıştır. Çok çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Yine bu savaşın çok önemli bir yanı daha var. Ki dikkat edilirse birçok güç, sanki PKK'nin yürüttüğü mücadele salt bir ulusal mücadeleymiş gibi yaklaşıyorlar. Özellikle Türk solu. Tabi bu sol ilginç bir sol. Kaldı ki PKK'nin yürüttüğü mücadele salt bir ulusal mücadele değil. Belki de bu mücadelenin ikincil yanını temsil eder. Ulusal yanından daha çok uluslararası yanı olan bir mücadele. Yani Güney Savaşı salt bir ulusal savaş değildi. Uluslararası bir savaştı. Salt TC gericiliğine karşı yürütülen bir savaş değil emperyalizme karşı da yürütülen bir savaştı. Bu PKK'nin yürüttüğü mücadelenin uluslararası yönünde ortaya koyar.

Eğer birçok güç PKK'nin tasfiyesinde uzlaşmışlarsa, Kürt gericiliğine ve Türk egemenliğine, bu derece destek sunmuşlarsa bunun nedenini PKK'nin geliştirdiği mücadelede aramak gerekir. Çünkü PKK'nin geliştirdiği mücadele, gerçekten, bugünkü koşullarda, hem de, sosyalizmin sözümona -bu reel sosyalizmdir- baş aşağı gittiği, sosyalizmin gözden düştüğü, emperyalizmin dünyanın tek egemen gücü olduğu bir dönemde, halklar açısından bir umut ışığı. Bu umudun söndürülmesi gerekiyordu. Bunun için bu kadar güç anlaşmıştı, uzlaşmıştı. Çünkü PKK'nin geliştirdiği mücadele, emperyalizmi de zorlayan bir mücadeleydi. Bu zayıf halkanın kırılması, emperyalist sistemde güçlü bir gediğin açılmasıdır. Bu açıdan bu kadar güçler birleşiyor. Çünkü çıkarlar birleşiyor. PKK bu çıkarları zedelemenin gerçeği. Bu da ortaya çıkan bir gerçektir. Dikkat edilirse en çok bu savaştan sonra PKK uluslar arası düzeyde dikkate alınan, üzerinde durulan bir güç haline gelmiştir. Bu günkü gelişmeler de buna bağlı bir olaydır.

Avrupa'nın takındığı tavır Amerika'nın takındığı tavır, salt bir Tansu Çiller'i kurtarma hareketi değil. Türk hükümetinin şahsında, Türk rejimini ve onunda şahsında emperyalizmi, kapitalizmi kurtarma hareketi. Demek ki PKK'nin yürüttüğü mücadele, öyle salt bir ulusal mücadele değil. Bu da bu savaşla ortaya çıkmıştır. Güney'de verilen savaş da böylesi bir savaştır. O çokça söz edilen şu veya bu nedenden dolayı gelişen bir

savaş değil. Tamamen buna dayanıyor. Çünkü PKK'nin mücadelesi, emperyalizmin Ortadoğu politikasını -bu politikanın özü de biraz Kürdistan'a dayanıyor- alt üst eden bir mücadeledir. Emperyalizm Kürdistan'ı Ortadoğu'nun gerici bir üssü haline getirmek istiyordu. PKK'de buna müsaade etmiyor. Savaşın özü, çatışmanın özü buydu. Yine bu savaşın diğer bir yanına daha parmak basmak gerekiyor. Oda şuydu: Gerçekten KDP ve TC orada tek bir gücümüzü bırakmak istemiyordu. Ama YNK'nin durumu farklıydı. YNK tümüyle ezmeden ziyade, önemli ölçüde güçten düşürüp, kendi zeminine çekmek, bu zeminde PKK'yi teslim almak istiyordu. Çünkü PKK'nin tümüyle ezilemeyeceğini biraz bilen bir güçtü. Körfez Savaşı'na benzer bir durum vardı. Körfez Savaşıyla aslında Saddam ezilmek istendi. Önemli ölçüde de ezildi. Ama Saddam biraz ayakta kalmayı becerdi. Bu savaşta bize yapılmak istenen Irak'a yapılmak istenenden daha kötüydü. Ve o taktik dışılıkta ısrar etseydik sonuna kadar onunla ilerleseydik, -gerçi şimdi emperyalizmin çeşitli destekleriyle Saddam ayakta kaldı. Yoksa şimdi ayakta kalmayabilirdi. Fakat bu kadar şeye rağmen Saddam bugüne kadar da gelebildi- Belli ki bizim öyle bir durumumuzda olamazdı. Böylesi bir durum olmamışsa, Parti Önderliği'nin belirttiğim tedbirleri sayesinde olmamıştır.

Emperyalizmin politikasını birazda YNK temsil ediyor. Bu anlamda YNK ile Avrupa'nın tutumu, KDP ile TC'nin tutumu biraz farklıdır. Yani genelde ortak saldırı olsa da, biraz taktik açısından farklılıklar arz ediyor. İkisinin de esas yapmak istediği PKK'yi devrimci bir güç olmaktan çıkarmak. Burada, yani yaklaşımlarda farklılıklar var. Yoksa PKK hakkında yapmak istedikleri konusunda fazla bir farklılıkları yok. Güney Savaşı'ndan sonra, bekledikleri ortaya çıkmadı aslında. Onun için de iç harekatla fazla bir sonuç alamadılar ama yine de bunun bir parçası olarak iç harekatı genişletmek istediler. Özellikle de Amed'de bunu geliştirmek istediler. Amed'de sonuç almak istediler. Fakat başarılı olamadılar. Zaten 92'de Amed'in geriden de olsa taktiği yakalaması var. Yani tüm eyaletler içerisinde Amed'in öyle olumlu bir konumu var. Amed bu iç harekatta ezilmedi. Tam tersine TC orada da başarısız kaldı. İşte bu geliştirmek istedikleri plan, böylelikle boşa çıktı. Bu birçok sonucu ortaya çıkardı tabi. Görülen, daha hala görülmeyen yanları da var. Belki ileride ne yapmak istediği şüphesiz çıkacak. Bu da TC'ye oldukça pahalıya patladı.

Anlaşmadan sonra, Zele Kampı var biliyorsunuz. Ki büyük bir kesimde eğitilmesi gereken güçler, hasta arkadaşlar, yaralılar o sahaya taşındı. Diğer güçlerimiz esas olarak kendi alanlarında yine kaldılar. Hiçbir zaman ne Haftanın, ne Çukurca, ne Xankurke boşaltılmadı. Zele de bizim açımızdan bir taktikti. Fakat YNK'nin yine Zele üzerine hesapları vardı. Bu anlamda KDP ile ikisi arasında çelişki vardı. Mesut Barzani'nin açıklamaları vardı. Aslında orada çok iyi dile getiriyordu. Bu doğrudur KDP farklı yaklaşırken YNK biraz daha farklı yaklaşıyor. Bu anlamda da bundan ötürü onlar arasında çatışma vardı. Fakat böyle de olsa, TC, bu Güneyli güçleri ayakta tutmak, burada devrimci bir gelişmenin önünü almak, bu sahayı yine Kuzey'deki devrimin tasfiyesinde kullanmak istiyor. Bu önemlidir.

Bu yaşanan şeylerden sonra Parti Önderliği'nin geliştirdiği bir adım var. Harekete adım attırmak, bir çıkış yaptırmak. Bu da nedir? yargılama süreci başlatmak. Yargılama süreciyle amaçlanan neydi? Şuydu. Hareketi tekrar rayına oturtmak. Güney Savaşıyla

ortaya çıkan bir sürü olumsuzlukları gidermek. Taktik önderliği taktik hatta çekmek. Hem tahribatların, hem olumsuzlukların önünü almak, hem de bir çıkışı, yeni bir hamleyi başlatmak. Bu yargılanma süreci bunun için geliştirildi. Bu önemli bir süreçtir. Kaldı ki bu yargılanma süreci birçoğumuzca yine anlaşılmadı. Buna sağdan, soldan yaklaşımlar oldu. Fakat esasta bu bir düzeltme hareketiydi. Partide öncülüğü sağlamlaştırmaydı. Parti ortamını netleştirmeydi. '93'ü kazanmanın adımları, hamleleriydi. Bunun üzerine '93 geliştirilecekti. Yoksa '92'den daha kötü sonuçlar yaşanacaktı.

Yargılanma bunun için geliştirilmişti. Ve gerçekten dünyada görülmemiş bir olaydı bu. Düşününki bir parti tüm bir yapısıyla, bir yargılanma, eleştiri-özeleştirisi sürecinden geçti. Düzeltme hareketinden geçti. Dünyada eşi benzeri görülmemiş. Buna cesaret etmek de gerçekten büyük bir olay. İşte bu da PKK Önderliği'nin bir özelliğidir. Birçok güç '92'de Güney Savaşıyla PKK'nin işi bitti derken Parti Önderliği tam tersine bir çıkışı

gerçekleştirdi. Ve kimse buna uzun süre inanmadı da fark etmedi de. Hata birçok güç, PKK'nin belinin kırıldığını, baş aşağı gideceğini sandı. Böylesi değerlendirmeler yapıldı. Ama daha sonra görülecek ki, bu değerlendirmelerin hiç birisi doğru değil. PKK tam tersine bir çıkışı gerçekleştirmiş. Bunu yine PKK, Parti Önderliği'ne borçludur.

Bu yargılama süreçleriyle, bir miktar eğitim süreçleri ve bununla birlikte konferanslar ve hemen hemen tüm eyaletlerde bu yargılama ve eğitimlerin konferansla tamamlanması planlandı ve gerçekleşti. Bu tabii ki önemli bir düzeltme hareketiydi. Eğer biraz daha köklü yaklaşılsaydı, sağ-sol yaklaşımlar olmasaydı, bu süreç daha güçlü sonuçlar yaratacaktı. Buna rağmen yine de, '93'ün kazanılmasına yol açtı. Bu yargılamalar

sürecinde bazı arkadaşlar, görevlerinin sınırlandırılmasını istediler. Ama Parti Önderliği böyle yaklaşmadı. Parti Önderliği dikkat ederseniz bir çoğumuzun yaklaştığı gibi sorunu salt teknik açıdan ele almıyor. Yani kişiyi görevden alma biçiminde ele almıyor. Hatta tam tersine Parti Önderliği'nin şöyle bir yaklaşımı var, bu bir özellik yine, PKK'nin bir özelliği. Başarısızlık kabul edilmiyor PKK'de. Nasıl kabul edilmiyor? Yani hiç mi insan başarısız olmaz? Hiç mi hata işlemez? Hayır, işler. Yani şu kabul edilmiyor, başarısızsan başarısızlığından başarıyı yakala. Hataya mı düştün? Hatadan olumluyu yakalayacaksın. İstenilen ve dayatılan budur. Yani bu anlamıyla hata ve başarısızlık kabul edilmiyor. Bu da önemli bir özelliktir. Parti Önderliği'nin yaklaşımı ne? "Madem başarısız kaldın, madem zarar verdin o halde zararını gider..."

Bildiğimiz tasfiyeci örgütlemelerde olmayan bir özellik. Yani PKK Önderliği kendi insanına başarısızlığı layık görmüyor. Bunu anlamak gerekir. Ne yapıp edip mutlaka başarılı olacaksın. Başarısız ol, zarar ver, ondan sonra da bırak oraya, deki parti bunu kaldırsın. Veya başkaları gelsin bu pisliği temizlesin. Hayır, bunu yakıştırmıyor, doğru görmüyor, doğru da bulmuyor. Madem zarar verdin, bunu temizleyeceksin, zararını kaldıracaksın. Bu, insana da saygının bir gereğidir. PKK'nin en önemli özelliklerinden biridir. Bazı arkadaşlar geriye çekilmek istemişti, görevlerinin sınırlandırılmasını istemiş. Parti Önderliği bunu kabul etmemişti. "Madem zarar verdiniz bu zararlarınızı kaldırın, bu zararlarınızı bana ödetmeyin..." Böyle yaklaşmıştır. Bu, tabii ki sorunların, daha doğru tarzda çözülmesidir de. Bu, yeni sorunlarında önünü alır. Sorunlara yaklaşım tarzı önemli. Tabii ki her dönemin sorunları ele alış biçimi farklıdır. Bunu da karıştırmamak gerekir. Yani bu konuda tek düze de olmamak gerekiyor. Başka şartlarda bir sorun,

başka türlü ele alınırken, ona benzer veya başka türden bir sorun, başka koşullarda, başka biçimde ele alınır. Devrimcilikte bu da esastır. Bunun için o yargılama süreci olumlu bir gelişmeyi ortaya çıkardı. Eğer yargılama adı altında daha farklı yaklaşılsaydı, belki bu bir çöküşü de getirebilirdi. Hassas bir husus. Parti Önderliği'nin olaylara yaklaşımı bu açıdan da önemli. Oldukça yaratıcı bir yaklaşım. Geliştirici, yüceltici bir yaklaşım, kazandırıcı bir yaklaşım. Bizim yaklaşımlarımız nedir? Bir birimizi bitirme yaklaşımıdır. Bu anlamıyla da biz PKK'den uzağız. Onun için sorunlarını çözen bir güç değil, sorunları derinleştiren veya sürekli var olan sorunlara yeni sorunlar ekleyenler oluyoruz. Ama PKK'li olmaktan da geri kalmıyoruz. Şimdi PKK, sorunların çözüm gücüdür. Sorunları yaratan bir güç değil. Tam tersine çözümsüzlükte çözümü geliştiren bir güçtür. Tarzı budur. Bu tarzı yakalamak gerekir. Bu, insanı PKK'leştirir ve PKK'nin düzeyine ulaştırır. Düzeyi yakalatır. Böyle bir süreç parti ve ordu gücünü önemli ölçüde hazırladı. Fakat buna geriden yaklaşımlar vardı, doğru kavrayamama vardı. Bunun içinde bu sürecin, zamanında değerlendirilmemesi vardı. Bu da yine Parti Önderliği tarafından görünüyor. Yani başlattığı bir sürecin nereye doğru gittiğini, nasıl gittiğini sürekli kontrol eder. Sadece yargılama sürecini başlatmakla da kalmadı, yüklendikçe yüklendi. Denilebilir ki, en çok yüklendiği dönemlerden biri oldu. Bu çabaların sonunda işte, düzeltme hareketi gelişti ve '93 pratiği hazırlandı. Yine mücadelemizin ortaya çıkardığı önemli legal imkanlar, diploması imkanları vardı. Bunlar '92'de fazla kullanılamadı. Parti Önderliği Ulusal Meclis, Savaş Hükümeti gibi şeyleri ortaya çıkartmak istedi. Bunlar neden bu döneme denk getirildi? Daha önce niye gündeme getirilmedi? Bunun da nedenleri vardı şüphesiz. Çünkü mücadelemizin ortaya çıkardığı sonuçlar vardı. Bu sonuçlardan da mücadelemizin yararlanması gerekiyordu. Eğer yararlanılmazsa, başkalarının yararlanma imkanları da doğabilirdi. Bunun da önüne geçmek için, mücadeleyi daha da güçlendirmek için bazı adımlar attı. Ki Avrupa'da meclis çalışmaları, seçimleri, bu Avrupa çalışmalarını da oldukça güçlendirdi. Bunun etkileri oldu. Bazı sahalar, yeni imkanlar yarattı harekete.

1993'e girdiğimizde, '93 Mart Nevrozu'nda bilinen ateşkes gündeme geldi. TC, gerçekten hazırlıksızdı. Emperyalizm, böyle bir şey beklemiyordu. Özellikle onlar farklı hazırlanıyordu. Buna hiç hazırlıklı değillerdi. İşte ateşkes tam da böylesi bir ortamda gündeme geldi ve getirilmekle de düşmanın birçok planı alt üst edildi. Öyle oldu ki düşman ne yapacağını şaşırdı. Hazırlıksız yakalandı. Tümüyle politika PKK'nin inisiyatifine geçti. TC politikasız kaldı. Hatta Avrupa politikasız kaldı. Her şey bir anlamda PKK'nin eline geçti. Bu da önemli politikada. Düşmanı çıkmaza sokmak, düşmanı yanıltmak, çaresiz bırakmak. Düşmanın taktiğini boşa çıkartmak, kendi taktiğine işlerlik kazandırmak.

Önderliğin ateşkesi gündeme getirmesinin nedeni buydu. Burada amaç neydi? Bir kere bu ateşkesle, Newroz'da gerçekleştirilmek istenen katliamın önüne geçmekti. Bir buydu. Gerçekten TC katliama hazırlık yapmıştı. Kitle katliamıyla kitleyi sindirmek, gerillayı yalnızlaştırmak, soyutlamak böylelikle işi bitirmek istiyordu. Bunun önüne geçildi. Bütün hazırlığı bunun üzerineydi. Taktiği de bunun üzerineydi. '93'ü birazda TC böyle hazırlamak istiyordu. Bu boşa çıkarılınca TC'nin '93 planlaması daha o ateşkesle bozuldu. Bir türlü de kendini toparlayamadı. Bu bizim için önemli bir fırsat, toparlanma

imkanı, savaşıma imkanı kazandırdı. Yine bununla Güney sahasındaki işbirlikçilerin bütünleşmesi engeldi. YNK ile KDP'nin birleşmesi ve bunların o sahayı karşı devrimci bir saha haline getirmesinin önüne geçildi. TC'nin bunlarla, o sahayı bize karşı kullanmasının önüne geçildi ve başarılıydı. Eğer öyle olmasaydı YNK, KDP ve TC ittifakı, o sahayı bize tümünden kapatacaktı. Kapatmakla da kalmayacaktı, oradan Kuzey'in devrimini boğma planları geliştirecekti. Bunun önüne geçildi, engellendi. Amaç buydu.

Nasıl önüne geçildi? Biraz da YNK kullanılarak, YNK ile TC'nin ilişkileri zedelenerek bunun önüne geçildi. Dikkat edilirse daha sonra Celal, TC'ye gitmekten çekindi. TC Celal'i hain ilan etti. Bunlar önemlidir. Bu, böylelikle o sahada geliştirilmek istenen komplonun boşa çıkarılması oldu. Buda önemli bir husus.

Yine her ne kadar yargılanma süreci başlatılmışsa da, bunlar konferanslarla tamamlanmak isteniyordu. Hala konferanslar tamamlanmamıştı. Bize zaman gerekiyordu. Bu zamanı kazanmak gerekiyordu. Güçlerimizi düzenleyebilmek, mevzilendirmek ve savaşa hazır hale getirebilmek için bu gerekiyordu. Önemli bir savaştan çıkmıştık, hala o savaşın yaralarını sarmamıştık. Sarmamız gerekiyordu. Hazırlıkları gözden geçirip, hazırlıkları tamamlamak gerekiyordu, buna göre mevzilenmek gerekiyordu. Bunun için zaman gerekiyordu. İşte bu zamanı kazanmak, savaşı daha üst bir boyuta yükseltmek için gerekliydi. Yine mücadelemizin öteden beri ortaya çıkardığı sonuçlar vardı. Bu sonuçların Partinin emrine sunulması gerekiyordu. Ateşkesin bir nedeni de buydu. Yani legal ve diplomatik alan bu mücadeleyle açılmıştı. Bu mücadeleyle bunun değerlendirilmesi gerekiyordu. Yine Ulusal Meclise meşruluk kazandırılması gerekiyordu. Bunun biraz sahasının açılması gerekiyordu.

Ateşkesin bir amacı da buydu. Diğer bir amacı, TC'yi taktiksiz, çözümsüz bırakıp zorlamaktır. Uluslar arası düzeyde de zor durumda bırakmaktır. Savaşın tarafın PKK olmadığı TC olduğunu ortaya çıkarmaktır. Bir amacı da buydu. Yine uluslar arası düzeyde, TC diplomaside atak yapmıştı. Bize epey sahayı daraltmıştı. Ateşkesle TC'nin bu kazanımlarını daraltmak kendimize uluslararası düzeyde hareket sahası açmak hedeflendi. Bir amaçta buydu. Yani böylesi amaçları vardı bu ateşkesin.

Bütün bunlar neye hizmet edecekti? Güçlerimizin derlenip, toparlanıp, hazırlık yapmasına ve taktiğimizin işlerlik kazanmasına hizmet edecekti. Bütün bunlar bunun için yapıliyordu. Buradan giderek, bir alanı kurtarmaya yönelme. Nasıl ki TC '91 ve '92'deki çabalarıyla Güney'deki savaşta bizi bitirmek istediye, onunla tamamlamak istediye, taktiği bu idiyse, Parti Önderliği'nin de çabalarının özü taktiğe işlerlik kazandırılması idi. Bu amaca varmak için bu adımlar atıldı. Ki ateşkes bunun adıydı. Böylesi kapsamlı amaçları vardı. Ama çoğu bunu nasıl anladı? Farklı anladı. Dışımızdakiler zaten şaşırmış. TC'sinden Avrupa'sına kadar. Hata bizim arkadaşlarımızın çoğu da şaşırıldı. Bazıları zannetti ki gerçekten "Türkiye ile siyasi çözüme gidiyoruz". Türkiye ile siyasi çözüm hemen basit bir olay değil. Evet, bir gün gündeme gelebilir. Ama, ne zaman gündeme gelir? O ayrı bir olay. TC hemen o zaman bizimle siyasi çözüme girmeyecekti. Ve TC siyasi çözümü kabul edecek anlayışıyla o karara ateşkes kararına varılmadı. Böyle bir şey yoktu. Olmayacağı da açıktı. Ama birçoğu böyle anladı. Sanki savaşı bırakıyoruz siyasi çözüm geliyor, sorun çözülüyor. Tabi işin özünü bilmedikleri için

bir çoğunda da bu rahatlamaya yol açtı. Bazı alanlarda gerilla birimlerimiz bile böyle değerlendirdikleri için kendini koyverdi, yitirdi. Hazırlıklarını yapmadı. Halbuki bu bir hazırlık süreciydi savaş için. Bu sürecin böyle değerlendirilmesi gerekiyordu. Güçlerin düzenlenmesi, mevzilerin düzenlenmesi ve ilişkilerimizin yeniden ele alınıp düzenlenmesi, mevzilerin düzenlenmesi ve ilişkilerimizin yeniden ele alınıp düzenlenmesi, yeraltı sistemlerin düzenlenmesi savaşçı alınıp eğitilmesi, var olanın daha da güçlendirilmesi, lojistik sorunların halledilmesi... Yani bir bütün olarak bu süreçte savaşa kapsamlı olarak hazırlanmak gerekiyordu. Bunun olanağı yaratılmıştı. Ama bu değerlendirilmedi. Fark edilmediği için, anlaşılmadığı için Gerçekten ateşkesle istenen sonuçlar yaratıldı. Hem de fazlasıyla yaratıldı. Amaçta buydu. Bunlar, yaratıldıktan sonra, ateşkes zaten bir kenara bırakıldı. Tekrar savaş gündeme getirildi. Düşman bunun ardından topyekün savaş ilan etti. Yani düşmanda biraz fark etti. Aslında bu gün de diyorlar, birbirlerini suçluyorlar. İşte "Nasıl ateşkes kabul edildi nasıl oyuna gelindi? Nasıl Celal böyle yaptı? Ordu nasıl buna yattı?..." hepsi birbirlerini suçluyorlar. Birde başarısız oldukları için, öteden beri bir politika geliştiren bir ekip vardı. Her şeyi bu ekibin başına yıkarak, bu ekipten hesap sormaya gittiler ve peş peşe tasfiye ettiler bunları olarak hem de. Bu ateşkesle bağlantılı bir olaydır. Yani demek ki ateşkes, düşman cephesinde, onarılması güç gedikleri açtı, yaralar açtı. İşte politika budur. Taktik budur. Ateşkesle hem düşman politikası kırıldı, hem çıkmaza sokuldu, hem inisiyatifsiz kılındı, hem de taktiğimizin işlemesi için birçok imkan ve saha yaratıldı. Eğer '93 gelişmeleri bu biçimiyle ortaya çıktıysa buraya bağlıdır. Eğer daha iyi değerlendirilseydi daha iyi sonuçlar alınacaktı. Yoksa gerçekten düşman, epey zorlardı. Belki sonuç alamazdı ama düşman birazda kendi lehinde bazı sonuçlar yaratabilirdi. Mümkündü. Bu daha çok sonra kavranacaktı.

Böyle bir dönemde Tolhıldan eyaletimizde gerçekleştirilen bir katliam var. Eşref Bitlis planının bu eyaletimize uygulanması var. Neden bu eyalete uygulandı? Çünkü PKK biraz da bu eyalette ortaya çıkmıştı. Burada bitirmek gerekiyordu. Bir nedeni budur. Çünkü PKK'nin Kürdistan'a girişi buradandır. Buradan mı girdi? Buradan mı gelişti? O zaman buradan bitirmek gerekir. Bunun için Tolhıldan'a bu plan uygulandı. Diğer bir nedeni, Tolhıldan oldukça stratejik bir eyaletti. Hem Kürdistan açısından hem Türkiye açısından. Çünkü Türkiye'yi Kürdistan'a bağlayan karayollarının ikisi -tümü üçtür hemen hemen- buradan geçer. Demiryolları iki üç tanedir, büyük kesimi buradan geçer. Böylesi bir konumu da var. Yine bu eyaletten Türkiye devrimini geliştirmek mümkün. Böylesi bir konumu da var. Bu açıdan önemli. Tarihe bakalım, tüm direnme hareketleri, ister mezhep temelinde, ister sınıf temelinde olsun, hatta ister bireysel olsun, iç anadolu'dan tut hepsi buraya dayanır. Bu araziye dayanır. Orayla yaşar. Yine azınlıklar, buraya dayanarak kendini yaşatır. 12 Mart'ta Denizler yine buraya dayanarak Türkiye'de gerillayı başlatmak istediler.

Böylesi önemli bir yer. TC'de bunu bilir. Bildiği için de biraz buraya özel önem verir. İşte bunun için de buraya devrimi üstlendirmemek gerekiyor. Çünkü buraya üstlenen devrim, gerçekten hem Kürdistan'ı hem de Türkiye'yi geliştirecek. Türkiye açısından Türkiye'yi kalbinden vuracak. O açıdan buranın tasfiye edilmesi gerekiyor. Tolhıldan'ın seçilmesinin böylesi nedenleri var. Birde tabii Tolhıldan'ın başında kendi adamları var.

Elbette ki bununla yapacaklardır. Diğer yerlerde o yok. Şimdi bunu gerçekleştiren kimdir? Bunu gerçekleştiren Terzi Cemal denen unsurdur. 3. Kongreden sonra alana gidiyor. Çeşitli dönemler gelse de, esas olarak o alanda kalıyor. Bu adam tam da bu katliamı, bu tasfiyeyi ateşkes sürecine denk getirdi. O da çok anlamlı. Yani parti taktiğini bu biçimde boşa çıkarmak, öyle bir amacı var. O dönemde dikkat ederseniz H. Yıldırım denen unsurun bir açıklaması olmuştu. "Yakında göreceksiniz" ki ben -o zaman ameliyat olmuştum- radyoda dinlediğimde, arkadaşlarda vardı. "Bu alçak konuşuyor. Birşeyler çıkacak. Ve de Güney Batı'da çıkma ihtimali büyük" demiştim. Ve çok geçmeden gerçekten öyle ortaya çıktı. Çünkü H. Yıldırım'ın orayla bağlantıları sürüyordu. Biliyordu, haberliydi. Terzi Cemal öyle sıradan bir adam da değil. Özel Savaşı en üst düzeyde yürütenlerden biridir. Zaten kendi deyimidir, Özel Savaşı çok iyi bildiğini söyler ve doğrudur Özel Savaşı en iyi bilen ve en iyi uygulayanlardandır.

Bir eyaleti tamamen bitirmiştir. Zaten niyeti de budur. Fakat bu eyaletle sınırlı kaldı. Bunu öyle bir örgütüyor ki, farketmek, anlamak, ancak PKK'yi çok iyi tanımakla mümkündür. Başka türlü biraz zor. Daha kış gelmeden, kışın ne yapacağını söylüyor. Bazılarının yanında söylüyor aslında. "Bir kış gelsin. Ben bilirim ne yapacağımı." Ve kışa kadar yapıyı hazırlıyor. İsteddiği biçimde hem de. Tüm o eyaletteki başarısızlıkların nedenlerini şu veya bu biçimde, şuna buna yükleyerek ve inandırarak. Tabii ki tüm eylemini Parti Önderliği'nin adını kullanarak, Parti Önderliği'nin çözümlemelerini kullanarak geliştiriyor. Bunun da kullandığı şey o. Yapı biraz da bundan ötürü gerçeği göremiyor, kavrayamıyor. Bu yapıyı kendine göre hazırladıktan sonra planını uyguluyor. Tek tek her insanla konuşarak, herkesi ikna ediyor. Ondan sonra senaryoyu başlatıyor Ömer denen unsurla. Aslında ikisidir bu tasfiyeyi örgütleyen. Daha önceden başarısızlıkların nedenlerini koyuyor. Ajanlardan bahsediyor. Özel Savaştan bahsediyor. Eşref Bitlis planından bahsediyor . Yani gerçekte gerçek olmayanı karıştırarak veriyor. Böyle zaten yapıyı ikna ediyor. Yapıyı hazırladıktan sonra, senaryoya başlıyor. Önce Ömer, sonra sözüm ona o da ajanları, kontraları, vejinciler ve isimler üzerine senaryo hazırlıyor. Hep de böyle yemlik seçiyorlar. Biraz partiye de bağlı, dürüst. Ama birazdan bunlarında bazı şeyleri var. Hataları, eksiklikleri. Yani iyi tespit ediyor. Zaten bir kesimini tamamen kendisine bağlamış . Bir suçlu durumuna düşürmüş, ondan sonra kurtarmış. Bu yapının şahsında diğer tüm yapıyı teslim alıyor. Yaptığı şey aslında, Diyarbakır zindanında Esat Oktay'ın yaptıklarının aynısıdır. Diyarbakır zindanının Engizeklere taşınması olayıdır. Hatta bazı yönleriyle onu da aşmaktadır. Korkunç işkenceler yapıyor. Bu arkadaşların hiç biri yargılanmadan işkenceyle, düzmece şeyler kabul ettirilerek bunların hepsi katlediliyor. 17 kişi katledildikten sonra bize telefon açıyor. Kindisi de değil. Başkalarına telefon ettiriyor. Eyaletimizde şöyle bir komplo ortaya çıkmış 17 kişi tasfiye edilmiş, 13 kişi de tutukludur, Avrupa'dan tut Parti Önderliği'nin yanına kadar ajanlar, kontracılar, vejinciler her düzeyde partiyi ele geçirmiş. Durum bu. Yani aslında yaptığı partiye inancıda bitirmektir. Yani parti ajanların elinde. Bunu da geliştirerek sadece o eyalette değil, partinin tümünü hedefliyor. Aslında sözümona 40 kişiyi tespit etmişler vuracaklar.

Böyle bir telefon geldiğinde çok şaşırdım, onlara dedim ki "O kadar ajan, kontra olsa tek biriniz orada sağ kalabilir mi? Siz deli misiniz? Biraz akıllı olun. Bu işte bir iş var. Biraz

mantıklı olun, biraz doğru hareket edin. Siz kendinizi yitirmişsiniz. Diğer tutukluların hiçbirine bir şey yapmayacaksınız. Ajan olsa da yapmayacaksınız. Belgelidir diyorsunuz. O belgeleri ve Terzi Cemal ile o Ömer denen kişiyi sağlıklı hemen bize ulaştırmalısınız. Uygulamalar da tümünden durmalı". Bu telefonu açanlar da doğruyu söylemiyorlar. Diyorlar ki; "Biz falan yere gideceğiz. Geri kalanları o 40 kişiyi temizlemek için dağılmışlar". Demiyor; "Ben Binboğa'ya gidiyorum. Orada bazıları var, öldüreceğim" onu söylemiyor. Gizliyor onları. O zaman Parti Önderliği'yle hemen ilişki kurduk. Parti Önderliği bir grup hemen çıkardı. Telsizlerle bağlantı kuruldu. Hemen bir talimat güçlere verildi. "Tüm uygulamalar duracak, kimseye dokunulmayacak, resmi olarak ajanlığı ortaya çıksa da kimseye dokunulmayacak. Yargılamalar, tutuklamalar duracak. O iki unsur belgelerle hemen bize gelecek, gelen grubun talimatlarına göre hareket edilecek. Bu hemen iletildiği için ve orada bazı arkadaşlarla konuşulduğu için -Parti önderliği konuştu- o talimat hemen sağa sola iletildi ve diğer arkadaşlar öyle kurtarıldı. Yoksa 40-50 kişi gidebilirdi. Yani bir şey kalmazdı.

Adam bir taraftan bunu yaparken, diğer taraftan katledeceği kişilere de şunu yaptırmak istiyor, bu sefer bunları birbirine vurdurtacak. Öbürlerine diyor ki "Diğeri de vejinci" Bunlarla vurmak istediğini vurdurtuyor. Ondan sonra bunları birbirine vurdurtacak, hiç bir suç delili ortada bırakmayacak. İşte Parti Önderliği'nin o talimatı yetiştigi için, 17 arkadaşın dışındaki arkadaşlar kurtarıldı. Yoksa çok büyük bir felaket olacak. Tabii kendisinin de izahı var bu konuda. Broşürde çıkmıştı. Yani bu unsurun, çok ilginç yöntemleri var orada. Mesela '91-92'de peş peşe buradan gönderilen arkadaşlar var. Çok değerli arkadaşlar var. Bir kısmını biz seçip göndermiştik. Güney Batı'yı güçlendirmek için göndermiştik. Bunların tümü pusularda, iki iki, üç üç hepsi götürülüyor. Hiçbir arkadaş demiyor yani bu arkadaşlar niye bu pusularda şehit düşüyor. Nedeni nedir? Kendisinin yanında arkadaşlar katlediliyor, şehit düşüyor. Kendisine hiç bir şey olmuyor. Öyle ki hem de gündüz panzer, helikopter ki kurtulma şansı binde bir, arazi açısından ele alınsa orada kalan arkadaşlar bilir. Orada kurtulmak mümkün değil. Hepsi şehit düşüyor. Kendisi tek kalıyor. Uygulamak istediği bu eylemlerle yapının tümünü tasfiye etmek. Parti Önderliği'nin haberi oluyor. Müdahale edip durduruyor. Hiç bir arkadaş da düşünmüyor "bu nedir?" Bu kadar da saf arkadaşlar. Birçok insana karşı uyguladığı yöntemleri var. Birbirleriyle çelişkiye düşürmek, görev yükleyip -biliyor o görevi yerine getiremeyecek- onun altında ezip suçlu konuma düşürmek, ya kaçartmak, ya intihar veya hatta idam ettirmek istiyor. Böylelikle kendine bağlamak istiyor. Böyle ilginç taktikler izliyor ve yapının tümünü teslim alıyor. Daha sonra bu katliamla yapının tüm işini bitiriyor. Öyle yapıyor ki ölen aslında kurtuluyor. Kalanlar ölenlerden beter oluyor.

Nasıl bunu gerçekleştiriyor. Bir kısmını işkenceye alet ederek, işkence yaptırtarak. Bir kesimini dinlettirerek. Böylesi ilginç yöntemleri var. Mesela Diyarbakır'da Esat Oktay, nasıl koğuşlara baskın yapıyor, uykulardan kaldırıyor, yapıda bir tedirginlik, ne zaman basacaklar, ne zaman kimi götürecekler belli değil. Bu yöntemi izliyor. Gece yaraları koğuşlara dalarak, götürülüyor. O yapı hepsi tir tir titiyor. "Bana sıra ne zaman gelecek" yani ölen bir anlamda kurtuluyor, ama kalan diğerleri her gün ölüp ölüp diriliyorlar Ne inanç kalmış, ne moral kalmış, ne yoldaşlık kalmış, herkes kendisinden endişeli, herkes

birbirinden endişeli. Böylesi bir yapı. Tabii ki bunun gelme meselesi çok ciddi bir meseledir. Parti Önderliği telsizle konuşarak ve diğer deryaları konuşurarak, bu temelde -biliyordu bu konuşmaları Terzi Cemal'in eline geçecek. Ve gerçekten alıyor, okuyor ve inanıyor bu konuşmalara- ve öyle geldi aslında. Yoksa mümkün değil gelmezdi. Ama böyle gelebildi. Gelirken yolda iki kez telefonlarla görüşüyor. Hiçbir arkadaşı da yaklaştırmıyor. Konuşuyor tabii. Buna gitme falan diyorlar. Bu telsiz konuşmalarını anlatınca git diyorlar. Orada şu da söylenmişti. "Bu işi başarmış olabilir. Gerçekten öyle bir şey de olabilir. Büyük bir işte başarmış olabilir tabii ki bilmiyoruz. En doğrusunu onlar izah ederler. Birde gelirse Karargah çalışmalarına katılır" vb. şeyler vardı. Buna inanıyor gerçekten. Onu getiren bu. Fakat çok kurnaz. Bir kere belge dediği bir şey yok ortada. Getirmişti ben baktım. Adam dikte ettirmiş onları getirmiş. Diğer ifadeler yok. Yine onu kurtaracak tek kişi Ömer'di. Başka hiçbir şey kurtaramaz. Ömer'i de kaçırıyor. Ömer gelse gerçek ortaya çıkacak çünkü. Gerçekten onun dediği gibi olsa, ne yapıp edip Ömer'i getirmesi gerekirdi. Bizim bildiğimiz Terzi'de öyle bir Terzi. Tabi ki bilinçli bir kaçırma. Hiçbir şey ortada kalmaması diye bunu yapıyor ve öyle geliyor. Tabi peş peşe müdahaleler yapıldı. Bu arkadaşlar şehit ilan edildi. Diğer yapı zaten ölü gibiydi. Onları o durumdan kurtarmak için. Müdahaleler yapıldı. Halen de bu giderilmiş değil. Terzi Cemal olayı da öyle basit bir olay değil. Yani iyi hesaplanmış, iyi düzenlenmiş, zamanlaması iyi ayarlanmış ve öyle uygulanan bir tasfiye. Kendisi diyor "daha sonbaharda Diyarbakır'dan gelen bir ekip Eşref Bitlis planının nasıl olacağını, uygulanacağını, o eyalete nasıl uyarlanacağını konuştu. O görüşmeden sonra kışa hazırlık yaptım ve kışın uyguladım". Ki Eşref Bitlis planı neydi? PKK'yi ezmeydi, bitirmeydi. PKK'yi hem içten, hem dıştan içeriye sızdırdıkları ajanları ile içten çökertecek. Kendisi de dıştan böylece işini bitirecekti. Aslında Güney Batı'da bu uygulandı. İçerde dediği biraz da Terzi Cemal'di. Özel Savaşın en üst düzeydeki içimizdeki ajanı. Bu uyguluyordu planı. Aslında orayı bitiriyor. Amacı ana karargaha gidebilmek. Oradan başlayarak partinin işini bitirmek. Bunu yapmak istiyor. Tabi ki peş peşe grupların gönderilmesiyle müdahalelerle bunun önü alınabildi. Katledilecek arkadaşlarda öyle katledilmekten kurtarıldı. Terzi Cemal bütün bunları bilmeyen biri değildi. Çünkü daha '87'de 3. Kongre sonrasında kendisi bizzat yargılanmış, yargılanmada idam kararı verilmiş. Bu karar Parti Önderliği tarafından bozulmuş, onaylanmamış. Öyle kurtulmuş idamdan. Yargılamaları idamın ne anlama geldiğini en iyi bilen biri. Çünkü kendisi somutta yaşamış. İkincisi 4. Kongre'de alınan karar var. Merkez ve Parti Önderliğinin onayını almadan hiç bir idam kararı uygulanmayacaktı. Bunu da biliyor. Bunu da bilmesine rağmen bu kadar insanı katlediyor. Bunları bilmeyen biri değil. Dikkat edilirse, idam ettikten sonra haber veriyor. Git de ispatla bunu bir kişi değil, beş kişi değil, 17 kişi. Ardından harekete böyle bir sorun bırakılıyor. Ki Terzi Cemal bunları başarmışsa, bu onun marifetlerinden değil. Biraz marifetleri var ama esas olarak oradaki kadro yapıyor. Oradaki yapı parti olayından uzak olduğu için, T. Cemal bunu değerlendirerek bu sonuca gitmiştir. Yoksa orada bir partili olsa, biraz partiyi dayatsa, T. Cemal bunları yapamaz üstelikte T. Cemal'in kendisi idama giderdi. Bir savaşçı arkadaş sadece 4. Kongre'nin kararını hatırlatıyor. O da gücü yok. Bu kararı dayatabilmek, uygulayabilmek için. Karşısındaki biraz laf eden biri. Bu arkadaş da aldatıyor.

"Evet karar öyledir ama Parti Önderliği demiş, olağanüstü durumlarda eyalet koordinatörleri böyle bir yetkiyi kullanabilir." Bu biçimde bir izahla inandırıyor. "Durumumuz tehlikede, yoksa diğer arkadaşlarda gidecek. Gücü kurtarmak için, örgütü kurtarmak için partiden de habersiz olsa bunları katletmek gerekiyor." Ve kimse artık bir şey demiyor. İnandırıyor da. Dediğim gibi o arkadaş biraz diretebilse aslında bunu yapamayacak. Orada ki parti yapımız zayıf olduğu için, yetmezliği yaşadığı için, örgütü biraz çok geriden ve bazı yönleriyle yaşadığı için orada örgüte sahiplik yapamıyor. Terzi bunu bildiği için bundan yararlanıyor. Hatta öyle yapıyor ki, -kendisi de söylüyor, arkadaşlar da söylüyor- "Ben başlattım diğerleri tamamladı" diyor. Ve doğrudur. Aslında yapıyı ona hazırlamış, öyle bir şartlandırmış ki geçmişteki pratiğin olumsuzluğunun nedenleri olarak ajanları göstermiş. Bu pratikte başarısız olan arkadaşlar buna inandığı için, "Demek ki bizi başarısızlığa götüren bunlar. Öyleyse tüm intikamlarımızı bunlardan alalım." Bununla dolduruyor ve hepsi bir canavar kesiliyor. Yani Terzi'yi aşıyorlar. Terzi'dir bu duyguyu yaratan. Onlara gösteriyor, "sizi başarısızlığa götüren bunlardır. Bunlar ajandır." Bunlarda inanıyor. "Bu işte bir iş var. Ajanlar var. Bu başarısızlıkların nedeni budur, kayıpların nedeni budur. Bizi işletmiyorlar." Bu temelde donatıyor, koşullandırıyor. Ondan sonra "İşte ajanlar" ve bunları ajanların üstüne gönderiyor ve bunlar da, artık ne kadar intikam duyguları varsa bunu konuşturuyorlar. Böylesi suçlar işletiyor. Bu duruma getiriyor. Tabi ki katledilenler katledildi, gerisi çok büyük bir sorun oldu. Bir kesimi katliamcı olmuş, bir kesimi işkenceci olmuş, bir kesimi Terzi'nin uygulamalarına, kararlarına katılmış. Bu, insanlarda çok derin yaralar açar tabi. Birde bu insanları bu durumdan kurtarmak çok önemli ve çok özen gerektiriyor. Öyle kolay değil, İşte bu arkadaşları bu durumdan kurtarmak için de çok büyük çabalar gösterildi. Ve hala da gösteriliyor. Bir kesimi biraz bu psikolojiden kurtarıldı. Hala bir kesimi kurtarılmış değil.

Bildiğiniz gibi 93 ateşkes sonrası, hem düşman yüklendi, hem Parti Önderliği yüklendi. Bu günkü bildiğimiz gelişmeler böyle ortaya çıktı. '93, düşmanın her açıdan kaybettiği, PKK'nin kazandığı bir yıl oldu. Mücadele öyle bir düzeye geldi ki, gerçekten TC'yi her yönüyle çıkmaza soktu. Siyasal, sosyal, ekonomik ve askeri çok ciddi sorunlar yarattı. TC bundan çıkmanın yollarını arıyor. Hala da bulmuş değil. Bunu gören emperyalizm TC'ye, sahiplik yapmaya kalkıyor. Biraz da kendini kurtarmak için, bu sahipliği yapıyor. Her ne kadar Tansu hanım "Benim çabalarım sonucudur" dese de, bunlar doğru değil. Sistemin çabalarından ötürü. Çünkü sistemden gedik açılıyor. Bu Türkiye üzerinden açılıyor. Bu halklar açısından, sosyalizm açısından önemli bir sonuç yaratıyor. İşte Emperyalizm bu gediği kapatmaya çalışıyor. Buna yol vermemeye çalışıyor. Bunun için de TC'yi ayakta tutmaya çalışıyor. PKK'ye karşı tavrını geliştirmesinin nedeni budur. PKK'nin mücadelesi öyle bir düzeye gelmiş ki, gerçekten TC'nin her yönüyle çıkmaza sokulduğu bir durumdur, düzeydir, aşamadır. Halkın kazanıldığı bir aşamadır. Sorun nedir? Kazanılan bu halkın örgütlendirilip, savaştırılmasıdır. Yaşanan süreç budur. Eğer bu gerçekleştirilirse, TC'nin işi bitiktir. Şunu da belirtmekte yarar var. Bahara kadar veya en fazla yaza kadar TC eğer fazla bir sonuç alamazsa, ciddi bir kayıp yaşamazsak gerçekten gelişmeler daha farklı bir boyutta olacak. Türkiye cephesinde de çok önemli sorunlar ortaya çıkacak. Buna da hazır olmak gerekir. Sadece Kürdistan'da değil,

Türkiye cephesinde de önemli gelişmeler ortaya çıkacak. Şimdi savaşımız öyle bir düzeye gelmiş ki bundan sonrası artık öncüye kalıyor. Taktik önderliğe kalıyor. eğer taktik önderlik, yani kadro, görevini gerçekten yaparsa, zamanında yaparsa bu süreç yeni kazanımlarla ortaya çıkacak. Yani en azından bir alanın kurtarılması gündeme gelir. Her şey, denilebilir ki artık öncülüğe kalmış. Yani ne bizim halkı kazanma diye bir sorunumuz var, ne savaşçı sorunumuz var, ne teknik malzeme, ne de lojistik sorunumuz var. Bizim bu anlamda, hiç bir sorunumuz yok. Üslenme sorunumuz yok. Tek sorunumuz, bütün bu gelişmelere cevap verecek, bunu sonuca götürecek öncü kadronun içinde bulunduğu geri durumdur. Eğer bunu aşarsa devrim zafere gidecektir. Aksi taktirde burada kaybetmek de mümkündür.

Yaşanan süreçte gelişmelerin ulaştığı düzey gerçekten çok önemli bir düzey. Aynı zamanda kritik bir düzey. Kazanmaya da açık, kaybetmeye de açık. Biraz da böyle bir süreçtir. Yaşanılan günler, hiç de öyle rahat yaşanacak günler değil. Oldukça tehlikeli günler. Çünkü, her türlü gelişmeyi bağrında taşıyan günler. Eğer dikkatli, duyarlı olmazsak temel sorun görünmez ve çözümlenmezse buradan çok şeyi kaybetmek mümkün. Gelişmeler de oldukça hızlı ve günlüktür. Bütün bu gelişmeler yakından takip edilecek, bundan sonuç çıkartacak, bütün bunları devrimin lehine örgütleyecek kadro gerekiyor. Bizde de kadronun biraz zayıflığı var, yetmezliği var. Bu önemli bir sorun. Bunu şimdi parti esas olarak aşmaya çalışıyor. Burada düzenlenen devre de biraz bu amaçladır. Bu devreye bunun için bu kadar önem veriliyor. Bunun bilinciyle yaşamak, bunun bilinciyle sorunlara yaklaşmak gerekiyor.

1993'te bir de bu Zele'nin durumunu ele almakta yarar var. Biliyorsunuz ateşkesten sonra o kamp oluşturuldu. Oraya biçilen rol, taktik bir roldü aslında. Orada, o çalışmaların başında bulunan Ferhat arkadaş, sürece de sağdan yaklaştı. O taktik ilişkiye de sağdan yaklaştı. Örgütü oraya bağlamak istedi. O ilişkilerde boğmak istedi. Buna inandı, inandırıldı. Zele'de yapılan gerçekten, oradaki gücü, parti gerçeğinden uzaklaştırmadır. Orada parti dışılığı yaşıyor. Biraz da hesapları var. Gerçekten şuna biraz inandığı ortaya çıkıyor. Ona göre '92'deki Güney Savaşı ile birlikte PKK bitmiştir. PKK'nin önderliği her an tasfiye olacaktır. Geriye PKK'nin biraz mirası kalıyor. Ona nasıl sahiplik yapacak? İşte Zele'deki gücü biraz onun için tutuyor orada. Biraz da onun için kendine göre şekillendiriyor. Oradaki çalışmalar biraz da geride, bunun için alıyor. Tek bir adamı oradan sağa sola göndermek istemiyor. Çünkü o güce dayanarak partiye egemen olacak. Biraz da böyle bir hesap var. Bir Kadın Kongresi var, iki üç ay sürüyor. Dünyada görülmemiş bir şey. Aslında kendisi de iyi biliyor kongrenin öyle aylarca sürdürülmeyeceğini. Bizim bir parti kongremiz. En fazla beş gün sürer. Bilemedin yedi gün sürer. Bilerek bu süreci kongre adı altında uzatmıştı. Burada amaç böylesi bir çalışma adı altında orada tutmaktı. Kendisine "oradaki güç azaltılmalı, boşaltılmalıdır" talimatı veriliyor. O bu talimatı uygulamıyor. Ki daha savaş sonrası, giderek yavaş yavaş, kış eğitimi olacak. Eğitim gücüdür önemli ölçüde eğitim verilecek.

Baharla birlikte kamp önemli oranda boşaltılacaktı. Fakat yapmıyor. Orada kendine göre bir şey tutturuyor. Kendini lider ilan etmemi dersin. Parti ilan etmemi dersin. Parti olanaklarını kendisi için kullanmamı dersin. Halka para dağıtma. Bilmem ne dağıtma. O aşiret reisleri usulüyle. Güney'de öyle bir şey yapıyor. KDP ve YNK ile süzümüne ilişki

geliştiriyor. Kendisini çok başarılı görüyor. Bunu da işliyor yapıya. Yapıyı Önderlik'ten de Parti'den de koparıyor. Kendine göre biçimlendiriyor. Ve en son KDP ile görüşürkejn. Haftanın'de KDP'nin karakolu vuruldu. Bu biraz da bilinerek yapıldı. Bu yatırmak istiyordu işleri. Bu da bir tutumdu. Partinin tutumuydu. Ki zaten parti taktiği kendisine sürekli dayatılıyordu. O buna müthiş tepki duyuyordu. Fakat açıktan da bir şey diyemiyordu. En son Parti Önderliği'nin talimatı kendisine iletilti. Durumu biraz fark edildi. Basına çıkmaması söylendi. Çünkü orada biraz durumu anlaşılıyordu. Tabi ki bu tavrı biraz anladı. Ardından, "Güney taktiği şudur, buna bağlı kalınacaktır." denildi. Bu bir grubu, -yanında çalışan bir grubu- hazırlayıp telsize getirdi. Telsize çıktığımda baktım bir gurup karşıma çıktı. Biraz şaşırdım. Adeta yapının bir kararıymış gibi -aslında kendi durumunu böyle gösteriyor- yapı ile örgütü karşı karşıya getirmek istiyor. Bu kez de niyeti oydu. Ardından o görüşmeye gittiğinde o karakol baskını yapılırca büyük bir öfke duydu. "Bu benim prestijime yönelik bir şeydir" dedi. "Ben görüşmedeyken niye yapıldı. Ya öncesinde, ya sonrasında yapılsaydı." dedi. Aslında yapılmasına kesinlikle karşı. Öyle ifade ediyor. Halbuki o eylem onun girişimlerini biraz zedeledi. Ona büyük bir öfke duydu. Onun üzerine "karışmayacaksın" denildi. "İlişkilere girmeyeceksin, uzak duracaksın" denildi. Tümüyle durumu ortaya çıkınca kendini yere attı. Bu defa sorun yarattı. Niye? Çünkü düzeni yıkıldı. Onun da öyle durumu ortaya çıktı.

Tabi tüm boyutlarıyla bilinmiyordu. Sadece genel bazı yönleriyle biliniyordu. Ne zamanki bu müdahaleler geliştirildi. Biraz da raporlar geldi. Arkadaşlar geldi. O zaman gerçek durumu ortaya çıktı. Çıkan gerçek durum, bunun gerçekten işbirliğine yattığıdır. İşbirlikçi çözüme yattığıdır. Artık Celal onlar mı onu bu duruma getirdi? Kendisi mi onlarla bütünleşti? Orası o kadar önemli değil. Ki Celal Talabani aslında ona epey bel bağlıyordu. Parti Önderliği'ne de işte "Ferhat'ın yoluna gel" diyor. Böyle bir sözü var. Tabi ki yol dediği belli, ama hangi yol? Aslında Celal onların dediği doğrudur. Zele'yi, Ferhat'ı boşuna orda tutmuyor. Ona dayanarak şunu geliştirmek istiyor. Önce Ferhat'tan başlıyor. O biraz kendilerine göre yaklaşıyor. O örgütlerin yapılanışı belli. Biraz aşiret temelinde feodal örgütlenmedir. Akrabalık bağına dayalı bir örgütlenmedir. Onlar biraz böyle olduğu için. Sanıyorlar ki PKK'de de bu böyledir. Ferhat işte Başkan'ın kardeşidir. Oradan kazanırlarsa PKK'nin üzerinde istedikleri şeyi geliştirebilirler. Hiç olmazsa bölseler bile yine faydadır. Celal baktı, yok aslında PKK'deki durum böyle değil. Ne yaptı? Onunla sonuç alamayacağını görünce, Başkan'ı o sahaya çekmek istedi. Aslında çok uğraştı. "Gel oraya, her şeyi yap. Sen yönet"

Aslında bu emperyalizmin de isteği idi. Oraya çekmek, orada rehin almak. Orada istediği gibi yatarsa onların planına yatar, yatmazsa rehin tutup işlemez kılmak ya da kelleyi uçurmak. Tabi ki Başkan bunu biliyordu fark etti. Çoktan bunla uğraşıyorlardı. Bu olmayınca tümüyle artık Ferhat'a dayandılar. Ferhat'ta onlar farklı sonuçlar yaratacağını sandılar. Tabi ki Ferhat'ta da boşa çıktı. Şimdi yeni bir arayışları başlıyor.

Kısaca toparlamak gerekirse sonuç olarak. Bizler açısından ortaya çıkan bir sonuç, PKK gerçeği nedir? Bizim kendi gerçeğimiz nedir? Bu ortaya çıktı ve görev olarak önümüze şu çıkıyor, gerçekten PKK'ileşmeye niyetli miyiz? PKK'li olabilecek miyiz, olmak istiyor muyuz? Eğer bu sorulara cevabın "Evet" ise o zaman, nasıl PKK'ileşeceğiz? Bu sorunumuzu nasıl çözeceğiz? Bu çıkıyor önümüze. Yani PKK'ileşmeyi nasıl

başaracağız? Bu her birimizin sorunu. Birçok arkadaş derin yanılığı içinde. PKK'nin bazı yönlerini anlamakla PKK'li olduğunu söylüyor. Bu doğru değil. Hele hele bazıları bazı yetkileri elde etmekle iyi bir PKK'li olduğunu sanıyor. Bunların doğru olmadığı bu ortaya koyduğum tarihten de rahatlıkla anlaşılabilir. Hele hele PKK'de sorumlu olmak, yetkili olmak sanıldığı kadar kolay bir olay değil. şunu iyi bilmek gerekiyor. PKK'de sorumlu olmak, yetkili olmak demek, ateşten bir gömleği giymek demektir. Eğer bunun hakkını vermezsen, gerçekten bu seni yakar. Seni de yakar, yanındakileri de yakar, tarihi de belki yakar. Onun için bu olaya doğru yaklaşmak gerekiyor.

Biraz tarihi anlatırken, kendimi de anlattım. Anlatırken şüphesiz burada çeşitli amaçlar güttüm. Hem ben neyim? Tanımanız için. Çünkü birlikte mücadele veriyoruz. Benim ne kadar, güvenilir bir kişi olup olamayacağımı bilmeniz için, bu konuda yanlışlık yapmamanız için. Hem de benim mücadele pratiğimde ortaya çıkan çok çarpıcı gerçekler var. Bunlardan dersler çıkarmanız için. Yani bizim yaşayıp ve yaşattıklarımızı, sizin yaşamamanız ve yaşatmamanız için.
